

Bir Mimoza Masalı

Mimolizâ

Parola

ALVINA

Aynı mahallede yaşayan, aynı okulda okuyan, aynı aşk ateşiyle yanan ama aynı acıyı farklı yerlerde, farklı şekillerde yaşayan iki yaralı ruhtur Liza ve Poyraz. Onlar, masal gibi başlayan bir aşkın Mimoza'sı ve Rüzgâr'ıydı; kendi yazdıkları bu masalın belki de en büyük kurbanlarıydı.

İçlerinden biri, sıcak bir haziran günü, ansızın 2336 km uzakta bulacaktı kendini. Ardında ise koca bir enkaz bırakacaktı. O enkazdan bulduğu küçük bir boşluktan bir nefes kırıntısı çıkaracak ve onunla on yılını geçirecekti. On yıl sonra ise aldığı bir telefonla kendini yeniden başladığı noktada bulacaktı.

Anılar, üflenmeyi bekleyen koca bir toz yığınıydı.

Korkular, o tozların altında uyuyan dev bir ateş topuydu.

Gurur ise on yıl boyuncailmekilmek örülmüş ateşten bir gömlekti.

ISBN: 978-625-7522-95-3

9 786257 522953

f /parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
/parolakitap
/parolayayinlari

Bir ask
düşünün...

Önce bir
masalın
mısralarına
konuk olan
sonra bir
romanın
satırlarına ev
sahipliği
yapan...

Parola

PAROLA YAYINLARI: 695

Roman: 250

Eser Adı: Bir Mimoza Masalı - Mimoliza

Yazar: Almina

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Özge Tataroğlu ****

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İllüstrasyon: Ayşensıla Ekinci

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe

Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-95-3 *****

1. Basım: 2025

© Almina 2025

© Parola Yayınları 2025

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

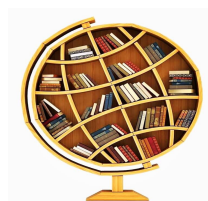
Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

Bir Mimoza Masalı

Mimoliza

ALMINA

Parola

Ninova

**Gerçek bir yaşam öyküsünden kurgulanan Bir
Mimoza Masalı'nda zaman, mekan ve şahıs adlarında
değişiklikler yapılmıştır.**

Kalabalıklar ülkesinin yalnız askerleri,
Kurak zihinlerin çiy taneleri,
Riyakârlar kulesinin ak güvercinleri,
Umut ormanında açan mimoza taneleri...

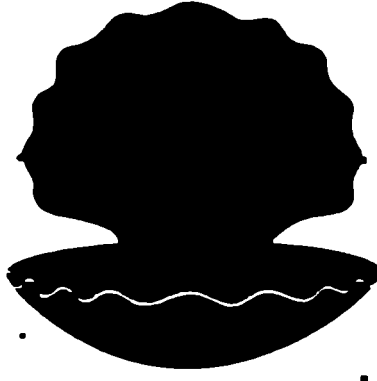
Bu kitap;
Sizleri masallar diyarına,
Mimoza'yı da hayallerine götürsün.

Indila - Tourner Dans Le Vide
Indila – Love Story
Harun Kolçak feat. Tan Taşçı – Gitme Seviyorum
Tan Taşçı - Asla
Pera – Sensiz Ben
Sancak – Bu Rüyaysa Uyandırma
Sancak feat Taladro - Bana Kendimi Ver
Taladro feat. Ece Mumay – Uçurtma
Anıl Durmuş – Unutamadım Adını
Gülşen – Bir Taraf Seç
Gökhan Özen – Korkak
Mark Eliyahu & Cem Adrian – Derinlerde
Buray & Ceren Gündoğdu – Beni Affet
Zayn & Sia - Dusk Till Dawn
Sancak – Dili Yok ki Gönlümün

Giriş

*Hayatımın başı ve sonu belliydi;
hiç olmazsa ortasını kaçırmamalıydım.¹*

13 Haziran 2008 / İSTANBUL

Bir haziran günüydü.

Sadece teni değil, kalbi de yakıp kavuran bir haziran günü.

Yakıyordu çünkü onsuz soluduğu nefeslere bir yenisinin daha eklendiği berbat bir gündü.

Okulun son haftası olmasına rağmen son ders zili çalana dek beklediği hayal kırıklıklarıyla dolu bir pazartesiydi.

Özlem, bütünüyle sarmıştı göğüs kafesini. Dudaklarından kaçan nefesi ise art arda gelen savaş okları gibi sınıfa dağılıp bir bir sızıyordu o kafesten içeri.

Göğsündeki sancıyla kıvranırken buğulu bakışlarını camdan alıp bileğini taçlandıran kol saatine sabitledi. Parmak uçları saatin kordonuna değeceği sırada o beklenen zilin sesi yankılandı sınıfta.

1. Oğuz Atay, Tutunamayanlar, İletişim Yayınları.

İşittiği sesle sıranın üzerinde duran defteri kaptığı gibi çıkış kapısına yöneldi. Ne ardından soluk soluğa, “Poyraz!” diye seslenen Alp’e aldırış etti ne de çarptığı öğrencilerin ikazlarına kulak astı. Bir an önce gidip evde unuttuğu telefonunda onun iyi olduğuna dair bir emare görmek istiyordu, aksi takdirde soluğu kapılarında alması an meselesiydi.

Üç yıla yakın bir süredir ilk defa onsuz çıkıyordu bu kapıdan. Kalbine sızan bu berbat hisle adımlarını hızlandırıp koşmaya başladı hiç beklemeden.

On dakikalık yolu altı dakikada gelmesiyle yanan ciğerlerini dinlendirdi kısa bir süre. Yakıcı güneşin can sıkıcı armağanlarından sadece bir kısmı olan minik terleri sildi alnından. Dizlerine bıraktığı ellerinden birini sağ cebine yürüttü ve parmaklarına temas eden soğuk metali hızla çekip aldı. Kapıyı açar açmaz elindeki defteri atar gibi dresuarın üzerine bıraktığında, vestiyerin üzerinde ona göz kırpan telefonunu gören simsiyah gözlerinden sarı ışıltılar saçıldı koridora.

Telefonunu eline aldı. Ne bir mesaj vardı ne de bir arama. İçinde koca bir boşluk hissi oluştu. Başparmağı telefonun ekranına değeceği esnada duyduğu sesle başını kapıdan tarafa çevirdi, kapı çalıyordu. İfadesi sertleşirken kaşları çatıldı, kapıyı açmaya hiç niyeti yoktu. Görmeyi arzuladığı tek bir kişi vardı, onun da bu kapının ardında olması bir mucizeden ibaretti.

Usulca tıklatılan kapıyı duymazdan gelerek koridorun sağındaki kapıya yöneldiğinde telefon kulağındaydı.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor...

Öfkeden telefonu tutan eli titredi. Cuma gününden bu yana sesini dahi duyamamıştı. Telefonu öfkeyle duvara fırlattığı gibi ısrarla çalmaya devam eden kapıya ulaştı, amacı kapının ardındaki kişiye haddini bildirmektir lakin karşısındaki gözler öyle masum, öyle güzeldi ki yapabildiği tek şey, “Rüzgâr...” diyerek boynuna atılan genç kızı kollarının arasına almak oldu.

Şaşkındı, sersemlemişti, bir an gördüğü güzelliğin gerçekliğini

bile sorgular olmuştı ama yaşadığı mutluluk tüm bu duygulara galip geldi.

“Liz-”

Liza diyecekti ama genç kızın incecik kolları öyle sıkı sarıyordu ki belini, sanki konuşmasını değil, sadece sarılmasını istiyor gibiydi, *bırakma* der gibiydi. İstedliğini verdi ona ve daha sıkı sardı kollarını, *bırakmam* der gibi.

Fakat bilmedikleri bir şey vardı; acı bir gerçek, acımasız bir plan, acıtan bir ayrılık...

Biri gidecek, diğeri kalacaktı.

Biri yaraları saran olacaktı, diğeri yaralayan.

Biri ilk defa var olduğunu hissedecekti, diğeri ise yok olacaktı.

Biri yaşayan bir ölüye dönüşürken, diğeri ölümü mumla arayacaktı.

Her ikisi de birer enkaza dönüşecekti.

Biri korkularının, diğeri ise gururunun esiri olacaktı.

Aynı anda milyarlarca parçaya bölüneceklerdi ve biri o parçalardan birine tutunurken, diğeri paramparça olacaktı.

1. Bölüm

Maziye Götüren Çağrı

En iyisi her şeyi olduğu gibi söyleyeyim...

Yüreğimin konuştuğunu ben susacak değilim ya. ²

13 Haziran 2018 / ALMANYA

Liza Bozbeyli

Bazen en yakınlarımız olur en büyük yaraları açan, en ağır acıları yaşatan, açtığı yaralardan oluk oluk kanlar akıtan, acılarını bile acıtan.

İnsanın acısı acır mıydı, yaraları kan ağlar mıydı?

Acılarım acıyordu, yaralarım kan ağlıyordu.

Kalbi ağır gelir miydi insana, aldığı nefes zül gelir miydi?

Kalbimi taşıyamıyordum, kendi nefesimde boğuluyordum.

“Tesadüf diye bir şey yok, tevafuk var,” derdi dedem. Tesadüf değil miydi yaşadıklarım?

Aman canım, neyse ne...

2. Fyodor Dostoyevski, Beyaz Geceler, Parodi Yayınları

Oturup dizlerime vura vura kaderime isyan edecek değildim herhâlde. Ederdim oysa; fakat direnişin, umudun, Kadınlar Günü'nün sembolüydüm ben. Kendim için değilse bile, hemcinslerim için yapmayacaktım bunu.

Yastığın altına gömdüğüm kafamı sallayarak puslu anılardan kurtulmaya çalıştım, aksi takdirde her an zırlı zırlı ağlayıp saçımı başımı yolma moduna geçebilirdim ama bugün olmazdı. Çünkü bugün günlerden Liza'ydı; kokusu mimoza, tadı da fındıklı bir kurabiyeydi. Bugün, yıllardır hayalini kurduğumuz Çin restoranının açılışı vardı. Mert'le birlikte gece geç saatlere kadar hazırlıkları tamamlamış, sabaha karşı da ince işler için nöbeti fındıklı kurabiyem Leyla'ya ve asil kuşum Mimi'ye devretmiştik. Yaklaşık iki saatlik bir uykuyla durma- ma rağmen kendimi oldukça zinde hissediyordum. Sanırım insanın emeklerinin karşılığını alacak olmasının verdiği gurur, tam da böyle bir şeydi.

“Off... Tamam, patlama, uyandık işte!”

Çalar saatime söylenmeye devam ederken aniden fırladım yataktan. Uyumuyor ama zarif popomu da bir türlü kaldıramıyordum tünediği yumuşak yataktan. Ne yazık ki hiçbir zaman ölüm uykusuna yatan o gamsız insanlardan olamadım. Lanet duyularım son derece hassas, kibar ve de asildi, tıpkı yatağa tüneyen popom gibi.

Kıkırdayarak telefonumu komodinin üzerine bırakıp pencereye yöneldiğimde güneşin sıcacık merhabasıyla karşılaştım. Haziran ayında olmamıza rağmen Almanya'da güneşi görmek bir uzaylı görebilmekle eş değer olmalıydı ve benim gibi Almanya'da yaşıyorsanız eğer, güneşin iktidarlık süresinin Joseph Goebbels³'in iktidarda kalma süresinden daha uzun olmayacağını iyi bilirsiniz, tabii her an isyana hazır vaziyette duran yağmuru da unutmamak gerek.

Kendi kendime, “*Manyaksın kızım sen, nereden geliyor böyle şeyler aklına,*” diye konuşurken sarı tül perdemi tek hamlede itip

3. Nazi Almanya'sının 2. Şansölyesidir. Hitler intihar ettikten sonra -30 Nisan 1945- bir günlüğüne 3. Reich'in başına geçmiştir.

camı sonuna kadar açtım. Yıllardır değişmeyen tek bir şey varsa, o da uyanır uyanmaz kendimi rüzgârın kollarına bırakmaktı.

Avuçlarımı pencerenin önündeki soğuk mermere bastırduğım-
da tenimi tıpkı bir anne şefkatiyle okşayan rüzgârın tatlı serinliğiyle
kapandı gözlerim.

Derin bir nefes çektim içime.

Onu çektim, Rüzgâr'ı.

Çünkü Mimosza'ydım ben.

Rüzgâr'ın Mimosza'sı.

Poyraz'ın da Liza'sı.

Normal insanlar oksijen solurken ben Rüzgâr soluyordum. Yer-
yüzünün ilk ve son insansı Mimosza'sıydım ben; kokusuyla dillere
destan olan Mimosza, kokusunu Rüzgâr'da bırakan Mimosza, tüm
evrende fırtınalar koparan Rüzgâr'ın yönünü tek bir hamlesiyle de-
ğiştiren Mimosza.

Aslında ağlanacak hâline gülendim ben, güldüğü zamanlarda
da için için ağlayan.

En yakınları tarafından bir kuyuya atılan ve inatla umuda tu-
tunmaya çalıştım.

Karanlık, dipsiz bir kuyuydu mazi; ben ise o kuyunun en dibini
gören iflah olmaz bir fani.

Telefonumdan gelen sesle araladım anıların içine düşen hüzün-
lü gözlerimi. Melodisinden anladım, bu bir WhatsApp aramasıydı ve
beni WhatsApp'tan tek bir kişi arardı, o da kardeşim Özge.

“Meleğim!”

“Nasılsın abla?”

“Biraz uykusuz, biraz heyecanlı, çokça mutluyum. Sen nasılsın
güzelim?”

“İdare ediyorum abla.”

Kırıktı sesi, söylemek istediği her neyse zorluyordu nefesini. Kal-
bimde ufak çaplı bir artçı hissederken birdenbire sessizliğe büründü
ortam, sessizliği bozansa Özge'nin titrek sesi oldu. Sözleriyle telefonu

kulağımdan alıp takvime baktım. 13 Haziran! Ve ben ilk defa unuttum.

Susma sırası bendeydi. Tek kelime dahi edemedim ama çığlık çığlığaydı ruhum, darmadağındı kalbim. Ne kadar süre öylece kalakalmıştım? Özge'nin kurduğu son cümleyle anladım, kalbimdeki artçılar büyük bir depremin habercisiydi ama bilmiyordu, benden geriye koca bir enkaz kalmıştı.

“Ablacığım biliyorsun bu isteğini gerçekleştirebilmem olanaksı-”

Cümlemi tamamlamama bile müsaade etmeden kapadı telefonu suratıma. Haksız mıydı? On yıldır ilk defa kendisi için bir istekte bulunmuştu, bense hiç düşünmeden bunun olanaksızlığını dile getirmiştim. Neydi bu şimdi?

Tam on yıl önce bugün...

Gözlerimi kapadım ve açtığımda kendimi 2336 km uzakta buldum, tam 3650 gün yaşamış olmak için yaşadım ben. Nefes alıyorsun diye yaşıyorsun sanıyorlar, gülüyorsun diye mutlu zannediyorlar; oysa bilmiyorlar ki yaşamak zorundasın, bilmiyorlar ki yaşamaya devam edebilmek için de gülmeye mahkûmsun.

Güldüm ben de. Hep daha çok güldüm ama en çok da ağladım. Şimdi de en iyi bildiğim işi yaptım ve sarsıla sarsıla, kendimden geçercesine, kendime gelmek istercesine ağladım. İyi geliyordu ruhuma ağlamak; hafifletiyordu kalbimdeki yükü, alıyordu içimdeki kasveti. Ama vicdan azabım... İşte o tüm ağırlığıyla duruyordu yerli yerinde.

Bunun bir sonu olmadığını bilerek sarsak adımlarla ilerledim banyoya. Avuçlarımı, içimdeki karanlığa tezat ısl ısl banyodaki boy aynasına yapıştırdığımda, yaşlı gözlerimden sıçrayan hüznün parçaları dağıldı dört bir yanıma. Banyodaki ışık, kahverengi gözlerimdeydi şimdi; benim bakışlarımsa o gözlerin içindeki siyah yansımalar daydı.

Eğer hâlâ esiyor olsaydı kuzeyden Rüzgâr, “*O güneşi kışkandıran gözlerin...*” derdi simsiyah bakışlarıyla. “*Sarılaşmış yine Mimoza Tanesi.*”

“Sarı değil ki benim gözlerim.”

“Sen bana sarıydın, Poyraz’a Liza, Rüzgâr’a Mimoza.”

Eirdi Liza, titrerdi Mimoza...

“Senin kokuna ölürüm,” diye tatlı bir esinti sızdı aralık pencereden. *“Saçının tek bir teline dünyayı yakarım, gözlerinden süzülen yaşlara yol olurum...”*

“Kahretsin,” diyerek bir yumruk savurdum aynadaki aksime.

Yine aynı şey oluyordu ve ben boğuluyordum. Boğazıma kadar gelen anılarımda boğuluyordum. Kendi ellerimle attığım düğümün ipleri boğazıma dolanıyor, ardımda bıraktığım enkazın taşları kalbime oturuyordu.

Hani zamandı ilaç olan, hani gözden uzak olan gönülden de ırak olurdu? Neden bana ilaç değil de yara oldu zaman? Neden mesafeler her geçen saniye daha çok yaklaştırıyor beni içimdeki enkaza?

Bir yumruk daha savurdum aksime. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Çatlayan ayna artık kalbim gibi paramparçaydı. Sanki yerdeki cam kırıkları kalbimden kopup etrafa saçılmış, birleştiremeyeceğim kadar küçük parçalara ayrılmıştı. Bunun ağırlığıyla titreyen bacaklarımın üzerine yığılıp kaldığımda kırık ayna bana, bense yitip giden hayallerime bakıyordum.

Görüş açımı kapatan siyah, hafif dalgalı saçlarımın tutamını kanlı ellerimle ittiğim sırada bakışlarım belime kadar inen siyah, uzun saçlarımda konakladı. Parmak uçlarım saçlarımdan sonra yanaklarımı, oradan da gözyaşlarımla ıslattığım dudaklarımı bulduğunda nefessiz kaldığımı hissettim.

O gün ilk defa dokunmuştu dudaklarım onun dudaklarına.

O gün anlamıştım tenimin başka bir tene dokunamayacağım.

O gün anlamıştım varlığımın onun dokunuşundan ibaret olduğunu.

Ama ben o gün anlayamamıştım benim onun sonu, onun benim sonsuzluğum olacağını.

“Neden?!” diye bağırıp isyan etmek isterken boynuma kadar süzülen yaşlarla gülümsedim kaderime. Böyleydin ben, dengesiz.

“Mimosa’sın sen, mimosa gibi de dengesiz,” diye tatlı bir tını yankılandı kulaklarımda.

Bir de aptal olduğumu söylemişti bana. Haklıydı. Giden olduğum hâlde on yıldır bir Rüzgâr’ın esip beni masallar diyarına götürmesini bekleyecek kadar aptaldım.

Yine de kaldırdım eğik başımı, kanlı ellerimle sildim gözyaşlarımı. Başka şansım var mıydı? Yıllardır olduğu gibi kendi yaramı kendim saracak, ısrarla tutunacaktım umuda.

Etrafımdaki cam parçalarını dikkatlice toplayıp zorlukla da olsa doğruldum. Avuçlarımin arasında tuttuğum cam parçalarını çöp kutusuna, bedenimi de duşakabine attım ve suyun akışıyla yarışan gözyaşlarıma bir son vermem gerektiğini kendime hatırlattım.

Vücudumdan süzülen sularla temkinli birkaç adım attıktan sonra askıdan aldığım beyaz bornozumu giydim. Islak saçlarımla mutfağa inip çekmecedan aldığım kapsülü kahve makinesine yerleştirdim. Çenemin altına yerleştirdiğim elimle kahvenin usulca sarı kupaya akışını seyretmeye başladığımda bu sesin beni nasıl sakinleştirebildiğini düşünüyordum. On yıl öncesine kadar kahvenin kokusuna bile tahammül edemeyen ben, şimdilerde kahvesiz güne başlayamıyordum. Bana kahveyi sevdiren Leyla, kapının ardında olmalıydı. Ağır ağır akan kahvenin akış sesine, hızlı hızlı çalan kapı zili karışmıştı ve ben zilin çalış sıklığından bile anlayabiliyordum Leyla’nın geldiğini.

Seri adımlarla kapıyı açtığım gibi yüzümü görmesine fırsat vermeden yeniden mutfağa geçtim. Ağladığımı anlayıp üzülmesini istemiyordum.

Yüksek sandalyelerden birine oturduğumda zeminde yankılanan topuk sesleriyle daha fazla direnemeyerek ondan tarafa döndüm. Gördüğüm manzarayla tüm sinirlerimin gevşediğini hissederek aptalca gülmeye başladım. Artık tamamen emin olmaya başlamıştım, bu kız hayatın bana sunduğu en güzel, en tatlı, en lezzetli ironiydi.

“Komik olan nedir acaba?”

“Evden Küçük Deniz Kızı filmindeki *Ursula* gibi çıkıp, *Jessica Rabbit* gibi dönmen kurabiyem.”

Müthiş bir şaşkınlık içerisindeydim. Sabahın bu saatinde yaptığı abartılı makyajını ve üzerindeki abiyeyi andıran turkuaz elbiseyi zihnimin bir yerlerine sıkıştırmaya çalışıyordum. İşten değil, gece kulübünden çıkıp gelmiş gibi bir hâli vardı. Anlaşılan yine tüm işi Mimi'ye yığmıştı.

Omuzlarına dökülen sarı saçlarını sinirle kulağının arkasına sıkıştırıp ela gözleriyle tip bir bakış attı. “Ne yapsaydım? Senin gibi gençliğimin baharında babaannemin ördüğü depresyon hırkasıyla mı dolaşıyordum?”

“Sakin ha,” dedim kahvemi yudumlarırken. “Bu eve bir tane hasta yeterli.”

“Ruh hastası olduğunu kabul ediyorsun yani?”

Güldüm. Kabul etmekle kalmıyor, bunu bizzat biliyordum.

Yanımdaki sandalyeye kurulup üstte kalan bacağıyla beyaz topuklu ayakkabısını sallamaya başladığında az önceki bakışlarını ona geri iade ediyordum. Almanlara bile öğrettik evin içerisinde dışarı ayakkabısıyla dolaşılmayacağım. Ama bizim yerli, millî ve aykırı Leyla'mız öğrenmemek konusunda oldukça ısrarcıydı. Israrcı olduğu konulardan biri de anahtarını kullanmayı tercih etmemesiydi.

“Hayranım sendeki bu havaya Leyla.”

“Ah, bendeki hava *Lufthansa*'da yok çiçeğim, hâlâ öğrenemedin mi?”

Gülümsedim. Yoktu. Ondaki hava da endam da kimsede yoktu; öğrenmemek gibi bir şansım da...

“Sanırım hâlâ alışmaya çalışıyorum,” dediğimde bakışları kupaı tuttuğum elimi buldu, tedirginlikle vücudumu incelerken dizlerindeki kesikleri gördü.

“Ne oldu ellerine?” Parmak uçlarını diz kapaklarımda gezdirdi. “Şu dizlerinin hâline bak.”

Hüzünlü gözlerimi gökyüzüne tatlı tatlı gülerken beni yakıp kavuran güneşe çevirdim. “Küçük bir kaza.”

İkna olmadı tabii. “Bir şey mi oldu çiçeğim?”

Sesi üzgün çıkmıştı ve hissettiği de buydu. Onun kaygılı göz-

lerini görünce gülümsemeye çalıştım. “Ben iyiyim Leyla, merak etme.”

“Ağlamışsın çiçeğim.” Sabrı dolmaya başlıyordu, sandalyesini benimkine yaklaştırdı. “Hemen bana neler olduğunu anlatıyorsun.”

Saklayamayacağımı iyi biliyordum. Maskelerimin ardına sakladığım yüzü görebilen nadir insanlardandı.

Gülümsemem yüzümü terk ederken, “Özge aradı, bugün on sekizinci doğum günü ve ben ilk defa unuttum,” dedim.

Telaşla masaya bıraktığı çantasını kurcalamaya başladı. Uzun uğraşlar sonunda çantayı ters çevirip içindekileri masayla buluşturduğunda telefonunu aradığını tahmin edebiliyordum.

Bakışlarım zemine düşen *glossa* kayarken, “13 Haziran...” dedi. Dalgın gözleri ekrandaydı. “Bugüne mi denk getirmişiz açılışı?”

“Bugüne denk getirmişiz açılışı.”

“Hem de bilmeden.”

“Hem de bilmeden.”

Yüzünü teğet geçen acıyla neler düşündüğünü anlamak zor değildi. Telefonunu masaya bırakıp kendine bir kahve yaparken dudakları da boş durmadı.

“On yıl olmuş Liza,” dedi dalgın dalgın kahvenin akışını seyrederken. “Zaman çok acımasız.”

Kalbimde kısa süreliğine bir artçı daha hissettim. “Bazı insanlar çok zalim.”

Hazır olan kahvesini alarak yanıma oturdu. “Keşke, kansızın biri girdi hayatına, sonra da hayatını sikip gitti, diyebilseydim. Ne yazık ki bunu diyemiyorum çünkü senin hayatını mahveden kansızın biri değil, kanından birileri.”

Hani düğümленir ya kelimeler boğazına, işte tam da o hâldeydim. Hani bağırarak, haykırmak hatta ağız dolusu küfretmek istersin ama sırf kanından diye susup oturursun ya, işte tam da o noktadaydım.

Sustum ve kaderime razı oldum, sustum ve kayboldum, sustum

ama hiçbir şeyi yutmadım. Elbet bir gün dönecekti bu devran ve ben, içimde biriktirdiğim acıları bir bir savuracaktım onların olmayan kalplerine.

Peki bu neyi değiştirecekti; unutturabilecek miydi bana yaşadıklarımı, verecek miydi bana kaybolan yıllarımı?

Yine gülümsedim, yetinmeyerek abartılı bir kahkaha attım. Küçük değil, büyük bir histeri krizinin tam eşiğindeydim. Leyla yaşadığı şokla kahvesini masaya bırakıp elimdeki kupayı kaptığında ifademi koruyordum.

“Hemen bu saçmalığa bir son veriyorsun!” Duyduğum sesin tonundaki sertlikle gülüşümü soldurdum, dudaklarımı birbirine bastırdım. “O yüzündeki maskeyi de söküp atıyorsun. Bana neler olduğunu ve neler hissettiğini en ince ayrıntısına kadar anlatıyorsun.” Nefessiz kaldığımı düşünerek pencereye yöneldiğim sırada Leyla koluma asıldı. “Özge sana ne dedi de tekrar on yıl öncesine gittin Liz?”

Ela gözlerinden hüznün bulutları geçti. Konuşmak istemiyordum ama konuşana kadar beni rahat bırakmayacağını biliyordum. Aynı hüznün ortasında buluştu gözlerimiz.

“Benden bir istekte bulundu,” dedim zorlukla. “Ben de bu isteğini gerçekleştiremeyeceğimi söyledim. Sonra da telefonu suratıma kapadı.”

Omuzlarıma gerçek bir dost şefkatiyle dokunup, “Ne istedi senden?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım, aldığım nefesi geri üflerken, “Beni...” diye mırıldandım. Bornozumun açılan kuşağına aldırış etmeden başımı pencereden sarkıtmaya başladım. Nefessizdim. Boğazıma hayalî bir urgan dolanıyordu. “*Benim ablama sarılabilmem için daha ne kadar beklemem gerekiyor,*” dedi.” Parmaklarımı boynumda gezdirmeye başladım. ‘*Bir on yıl daha mı? On yıl daha yaşayabilecek miyiz abla?*’ diye sordu bana Leyla. Söylesene... Hayat bana 3650 gün daha bahşedecek mi? Peki ya çocukluğum? Hangi hayat bana yaşayamadığım çocukluğumu geri verebilecek?”

Boynumdaki urgan nefesimi kestiği sırada belimde hissettiğim

sıcaklıkla kendimi Leyla'nın kollarında buldum ve o an olanlar oldu, paramparça olmuş ruhumu teslim edercesine ağlamaya başladım. Yıllar olmuştu bir başkasının yanında ağlamayalı. Yıllar olmuştu bir omuzda gözyaşı dökmeyeli.

Saçlarımı okşayarak, "Ağla çiçeğim," dediğinde beklediğim şey buymuş gibi içli içli ağlamaya başladım.

Kaç yaşında olursan ol, güvenle başını yaslayacağı bir omuza ihtiyaç duyuyordu insan. Ne kadar güçlü olduğunun da bir önemi yoktu, öyle bir an geliyordu ki tüm direnci bir anda yerle bir oluyordu, sonra öyle bir cümle yankılanıyordu ki kulaklarında, tüm anılarını seriyordu gözlerinin önüne ve belki de tüm geleceğini şekillendiriyordu.

"Ya da ağlama," dedi beni aniden kendinden uzaklaştırarak. O da pek dengeli bir varlık sayılmazdı, zira pek anlaşılabileceğimizi sanmıyordum.

Bornozumun kuşağını sıkarken ağlamaktan bulanıklaşan gözlerimle etrafa boş bakışlar atıyordum. Elimi gözyaşlarımı silmek için kaldırdığımda benden önce davranıp elimi yakaladığı gibi çekiştir-meye başladı.

"Yavaş, çekiştirip durma."

Ayağındaki on santimlik topuklularla tazı gibi koşuyordu. Son basamağa geldiğimizde burkulan bileğine rağmen durmadı, ayakka-bılarını fırlatıp yürümeye devam etti. Arkasından gelmediğimi fark eder etmez, "Hadi Liz," dedi ve koridorun sonundaki odaya daldı.

Burası benim odamdı. Peşinden odaya girdiğimde beni hızla kendine çekip tek hamlede bornozumu omuzlarımdan düşürdü manyak.

Bu kız tam bir manyaktı!

"Ne yapıyorsun Leyla!"

"Merek etme, ırzına geçecek değilim," dediğinde gülümse-dim. "Kadınlar ilgi alanıma girmiyor tatlım. Hele de senin gibi mızımızı."

Son sözünü onaylar gibi dudaklarımı sarkıtmaya başladım. Yer-

de boylu boyunca yatan bornozuma mumya gibi sarıp sarmalanmayı düşünürken bambaşka bir şey yapıp kollarım ve ellerimle çıplak vücudumu kamufle etmeye çalıştım. Leyla bana, ben bornoza, bornoz da her ikimize bakarken gülümsedim kaygılı yüzüne.

“Ama sen tam benim tipimsin,” dediğimde yuvarlak yüzündeki pembe dudakları kıvrıldı. Bir elli beş boylarında, ufak tefek bir kadındı ve küçük yüzüne tezat yumuşacık tombiş tombiş yanakları vardı. O yanaklardan bir makas almak istediğimde birden arkasını dönüp dolabımdan aldığı bir kot şortla beyaz *croplarımdan* birini yatağa fırlattı ve krem rengi çamaşır takımımı elime tutuşturdu.

“Hemen hazırlanıyorsun.”

“Bunu kendim de yapabilirdim Leyla.”

Onun arkasını dönmesini fırsat bilerek hızla iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim.

“Evet çiçeğim, bensiz giyinebilirsin ama bensiz İstanbul’a gide-mezsın.”

Fırtınaya yakalanan bir gemi misali olduğum yerde sendeledim. “Ne dedin sen?!” Parmak uçlarım henüz yeni iliklediğim şortumun düğmesinde asılı kalırken yatağın ucuna düşer gibi oturdum. Olmazdı. Gidemezdim. Gitmem demek yüzleşmem demektir; geçmişimle, anılarımla, acılarımla, çocukluğumla ve belki de onunla. Yüzleşmem demek, yeniden o günlere dönmem demektir ve ben tekrardan aynı acıları yaşayacak gücü bulamayabilirdim kendimde. “Yapamam Leyla, gidemem.”

Bir açıklama yapmak yerine beni anıların içine atıp gitti. Ağzından çıkanı kulağı duymuyor muydu? Onu anlayamıyordum ve beni anlamadığını düşünüyordum.

Yaklaşık sekiz dakika içinde elinde mavi mini bir elbiseyle geri döndü. Şaşkın ve tedirgin bakışlarım eşliğinde önümde soyunup giyinmeye başladı. Sanırım bu kızın aykırı, umursamaz tavırlarına hiçbir zaman alışamayacaktım.

“Karar senin çiçeğim,” diye mırıldandı makyajını tazelerken. Makyaj yaparken bile yuvarlak kalçası bir sağa bir sola gidip geliyordu.

Kesin kafasının içinde bir orkestra ile geziyordu, bu enerjinin başka hiçbir açıklaması olamazdı. “Yalnız şunu bilmeni isterim.” Aynadan yan bir bakış attı. “Üç saat sonrasına İstanbul’a iki bilet aldım.” Onun kalçası ritmik bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıp dururken benim hareket eden tek organım hızına yetişemediğim kalbimdi. Bu kadın aklını yitirmiş olmalıydı! “Hem de *business class*...” dediğinde benden sadece bir, “Ama...” sesi çıktı.

Hayır. Asla. Buna kesinlikle hazır değildim ve sanırım hiçbir zaman olmayacaktım.

Dolaptan beyaz, ipek bir gömlek alarak yüzüme fırlattı. Görüşümü kapatan gömleği yüzümden çektiğimde tepkisizliğimin onu çileden çıkardığını gördüm. Benden bir tepki gelmeyince gömleği kollarımdan ve omuzlarımdan geçirip uçlarını açıkta kalan belimin oyuntusunda birleştirdi.

Saniyeler sonra bir tepki verdim, başım kendiliğinden eğilirken gömleğimin eteklerinde duran elinin üzerine minik bir damla gözyaşımı bıraktım. Aynı eli usulca çeneme tırmandığında gözyaşlarımı sileceğini düşünmüştüm ama o bambaşka bir şey yaptı ve parmaklarının arasına sıkıştırdığı çenemi hoyratça savurdu.

Kütleyen boynumu ovuştururken, “Manyak!” diye tısladım. “Boynumu kırıyordun çatlamış kurabiye seni!”

Umursamadı ne sözlerimi ne de boynumu. “Duygusallığın sırası değil Liz.” Gayet rahat ve sakindi. Tabii ne de olsa kırılmanın eşiğinden dönen boyun ona ait değildi. “Eğer hemen hazırlanıp çıkmazsak bizim *business class* biletler tıpkı gözyaşların gibi uçup gidecek.”

O meşhur kırtışıyla yeniden aynanın önüne geçtiğinde boynumu ovuşturmaya devam ediyordum. Ben ne yaşıyordum böyle?

Tatsız bir şekilde gülümserken on yıl önce bugün, Özge’nin dudaklarından dökülen kelimelerle başlayan Almanya serüvenim geldi aklıma.

Yine güneşli bir haziran günüydü. Güneş, aynı gün içinde bana hem cenneti hem de cehennemi yaşatacağından habersiz bir şekilde gülümsüyordu dünyaya. Hem ısıtıp hem yakacaktı. Hem ışığım hem

de zifirî karanlığım olacaktı. Hem hiç olmadığı kadar güzel aydınlatacak hem de on yıllık bir karanlığa mahkûm edecekti beni.

Sanırım tarih tekerrür ediyordu ve ben yine bir bilinmeze doğru gidiyordum.

Aklım sorularla, kalbim anılarla kıvranırken beni neyin beklediğini düşünmeyi bıraktım. Yumdum gözlerimi ve açtım kollarımı iki yana. Hiç düşünmeden bıraktım sırtımı yatağa. Ne Leyla'yı duydum ne de ısrarla çalan telefonumun melodisini. Elimi kalbime, kalbimi de pencereden sızan rüzgâra bıraktım.

2 . Bölüm

Bir Mimoliza Masalı

*Bazı masallar bir varmış, bir yokmuş diye başlamazdı.
Çünkü bazı masalların başı olmadığı gibi bir sonu da olmazdı.**

10 Haziran 2008 / İSTANBUL

“Yeryüzünün derinliklerinde ıssız mı ıssız, uçsuz bucaksız bir orman varmış...”

Siz hiç, bir sese sarılıp uyumayı istediniz mi?

Bir ses, sadece bir ses nasıl olur da sonsuz huzuru vadedebilirdi?

Huzur vardı sesinde, şefkat vardı, aşk vardı.

Ve tüm benliğimi esir alan o aşk, şu anda başucumdaydı.

“Bana o sevimli yüzünü yedirtme Mimoza Tanesi!”

4. Yazara aittir.

Sevimliydim, onun yanında hiç olmadığım kadar sevimliydim. Çünkü mutluydum.

Keşke ben bu kadar utangaç olmasaydım da, “Hadi yesene Rüzgâr Yavrusu,” diyebilseydim ona. Öyle kaplıydım ki onunla, bana her yapacağına gözüm kapalı razı olabilirdim. Ama bunu dile getiremeyecek kadar utangaç ve de korkaktım.

Sırtımı yasladığım ağacın gövdesinden uzaklaştırıp yüzüne baktığımda, fazla ciddi ve anlamlı bakışlarını görünce yaramazlığıma bir son verme gereği duydum. O çok güzel bakıyordu; çok anlamlı, çok derin. Simsiyah gözlerinde sarı yansımalar vardı. Gözleriyle aynı renk gür saçlarının tutamları alnına dökülmüştü esen rüzgârla. Üzerinde okulun lacivert eşofman altı ve beyaz tişörtü vardı tıpkı ben de olduğu gibi.

“Tamam sevgilim, yaramazlık yok,” dedim tatlı tatlı.

Okulun koridorlarında belirlediği anda sadece öğrencileri değil, öğretmenleri bile dik duruşu, karizması, asi bakışlarıyla titreten Poyraz Eroğlu, küçük bir Mimoza’ya masal anlatıyordu. Hem de kendi yazdığı masalı hem de Rüzgâr’ın Mimoza’ya olan ölümsüz aşkının masalını.

“Güldüğün an anlatmayı bırakırım,” dedi uslu durmamı tembihler gibi.

Bu defa usluydum oysa ama hafif ciddi, hafif sevimli ses tonuyla uyuyan yılanı uyandırmış olabilirdi. Haylaz bakışlarımla tamamen ondan tarafa döndüm. Amacım onunla uğraşmaktı ama tam da o an siyah saçlarına yeni düşen bir yaprakta asılı kaldı bakışlarım.

“Rüzgâr Yavrusu...” dedim saçlarındaki yaprağa uzanırken. “Deli miyim ben, neden durduk yere güleyim ki.... Tanımıyor musun sen beni?”

Saçma bir soruydu çünkü beni benden iyi tanıyordu ve bu gerçeğe kıvrılıyordu tadını deli gibi merak ettiğim dudakları.

Haylaz yüzüme imayla bakarken bakışları benim gibi kısa bir anlığına dudaklarıma indi. Ama hızla yeniden gözlerime tırmandığı gibi yaprağı tutan elime asılıp beni kendine doğru çekti. Eli bileğim-

de, gözleri gözlerimde, nefesi benimdeydi. O bana çok yakındı ve bu çok tehlikeliydi.

“Tanıyorum Mimoza Tanesi,” dedi boşta duran elinin tersiyle yanağımı okşarken. Her temasında çıplak ayaklarımla ateşin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum kendimi ve incitmemek için gösterdiği çabayla duygulanıyor... “Ben kendimden çok seni tanıyorum, seni yaşıyor, seni hissediyorum.”

Elimde tuttuğum yaprağı yavaşça serbest bıraktığımda yanağımda gezinen parmak uçları sol elmacık kemiğimin üzerinde konaklama kararı aldı. Dengemi daha fazla bozmasına müsaade etmeyecek sırtımı yeniden ağacın gövdesine yasladım, gözlerimi de boylu boyunca uzattığım bacaklarıma indirdim.

“Hoşuna gidiyor değil mi beni utandırmak?”

“Doğru, hoşuma gidiyor.” Güzel nefesi saçlarımdaydı, bana nefes olan kokusu ise her yanımda. “Ama utanman değil.” Yanağımda hissettiğim dokunuşlarıyla gözlerimiz birbirine kenetlendi. “Utanınca kızaran yanakların...” Yanağımı okşuyordu. “Kabaran tenin...” Parmak uçları kabaran boynuma süzüldü bir tüy hafifliğiyle. “Büzülen dudakların...” Gözleri dudaklarıma aktı. Çektiği derin içle dizlerimin bağı çözüldü. “Ve o sarılaştan gözlerin.” Dudaklarımda durmaya devam eden siyah bakışları sarılara daldığında utandım. Öyle utandım ki başımı eğip tırnaklarımla eşofmanımın kumaşını aşındırmaya başladım.

“Sen birazcık öteye mi gitsen acaba?” diye mırıldandığımda kulağımda tatlı bir gülüş dolandı.

“Sen neden gitmiyorsun?”

“Ben gidemem ki...”

“Ben ölsem bırakamam ki...”

“Taklit etmesene beni.”

Kısa bir süre sessiz kaldı, ardından, “Sen kızdığında tekleyen kalbim, güldüğünde atmayı unutmaz mı dersin?” diye mırıldanmaya başladı. Bakışlarım ona döndüğünde aynı anda hafifçe gülümsedik. “Bu gülüş uğruna neleri feda edeceğimi bilir misin?”

Biliyordum. Sahip olduğu her şeyi hiç düşünmeden feda edeceğini biliyordum.

Başımı önüme eğebildiğim kadar eğdim ve, “Hadi, masalımızı anlat artık,” dedim bir fısıltıdan ibaret çıkan sesimle.

Yanı başımda fırtınanın oğlu deli bir Rüzgâr duruyordu; bense küçük, narin bir Mimoza Tanesi. Ona karşı koyabilmem olanaksız, onun bana ait olduğunu bilmekse tarifsiz bir mutluluktu.

“Anlatıyorum ama yarıda kesmek yok.”

Başımı onaylar biçimde salladığımda sırtını benim gibi ağacın gövdesine yasladı ve başladı kulaklarımdan kalbime, oradan da ruhuma usulca akmaya.

“Yeryüzünün derinliklerinde ıssız mı ıssız, uçsuz bucaksız bir orman varmış. Bu ormanın enteresan bir de özelliğı varmış, o da içinde tek bir ağacın var oluşuymuş. Şimdi soracaksınız, ‘Tek bir ağaçla orman mı olurmuş?’ diye. İşte, masalımız tam da bu noktada başlıyordu.

Ormanın derinliklerinde küçük, narin bir mimoza ağacı yaşarmış. Küçükmiş Mimoza, narinmiş ama bir o kadar da güçlü ve inatçıymış. Soğuğa, yağmura, kara hatta en zorlu hava koşullarına bile oldukça dayanıklıymış; yalnızca tek biri dışında, Rüzgâr...

Rüzgâr’ı sevmezmiş Mimoza çünkü titretirmiş yapraklarını, ürkütürmüş ipeksi dokusunu, incitirmiş incecik dallarını.

Günler ayları, aylar da yılları kovalamış ve hızla büyümüş küçük Mimoza. O büyüdükçe dalları güçlenmiş, yaprakları ısıldamış ve çiçekleri daha da güzel kokmaya başlamış. Öyle güzel kokuyormuş ki kısa sürede kokusu tüm ormana yayılır olmuş.

Günlerden bir gün bir Rüzgâr esmiş kuzeyden, en kuzeyden. Tarifsiz bir korku yaşamış Mimoza; titremiş yaprakları, kapanmış çiçekleri, hüznülenmiş. Korku göv-

desinde kol gezerken daha fazla direnemeyip serbest bırakmış kapattığı çiçeklerini. O an fark etmiş, bu Rüzgâr başkaymış, tüm evrene soğuk ama ona sıcacıkmış, tüm evreni üşütürken onu yakıyormuş, tüm evrende fırtınalar koparırken ona tatlı tatlı esiyormuş. Bunu fark ettiği an ritmi bozulmuş, geceleri kapanan çiçekleri kapanmaz olmuş.

Mimosa'nın mutluluğunu gören Rüzgâr daha çok esmiş, o estikçe daha güzel kokmuş Mimosa.

Onun etrafında pervane misali dönüp dururken gülümsedi Rüzgâr ama acıyla çünkü bir şey fark etmişti; biri pervane, diğeri de şem misali biri yanarken diğeri içten içe eriyordu. Küçük Mimosa'nın çiçekleri Rüzgâr'a karşı koyamıyordu, o estikçe usul usul dökülüyordu çiçekleri. Bunu fark eden Rüzgâr uğramaz oldu ormana; günlerce, aylarca, yıllarca...

Rüzgâr esmeyince güneş de doğmaz oldu ormana, tek yoldaşı sağanak yağmurları oldu Mimosa'nın ama yağmurlar çürütüyordu içten içe onu. Rüzgâr, farkına varmadan çürümeye mahkûm etmişti Mimosa'yı. Kapandı yeniden ve bu defa gündüzleri dahi açmaz oldu. Ta ki Rüzgâr yeniden esmeye başlayana dek...

Baktı Mimosa'ya Rüzgâr dikkatlice. Kendi esintisinden korumaya çalıştığı Mimosa'ya farkında olmadan daha çok zarar verdiğini anladı.

Ona hüznünle gülümserken dile geldi Mimosa, "Bir daha gitme lütfen," dedi yaprağından tek bir damla çiy tanesi düşerken.

Baktı yeniden Rüzgâr, uzun uzun. O çiy tanesi toprağa değil, Rüzgâr'ın kalbinin tam ortasına düşmüştü sanki.

"Uzak dur benden," dedi sert bir esinti gönderirken. "Kırarım dallarını, alırım kokunu..." diyerek uyardı Mimosa'yı.

Yeniden gülümsedi Mimoza, açtı tüm çiçeklerini ve kafa tuttu incecik dallarıyla fırtınanın oğlu Deli Rüzgâr'a.

"Neye yarar ki dallarım sen dokunmadıkça, neye yarar ki kokum senin olmadıkça?"

Şaşıp kaldı Rüzgâr hatta afalladı, yine de gülümsedi sonsuz bir mutlulukla ve anladı ki onun küçük Mimoza'sı görüldüğü kadar narin ve kırılgan değildi, güçlüydü ve de inatçı.

Yine de dayanamayıp, "Emin misin?" diye sordu Rüzgâr emin olmasını dileyerek.

"Hiç olmadığım kadar," dedi Mimoza onun olmayı dileyerek.

Her bir satırı, her bir kelimesi efsunlu bir melodi gibi sızmıştı ruhuma, kalbimde ayağa kalkan duygularımsa koşup kollarına atılmak istiyordu. Öyle büyüleyici, öyle özel bir anın içine sıkışıp kalmıştım ki şuracıkta kalbimi söküp alsalardı ruhum ondan başkasını duymaz, kalbim ondan başkasını hissetmezdi.

Dolan gözlerimi yüzüne sabitledim. Başını arkaya yatırmış, gözlerini de yummuştu. Edebiyattan hiç anlamazdı aslında; ben sözelci, o ise sayısalcıydı ama nasıl olduysa eşit ağırlık sınıfında kesişmişti yollarımız ve bu yolun sonu onun deli kalbinin tam orta yeriye, onun kalbiyse benim kokumu muhafaza ettiği, son nefesimi vermek istediğim tek yerdi.

"Ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu hayatımda dinlediğim en güzel masaldı."

Bu, bana anlatılan ilk masaldı. Daha önce hiç kimse bana masal yazmayı bırak, okumamıştı bile. Ben masal bilmiyordum ki.

"Sarı gözlerinin büyüüne kapıldığım, masum bakışlarına esir düştüğüm, seni sarılar içinde gördüğüm o gün."

Gözlerini açmadan kımıldanan dudaklarından sızan kelimeleriyle hafızamı yoklamaya başladım. Ben onu ilk olarak 9. sınıfta gördüğüme neredeyse eminken, o beni sarılar içinde gördüğünü

söylüyordu. Aynı mahallede oturuyor olmamıza rağmen beni görme olasılığı oldukça düşüktü çünkü okul harici evden dışarı çıkmazdım ben. Çıkamazdım, buna iznim yoktu. Çıktığım zamanlarda ya akraba ziyaretlerine giderdik ya da bir düğün merasimine.

“Nerede ve ne zaman gördün beni?”

“Bunu ben değil, sen söyleyeceksin Mimoza Tanesi.”

“Söyle lütfen.”

Başını *söylemem* der gibi sallarken eli bir anda lacivert eşofmanın cebine gitti. Cebinden çıkardığı özenle katlanmış kâğıt parçasını benden tarafa uzattığında gözleri hâlâ kapalıydı. Dizlerimde duran elimin tekini kaldırıp kâğıda dokunduğum sırada parmaklarımı yakaladı.

“Sana sözüm olsun Liza,” dedi duruşunu bozmadan, gözlerini de açmadan. “Bu masalı tekrar okuduğumda üç kişi olacağız.”

Sesi fısıldar gibiydi, yüreği ise haykırır...

Yanlış anladın Liza.

Evet, kesinlikle yanlış anladım. Hayır, kahretsin, belki de ilk defa bu kadar doğru anlamıştım. Lanet algılarım hiç olmadığı kadar açıktı. Ne demişti bana öyle? Utançtan kıpkırmızı olan yanaklarımı nasıl saklayacaktım?

Ateşini tüm bedenime sıçratıp alevler içinde bırakmıştı beni. Üzerine bir de oturduğu yerde uzanır vaziyete geçti, kollarını da ensesine yerleştirdi.

Ohh, yayıl bakalım.

“Benim anladığım şeyi ima etmiş olamazsın, değil mi?”

“Ben ima etmem Mimoza’m,” dedi saçlarını havalı bir şekilde arkaya atarken. “Söyler ve de yaparım.”

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki?

Vücudumu istila eden karıncalarla büyük bir savaşa tutulurken etrafı kolaçan ettim. Beden eğitimi dersindeydik ve ders boş geçtiği için okulun 500 metre ilerisindeki yürüyüş alanına gelip bir ağacın gölgesinde oturup kalmıştık. Etrafta kimseler görünmüyordu ama

zil her an çalabilirdi, bu da benim bu güzel rüyadan uyanmamın an meselesi olduğunun habercisiydi.

Sessizce doğrulup dizlerimin üzerine oturduğumda hemen sol yanımdaydım. Öyle hayranlıkla baktım ki ona, bir an başını kaldırıp dizlerimin üzerine uzanmasını diledim. Çok mu şey istemiştim?

Yüzündeki her bir parçaya tek tek baktım, en çok da yüzünü hedef alan güneş ışığıyla tenine bir gölge gibi düşen uzun, kıvrımlı kirpiklerine. Alnına dökülen siyah tutumları ona asi bir serseri görünümü verirken keskin çene hatları ve pürüzsüz esmer teniyle insanı âdeta günaha sürüklüyordu; bense cehenneme giden o yola her geçen gün bir adım daha yaklaşıyordum.

Son kez kolaçan ettim etrafı, yalnızdık. Buna emin olduğum an dudaklarımı usulca yaklaştırdım tenime çarpan ateşe. Dokunmak istiyordum o şiir gibi yüzüne; her bir satırını yeni baştan yazmak ister gibi, her dizesini içime çekmek ister gibi.

Yumdum gözlerimi tıpkı onun gibi. Yumdum ve üç yıla yakın bir beraberliğimizin ardından ilk defa dokundurdum dudaklarımı yanağına. Yanağına kondurduğum buseyle aralandı göz kapakları. Uzunca bir süre çekmedim dudaklarımı teninden, çekmek istemedim. Çünkü bu öyle güzel, öyle tarifsiz bir andı ki bitmesin istedim. Geçmesin istedim zaman, bir kereliğine de olsa utancımı kaldırmak istedim en yüksek raflardan birine, çekmek istedim kokusunu içime içime.

O da aynı hisler içinde olmalıydı ki hiçbir tepki göstermedi. Öyle ki nefes alıp almadığını bile düşünür olmuştum. Oysa benim kalbim çoktan kayıplara karışmış, nefeslerim kontrolüm dışında sıklaşmıştı.

Aniden bir tepki verdi ve başımı yakaladığı gibi dudaklarımı yanağına iyice bastırdı. Bu beklenmedik hareketiyle elimin tekinin boynuna doğru yürüdüğünü fark ettim. Beni neyin ele geçirdiği bilmiyordum ama dudaklarıma doğru çevirdiği yüzüyle beni delice soluduğunu ve bu temasıyla ikimizin de mahvolduğunu hissedebiliyordum. Dudaklarından kaçan ılık esintisi, dudağımın tam kenarında dururken nerede olduğumu hatırlarcasına hızla geri çekildim.

Utançtan ölüyordum. Kalbimin hızına yetişemiyordum. Heyecandan avucuma hapsettiğim toprakları tutan ellerimin titremesini engelleyemiyordum.

“Liza...” dedi şapşal suratıyla. O çok mutluydu. “Sen... Öptün mü beni?”

Bunu öyle tatlı sormuştu ki yeniden öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Aklımla kalbim arasında uzunca bir süre gidip gelirken nadir görülen bir zaferle kalbimi bozguna uğrattım. “Şey... Ben aslında... Yanağına yaprak düşmüştü de...”

Bu hâllerimle keyiflenirken karşıma geçip benim gibi dizlerinin üzerine oturduğunda diz kapaklarımız tamamen birbirine değiyordu.

Az önce dudaklarını değdirdiği dudağımın kenarına dokundurdu parmak uçlarını. “Bir yaprak da tam buraya düşmüş.”

Hay aksi! Altta kalmayacağını tahmin etmeliydim. Tutku dolu siyah bakışları bana karşılık vermek istediğini âdeta haykırıyordu. Ama bir sorunum vardı, onun öpücüğü benimki kadar masum olmayabilirdi, nitekim ıslatıp durduğu dolgun dudakları haklı olduğumun en büyük göstergesiydi.

Tedirginlikle, “Hayır,” diye mırıldandığımda bakışlarını gözlerimden dudaklarıma indirdi.

Yapma, bakma oraya. Orası tehlikeli ve yasak bölge. Oraya dokunduğun an kalbimde büyük bir patlama olabilir ve kendi kendimi imha etmek zorunda kalabilirim.

“Lütfen,” dedi keskin çenesini süsleyen o belli belirsiz gamzesini dudaklarıma yaklaştırırken. Heyecandan nefesimi tutuyor, yere bıraktığım avuçlarıma kıstırdığım toprakla oynamaya başlıyordum. “Lütfen, hiçbir şey söyleme. İzin ver, izin ver çekeyim cennetin kokusunu içime.”

İstesem de söyleyemezdim ki bakışlarıyla hipnoz olmuştum sanki. Dudaklarımı aralayacak takatim dahi yoktu.

Tek elini saçlarımdan enseme doğru yürüttüğünde diğer eli oldukça yavaş hareketlerle belime yerleşmeye çalışıyordu; kalbim

ise sanki göğüs kafesimi kırmaya çalışıyordu. Gerçekten öpecekti beni hem de dudaklarımdan. Bu delilikti.

Başını hafifçe yana eğip dudaklarıma neredeyse değecek kadar yaklaştığında heyecandan ölmek üzereydim. Nefesini dudaklarımda hissettiğim an panikleyip kendimi hızla geriye çektim ve temasından kurtuldum. Öpücüğünden kurtuldum ancak kendimi hızla savuruşumdan ötürü sırt üstü toprak zemine yapıştım, Poyraz ise beni tutmak isterken dengesini kaybedip üzerime yığıldı. Harika! Gerçekten de harika! Rüzgâr'dan kaçarken fırtınaya tutulmuştum.

Öldürün beni. Ya yerin en dibine gömün ya da öldürün gitsin.

Yüzümü ekşitirken, “Of Poyraz ya...” diye söylenmeye başladım. İçinde bulunduğumuz manzara o kadar utanç vericiydi ki tam da şu an bir fırtınanın beni alıp dünyanın öteki ucuna savurmasını istedim. Tek tesellimse kimsenin bizi görmemiş olmasıydı. “Bir şeyin de altında kalsan olmazdı, değil mi?” Alt dudağımı küskünlükle sarkıttım. “Konuşma benimle.”

Hızla doğrulup elini benden tarafa uzattığında söylene söylene kalkıp kollarımı göğsümün altına sıkıştırdım. Boşta bıraktığım eline bakmamaya özen gösteriyordum çünkü bakarsam kıyamayabilirdim. Fena hâlde küstüğümü biliyordu çünkü ben hep küserdim ona. Sebebe de ihtiyaç duymazdım ama bu defa sebepsiz değildi küsmelerim ve haklıydım da. Yani en azından ben kendimi haklı görüyordum ve bu küsmem için gayet de yeterli bir sebepti.

“Üzerin toz toprak olmuş, gel hadi, temizleyelim.”

Omuzlarımı kaldırdım. “Gelmem ben sana.”

“O hâlde ben sana gelirim,” dedi ve geldi. İki eliyle birden saçlarımdaki otları, toprakları temizlemeye başladığında yine gözlerimi kırpmadan onu seyrettiğimi fark edince hızla silkelenip üzerimi çırpmaya başladım.

“Özür dilerim. Onayını almadan öpmeye çalışmam düşüncesizlikti.” Saçlarımda gezinen parmakları zarifçe saç diplerime doğru ilerlediği anda unutuverdim yine küs olduğumu. Neden hep böyle oluyordu? Neden ona iki dakikadan fazla küs kalamıyordum? “Öyle

tatlı görünüyordun ki tutamadım kendimi,” dedi sanki kendini tutamayan tek oymuş gibi.

Kalbim sızladı. Kendini kötü hissetmesini sağlamıştım, hâlbuki ona bu cesareti veren bendim. Dengesizliğimle onun da dengesini bozduğumun farkındaydım ama buydum ben, özellikle yapmıyordum ki bunu. Onun yanında çocuktum, onun yanında dengesiz. Birden güler, birden ağlardım ve hep nazlanır, sonra da küserdim. İşin tuhaf yanı hiç yakınmazdı bu durumumdan, aksine hoşuna giderdi tavırlarım. Gülüşlerimle ışıldar, gözyaşlarımla buğulanırdı simsiyah gözleri. Nazlandığımda tebessüm eder, küstüğümde ise sabrederdi. Sabrı hiç bitmezdi. Onun en çok da bana olan sabrına hayrandım. Gönlümü almadan koymazdı başını yastığa, gülümsediğimi görmeden gelmezdi keyfi yerine ve saçlarımı solumadığı günleri yaşanmamış sayardı.

Dolan gözlerimi kaçırarak, “Suçluluk duymam istemiyorum, senin bir suçun yok,” dedim *asıl suçlu olan benim* der gibi.

“Ortada bir suç yok, sadece yersiz ve zamansız yapılan bir eylem var,” dedi anında. “Aşk bu; dokunmak, hissetmek istiyor.”

Sahiden de öyleydi. Dokunmak, hissetmek istiyordum onu. Nefesine sarılmak, kokusunda uyumak istiyordum. Ama bunların hiçbirini yapamadığım gibi dile de getiremiyordum.

“Yapma bunu,” dedim sitem edercesine. “Söyleyip durma böyle şeyler.”

Benim kaçacak delik arayan bakışlarıma tezat onun gözleri ısrarla girmek istiyordu harelerimden içeri. Sanırım bir süre gözlerinden uzak durmam en doğru olanıydı. Sessizce ilerlerken çalan zille yönümüzü okul binasına doğru çevirdiğimizde ısrarla sıçratıyordu alevlerini üzerime.

“Ama benim seni hissetmem için dokunmaya ihtiyacım yok,” dedi büyük adımları, dik başı ve de tüm karizmasıyla ilerlemeye devam ederken. “Çünkü, Mimoza’nın kalbi Rüzgâr’ın kalbinde atıyor ve bu kalp...” Hemen yanımda durup bana döndü ve elini sol göğüs kafesinin üzerine bastırdı gözlerimden ayırmadığı gözleriyle. “Rüzgâr’ı unuttur ama Mimoza’yı asla.”

Havaya karışan hislerini aldığım nefesle beraber içime çekmiş gibi susup kaldım. Çok fazla süslü cümleler kurmazdı ve kurmasına da lüzum yoktu, iliklerime kadar hissettirirdi bana duygularını. Dolan gözlerimi görmesini istemediğim için bakışlarımı kalabalığa çevirip ne diyeceğimi bilemez bir hâlde yürümeye devam ettim.

Binanın önüne geldiğimizde kalabalık dağılmaya başlamıştı. Bize doğru yaklaşan Alp'in, "Neredesin oğlum sen?" diyerek aramıza fütursuzca dalmasına ikimiz de sinir oluyorduk. "Hani maç yapacaktık?"

Nerede olduğunu biliyordu oysa. Ama Alp algıda sıkıntı yaşıyor olmalıydı. Sınıftan arkadaşımızdı Alp. Poyraz'ın gözünde etkisiz bir elemandan farklı değildi ama o ısrarla etrafında dolanıp duruyordu. Tamamen zıt, iki ayrı, bambaşka karakterlerdi. Alp oldukça ukala, yılışık ve sırnaşık bir tipti. Boş boş konuşup durmaktan başka bir işe yaramıyordu, koyu renk gözlerini kısıp duruşunu dikleştirdiğinde ise Poyraz'a benzediğini sanıyordu, salak. Gerçekten de salaktı. Gülmek istedim aptal suratına ama yılışık tavırlarını üzerime çekmemek için bu düşüncemi eyleme dönüştürmedim.

"Her zamanki gibi kendin çalıp kendin oynadın Alp," dedi Poyraz, Alp'in yüzüne bile bakmadan. Bir adım önünde giden Alp'in kafasına bir tane geçirince kıkırdadım. "Gereksiz herif. Ben ne zaman kurtulacağım lan senden?"

Bozulduğunu sezdirmemeye çalışarak bana döndü Alp. "Hande seni arıyordu Liza."

Şuursuz muydu bunlar? Alp'i bozacağımı anlayan Poyraz, tek hamlesiyle onu aramızdan uzaklaştırıp bana yaklaştı.

"Şu gereksizi hesaba alıp da büzme o dudaklarını hemen." Hınzır bakışlarını sarkıttığım dudaklarıma indirdi. Çenesiyle dudaklarımı işaret ederek, "Yedirtme bana onları," deyince kolunu cimcikledim.

"Offf Poyraz, yapma böyle, küserim bak."

"Küsmesin çiçeğim," dedi parmaklarının arasına kısırdığı burnumla. "Çantanı alıp geliyorum."

Göz kırpıp uzaklaşırken Alp'i de peşinden sürüklüyordu. Bunu kasıtlı yapmıştı, zira Alp'le bir saniye bile yalnız kalmaya tahammülüm olmadığını iyi biliyordu.

Arkasını dönüp yılışık suratına maruz bırakmasa olmazdı, gereksiz. Bir gün Poyraz'ın elinde kalacaktı ama...

Poyraz'ı beklerken çıkış kapısına doğru ilerlediğimde sınıftan üç kızın ayaküstü goygoy yaptığını gördüm. Beni görünce üstten üstten bakışlar atmaya başladılar. Pek hoşlanmazlardı benden, sebebi de bendim, benim mesafeli duruşum. Onlar benim bu tavırlarımı kibirme, kendimi beğenmişliğime veya okulun en yakışıklı, en zengin ve güçlü çocuğuyla sevgili olmama bağıyorlardı fakat hiçbirini doğru değıldi. Kimse bilmiyordu ama asıl etkisiz eleman olan bendim. Benim yaşadığımı, bir birey olduğumu, benim de bu hayatta var olduğumu ve bana çok daha fazlasını hissettiren oydu; Poyraz.

Dalgın bakışlarıma binaen, "Yine nerelere daldın öyle?" diyerek az önce neşeyle sohbet ettiğı kızları işaret etti Hande. "Ben de sana bakındım ama göremeyince bu eziklerle takıldım."

İkiyüzlülükte bir dünya markasıydı kendisi. Hande, belki de en çok iletişime geçtiğim arkadaşımdı. Sebebi de onun umursamaz, rahat tavırlarıydı. Alp'in dişi versiyonu diyebilirdik onun için. Annemin gazabından nasibini alanlardan biri de Hande olmuştu. Kendini zorla eve davet ettirdiğı bir gün, annem ve babam kıza hafıfmeşrep diyerek evden kovmuşlardı. Sebep olarak da rahat tavırlarını, annesiyle babasının ayrılmış oluşunu ve de babasının usulsüz işler yaptığını gerekçe göstermişlerdi. Bu zihniyeti hiçbir zaman anlamadım, anlamak da istemedim. Çok daha fazlasını söylediklerinde ağlayarak evi terk etmişti Hande. O günden sonra hiç göstermediğim ilgiyi göstermiş, kendimce sahiplenmek istemiştim onu. Fakat onun Poyraz'a olan bakışları beni de Poyraz'ı da oldukça rahatsız ettiğinden samimiyetimiz bir noktadan öteye geçemedi.

"Mümkünse senin olmadığın bir denize," dediğimde somurarak kendi kendine konuşmaya başladı.

Bir kıza nazaran oldukça kemikli olan çehresindeki büyük ağız sürekli kımıldanıyor, ara ara da koyu kahverengi saçlarını savurarak

basketbol sahasındaki erkek öğrencileri dikizliyordu. Hande konuşmaya devam ederken belimde hissettiğim hafif dokunuşla arkamı döndüm.

“Mimoza'm.”

Aynı şekilde gülümsedim güzel gözlerine. “Rüzgâr'ım.” Elinde tuttuğu siyah sırt çantamı almak istedim ama o bana vermek yerine kendi omzuna attı.

“Gidelim mi artık?”

“Gidelim sevgilim.”

Oyalanmadan Bozbeyli villasının yolunu tuttuk. Güneş öyle güzel parlıyordu ki bana kısa süreliğine de olsa bir evde değil de cehennem çukurunda yaşadığımı unutturmuştu.

Ve Rüzgâr...

Tuhaf bir şekilde yol boyunca hiç konuşmadı, ben de eşlik ettim ona sessizliğimle.

Koluma dokunup yolun sağındaki ara caddeye saptığımızda yolun sonuna da gelmiştik. Bu, ayrılık vaktinin geldiğinin de habercisiydi. Sırf bu sebepten cuma günlerinden ikimiz de nefret ederdik.

Beni her zaman bıraktığı sokağın başındaki başka bir villanın önünde durduk. Bakışlarımı asfalta sabitlediğimde simsiyah bakışları üzerimdeydi. Henüz göremiyordu ama ağladığımı biliyordu. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülürken çeneme dokunup başımı kaldırmamı sağladı. Buğuluydu siyah gözleri, bunu gören gözyaşlarım daha çok akmaya başladı. Ölesiye seviyordum ve daha şimdiden özleminden ölecekmiş gibi hissediyordum. Aksi elimde değildi ki... İstemsizce girmişti kalbimdeki odacıklara.

Başparmaklarıyla gözyaşlarımın izlediği yolu izlerken, “Yapma bebeğim, ağlama,” dedi buğulu sesiyle. Başı hüznle omzuna doğru eğilince kalbimden bir parçanın koptuğunu hissettim. “Bak, sınava az bir süre kaldı, ikimiz de istediğimiz üniversiteye, istediğimiz bölüme rahatlıkla yerleşebiliriz.”

İkimiz de tek tercihte bulunup aynı üniversiteyi yazacaktık, bu bizim evlilik öncesi en büyük hayalimizdi.

“Ya bir aksilik olur da birimiz gidip diğeri kalırsa?”

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Ya olursa?”

“Bendeki kalp ‘sen’ diye, sendeki kalp ‘ben’ diye atarken, ayrı kalabileceğimizi mi sanıyorsun?”

İkimiz de aynı hüznün denizine dalgın dalgın bakarken yüzünü saçlarıma yaklaştırdı, nefesini saçlarımda soluyordu. Bunu her cuma yapardı lakin bu kez bir başka soluyordu.

“Ben senden bir adım öteye gidemem. Eğer sen gidecek olursan, dünyanın bir ucu da olsa peşinden gelirim.”

“Gelir misin sahiden?” dedim.

Avcunun içiyle yanağıma dökülen saçları okşar gibi geriye attı. “Bil ki sana gelmediğim gün ya ölüyüm ya da ölümü bekleyen bir fani.”

Yüreğime tarifi zor bir acı sızarken saçlarımda dolaşan eline vurdum. “Tövbe de çabuk!”

Gülümsedi bir kuş gibi korkuyla titreyen yüreğime. “Tövbe,” diye mırıldandı saçlarıma daldırdığı sevimli suratıyla. “Sensiz bir hayata milyarlarca kez tövbe.”

Hasretle titreyen elimin buna ihtiyacı varmışçasına yanağına tutunmasına engel olamadım. Vardı çünkü. Ona dair her şeye hayata tutunmak için ihtiyacım vardı. Gözlerimden birkaç hasret damlası aktı bastığımız toprağa. Bir hafta sonra yaz tatili başlıyordu ve biz haftalarca, belki de aylarca görüşemeyebilirdik. Yanı başımda olduğu hâlde özlemin hakkını son damlasına kadar veriyordum. Şimdi söyleyin bana, bu küçük kalbim onsuzluğa aylarca nasıl dayanacaktı?

Güneşten kısılan gözlerini benim gibi devirirken, “Benim küçük Mimoza’m,” dedi hüznümü almaya gönüllü gibi. “Düştüğünde Rüzgâr’a, korktuğunda Poyraz’a, umutların tükendiğinde de bize tutun, aşkımıza.” Yanaklarıma tutundu parmakları. Gözlerime baktı bir an olsun kaçırmadığı gözleriyle. “Rüzgâr esmeyebilir, Poyraz ölebilir ama aşkımız ölümsüz Liza. Ne olursa olsun, ne yaşarsan yaşa, umudunu asla kaybetme.”

Kalbime kocaman bir taş oturdu. Benim o evde mutlu olmadığımı hissettiğini biliyordum ama bana bu cümleleri söyleme gereği duyması canımı yakıyordu. Bu sözleri, tamamıyla histen ibaretti. Çünkü çok iyi tanıyordum onu, söz konusu ben olduğumda esmeyi bilmez, fırtınalar koparırdı.

Onun düşen gözlerini görünce kocaman gülümsedim. Yıllardır olduğu gibi mutlu ayrılacaktık yoksa Rüzgâr esmez, Mimoza ise kapanırdı.

“Söz veriyorum sevgilim,” dedim yanaklarımda duran ellerine tutunarak. “Düştüğümde Rüzgâr’a, korktuğumda Poyraz’a, umutlarım tükendiğinde de bize, aşkımıza tutunacağımı.” Gülümsemeye devam ederken yanağımdan kayan tek bir damlayı sildi hemen. “Ama sen de bana bir söz vereceksin.” Başını omzuna yatırıp dinliyorum mesajı verdi. “Beni ne Rüzgâr’sız bırakacaksın ne Poyraz’sız ne de aşksız. Anlaştık mı?”

Gülümsedi buruk kalbime. Elimin tekini alıp dudaklarına götürceği sırada tedirginlikle etrafa bakındığımı görünce vazgeçti. Bu defa gülümseyen ben oldum.

“Bu sadece sana sözüm değil, yeminim olsun Mimoza Tanesi...” Gözlerimden bir an olsun ayrılmadı. “Poyraz bıraksa Liza’yı, Rüzgâr canı pahasına yaşatacak Mimoza’yı. Eğer varsa bir nebze de olsa yılma payı... Yazar bu deli, sil baştan bu masalsı sevdayı.”

8. Bölüm

Vicdan Azabı

Vicdan azabı büyük bir yükü kalbe.

Taşıyana azap, taşıtana ise gazaptı.⁵

13 Haziran 2018 / ALMANYA

Adını koyamadığım bir his vardı içimde. Kime sorsam vicdan derdi; bana göre azaptı, belki de gazap. Azaptı çünkü ruhuma yerleşen dayanılmaz bir acıydı. Gazaptı çünkü bu acı kendime olan nefretimin en büyük kaynağıydı.

Ruhumdaki sıkıntıdan arınmak için birkaç derin nefes alıp verdim. Sıcak ütüyü gömleğimin uçlarında gezindirirken Mimi ve Mert'in gazabından nasıl kurtulacağımızı düşünüyordum. Aylardır bu açılışın hayalini kuruyorduk. Biz dört kafadar, tüm birikimimizi hatta Yavuz amcamla Eda yengemin birikimini bile bu restorana harcamıştık ve kesinlikle buna değerdi. Belki de Almanya'nın en elit, en lüks restoranı için dökmüştük terlerimizi; nice uykusuz

5. Yazara aittir.

geceler, su toplayan el ve ayaklar, işe dalıp açlığını unuttuğumuz mideler...

Ütünün fişini çekip gömleğimin eteklerini serbest bıraktım. Şortum fazlasıyla kısaydı ve benim amacım şortumdan daha uzun olan gömleğimle kalçamı kamufle etmekti.

Aynadaki görüntüme minik bir bakış atıp, “Kahretsin, yine göz kamaştırıyorum,” dedim belime kadar inen siyah, dalgalı saçlarımı göğüslerimin üzerine örterken. Açıkta bıraktığım göbeğimdeki minik pirsinge dokunurken 8. yüzyılda kum saatini bulan papaza beni göremediği için üzülmeden edemedim.

Kendi kendime kıkırdarken çamaşır odasının bitişiğindeki odaya geldiğimde yatağın yanında duran komodinin üzerindeki çerçeveye daldı bakışlarım. Çerçeveyi elime aldığımda neşeli gülüşlerimin yerini acılı bir tebessüm aldı. Bu bir topluluk fotoğrafıydı, 9. sınıfta çekilmişti. O, fotoğrafın solunda, en üst basamakta duruyordu; bense sağda, en önde. Öyle deliydi ki deliliğini fotoğrafa bile yansıtmıştı. Sıra düzenini bozduğu yetmezmiş gibi tek elini cebine, diğerini ensesine koymuştu. Aykırı duruşuna beni görebilmek için eğdiği başını da dâhil etmiş, üzerine bir de benden tarafa bakarak göz kırpmıştı.

Yüzümdeki buruk acı kalbime süzüldü usulca.

Ya bana ne demeli? Sanki onun bu hâllerini görebiliyormuş gibi başımı utançla önüme eğip kızaran yanağımı elimle kapatmıştım. Benim pozumu görünce günlerce söylenip durmuştu. Yüzümün yarısını kapatmıştım, bu da onun hiç hoşuna gitmemişti ve bu fotoğraf ondan bana kalan tek hatıraydı. Bir şeyin dışında...

Yanağımdan süzülen tek bir damla sevimli suratına düşüverdi. Gülümsedim ama tarifsiz bir sızıyla. Dudaklarım fotoğrafa düşen tuzlu tadı buldu, üzerine bir de kokladım sanki kokusunu alabilecekmış gibi. Ben tam bir ümitsiz vakaydım aslında ama ısrarla tutunmaya çalışıyordum bu ne idiği belirsiz hayata. Umudumu yitirdiğim an aşkımızı da yitireceğimi düşünüyordum belki de. Ve ben her şeysiz yaşayabilirdim ama umutsuz asla.

Gözyaşlarımla ıslattığım elimi şortuma silerken cebimdeki

telefonda bir şarkı yükselmeye başladı. Parmaklarımı cebime daldırdığımda, tam da tahmin ettiğim gibi çalma listeme girdiğimi gördüm. *Sensiz ben*, diyordu Pera, *mahvolmuşum*.⁶

Senin çiçeklerin vardı nasıl soldun da gittin?

Fırtınam oldun, yıkıldım ben.

Söyle, seni böyle mi kaybettim?

Söylesene Rüzgâr, kaybettim mi seni?

Bul beni kaybolmuşum,

İzim silinmiş, dilim suskun, susmuşum.

Bak bana mahvolmuşum,

Senden kendimi almayı unutmuşum...

2336 kilometre yol yapmış ama kendimi almayı unutmuştum.

Bul beni kaybolmuşum,

Sensiz ben bomboşum.

Kaybolmuştum, kahroluyordum ama mahvolmamak için direniyordum.

Lanet telefonu susturup öfkeyle cebime geri tıktım. Anıların beni yeniden yutmasına izin veremezdim. Bu defa olmazdı, bu defa kaybolmaz, yok olurum.

Leyla'nın ikazını beklemeden fotoğrafı çerçeveden çıkarıp sarı valizimin en altına dikkatlice yerleştirdim. *Prada*'nın Mimoza parfümünü küçük valizime attım ve fermuarı kapattım. Marka takıntım yoktu ama bazı olmazsa olmazlarım vardı; parfümüm *Prada Mimoza*, çantam *Guess* ve ayakkabılarım *Buffalo* olmalıydı.

Allah'tan takıntın yokmuş Liza.

Ve en nihayetinde hazırlığımı tamamlamış, merdivenlere yönelmiştim. Valizimi kapının önüne bırakıp beyaz *Buffalo* sneakerlarımı giyerken neredeyse boyundan büyük pembe valizinin arkasında zorlukla görülen bir Leyla belirdi karşımda.

Pembe tavşanım benim. Kız, kıtır kıtır yerim ben seni.

6. Pera – Sensiz Ben şarkısı.

İçimden kahkaha atmak istiyordum ama şu an Leyla'yla uğraşacak havada değildim ama tabii ki bu engel değildi kıkırdamama.

Sinirle valizin kulpunu bırakıp tepeme dikildi. “Ne var be, yine ne diye ağzını yüzünü eğip duruyorsun?” Omzuma bir darbe indirdi.

“Leyla!” dedim düşmemek için ayakkabılığın çekmecesine asılırken. Elimde kalan tahta kulpla beraber yere serildiğimi gören Leyla'nın kahkahasıyla ağız dolusu bir kahkaha da ben attım. “Üç aylığına değil, üç günlüğüne gidiyoruz.”

Beni yerden kaldırmak yerine zorlukla sürümeye çalıştığı valiziyle salına salına yanımdan geçerken aynanın karşısında durdu. Başımı yılmış bir şekilde zemine bırakıp, Leyla'nın durduğu yerde yılan gibi kıvrılan poposuna alttan alttan bakmaya başladım. Benim bakışlarımı sezen çatlak kurabiyem, kıcını başını daha bir cilveli sallamaya başlayınca yeniden gülmeye başladım.

Üzerinde buz mavisi bir elbise vardı. Zarif hatlarını süsleyen sarı saçları ve de cilveli tavırlarıyla tam bir Şirine gibi görünüyordu, bense bu uyuşuklukla tembel şirinin en sadık dostu rolünü layıkıyla sırtlanıyordum.

Bana laf sokmasını beklerken, atkuyruğu yaptığı sarı saçlarını savurup, mini elbisesinin içinden kalçalarını sallaya sallaya çekip gitti.

Leyla'nın *Mini Copper*'ını es geçip benim kırmızı *Volkswagen*'a yöneldik. Leyla valizleri yerleştirirken, şoför koltuğuna geçip oylanmadan motoru çalıştırdım. Çalışan motorla navigasyonumun ekranı açıldığında elim kontak anahtarında, bakışlarım da ekranda asılı kaldı. Haritamda evimin adresi olarak onun adresi kayıtlıydı. Yıllarca, her arabaya bindiğimde ona gidebilmeyi diledim ama ne yazık ki hiçbir zaman gidemedim. O gün bugün olabilir miydi, gidebilir miydim ona?

Leyla, “Hayatım, sence ben üç aylığına gidecek olsam tek bir valizle mi giderdim?” diyerek yanımdaki yerini aldığı anda benim boğazımdan sadece, “Hıı?” diye bir ses döküldü.

“Ben diyorum, Leyla! Üç aylığına gidecek olsaydım bir nakliye şirketiyle anlaşmış olurdu çiçeğim.”

“Haklısın Leyla, bendeki de soru işte.”

Leyla ile başa çıkamayacağımı bildiğimden gaza yüklendiğim gibi Yavuz amcamlara doğru sürdüm arabayı. Hem onlara hem de Mertlere bir açıklama borçluydum ve amcamlara uğramadan gidemeyeceğimi de biliyordum.

“Sen geç dalganı,” diye söylenip radyonun düğmelerine indirdiği darbelerle zavallı icadı bağırtmaya başladı Leyla. “Ve sakın giyecek bir şey bulamadığında benim valizimi kurcalamaya kalkma.”

“Sen hiç merak etme, buna zamanımız kalmadan dönmüş olacağız.”

Arabayı park edip amcamların bahçe kapısından içeriye girdik.

“Umarım...”

İmasını anlamamazlıktan gelerek zile bastığımda saniyeler içinde Eda yengemin güleç yüzüyle karşılaştık. Bizim açılışa gitmemizi beklerken İstanbul’a gideceğimizi öğrendiğinde küçük çaplı bir şok yaşadı ama toparlanması uzun sürmedi. Beni elimden tuttuğu gibi on yıl önce benim için ayırdıkları çatı katındaki odaya götürdü. Pencerenin önündeki sallanan sandalyeye oturunca ben de karşısındaki sandalyeye yöneldim. Karamel tonlarındaki küt saçları parlak, yeşile çalan renkli gözleri de dolu doluydu.

“Liza...” diyerek başladı söze. Fazla vakti olmadığından kısa fakat derin anlamlı cümleler kurup beni on yıl öncesine götürdü. “Seni üzmelerine asla izin vermiyorsun,” diye net bir cümle kurdu tek kaşını kaldırırken. “Ne kadar uzakta olursam olayım tek bir aramana bakar, saatler sonra yanında olurum, biliyorsun değil mi?”

Biliyordum ve bilmekle kalmayıp iliklerime kadar hissediyordum. Bana anne olmak için doğurmanın yeterli olmadığını öğrettiği gibi, anne olmak için doğurmanın şart olmadığını da öğretmişti. Beni öz evladından ayırmayan koca yürekli, kadın gibi kadındı kendisi. Parmaklarımı hapsettiği elinin üzerine dudaklarımı dokundururdum.

“Merak etme yenge, ben eski Liza değilim. Artık hiç kimse bana

istemediğim bir şey yaptıramayacak ve değer görmediğim yerde bir saniye bile durmayacağım gibi, layık olmayan insanlara da bir saniyemi ayırmayacağım.”

Yüzündeki tatlı tebessümle yavaşça oturduğu yerden kalktı, ben de aynı şekilde ona eşlik ettim.

Yanağıma sıcak bir buse bıraktı ve, “Biliyorum bebeğim, senin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu en iyi ben biliyorum,” dedi gururla. Sesi, ruhumu okşamıştı. “Ama bana bir söz vermeni istiyorum.” Meraklı bakışlarım yüzünde gezinirken, “Ona söylemeden gelmiyosun,” diye tembihledi ve hemen ardından kalbimde peyda olan sızıya nefesimi kesen başka bir cümle daha ekledi. “Onun bunu bilmeye hakkı var, ona bunu borçlusun.” Bir an durdu ve boğazını temizledi. “Çok geç kaldın be kuzum, hem kendine hem de...”

Devam edememesine sebep önünü almayı başaramadığım göz yaşlarım oldu. Vicdan azabıyla kıvrılırken ellerimi yüzüme kapatıp tıpkı bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Bu doğrudu, çok geç kalmıştım, hem de çok geç. Kendimi bulmam sandığımdan daha da uzun bir zaman almıştı ve işin asıl kötü yanıysa hâlâ tam anlamıyla kendimi bulamamış olmamdı.

“Şşşt... Sakın...” Yüzümü serbest bıraktığında gözlerinin içi gülüyordu. Yanağımdan süzülen yaşlarla gülümsemeye çalıştım ben de onun gibi. “Ne yapıyorduk?”

Ne demek istediğini anladığımda aynı anda konuşmaya başladık. “Umudumuzu hiçbir zaman kaybetmiyoruz. Çünkü bu aşk ölümsüz.”

Bir kez daha öptü yanaklarımdan.

“Dualarım da kalbim de seninle bebeğim. Bu gidiş on yıl önceki gibi değil, bu defa kendi iradenle gidiyorsun. Bu gidiş sonun değil başlangıcın olsun, bu gidiş bir yokluk değil var oluş olsun, paramparça olmuş kalpleriniz bir bütün, umutlarınız yarınlarınız olsun ve ardında bıraktığın enkaz sana yuva olsun.”

Ne güzel bir duaydı bu böyle? Yaralı ruhuma şifa, kurak kalbime can suyu gibiydi. Tüm bu güzel dileklere rağmen bu hayatta bir tek ona borçlu olduğum gerçeği boğazıma kızgın bir bıçak gibi

saplanıp kalmıştı. Kimseye veremeyecek bir hesabım yoktu, hiç kimseye eyvallahım olmadığı gibi ama ona gençliğini, hayallerini, anılarını, geleceğini ve çok daha fazlasını borçluydum. Olur muydu bir enkazdan yuva? İzin verir miydi darmadağın olmuş parçalarını toparlamama? Peki ya ben? Eğer olur da beni istemezse devam edebilir miydim yeniden hayatıma? Onu hiç görmemiş, hiç sevmemiş, hiç dokunmamış sayabilir miydim?

“Liz,” diye bir ses sızdı acılarımın arasına. “Hadi çiçeğim, daha restorana uğrayacağız,” diyerek beni kolumdan çekip sürüklemeye başladı Leyla.

Yürüyemiyor, sürünüyordum âdeta. Hâlbuki gönlüm kuş misali uçup konmak istiyordu deli kalbinin tam ortasına. Leyla beni merdivenlere doğru sürüklerken seri bir hamleyle kolundan kurtulup koridorun solundaki odaya yöneldim.

“Sen önden gidip Mimi’yi yatıştır, ben de birazdan geliyorum.”

“Yani Mimi ilk beni yesin, öyle mi?”

“Merak etme fındıklı kurabiyem, seni bitirmeden yetişeceğim.”

Arkamdan mırıldandığını duyabiliyordum ama pek orali olmayarak odaya girdim ve kapıyı kapadım. Bir değil, iki değil, üç de değil, tam tamına 27 dakika 18 saniye geçirdikten sonra Yavuz amcam ve Eda yengemle hızlı bir vedanın ardından restoranı es geçerek direkt olarak havalimanının yolunu tuttum. Bu süre zarfında Leyla dört defa aramış, iki defa da mesaj atmıştı, Mimi’nin mesajları da hiç iç açıcı değildi.

Umarım biri ölmüştür Liza, yoksa gözüme görünme.

Neden bugün, neden?

Seni öldürmemem için mantıklı tek bir sebep söyle.

Birkaç benzer mesajın ardından gelen son mesaj.

Her şey gönlünce olsun çiçeğim, kalbimiz seninle.

Cevap yazmadım, bir mesajla geçiştirmek istemiyordum. Dengemi bulduğum bir anda uzun uzun verecektim hesabımı. Zorlu bir yolculuk beni bekliyordu ve verecek çok hesabım vardı. Aslında sormam gereken hesaplar daha çoktu ama benim kalbim de ruhum da

yeterince yorgundu. Ne hesap soracak güce sahiptim ne de hesap verecek yüze. Zihnimi tamamen arındırıp öyle gitmek istiyordum Özge'ye. Onun için gidiyordum ve en azından onun mutlu olduğunu görmeden de dönmeyecektim.

Ninova

4 .Bölüm

Korku Dolu Bekleyiş

Neydi korku, korkaklığın dışı vurumu mu?

Bırakın beni korkak olayım, yeter ki korkunç olmayayım.⁷

10 Haziran 2008 / İSTANBUL

Koşar adımlarla girdim bahçe kapısından içeri. Benim kapıdan girdiğimi görmeden gitmezdi hiçbir zaman. Güvende olduğumu görmek isterdi. Haklıydı kendince, aileydi sonuçta; koruyan, kollayan, sarıp sarmalayandı. Ancak bilmiyordu, kendi elleriyle gönderiyordu beni cehennemin dibine. Bize hep yabancılardan korunmamız gerektiği öğretildi. İnsan nasıl korurdu ki kendini ailesinden, bunun bir formülü var mıydı, varsa neden öğretilmedi bize? Neden bir türlü ödenemezdi anne ve babanın hakkı? Neden kimse çıkıp da evlat haklarından bahsetmiyordu? Oysa onlar kendi iradeleriyle çocuk yapabiliyorken, biz çocuklar irademiz dışında geliyorduk dünyaya. Neyydik biz onların? Oyuncağı mı, kölesi mi yoksa malı

7. Yazara aittir.

mı? Sizi bilmem ama ben hem hiçbir şey hem de bu saydıklarımın hepsiydim. Kim olduğumu, daha doğrusu ne olduğumu hatırlayıp kiremit rengine boyanmış ev görünümlü beton yığınına doğru ilerledim.

Devasa büyüklükte bir bahçesi olan oldukça lüks bir villaydı; dıştan görüldüğünde imrenilesi, içeriden baktığında iğrenilesi bir yerdi. Lüks, zengin bir muhitte yaşıyorduk. Ailemin durumu da oldukça iyiydi. Ne işle meşgullerdi? Belki enteresan gelecek ama bunu henüz ben bile bilmiyorum. Dedem -babamın babası- Ahmet Efendi'nin Antalya'da hatırı sayılır miktarda narenciye bahçeleri vardı. Babaannemin aramızdan ayrılmasının ardından dedem toparlanamayıp dünyevi işlerden elini eteğini tamamıyla çekmiş, bahçelerin idaresini de iki oğluna bırakmıştı. Fakat Yavuz amcamların Almanya'ya yerleşme kararıyla tüm iş babama kaldı diyemeyeceğim çünkü babam sadece hasat vakti gider ve tüm ailenin hakkı olanı yüzü hiç kızarmadan cebine atar, halalarım ve Yavuz amcama da sus payı olarak bir miktar koklatırdı. Amcam, başlarda en azından halalarımın hakkı olanı alabilmek için oldukça mücadele etmiş lakin halalarım, babamın ve annemin şerrini üzerlerine sıçratmaktansa kendi yağlarında kavrulmayı yeğlemişlerdi. Yani susup oturdular, tıpkı benim yıllarca yaptığım gibi.

Alnıma yapışan minik terleri yakıcı güneşe bağlayarak bastım zile. Kapıyı açan annem oldu. Omuzlarına dökülen siyah saçlarını kolundaki lastikli tokayla sımsıkı toplayarak her zamanki ruhsuzluğuyla yüzüme bile bakmadan mutfağa yöneldi.

“Kapıyı yavaş kapat. Cihan yorgun, uyuyor çocuk.”

Vah minik yavrusuna. Duyan da inşaattan geldi sanır. Sızıp kaldı demiyor da...

Kapıyı yavaşça kapatıp omzuma attığım çantamdan telefonumu çıkardım. On sekiz dakika otuz altı saniyede gelmişim eve. Derin bir nefes verdim, içimden de bir oh çektim. Jülide Bozbeyli'nin kanun hükmündeki kararnamesinin dışına çıkmamış, şimdilik azat edilmişim.

Ayakkabılarımı çıkartıp kahve tonlarına boyanmış kasvetli koridordan bir an önce kurtulabilmek için odama çıkan merdivenlere doğru yürümeye başladım. Henüz üç basamak çıkmıştım ki kulaklarımda dolanan sesle bir adım öteye geçemedim.

“Bekle!”

Aldığım emirle hemen arkamı dönüp ilerlemek için adım atmıştım ki annem, elinde tuttuğu telefonuyla yanıma ulaştı. Yaşına nazaran oldukça pürüzsüz olan yüzünü mimik yapmamasına bağlıyordum, nitekim şu anda da güzel yüzünde mimikten eser yoktu. Bu sebepten ötürü hiçbir zaman ne söylemek istediğini de ne yapmak istediğini de çözemezdim. Sanırım ben annemi hiçbir zaman çözemeyecektim.

“Son aramalara gir!” diye buyurdu ve telefonu elime tutuşturdu.

Çok konuşmazdı annem. Konuştuğu zamanlarda ise emir dolu kısa cümleler kurardı.

Neden kendisi bakmak yerine benim bakmamı istiyordu, anlamış değildim. Ne yapmak istediğine bir anlam veremesem de söyleneni sorgusuz sualsiz yaptım. Hoş, başka bir seçeneğim de yoktu, onun hiçbir buyruğunu sorgulamaya hakkım olmadığı gibi. Ekranı açıp son aramalara girdim.

“İsimsiz bir numara var.”

O baktı, ben baktım. Ne kadar bir süre bu şekilde bakiştığımızı, neden bunu yapma gereği duyduğumuzu anlayamadığım gibi sorma cesaretinde de bulunamadım. Normalde de ifadesiz ve anlamsız bakan bakışlarının aksine oldukça güzel olan açık kahverengi gözleri, bu defa daha bir anlamsızdı sanki.

“Kimin numarası bu anne?”

Sorduğum soruyla iki kaşının arasında duran belli belirsiz çizgi kendini göstermeye başladı, kaşları hafif çatılır gibi oldu, bu saçma bakışmamıza son veren ise annem değil, Özge oldu.

“Ablaaaa!”

Merdivenlerden hızla inip boynuma atıldı. Telefonu cebime koyduğum gibi kollarıma aldım meleğimi. Üç gün sonra sekiz yaşına

giriyordu. D n ak am  rd ğ m saçlarını hâlâ a mamı tı. Dudaklarını alnına değdirip ate ini kontrol ettim.

“Ate in d  m    ablacığım. Nasıl hissediyorsun kendini, ağırn falan var mı?”

Özge, gece ate ler içinde yandığından bugün okula gidememi ti. Aslında gitmek için elinden geleni yapmış ama beni bir türlü ikna edememi ti.  oğ   ocuğ n aksine biz okula gitmemek için değıl, gitmek için yalvarırdık. Çok mu  alı kandık, çok mu seviyorduk okulu? Evet, ikimizin de dersleri oldukça iyiydi, okulu da severdik ama asıl gerekçe bu değıldi. Biz, en çok evde olmamayı seviyorduk. Arkada larımız hafta sonlarını iple çekerken, biz hafta sonlarından nefret ederdik. Onlar okula gitmemek için tebe ir tozu yutarken, biz hastalanmamak için dua ederdik. Onlar okulda bir sorun olduğunda ilk ailelerine koşarken, biz ailemizden kaçıp okula giderdik. Çünkü gidecek başka bir yerimiz yoktu. Kimsemiz olmadığından değıl, buna hakkımız olmadığından gidemezdik. Bizim böyle bir hakkımız hiçbir zaman olmadı. Sahi, kim belirliyordu bu hakları?

“Bir yerim ağırmıyor abla, sadece biraz midem bulanıyor.”

Tam cevap verecektim ki annem benden önce davranıp, “Odana  ık  zge, Liza da birazdan gelecek,” dediğinde  zge ikiletmeden kucağımdan inip odasına  ıktı.

Derin bir nefes verdim ve bir çırpıda soruverdim.

“Neler olduğ nu anlatmayacak mısın anne?”

Bana, *bunu sen istedin* der gibi bir bakış atıp e ofmanımın cebine koyduğ m telefonu aldı. Son aramalardaki numarayı aradı ve telefonu yeniden elime tutu turdu.

“Babanın metresiyle tanı  Liza!” dedi alelade bir şeyden bahse-der gibi.

Hiçbir tepki vermedim, hiçbir şey söylemedim ama içimde adını koyamadığ m bir sızının olu tuğ nu hissettim. Peki neden? Benim hiçbir zaman bir babam olmamıştı ki neden şimdi böyle tuhaf hislere kapılmı tım? S ylediğı doğru olabilir miydi? Öyle olsa dahi

bunu neden bana söyleme gereği duymuştu hem de bu cümleyle, bu tonla?

Telefondan gelen, “Alo...” sesinin bende yarattığı etkiyle annemin ifadesizliği, ruhsuzluğu, benim bedenimde şekil bulmaya başladı.

“Bu... Bu ses... Alev ablanın sesi...”

Kekelemiştım çünkü içinde bulunduğum saçmalığı idrak etmeye çalışıyordum. Saçmalık! Evet, doğru tanımlı buydu, bu tam bir saçmalıklı. Alev abla; annemin çocukluk arkadaşı, can yoldaşı, kardeşı gibiydi. Daha dün bizdelerdi; eşi Nuri amca, kızları Yeliz, Figen ve Gece’yle.

“Anne sen ne söylediğinin farkında mısın?”

“Kendi kulaklarınla duydun Alev’in sesini.”

“Ama bu onların-”

“Ben söyleyeceğimi söyledim, inanıp inanmamak sana kalmış.”

Bana bunu neden yaşattığını hiçbir zaman anlayamayacaktım. Telefonu merdivene bırakıp hızla odama çıktım ve kapıyı kilitledim.

Bir süre yatağımın içinde amaçsızca debelendikten sonra kalkıp çalışma masamın üzerinde duran kitabımı aldım. Annemin buyrukları dışında odamdan çıkmaz ya kitaplarla oyalanır ya da kendimce egzersiz yapardım.

Kitabımı açar açmaz kucağıma kurumuş bir dal mimoza çiçeği düştü. Mimosamı elime alıp koklamaya başladım, Rüzgâr’ı koklar gibi. Şayet bir dilek hakkım olsaydı hiç düşünmeden onu dilerdim. Dileklerimi gerçekleştirecek bir perim ya da sihirli değneğim olmadığından telefonumu alıp aramaya karar verdim. Ben aramadan aramaz, ben yazmadan asla yazmazdı. Nedenini tam olarak anlayamasa da beni üzmemek için kurcalamazdı.

Birkaç ay öncesine kadar bir telefonum da yoktu aslında. Ailemizin göz bebeği Cihan, her ay bir telefon kaybedince babamız Adnan Bozbeyli, bir daha kaybederse yenisini almayacağını dile getirmiş, sevgili Cihan da gözüne kestirdiği telefonu aldırabilmek için telefonunu bana armağan etmişti sağ olsun. Oysa maaile biliyorduk,

Cihan telefonları satıp parasıyla âlem yapıyordu. İşin asıl ironik olan yanıysa, özellikle annesinin bununla gururlanmasıydı. Neden? Çünkü o erkekti. Erkek! Bilmem kaç gram fazlalığından başka hiçbir meziyeti olmayan, adamlıktan zerre nasibini almamış bir şahsiyetsizdi o ve bununla övünen bir anne, baba...

Beynime sıçrayan lanet kanımla aradım Poyraz'ı. Beni bu iğrenç hayattan soyutlayacak tek kişi oydu. Ve beni hayata bağlayan o ses duyuldu.

“Bebeğim...” dedi beni bebeği gibi seven Rüzgâr.

“Sevgilim...” dediğimde fark ettim, sesim ağlamaklı çıkmıştı.

“Sen ağlıyor musun?”

Ağlıyordum ve ona bunu duyurmuştum. Bu hiç iyi olmamıştı. Alışkıttım ben aslında. Tutardım kendimi, yansıtmamaya çalışırdım ona ama bu defa olmadı, bu defa başaramadım.

“Hayır sevgilim, yorgunum sadece ve seni çok özledim,” dedim sanki dakikalar önce okulda beraber değilmişiz gibi ama bu engel değildi özlememe.

“Beş dakikaya oradayım.”

İçimdeki özlemin arasına büyük bir korku sızdı. Bu cümleyi kurmuş olması demek, şu anda kapıdan çıkmış olması demekti.

Deliydi bu çocuk! Gerçekten deli!

“Ne? Ne zaman? Nasıl? Beş dakika mı? Orada mı? Yani burada mı?” Aklıma gelen tüm soruları art arda yönelttiğimde kulaklarıma dolan kahkahasıyla içimdeki kasveti almış fakat korkularımı da gün yüzüne çıkarmıştı. “Poyraz sakı-”

Hiç yapmayacağı bir şey yapmış ve telefonu suratıma kapatmıştı. Normalde hemen küsüp trip atmaya başlamış olmam lazımdı ama beş değil, üç dakika içerisinde burada olacağına emin olduğumdan buna vaktim olmadığını biliyordum. Panikle telefonumu aldığım gibi yazmaya başladım.

Arka kapıya gel, annem mutfakta.

Mesajı ve arama kaydını silip vakit kaybetmeden çalışma masamın yanındaki aynanın karşısına geçtim. Saçıma hafif bir dokunuşta

bulunduktan sonra sessizce odadan çıkıp merdivenlere yöneldim.

Kasılan midemle sessizce merdivenleri inip gözümün ucuyla mutfağı kolaçan ettiğimde annemin pencerenin önündeki köşe takımına oturduğunu gördüm. Dirseğini pencerenin pervazına dayamış, bakışlarını da külünü pencerenin dışına doğru savurduğu sigarasına sabitlemişti. Sırtı neredeyse tamamen dönük olmasına rağmen yine de korkularımı dizginleyemiyordum.

Giriş kapısına gidene kadar bildiğim bütün duaları okuyup evden olabildiğince sessiz çıktım, ses olmasın diye de kapıyı tamamen kapatmadım.

Bahçe kapısını açmamla kolumda bir temas hissettim. Tedirginlikle etrafıma bakınırken yüzünü görmeme fırsat bile vermeden kollarının arasında buldum kendimi. Korkularımın büyüklüğüne rağmen bu hissettiğim huzurun bir tarifi var mıydı bilmiyordum ama bir resmi olduğuna emindim.

Sadece ondan ibaretti benim dünyam, onun saçlarımı soluduğunda verdiği nefesiydi güç kaynağım ve onun bana, “Kokunu özledim Mimoza’m,” deyişiydi benim de bu hayatta var olduğumu hissettiğim an.

Onun yanında unutuluyordum içinde bulunduğum iğrençliği, bırakıyordum kendimi hiç düşünmeden, bir an bile tereddüt etmeden. Biliyordum çünkü beni benden çok seviyordu, beni kendinden bile çok seviyordu.

“Keşke gelmeseydin,” dedim korkulu sesimle. “Ya bir gören olursa?”

Oysa şu an mutluluk naraları atıyordu onun olan kalbim. Sözlerimin aksine iyice sızdım beni saran kollardan içeri. Bana nefes olan kokusuna konuk oldum davetsiz bir misafir gibi ve soludum her bir zerremle ciğerlerimi patlatma pahasına. Hayat gibiydi, su gibi, *abı-hayat* gibiydi. İçsem ömür boyu onun olur muydum yoksa yok mu olurdu? Bunu yaşamadan bilemezdim ve korkutucu olan şu ki yok olacağımı da kan kusacağımı da bilsem yine de içerdim tek nefeste.

“Neden ağladın Liza?” dedi sorumu duymazdan gelerek. Beni kendinden hafif uzaklaştırmaya çalıştığı an yeniden yerleştim güçlü

kollarının arasına. Gözlerinin içine bakarak yalan söylemek istemiyordum ona. “Ağlama. Ağladığında buğulanan gözlerinde boğulduğumu, dökülen her damlanda kahrolduğumu, sönen ışıklarında kaybolduğumu bilmiyor musun?”

“Ağlamadım ki ben,” dedim ona daha sıkı sarılarak. Aynı şekilde karşılık verdi bana, başımda ve belimde duran eli sıkılaştı. “Seni çok özledim, ondan ağlamaklı çıktı sesim.”

Geçıştirmek istediğimi anlamıştı ama beni üzmemek için üstelmedi. Onun bu anlayışlı hâlleri beni daha çok üzüyordu. Hissetmiş gibi çeneme dokunup başımı hafifçe yukarı kaldırdı. Yüzümü görmek istiyordu; yorgun çehremi, gözlerimdeki kederi, kirpiklerimde asılı kalan gözyaşımı, kızaran yanaklarımı, büzülen dudaklarımı...

“Gülümsediğini görmeden gitmeyeceğimi biliyorsun.” Biliyordum. İnatçı olan bendim ama o da dediğim dedikti. Gülümsedim hemen. Elimini yanağımı kaşımak için kaldırdığımda benden önce davranıp parmaklarını yanağıma dokundurdu. “Kabarmışsın yine Mimoza Tanesi.”

Surat astım. Benim yüzüm kırışırken onun gözleri ışıldadı, ben çirkin göründüğümü düşünürken o hayranlıkla baktı ve haklıydı, kabarmıştım yine. Nedenini bilmediğim bir şekilde tenime dokunulduğunda pek de hafif olmayan kabarcıklar ve kızarıklıklar oluşuyordu. Bazen dokunulmasına bile gerek kalmıyordu, yüzüme değen birkaç saç telim bile buna sebep olabiliyordu. Sebebine gelince hâlâ bilinmiyor. Boş dersimizin birinde beni kolumdan tutup doktora götürmüş ve tüm tahlilleri yaptırmıştı ama buna sebep hiçbir faktör bulunamamıştı ve o gün doktorun ilginç bir de yorumu olmuştu: “Kızımız tıpkı bir mimoza çiçeği gibi hassas,” dediğinde Poyraz gururla göğsünü gere gere, “Söylemiştim sana, sen gerçek bir mimozasın,” demişti. Gururlanmakta haksız da sayılmazdı, bunu ilk fark eden oydu. Ailemin umurunda bile olmazken, o sebebini araştırmıştı. Öyle kıymetliydi ki...

“Öyle bakıp durma, utanıyorum,” dedim gözlerimi kaçırarak saniyeler önce kollarında olduğumu unutarak.

“Nasıl bakıyorum?” dedi benim aksime gözlerimin tam içine bakarak.

Bakışlarıyla benliğimi çekiyordu içine. Gözlerindeki derinlikte boğulmamak için çırpınıyordum her seferinde. Ama bunu söylediğim an kapılacağı duygu yoğunluğuyla temasının artmasından korkuyordum, bu yüzden cevapsız bıraktım sorusunu.

Boynumda gezinen parmak uçlarının enseme doğru yürüdüğünü fark edince hissettiğim ürpertiyle, “Puştun sen, puşt Rüzgâr,” deyiverdim bir anda.

Yuh, be Liza. Sen o kelimenin anlamını biliyor musun?

Bilmez olaydım, dilim tutulsaydı da demez olaydım. Ama ben gerçek anlamıyla kullanmamıştım ki... O tam bir fırlamaydı, hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Tedirginlikle yüzünü inceleyip ne düşündüğünü anlamaya çalışırken aniden kocaman bir gülümseme belirdi dudaklarında. Ah, neyse ki benim ne demek istediğimi benden iyi anlamıştı. Hissettiğim rahatlamayla dayanamayıp güldüm ben de.

“Ama öylesin, tam bir puştun,” dediğimde bu defa sesli bir şekilde güldü, oldukça hoşuna gitmişti.

“Benim küçük Mimoza’ma bak sen... Küfür de mi etmeye başladın?”

Küfretmezdim, en aşağılık küfürleri işitir ama etmezdim fakat etmemi ister gibi bakıyordu. Küfredişim bile hoşuna gidiyordu.

“Puşt bir küfür sayılmamalı.”

Benim gözlerine mühürlediğim bakışlarımın aksine onun gözleri dudaklarıma akıyordu. “Bu dudaklardan dökülen hiçbir kelime küfür sayılmamalı,” dediğinde tüm uzuvlarımın yay gibi gerildiğini hissettim. Bir anda ciddileşti ve diğer elinin parmaklarını da enseme deki saçlara doğru yürüttü. “Bu dudakları...” Derinleşen bakışları, sıklaşan yutkunmasıyla heyecandan ölmek üzereydim çünkü gözleri soluksuzca dudaklarımı içiyordu. “Öpelim mi artık?”

Kafasına koymuştu, öpecekti bu deli beni. Ne yapacaktım ben şimdi? Kalp atışlarım hızlanırken ellerimle tişörtüne asıldım. Öp

diyemedim ama *yapma* da diyemedim, sadece avuçlarımın arasına sıkıştırdığım tişörtüne daha sert asıldım. Gerginliğim onu rahatsız etmiş olacak ki hafif geriye çekilip ensemdeki temasını çekti lakin oldukça geç kalmıştı.

“Liza!”

Ve ölüm fermanımı okuyan o ses duyuldu.

Ani bir refleksle Poyraz’dan uzaklaşıp bana nefretle bakan anneme yöneldim. “A- An-ne.”

Annem bahçe kapısının arkasından baş işaretiyle önüne düşmemi işaret ettiğinde soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Yaşadığım korku ve paniği sezdirmemeye çalışarak Poyraz’a dönüp belli belirsiz bir tebessüm gönderdim. Ne kaygılı bakışlarına aldırış ettim ne de konuşmasına fırsat verdim, ardıma bakmadan uzaklaştım. Gözlerinin içine baktığım an ağlayacağımı biliyordum ve gözlerimdeki dehşeti göreceğini de.

Kapıya geldiğimde annemin beni kapının eşiğinde tüm nefretiyle beklediğini gördüm. Babam önünü ardını düşünmez, herkesin içinde ağza alınmayacak küfürler eder hatta saldırırdı ama annem öyle değildi. O Jülide Bozbeyli’ydi, kusursuz bir eş ve anne imajından asla taviz vermeyendi; kusursuzdu, en güzeldi, en kıymetli, en iyi. Liza ise ona, oğluna, misafirlerine saygıda ve hürmette asla kusur etmemeliydi. Çünkü Jülide Bozbeyli’nin kızı olmak bunu gerektirirdi. Onu herkes kusursuz bir kadın, mükemmel bir anne, harika bir eş olarak bilmeliydi; Liza da onun tek bir bakışından çayların tazelenmesi gerektiğini anlamalıydı, anlamak zorundaydı, buna mecburdu. Onun tek bir mimiğiyle Cihan’a köle olmalıydı, onun tek bir sözünü ikiletmek şuraya dursun, sonunu bile getirmeden eyleme geçirmeliydi. Çünkü o bayan narsistti çünkü o bayan kibirdi. Onun sözleri emir hükmünde, kuralları ise anayasanın değişmez ilk dört maddesi mahiyetindeydi. Değiştirilmesi teklif dahi edilemezdi, bu kimin haddineydi. Ama bir sorun vardı, aptal Liza hâlâ öğrenememişti onun bakışlarının ne anlam ifade ettiğini, sırf bu yüzden maruz kaldığı şiddetin bir sonu gelmezdi.

Dik duran başını bir an olsun eğmeden bir kadına nazaran ol-

dukça geniş olan omuzlarını daha da dikleştirdi. Göğsünün altında birleştirdiği kollarını çözüp bir kedi yavrusundan farksız bakışlarıma aldırış etmeden kolumu yakaladı ve koridora bir çöp gibi fırlatıp attı beni. Sert zemine hızla düşmemle diz kapaklarım ve sol omzumda şiddetli bir sızı hissederken neredeyse yere yapışık duran başımı zorlukla kardırdım. Yüzümü kapatan saçlarımı arkaya savurduğumda fark ettim, son günlerde güzel bir dayak yememiştim, sanırım bağışıklık kazanıyor, bir noktadan sonra normal karşılamaya başlıyordum; yemek yemek gibi, su içmek hatta nefes almak gibi.

Son zamanlardaki şiddet daha çok psikolojikti. Küçükken, “Öldürürüm seniler,” büyüdüğümde, “Öldürürüm kendimi,” şeklinde değişime uğramıştı. Biliyordu çünkü ben artık beş yaşındaki o küçük kız değildim ve ben, ölmekten korkmadığım gibi, defalarca ölmeyi arzulayan bir Liza’ydım.

Bekledim. İdamını bekleyen bir mahkûm gibi kalemimin kırılacağı anı bekledim ama ilginç bir şey oldu ve, “Ver o telefonunu bana,” diyerek cebimdeki telefonumu çekip aldı. Ben kafamda en kötü senaryolarla boğuşurken o bir de üzerine, “Çık odana!” dedi ve mutfağa gitti.

Ne yani, bu kadar mıydı? Telefonumu alıp odama gönderiyordu. Garipti, çok garip.

Yaşadığım şokla odama çıkmak şuraya dursun, yapıştığım zeminden kalkmayı bile akıl edememiştim. Normalde bu duruma sevinmem gerekirken benim içimde anlamlandıramadığım bir korku ve sızı peyda oldu. Bu yaşadığım hiç de normal değildi. Dayak yemediğime sevinemiyordum bile. Ruh sağlığımın iyiden iyiye bozulduğu yetmezmiş gibi üzerine bir de belirsizlik içinde kıvranmaya başlamıştım.

Omuzlarıma çöken ağırlıkla başım biraz daha eğildi. Kendimi on sekiz değil, elli sekiz yaşında gibi hissediyordum. Hâlbuki bir yerlerde okumuştum, insan hayatındaki en güzel yaşın on sekiz olduğunu. Nerede yanlış yapıyordum? Suç muydu kız olarak dünyaya gelmek, ayıp mı yoksa kusur mu? Yük müydüm onlara, dert mi, eksik mi, yoksa fazlalık mı? On sekiz yıllık yaşamım boyunca

belki de ilk defa eline bir koz vermiştım beni rahatlıkla dövebilmesi hatta çok daha fazlası için. Bakışlarıma bile sinir olup ölesiye döven annem, neden eline geçen fırsatı değerlendirmiyordu? Düşüncelerimin önüne geçemiyor, sebebini bir türlü anlayamıyordum. Mantıklı hiçbir sonuca varamıyordum ve bu beni daha çok korkutuyordu.

Sızlayan dizlerimle koşarak odama çıktım. Odama girene kadar kendimce dik duran ben, odama çıkınca serbest bıraktım göz yaşlarımı. Pikemin altına bir kedi yavrusu gibi büzölüp sessiz sessiz, için için ağlamaya başladım. Ne kadar süre ağladım ne kadar süre öylece kaldım hiçbir fikrim yoktu. Farkında olduğum tek bir şey vardı: Poyraz. Benden haber alamayınca deliye dönecekti. Beni zor durumda bırakmamak için buraya da gelmezdi. Düşüncelerimi bir bıçak gibi kesense göz kapaklarıma çöken ağırlığa yenik düşmemdi. O kadar hâlsizdim ki uykuya ne zaman daldığımı bile bilmiyordum. Nasıl uyuduğumu bilmiyordum ama nasıl uyandığımı asla unutamıyordum.

Kapının şiddetle açılma sesiyle yataktan sıçrayarak uyandım. Yanı başımda açık duran gece lambasından sızan ışık sayesinde tepemde dikilenin babam olduğunu görebilmiştım. Tüm bunların üzerine bir de karanlıkla büyük bir savaş hâlindeydim, o da bambaşka bir dramdı, şu an içinde bulunduğum dehşeti bile unutturacak bambaşka bir trajedi.

Henüz göz kapaklarımı bile tam olarak aralayamadan beni bileğimden öyle bir yakaladı ki dizlerimin üzerine düşmeme engel olmadım. Yanıma yaklaşıp saçlarımı tüm gücüyle kavradığında, daha şimdiden kafamdaki ağrıyı tarif edemez hâle gelmiştım.

Saçlarımı tüm şiddetiyle çekerken, “Kimdi o?!” diye küfürler eşliğinde döküldü kelimeler nefret kusan ağzından. “Kimdi o şerefini siktiğimin evladı?!”

Odada yankılanan o ürkütücü sesle nasıl bir cehennemin içinde olduğum gerçeğiyle bir kez daha yüzleştım. Ama canımı acıtan, saçlarımın diplerinden ayrılıyor olması değildi, Poyraz’a savurduğu iğrenç küfürlerdi. Bütün öfkesi, nefreti sanki tek bir cümlede

birleşmişti: “Kimdi o?!” Benden Poyraz'ın adını istiyordu, benden sevdiğim, âşık olduğum adamın ismini istiyordu, benden canımı istiyordu, benden ruhumu istiyordu, benden uğruna ölümü göze alacağım kişiyi ölümün kucağına atmamı istiyordu. Canım çıksa, damarlarımda tek bir damla kan kalmasa, ruhum bedenimden ayrılrsa söyler miydim? Söylemezdim, söylemedim de. Dilim tutulmuş gibi sustukça öfkesi tıpkı patlamaya hazır bir volkan gibi daha çok, daha şiddetli geliyordu üzerime. Ne ağzından tükürük eşliğinde saçılan küfürleri duydum ne de kafama geçirdiği şiddetli yumruğu hissettim. Yalan. Hepsi koca bir yalan. Hissetmiştim. Hem de tüm hücrelerimde, tüm benliğimde. Elleri çok ağırdır, elleri çok zalimdir, elleri çok korkunçtur...

Aldığım darbe ve başıma giren şiddetli ağrıya kafatasımın kırılmış olabileceğini düşünmeye başlamıştım ki saçlarıma daha kuvvetli çekiştirerek ayağa kalkmamı sağladı. Başımdaki ağrıya gözlerim kararırken, nefretten beslenen kafasını suratımın ortasına öyle bir geçirdi ki savrulmamın etkisiyle başımı duvara vurdum. Bu çok fazlaydı, bu dayanılmaz bir ağrıydı.

Alnımın sol üst köşesine batan çiviyle beynimin dağıldığını düşünürken yüzümdeki kanlar eşofmanıma doğru yavaşça süzülmeye başladı. Sadece alnım değil, burnum ve ağzım da kanla dolmuştu. Dilimdeki kan tadı giderek artıyor, karşımdaki adamsa durmak bilmiyordu.

“Sana kimdi o diye sordum!”

Savurduğu küfürleri duymuyordum bile. Bir babanın kızına belden aşağı küfredebiliyor olması yüzümdeki kanlardan, alnımdaki çukurdan, kafamdaki ağrıdan çok daha acı vericiydi. Sustum ve bekledim. Sıramın gelmesini bekleyen bir kurbanlık gibi bekledim. Ağzımdaki kanları yuttum ve celladımın beni bir an önce kesip gitmesini diledim. Bitsin istedim, artık bir sonu gelsin istedim. Bir sonu gelmeliydi, gelmek zorundaydı.

Ben bunları düşünürken kulağımın üzerine yediğim tokatla daha fazla direnemedim ve yere yığıldım. Alnımdan süzülen ıslaklık görüşümü kapatırken ağzımın içi küçük bir kan göletine, kulağıma

geçirdiği tokatla da beynimin içi mahşer yerine dönmüştü; uğultular, çığlıklar, feryatlar...

Kanlar o kadar şiddetli akıyordu ki bembeyaz tişörtüm saniyeler içinde kıpkırmızı olmuştu. Henüz bu şoku atlatamadan ikinci bir tokatla artık başımı korumam gerektiğini anlayıp cenin pozisyonuyla kendimi savunmaya aldım ama o, tüm gücüyle tüm uzuvlarıyla, ölesiye, öldüresiye vurmaya devam ediyordu.

Yerdeki darbeler onu tatmin etmemiş olacak ki, “Kalk ayağa!” dedi nefret kusan sesiyle.

Kalkmaya çalıştım ama ne yazık ki başaramadım. Artık hiçbir şey düşünemiyor, hiçbir şey hissedemiyordum; ağlamıyor, konuşmuyor, boş, bulanık gözlerle gözlerinin tam içine bakıyordum. Bu hâldeyken bile bir parça da olsa merhamet, acı kırıntısı görmek istiyordum yüzünde. İhtiyacım vardı buna. Hani babalar kız çocuklarının ilk aşkıydı? Neden benim babam benim celladımdı? Göre-medim. Ne yazık ki yüzünde tek damla vicdan, merhamet, sevgi kırıntısı göremedim.

Gördüklerim kin, nefret ve annemin kapının eşiğinde beni eseriyle övünen bir heykeltraş gibi izlemesiydi. O güne dair hatırladığım en son ve en acı şey buydu; annemin, benim acı çekişimi büyük bir hazla izleyişi. O günü öyle bir kazıdım ki beynime, tam da o an bir söz verdim kendime, ben asla onun gibi bir anne olmayacaktım ve ben o zamanlar bilmiyordum ama belki de hiçbir zaman anne olmayacaktım. Çünkü ailem belki de daha ben doğmadan kaderimi yazmış, beni de bu kadere mahkûm etmişlerdi ve ben öyle bir korkuyla büyütüldüm ki kendimde kaderime kafa tutacak gücü hiçbir zaman bulamadım. Kahrettim! Kaderime de kendime de bana bir pislik muamelesi yapanlara da!

5. Bölüm

Mucizeler Ve Daha Fazlası

“Sen benim mucizemsin,” derdi aptal.

Aptaldı, asıl mucizenin gözlerinde saklı olduğunu göremeyecek kadar aptal.⁸

10 Haziran 2008 / İSTANBUL

Hani bazı sabahlar uyandığımızda, “Her tarafım ağrıyor, sanki dayak yemiş gibiyim,” deriz ya, işte ben tam da öyle hissediyordum. Her tarafım ağrıyordu, asıl acı olansa ağrıyan yerlerimin bile acı çekiyor oluşuydu. İlk değildi ama son olmalıydı. Bedenim değildi bunu arzulayan; ruhum, yerle bir olan gururumdu. Tek tesellimse bu defa bu zulme kendim sebep olmamdı. Cihan’ın babasımn cebinden yürüttüğü paraları görmezden gelmemem, annesinin takılarını boz durmasına sessiz kalmamam veya komşunun kızını taciz etmesine göz yummamam değildi sebep. Daha vahimi de sırf bunları anneme söyledim diye bütün ihalenin bana kalması ve Cihan’ın kılına dahi

8. Yazara aittir.

dokunulmamasıydı. Çok daha vahim bir durum vardı. O da bir kadının tüm bunları bir erkeğin elinin kiri olarak görmesiydi. *Yazık, çok yazık.*

Gözlerimi açmaya çalıştığımda anladım, tüm yüklerimi taşıyan onlarmış gibi aralanmakta zorluk çekiyorlardı. Lakin pes etmedim, zor da olsa açtım gözlerimi ve ilk olarak yeşil tonlarında, tüp desenleri olan halıyı gördüm. Odamda, olduğum yerde sızıp kalmıştım. Kocaman bir sızı oturdu kalbimin merkezine, ölsem kimsenin umurunda olmayacaktı. Bildiğim gerçeklerle yüzleşmenin bana hâlâ bu denli acı veriyor olması dayanılmazdı.

Tırnaklarımı bacaklarıma geçirdim ve öfkeyle kazımaya başladım. İçten içe cezalandırmaya çalışıyordum kendimi, bu kadar korkak ve aciz oluşuma... Ama bunu öğretmişlerdi bize. Onlara göre aile olmak; her türlü pislikleri bilip de susmak, kan kusup kızılçık şerbeti içtim demek, her türlü günahların üstünü örtmek demektir; günahsızları da kendi günahlarının bedeli olarak bacaklarından asmak demektir. Bağırarak, haykırmak, feryat etmek istedim; ne yazık ki istemekten öteye geçemedim.

Doğrulamak için ellerimle yataktan destek almaya çalıştığımda bu basit eylemi bile gerçekleştiremeyeceğimi fark ettim. Sanki birileri tüm gücüyle kalkmamam için asılıyordu omuzlarıma. Çabalarımın boş olduğunu görünce elimi alnımdaki yaraya götürdüm. Parmaklarım yaraya değdiği anda tekrardan kanamaya başladı. Tişörtüm, eşofman altım, hah, yatak çarşafım, görmesem de yüzüm, gözüm kanlar içindeydi. Ve yolunmuş saç tellerim... Onlar her yerdeydi.

Zorlukla doğrulup, duvardan destek alarak yürümeye başladım. Kendime geldiğimde ilk yapmam gerekenin duvara ve halıya bulaşan kanları temizlemek oluşu, acizliğimi bir kez daha gözler önüne seren cinstendi. Kendimi tam bir zavallı gibi hissediyordum. Evet, tam bir zavallıydım ben. Yıllardır bu zulme maruz kaldığım yetmezmiş gibi kaderime boyun eğen bir zavallı!

Çalışma masamdan destek alarak aynanın önüne geçtim. Gördüğüm manzarayla birkaç saniye nefessiz, hareketsiz kaldım. Öyle

hareketsizdim ki dumur olmuşum sanki. Gözlerimdeki buğuya sebep olanın kanlı gözyaşlarım olduğunu düşünmüştüm ancak sol gözümün neredeyse tamamının kapalı oluşuna sebep koca bir şişlikti. Allah kahretsin! Allah, gerçekten de kahretsin! İnsanlıktan çıkmıştım. Yüzüm, gözüm tanınmaz hâldeydi. Tam bir ucubeye dönmüştüm.

Alnımın köşesindeki çukurluk bir kuşa mezar olacak büyüklükte, dudaklarımdaki ve gözlerimdeki şişlik korkutucuydu. Buğday tenim, morluk ve kurumuş kanlardan ötürü neredeyse hiç görünmüyordu. Ama biliyordum, morluklarım geçecek, kanlarım silinecek, şişliklerim inecek ve ben eski bedenime kavuşacaktım. Peki ya ruhum? Ruhumu iyileştirecek bir ilaç var mıydı? Hafızamı silecek bir alet icat edilmiş miydi? Annemin muhteşem katkılarıyla babamın yaratmış olduğu esere öylece bakakaldım. Eşsiz bir eser yaratmışlardı, artık övünebilirlerdi.

“Abla, neredesin?” Panikle kendimi yatağa attığım gibi pikeyi kafama kadar çektim ve uyuyor numarası yaptım, Özge beni bu vaziyette görmemeliydi. “Ya, abla ya, uyudun mu?” diye söylenmeye başladı yakınlardan gelen sesiyle. “Of ya...”

Yüzümü açmasından ölesiye korkarken korktuğum olmamış ve Özge’nin odadan çıktığım uzaklaşan ayak seslerinden anlamıştım. Gidişiyle yavaşça doğrulup kapıya yöneldim. Bir yolunu bulup kendimi Özge’ye fark ettirmeden banyoya atmalıydım ama dışarıdan gelen sesler bunu yapmama mâni oldu.

Özge anneme, “Of ya, ablam uyumuş, onunla vedalaşamayacak mıyım?” diye sordu.

Nereye gidecekleri konusunda hiçbir fikrim olmadığı gibi kurcalamaya ne mecalim ne de hevesim vardı. Fakat tüm isteksizliğime rağmen annemin Özge’ye verdiği cevapla istemeden de olsa nereye gideceklerini öğrenmiştim.

“Antalya’ya gidince ararım, konuşursun. Oyalanma da hemen ayakkabılarını giyin.”

Neden apar topar gidiyorlardı, ne zaman geleceklerdi, hiçbiri umurumda değildi. Şu an bu duruma sadece sevinebilirdim.

Kapının kapanma sesiyle banyoya geçip yüzüme bir kez daha baktım. Aynada gördüğüm bu yüzü unutmak istemiyordum, unutmamalıydım. İnsanoğlu çok acımasızdı, unuttuğın anda hatırlatıyor, iyileştiğın anda tekrar yaralıyordu.

zerimdekileri çıkarıp duşakabine attım kendimi. Kurumuş kanları temizlerken vücudumdan süzülen berrak suyun saniyeler içerisinde nasıl bulanıklaştığını izledim. Kirliydim ben, tertemiz suyu bulandıracak kadar kirli. Buydum ben, kendine bile faydası olmayan bir zavallı.

İçime çöken ağırlığa başımın şiddetli ağırsı eklenince sersem bir şekilde duştan çıkararak bornozumu giydim. Bir süre aynalardan uzak durmam en doğru olanıydı ancak doğru olanı yapmak da oldukça zor...

Buharlaşmış aynayı avucumun iiyle silip vücudumu inceledim. Sırtımı tam olarak göremiyordum ama morluk ve ezikler vardı, kollarımda ve bacaklarımda da. Gözlerim yavaşça aşağı szldğnde kaşığımın hemen üzerindeki belli belirsiz yarayı buldu bakışlarım. Bu bir yanık iziydi, annemin sigarasını tenimde söndürdüğü bir yanık. Buydu benim annem, görünmeyen yerlerde açardı yaraları, derinlere basardı mührünü, yerin dibinde saklardı diğerk yüzünü...

Odama döndüğümde gözlerim çalışma masamın üzerinde duran küçük masa saatine ilişti, saat 21.12'yi gösteriyordu. Midemin gurultusu, benim gün boyu hiçbir şey yiyip imediğimi haykırıyordu. Babam her an eve gelebilirdi, Cihan'ın eve geliş vaktiyse parasının tkendiğiki vakitti. Üç yaş vardı aramızda. Anne ve babasının tüm çabalarına rağmen zorla barajı geçip bol rüşvetle özel bir niversiteye kaydolmuş lakin çok geçmeden kapı dışarı edilmişti. Hırsızlık, taciz, tehdit, rüşvet, dolandırıcılık kısacası yeryüzündeki tüm pislikler Cihan adı altında toplanmıştı ve tüm bunlara rağmen her geçen gün gördüğü değerk artıyor, nitekim işlediğiki suçlar da artış gösteriyordu. Bense, omuzlarımdaki yüklerin ağırlığıyla yeterince eziliyordum. Ya yklerimden kurtulacaktım ya da yok olmaya mahkûm olacaktım. Ne yazık ki ben yok olma yolunda hızla ilerliyordum.

Olabildiğince hızlı bir şekilde bir şeyler atıştırıp odama ıktım.

Yatağıma uzanıp pikeyi yine kafama kadar çektim. Bu bir çeşit kaçış yöntemi idi. Küçükken gözlerimi yumduğum an kimsenin beni göremeyeceğini düşünürdüm, bir de görünmezlik yeteneğine sahip olmak isterdim ya da ölmek. Ama Poyraz hayatıma girdiğinden bu yana ölmek istemiyordum. Hayata tutunmanın yolunu da bulmuştum, anılarımız. Böyle zamanlarda anılarım bir film şeridi gibi geçerdi gözlerimin önünden, tıpkı şimdi olduğu gibi. Yaralarımı, acılarımı, yerle bir olan gururumu kısa bir süreliğine de olsa susturup ona âşık olduğum güne gittim. Mimoza'nın Rüzgâr'a tutulduğu o mucizevi güne.

Dokuzuncu sınıftaydık, biyoloji dersinde. Bizim zamanımızda lise, on birinci sınıfa kadardı ve okul başlangıç henüz bir ay kadar olmuştu.

Öğretmenimiz bir araştırma ödevi verdi.

Konu: Bitkiler.

Bir bitki türü belirlenecek ve o bitki üzerinden bir makale yazılacaktı.

Öğretmenimiz sordu. “Aranızda bu ödevi yapmak isteyen bir gönüllü var mı?”

...

Sınıftan çıt çıkmadı.

Aynı soruyu değiştirerek sordu. “Aranızda bu ödevi yapmak isteyen kimse yok mu?”

...

Yine ses yok.

“Aranızda bu ödevi bir arkadaşıyla yapmak isteyen gönüllüler var mı?” dediğinde hemen arkamdaki sırada oturan Poyraz atıldı.

“Ben hocam, ben yaparım, Liza’yla ben.”

Anlamadım. Liza demişti ama o Liza ben olamazdım. Birkaç saniye düşündüm, sınıfta benden başka Liza yok-

tu ki... Sahi kimdi bu Liza? Ben ve Poyraz. Poyraz ve Liza. Neden olsundu ki? Sahi ne olmuştu? Aniden dank etmiş gibi gözlerim kocaman açıldı.

Yanı başımda oturan Hande kolumu dürterek, “Kızım... Liza dedi, duymadın mı, Poyraz seni seçti,” diyerek beni sadece kendime getirmemiş, aynı zamanda tüm sinir hücrelerimin beynime sıçramasına sebep olmuştu. Seni seçti de ne? Karpuz muydum ben? Ne seçiyordu? Kendinde bu hakkı nasıl buluyordu? Ailemin karşısında yavru bir kedi gibi savunmasızdım ama bu bir başkasının bana aynı muameleyi yapacağı anlamına gelmiyordu.

Atkuyruğu yaptığım saçlarımdan dökülen birkaç tutamı sinirle kulağımın arkasına sıkıştırıp, hışımla arkamı döndüm. Öyle kendimden emin, öyle havalı bir dönüşüm vardı ki gören karşımdaki kişiyi bakışlarımla parçalara ayıracağımı sanırdı lakin benim vermiş olduğum tek tepki öylece kalakalmaktı, tabii içimden defalarca maşallah dediğimi saymazsak. Öyle bir bakışı vardı ki anlatmaya kelime, anlamaya kalp yetmezdi.

Neden bana böyle bakıyorsun?

Tam sözüne devam etmek için dudaklarını aralamıştı ki aniden fırtınaya yakalanan gemi gibi önce bir o yana bir bu yana savruldu, sonra benim gibi donup kaldı.

Ve sustu.

Sustum.

Baktı.

Baktım.

Hande'nin ne demek istediğini yeni anlamıştım. Poyraz da Poyraz'dı ama, insan değil, özene bezene yaratılmış değişik bir mahlukattı. Bir maşallah daha koptu içimden.

Sana hay maşallah, suphanallah, bana da ya sabır

Allah. Hayır, kesinlikle, katiyen bu gördüğüm varlık insan olamazdı.

İlk defa o gün inceledim onu. Birer siyah inciye andıran parlak gözlerini çevreleyen kıvrımlı kirpikleri, aynı renk saçlarıyla uyum içindeydi. Vişne rengine çalan şekilli dudakları, kıskanılmayacak gibi değildi. Esmer teni, erkeksi ve keskin çene hatlarıyla yakışıklı kelimesinin yetersiz kalacağı bir yüze sahipti. Yemin ederim, bu karşımda duran zat insan değildi. Rabb'im, sen aklıma mukayyet ol.

Benim onu süzdüğüm gibi o da süzüyordu beni hem de ıslıl ıslıl gözleri, baygın baygın bakışlarıyla. Yanaklarım oturan kızarıklıkla kaşlarım çatıldı. Amacım hesap sormaktı aslında ama nedense dökülmedi kelimeler dudaklarımdan. Bu anlamlandıramadığım hâllerimize bir son verense onun tok, erkeksi sesi oldu.

“Yani biz yaparız hocam, Liza’yla beraber,” dedi gitgide kısılan sesiyle kıvrımlı kirpiklerini üst üste kırptırırken.

Sesi de en az görüntüsü kadar can alıcıydı. Yok, kesinlikle birileri aklıma oynuyordu, bunun başka hiçbir açıklaması olamazdı. Ve bu bakışlara biraz daha maruz kalırsam ruh sağlığım gibi akıl sağlığımı da yitirebilirdim.

Sinirle önüme döndüm, kendi kendine konuşan Hande’yi de duymazlıktan geldim. Soracaktım ama bunun hesabını ona, benim adıma karar verme yetkisini nasıl buluyordu kendinde?

Sınıfta yankılanan zilin sesiyle soluğu tepesinde aldım. Ellerimi belimde birleştirip hesap sorma moduna geçtim.

“Sen... Ne yaptığını sanıyorsun?”

Sözler dudaklarımdan fırladığı anda yanında oturan Alp’e dönüp başıyla bir işaretle bulundu. Alp aldığı mesajla oturduğu sıradan kalktığı gibi sınıfı boşaltmaya

başlayınca delice açılan gözlerime dudaklarımı da ekeleyecektim ki benden önce davrandı.

“Ne yapmışım ben?” diye sordu pişkin pişkin.

Rahatlığı sinirime dokunurken oturduğu sıradan kalktı, estetik bir hareketle kalçasını sıraya yasladı. Bacakları hafif kırıldığı hâlde aramızda öyle büyük bir boy farkı vardı ki... Hayır! Tabii ki de ben kısa değildim. O çok uzundu!

Kurban olduğum sen ne ile sınıyorsun beni?

Bir de sırtıyor ama nasıl da yakışıyor.

Sinirden ağlamak, güzel suratını parçalamak isterken, “Bana sormadan nasıl benim adıma karar verirsin?” diye cırladım ve kabarmaya başladığını hissettiğim yanağımı tenimi kazırcasına kaşımaya başladım.

“Sorsaydım kabul eder miydin?”

Kaşlarım daha çok çatıldı, gayet mantıklı bir savunmaydı.

Bu tipte aptal olsaydın şaşırırdım zaten.

Köşeye sıkışmışlığın verdiği sinirle, “Hayır!” diye bağırdım. “Ben seninle... Yani neden benimle... Offf... Seninle ben... O ödevi tek başına yapmak zorundasın!” Ne dediğimi daha doğrusu ne saçmaladığımı ben de bilmiyordum. “Ben seninle ödev falan yapmayacağım!”

Söyleyeceğimi söyleyip ona söz hakkı tanımadan gitmek istediğimdir dirseğime kurduğu temasla gözlerine baktım. Ben sadece bakmadım, inceden inceye siyah incilerinin tılsımına kapıldım ve oradan içeri usulca aktım. Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki kendimi ilahi bir varlık, nadide bir esermiş gibi hissettim. İçimde bir yerlerde adını koyamadığım bambaşka bir hissin kalbimi ele geçirdiğine şahitlik ettim. Bu ne anlama geliyordu bilmiyordum, ben daha önce böyle hislere kapılmamıştım ki...

Farkında olmadan nefesimi sesli bir şekilde verdiğimde gözlerini kısıp yanıma ulaştı. Tek eliyle saçlarını alnından alıp keskin bakışlarını ortaya çıkardığında donup kalmıştım, o kadar donmuştum ki parmak uçlarının tenimde gezdiğini bile saniyeler sonra hissedebilmişim.

Parmakları, eserini icra eden bir ressam gibi zarıf hareketlerle yanağımdan kalbime doğru sızarken, “Mimozza...” diye mırıldandı büyüleyici sesiyle. “Mimozza...”

Anlamadım. Neydi bu mimozza, neyden bahsediyordu? Kızmam, kaçmam gerekirken hipnoz olmuş gibi o kelimenin döküldüğü dudaklara bakıyordum, onun ise parmak uçları yanağıma okşamaya devam ediyordu. Ne yapıyordu bana? Neden buna müsaade ediyordum?

Elinin kabaran boynuma doğru inmesiyle, “Ne?” diyerek ateşe değmiş gibi geri çekildim. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Nasıl dokunursun bana?”

Öfkeden deliye dönmüştüm. Bu hâllerim onu rahatsız ediyordu ama duracak gibi de görünmüyordu. Üzerime ağır adımlarla yürüyordu. Onun adımları ilerledikçe gerisin geri gitmeye devam ettim.

“Mimozza...” dedi yeniden ve başını eğip yüzünü yüzüme hizaladı. “Mimozza çiçeği gibisin; öyle narin, öyle kırılgan, öyle ürkek...” Aramızda kalan bir karışlık mesafeyle ılık nefesini duyumsadım. “Dokunulduğu anda kendini kapatan, küsen...” Aramızdaki mesafeyi yarım karışa indirince panikle küçük bir adım daha attım geriye. “Ama bir o kadar da güçlü, hırçın ve inatçısın.”

Son sözlerini hayranlıkla dile getirmişti.

Nutkum tutuldu. Evet, tutuldum; sesinin tonuna, gözlerindeki derinliğe, ciğerlerime dolan ferahlatıcı kokusuna... Gözleri hipnoz ediyor, sesi büyülüyor, kokusu başımı döndürüyordu. Mimozzanın bir çiçek olduğunu da o gün öğrenmişim. Beni asıl şaşırtansa beni tanıyormuş gibi konuşmasıydı.

Bana doğru bir adım daha attığı sırada yüzüme yaklaşan elini fark eder etmez hışımla geriye savurdum kendimi. Arkamdaki sıraya çarparak dengemi kaybettiğimde her şey için çok geçti. İki sıranın arasındaki boşluğa düştüğüm yetmezmiş gibi bir de eteğimin belime kadar çıkmasıyla yarı çıplak vaziyette kalakalmıştım. Utanç, kızgınlık, öfke ve birçok duygunun içime aynı anda sızmasıyla dudaklarımı büzüp tıpkı bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Tüm bunların arasında fark ettiğim bir detay oldu, açılan bacağıma bakmadığı gibi utancımı görür görmez arkasını dönmüştü.

Bacaklarımı beceriksiz hareketlerle örtüp çarptığım sıraya oturdum. Alev alan yüzümü kapattım ve sessizce ağlamaya devam ettim.

Neler oluyordu bana böyle? Neden utançtan değil de heyecandan ölecekmiş gibi hissediyordum? Ne yapmıştı bana?

“Özür dilerim Liza.”

İşittiğim pişmanlık dolu sesle ellerimi yüzümden çektim. Utancım bir anda içimdeki tüm duyguları alaşağı ederken gözlerimi görüş alanıma giren sıranın üzerindeki kitaba sabitledim.

“Ne istiyorsun benden? Neden uğraşıyorsun benimle?”

Titreyen dudaklarımdan zorlukla çıkmıştı kelimeler.

“Ben... Sadece seni-”

Sıkıntılı bir nefes verdiğinde başımı kaldırıp yüzüne baktım. Onun da başı hafif eğilmiş ama omuzları hâlâ oldukça dikti, bakışları zeminle sıralar arasında gidip geliyordu. Sıkıntılı bir nefes daha verirken eli, boynundaki kravata gitti. Az önceki rahat tavırlarından eser yoktu şimdi. Gergindi.

Tüm bunlar yaşanmamış gibi kapıya doğru hızla yürümeye başladım. Onunla biraz daha yalnız kalırsam

utançtan ölebilirdim. Ancak o yine durmadı. Parmak uçlarım kapının kulpuna gittiği anda kulakları sağır eden zilin sesini bastıran o büyüülü cümleleri kurdu.

“Senin hiçbir şey yapmana gerek yok Mimoza Tanesi,” dedi can alıcı bir öz güvenle. “Sen kendini Rüzgâr’a bırak, yeter.”

Olduğum yere çakılıp kaldım. Ne bir adım ileri gidebilirdim ne de geri. Elim kapı kolunda, bakışlarım bembeyaz kapıda, ruhumda kim bilir nerelerdeydi. Kapının açılması ve Alp’in yılışık suratıyla burun buruna gelmemle kendimi toparlayıp koşar adımlarla çıktım sınıftan, nereye gittiğimi bilmeden, neye uğradığımı bilemeden.

O günden sonra onunla göz göze gelmemek için elimden geleni yaptım. Ne ardıma baktım ne de tek kelime ettim. O günü yaşanmamış, onun büyüleyici sözlerine ve bakışlarına maruz kalmamış saydım. Ta ki ödev günü gelip çatana kadar.

Bir hafta böyle anlamsızca geçip gitti ve o gün geldi. Öğretmenimiz, “Poyraz ve Liza, ödeviniz hazır mı?” diye sorduğunda başımı önüme eğip sessiz kalmakla yetindim.

Bilmiyordum, hazır mıydı? Duymuş gibi, “Hazır hocam, hazırladık,” dedi Poyraz.

Bir de yalancı! Hangi ara hazırladık acaba?

“Gelin tahtaya.”

Aldığımız komuta ilk uyan Poyraz oldu. Elindeki sarı dosyayla beraber yüzüme bile bakmadan yanımdan rüzgâr gibi esip geçti. Tıpış tıpış düştüm peşine. Tahtanın hemen önünde durduğumuzda yüzüne bakmamak için olağanüstü bir çaba sarf ediyordum ama onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

“Hangi bitkiyi incelediniz Liza?”

Verecek bir cevabım olmadığından yüzümü öğretmen masanın önündeki sırada oturan Gediz’e çevirdi-

ğimde, pis pis sırıtan suratına bir tane çakmamak için kendimi zor tuttuğumu gören Poyraz'ın sert bakışlarıyla Gediz anında kafasını sıraya gömdü. Barış hocanın da fark ettiği bu detayla gözlerimi yere indirip spor ayakkabılarıma sabitledim.

Ben bu saatten sonra tek bir bitkiyi incelerim hocam, ayva ağacını. Zira ayvayı benden iyi kimse yiyemezdi.

“Hangi bitkiyi incelediniz?”

Aynı soruyu yeniden duyduğumda çaresizlikle gözlerinin içine baktım. Gözlerimizin buluşmasıyla sanki bu anı bekliyormuş gibi ışıldadı siyah incileri.

Gözlerinin rengini böylesine çarpıcı kılan kıvrımlı kirpikleri miydi yoksa beni içine çekecekmiş gibi bakan bakışları mıydı? Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı, daha önce böylesine siyah bir göz görmemiştim. Hem karanlık hem de bir o kadar parlak...

Beni kaybolduğum karanlıklardan çıkaran Barış hocaydı. “Evet, sizi dinliyoruz. Hangi bitkiyi incelediniz?”

Ben ona bakmaya devam ederken o derin bir nefes aldı, yutkundu ve, “Mimoza hocam... Mimoza çiçeği...” dedi gözlerimin içine içine bakarak.

Barış hoca ellerini birbirine bağladı. “Harika, sunumunuzu yapabilirsiniz.”

Ben ona alık alık bakarken, o yönünü tamamen benden tarafa çevirip, “Mimoza...” dedi derin bir iç çeker gibi, bakışlarıyla beni içine çeker gibi. “Hassas, narin ve kırılgandır. Sürekli ilgi ister ama dokunulduğunda küser. Bu yüzden küstüm çiçeği derler ona çünkü çok çabuk küser,” dedi hafif kıvrılan dudaklarıyla bana imalı imalı bakmaya devam ederken.

Yemin ederim küsesim geldi. Öyle güzel söyledi ki oracıkta küsüp kalasım geldi.

Küsersem kalbim atışını düzene koyar mıydı? Küser-

sem ona olan hislerim geçer miydi? Geçsin, geçsin istiyordum. Bu his beni ürkiütüyordu.

“Günün birinde bir bilim insanı mimoza çiçeğini alıyor ve gün boyu karanlıkta tutuyor, sonra görüyor ki karanlıkta da olsa gündüze eş değer saatlerde açıyor, gece saatlerinde kapanıyor, bu onun biyolojik saatinin olduğunu kanıtlıyor. Bu ritim hiç şaşmıyor...” Elindeki dosyaya bir an olsun bakmadan hayran hayran anlattı. Sonra bana doğru bir adım attı ve bir soru yöneltti: “Mimoza?” dedi adımı seslenir gibi. Birdenbire ciddileşti. “Geceleri neden kapanıyor, neden hüzünleniyor?”

Yeniden tutuldum. Bu defa sadece kalbim değil, ruhum da tutuldu. Sorunun anlamı, bugüne kadar kendini anlam diye ifade eden her şeyin ne kadar anlamsız olduğunu ispat ediyor gibiydi. Öyle içtenlikle sormuştu ki ruhuma dokunmuştu her bir kelimesi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Benim geceleri uyuyamadığımı nasıl anlayabilirdi? Kızardı yanaklarım ama ilginç bir şekilde kaçmadı gözlerim, baktım ben de onun gibi gözlerinin içine içine.

Ciddiyetini bozmadan boğazını temizledi ve devam etti anlatmaya. “Kırılgan olduğu kadar güçlüdür, güçlü olduğu kadar da inatçı. En zorlu iklim koşullarına karşı dayanıklıdır, güneşi sever ama güneş ışınlarına maruz kalmak istemez, suyu sevmes ama susuz kalmak istemez. Anlayacağınız biraz dengesizdir hocam,” dediğinde Barış hoca da dâhil olmak üzere tüm sınıf kahkahalar atmaya başladı. Sınıfkahkahadan boğulmak üzereydi ama ben nedense gülümseyemiyordum bile. Garip bir şekilde Poyraz da gülmüyordu hatta gergin görünüyordu. Boşta duran elini kâh cebine koyuyor kâh simsiyah saçlarında gezdiriyordu, havanın serinliğine tezat olarak minik minik terler döküyordu.

Bana doğru minik bir adım daha attığında kaçma-

dım, kulaklarımızda dolanan kahkahaları duymadım. Aynı şekilde o da duymadı, görmedi, kelimelerini ruhu-
ma akıtmaya devam etti. Öyle kaptırmıştı ki kendini, saniyeler sonra sınıftan da çıt çıkmaz oldu. Tüm sınıfın odağı ondaydı, onun ise sadece bende.

“Güzel...” derken bana iyice yaklaştı. Aramızda en fazla iki karışlık mesafe kalınca kalbim tekledi. “Hem de çok güzel...” Duraksadı, buğulanmıştı bir çift siyah inciye andıran güzel gözleri tıpkı benimkiler gibi. “Güldüğünde güzel yüzünde çiçekler açar...” Gözleri benimkilere kilitlenmiş gibiydi. Dizlerimin bağı çözüldü derler ya, tam da bunu hissediyordum. Yutkunmak istedim ama onu bile beceremedim. “En güzeli de kokusu... Onun o kokusu var ya...” dediği anda bende ipler koptu lakin Poyraz o ipleri bir kördüğüm misali birbirine dolamakta ısrar ediyordu. “Harika bir kokusu var, başka hiçbir kokuya benzemeyen, başka hiçbir çiçeğin sahip olamayacağı eşsiz bir koku. Koklamaya doyamazsınız, koparmaya kıyamazsınız.”

Neler söylüyordu böyle? Bu güzelliklerin, yani özelliklerin gerçekten de mimozaya ait olması için dua etmekten başka bir şey bırakmamıştı bana, aksi takdirde rezilliğimizin altına imzamızı atmış olacaktık. Hoş, yeterince rezil olmuştuk. Artık bir bitkiye değil, bir insana atıfta bulunduğu aşikâr olmuştu. Oysa o insan, artık bir bitkiden farksızdı. Neler oluyordu içimde? Yeryüzünün tüm kelebekleri içimde çırpıyordu kanatlarını.

“Dokunmak istersin ama küsmesinden korkarsın. Sonra bakarsın, sadece bakarsın...”

Kurduğu son cümlelerle gözlerimiz koşar adımlarla birbirinden uzaklaşmıştı. O da bakamıyordu artık yüzüme, bakmaması en doğru olanıydı zaten.

Bakma lütfen. Bana bunu yapma. Ben bu duygularla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Ben kalbimin sesini duyuyorum ve ben, ben galiba âşık oluyorum.

Sessizlik bozulmuş, öğrenciler aralarında fısıldaşıp kıkırdamaya başlamıştı. Hocanın ikazıyla yeniden sessizliğe büründü sınıf, onun dışında.

Bir an olsun bakmadığı dosyayı büküp dururken, “Günlerce, haftalarca, aylarca hatta yıllarca sadece bakmakla yetinirsin. Kırmaktan, küstürmekten korkarsın. Çünkü o Mimoza’ydı çünkü Mimoza Rüzgâr’ı sevmez,” dedi hüznün gözlerini perde gibi örterken, o hüznün usulca kalbime kurulurken. “Hoşlanmaz Rüzgâr’dan,” diye ekledi kısılan sesiyle. O güçlü, kararlı, kendinden emin sesi yoktu artık. “Ama yine de vazgeçmezsın, yine de seversin. Bir umut, sadece bir umut kırıntısı için beklersin. Çünkü Mimoza’ydı o, beklemeye değerdi.”

Ne zaman hazırlamıştı bu sunumu, ne zamandır taşıyordu içinde bu güzel hisleri, bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Ben kimim artık onu bile bilmiyordum. Gözlerim dolarken bakışları yeniden beni buldu. Onun da buğulanmıştı gözleri.

“Evet,” diye mırıldandı o güzel dudaklarıyla. “Rüzgâr’ı sevmez ama kim bilir belki bir gün bir mucize olur ve âşık olurdu Mimoza Rüzgâr’a.”

Olmuştum hem Rüzgâr’ın Mimoza’sı hem de sırlıklam âşık olmuştum. Minik bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatınca kalbim durdu sandım.

“Bir anlamı daha var mimozanın,” derken yutkundum. Geçen her saniye daha çok terliyor, kalbi onu da zorluyordu. “Gizli aşk,” diye mırıldandı güçlkle çıkan sesiyle. Bakışları iyice derinleşti. İfadem nasıldı bilmiyordum ama aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım bakışlarına. “Ama yine de Mimoza’ya sormak lazım, belki o gizlenmek istemiyordur.”

Bir cevap ya da tepki vermem gerektiğini biliyordum ama ne söyleyeceğimi ne yapacağımı bilmiyordum. Ben onun gibi cesur değildim ki ben daha önce kimseye kalbi-

mi, yüreğimi açmamıştım ki hem de sınıfın ortasında...

Artık fısıldaşmalar uğultu, kıkırdamalar fon müziğimiz olmuştu. Fakat benim tek duyabildiğim kalbimin gü-rültüsü, tek gördüğüm hipnoz edici bakışlarıydı.

Saniyeler sonra hocanın ikazıyla sınıfı derin bir ses-sizlik, bizi de derin bir hü-zün kapladı. Benden bir cevap bekliyordu ama ben tek kelime dahi edecek durumda de-ğildim. Suskunluğumla gözlerindeki ışık gitgide söner-ken çenesi kasılmaya başladı. Onun gözlerindeki hayal kırıklığının beni nasıl yaraladığını, ardına bakmadan çe-kip gittiğinde anladım. Elindeki dosyayı öfkeyle masaya fırlatıp gitti. Gitti ve benden geriye kocaman bir utanç, kasılan bir mide, bulanık bir zihin ve anlamlandıramadı-ğım bir kalp ağrısı bıraktı.

Başımı yerden kaldırmadan, “Çıkabilir miyim?” diye sordum. Bir an önce çıkıp gitmek, kaybolmak istiyor-dum, izin vermediği takdirde sınıfta nasıl duracağımı bi-lemiyordum. Neyse ki korktuğum olmadı ve Barış hoca bana eliyle kapıyı işaret etti.

Koşar adımlarla çıktım sınıftan; ne yapacağımı, ne-reye gideceğimi bilmeden. Ben yönümü, kendimi, kalbimi kaybetmişim ve ben ruhumu da kaybetmek istiyordum. Sanırım ben kendimi Rüzgâr’a bırakmak istiyordum. Tüm bu olanlara kayıtsız kalamıyordum. Kurduğu cüm-leler bir su misali akmıştı bir damlaya muhtaç kurak kal-bime. Çelmişti bir kere aklımı, almıştı atmaktan başka bir meziyeti olmayan yaralı kalbimi. Bu itirafı kendime borçluydum.

Bu düşüncelerle dönüp dururken koridorda, merdi-venlere yöneldim hızla. Amacım arka bahçeye gitmekti, arka bahçedeki akasya ağacının altı Poyraz ve arkadaş-larının mekanıydı. Kendimi binanın dışına attığımda sa-ğanak bir yağmur karşıladı beni, umursamadım.

Spor ayakkabılarımdan ayaklarıma kadar sızan

yağmur sularıyla yürümeye devam ederken görüş açım-
ma giren yüzüyle saçma bir gülüş yerleşti dudaklarım-
a. Poyraz oturur vaziyette başını ağacın gövdesine yas-
lamış, elinde tuttuğu dal parçasıyla anlamsızca oynu-
yordu, sağanak yağmura da aldırmış etmiyordu. Sessizce
baktım o deli Rüzgâr'a. Yumduğu gözlerini perdeleyen
kirpiklerine düşen yağmur damlalarında asılı kaldı ba-
kışlarım. Elindeki dalla oynamaya devam ederken başı-
nı biraz daha arkaya yatırdı. Yaşadıklarını hazmetmeye
çalışıyor olmalıydı. Ben ise bile isteye bir deliye divane
oluyordum.

Sessizce yaklaştım yanına. Onun varlığını fark et-
memesini bir fırsat bilip dakikalarca izledim onu, bıkm-
adan, usanmadan. İlk defa birine bu kadar uzun ve değişik
hislerle bakıyordum. Ona bakarken ilk defa birine dokun-
mak hatta öpmek istediğimi fark ettim; ben hayatımda
ilk defa yaşamak istedim ve belki de ilk defa korkmadım.

Birkaç ürkek adımda yanı başına oturup popomu
çamurlaşmış toprağa, sırtımı da ağaca yapıştırdığımda
beni buldu güzel gözleri. Şaşkın bakışları eşliğinde elime
bir dal parçası aldım ve amaçsızca oynamaya başladım.

Sonrası sessizlik...

Uzunca bir süre sessizliği dinledik. Şimdi, "Sessizlik
dinlenir miymiş," diye soracaksınız. Evet, dinlemeyi bi-
lene sessizlik serenat yapardı, dinlemeyi bilene sessizlik
çok şey anlatırdı. Biz sessizliğimizle haykırdık aşkımızı,
ben sessizliğimle meydan okudum onun deli Rüzgâr'ları-
na, o sessizliğiyle dokundu Mimoza'sına. Haykırdığımız
sessizliğimizi bozansa ben oldum.

"Sensin o dengesiz," diye dengesizliğimi kanıtlayan
bir cümle kurdum. Evet! O harika sunumun içerisinden
cimbızla çekip almıştım bu cümleyi, artık dengesizliğimle
gurur duyabilirdim.

Başını hafifçe bana doğru çevirdiğinde yüzünde ifa-

deden eser yoktu. Kızmış mıydı yoksa hoşuna mı gitmişti, anlamak oldukça zordu.

“Sen gerçekten dengesizsin,” dedi gergin sesiyle.

“Bunu bana sınıfın ortasında bir çiçeğe ilanıaşk eden biri mi söylüyor?” diyerek yapıştırdım cevabı.

Normalde böyle şaha kalkmazdı duygularım ama bu benim elimde değildi, tüm ayarlarımla oynamıştı.

Gerginliği daha da artarken sessizce döndü önüne. Elindeki dalla oynamaya, daha doğrusu savaştırmaya devam etti. Dalı evirip çevirdi, yapraklarını söküp attı, yine hırsını alamayınca dalı soymaya başladı, en sonunda da kırıp attı. O dalı elinde ilk gördüğümde bir anlığına yerinde olmayı dilediğim aklıma gelince kulaklarıma kadar yandığımı hissettim. Ama ben nereden bilebilirdim ki dalı evirip çevireceğini, en sonunda da soyup atacağını? Ben ilk gördüğümde tatlı tatlı oynuyordu elinde. Tövbe tövbe...

Kafamı sallayıp saçma sapan düşüncelerden kurtulmaya çalışırken gerginliğinin daha da arttığını görünce, “Derdin ne senin?” diye âdeta cırladım. Bu hâllerini sevmemiştım. Suratını asık görmek canımı sıkmaya başlamıştı. Dakikalar önce susturulamayan Poyraz, şimdi sükût orucuna girmiş gibiydi. “Konuşsana! Neden böyle susuyorsun?” dediğimde ayaklandı birden.

Hızla yürümeye başlayınca kalktığım gibi koşup koluna asıldım. Bu iş saçma sapan bir hâl almaya başlamıştı. Neydi bu şimdi? Neden böyle davranıyordu?

“Sadece bir ödevdi,” dedi yüzüme bile bakmadan.

Gitmek için adım attığı sırada bileğinden yakaladım bu defa da. Dalga mı geçiyordu benimle? Yok öyle pimi çekip bombayı kucağıma atıp, sonra da kaçıp gitmek.

“Sadece bir ödevdi, öyle mi?” diye bağırdım hayal kırıklığıyla. “Sen... Sen aptalın tekisin!”

“Asıl aptal sensin,” dedi ve elimi tuttu bir anda. Aynısını ben de söylemiştim içimden ama bu kadar tatlı gelmemişti kulaklarıma. Bir dakika, elimi mi tutmuştu? Sözlerinin aksine yüzünde hiçbir ifade yoktu. Oysa benim avucuna hapsettiği elim titriyor, kalbimse az sonra heyecandan duracakmış gibi atıyordu. “Yıllardır sadece sana doğru esen Rüzgâr’ı fark edemeyecek kadar aptalsın!” Tuttuğu elimi usulca kaldırıp kalbinin üzerine bastırdı. Kalbi avucumda atıyordu şimdi ve o kalp, en az benimki kadar hızlı atıyor, bakışlarıysa aklımı başımdan alıyordu. “Varlığını bile unuttuğum kalbimin orta yerine attığın tohumun, yeşerip koca bir orman oluşunu göremeyecek kadar aptalsın!”

İnsan aptal olduğuna sevinir miydi? Ben aptalın teki olduğumu anlamıştım ve bu oldukça hoşuma gitmişti. Yemin ederim, ömrümün sonuna kadar aptal bir Mimoza olarak gezebilirdim.

“Bense yıllarca bir mucizeyi bekleyecek kadar salâğım,” dediğinde yüzüne kurulan hüznle kalbime şiddetli bir darbe yedim, ardına bakmadan çekip gittiğinde ise kalbine tutunan elimin kayıp gidişini izlemekle yetinmiştim. Yine esmişti ve yine gitmişti ama bu kez olmazdı. Olmaz! Öyle her istediğinde kalbine göre esip gidemez, giderken de benden bir parçayı alıp götüremezdi. Beni kendine âşık edip öylece bırakıp gidemezdi. O Rüzgâr’sa ben de Mimoza’ydım, inatçı. Madem o bana Mimoza dedi, ben de ona hakkı olanı verecektim.

Arkasından, “Poyraz Eroğlu!” diye bağırdım.

Durdu. Durdu ama dönmedi. Yağmurun ıslattığı beyaz gömleği ve yaşına kıyasla oldukça yapılı olan omuzlarını bırakmıştı görüş açıma. Yağmurdan kaçıp doluya tutulmuş gibi hissettim. Vücudu da en az yüzü kadar kumsursuzdu on altı, on yedi yaşlarında olduğuna inanmak oldukça güçtü.

Benden ses gelmeyince ilerlemeye devam etti. Ayak-kabılarımı ıslak zemine vura vura, suları sıçrata sıçrata koştum arkasından. Yanağıma yapışan ıslak saçlarımın tutamını geriye doğru ittim ve okul binasına ulaşmadan hemen önce yeniden seslendim:

“Bir mucize oldu!”

Ben soluklanmaya çalışırken bir hışımla arkasını döndü. Karmakarışık siyah incileri, allak bullaktı, keskin hatlarına rağmen sevimli olan suratı. Ne yapacağını bilmez bir hâlde şapşal suratıyla bakarken gülümsedi tarifsiz bir güzellikle, gülümseme utandı onun gülüşüyle, Liza aptalca sırttı onun gülüşüyle, Mimoza tüm çiçeklerini açtı onun gülüşüyle.

Aramızdaki mesafeye rağmen heyecanını ve mutluluğunu hissedebiliyordum. Aynı anda birer adım attık birbirimize doğru. Aramızda beş adımlık bir mesafe vardı. Bir adım daha attığımda bir cümle daha kurdum.

“Mimoza bıraktı kendini Rüzgâr’a...”

Gülüşünü soldurmadan üç adımda aştı aramızdaki mesafeyi. Tam karşımda, bir nefes kadar yakınımdaydı. Artık nefesi nefesimdi, kalbi kalbim, siyah incileri ışıgım.

“Ne dedin sen?”

Hâlâ inanamıyordu şapşal.

Elimi kaldırdım usulca ve kalbinin üzerine koydum sakince, sonra aktım aheste aheste ruhuna. “Mimoza âşık oldu Rüzgâr’a.”

Yağmurlu bir sonbahar günüydü.

Yağmurlu ama bir o kadar da sıcak bir sonbahar günü.

Sırılsıklam olmuştum. Fakat beni ıslatan yağmur değil, kendine sıırılsıklam âşık eden deli bir Rüzgâr’dı; beni ağlatan ise acı değil, ilk defa mutluluktu.

O güzel sonbahar günü tüm dünya sonbaharla hüzünlenirken

biz yaz sıcağında kaldık, dünya üşümeye başlarken biz yanıp kavrulduk.

“*Mimosa geceleri neden kapamıyor, neden hüznleniyor?*” diye sordu ya, işte o günden sonra gündüzlerim o kadar uzadı ki fırsat vermedi benim geceleri hüznlenmeme; dolunay yoldaş oldu gecelerime, güneş geceleri de batmaz oldu, yıldızlar gündüzleri de parlar oldu... Yağmur Rüzgâr’sız yağmaz, gökkuşağı bile Rüzgâr’sız çıkmaz oldu. Sanki tüm evren şahitlik etmişti Rüzgâr’la Mimosa’nın masasına, sanki Liza onun için yaratılmış gibi varlığını hatırlamış, hayatı anlamlanmıştı.

Onun hayaliyle daldım uykuya. Ne zaman uyudum ne zaman uyandım hatırlamıyordum, hatırladığım tek şey babamın sesiydi, sanırım telefonda konuşuyordu. Pikemi üzerimden atıp kalkmak için başucumda duran komodine tutundum. Eklem yerlerim hâlâ ağrıyordu ama bunun pek önemi yoktu. Alıştım, acı eşiğim yüksekti benim. Gözüm bir an çalışma masamın üzerindeki saate ilişti, 01.34. Babam bu saatte kiminle konuşuyordu? Annemin sözleri kulaklarımda, beynimin içinde çınlayıp durdu: “*Babanın metresiyle tanış Liza!*”

Gerçek miydi, gerçek olabilir miydi? Annem kendi elleriyle beynimin içine kanserli hücreleri yerleştirip gitmişti kontrolsüzce, sınırsızca çoğalıyorlardı ve benim bu çoğalmaya bir son vermem gerekiyordu yoksa beyin ölümüm gerçekleşecekti.

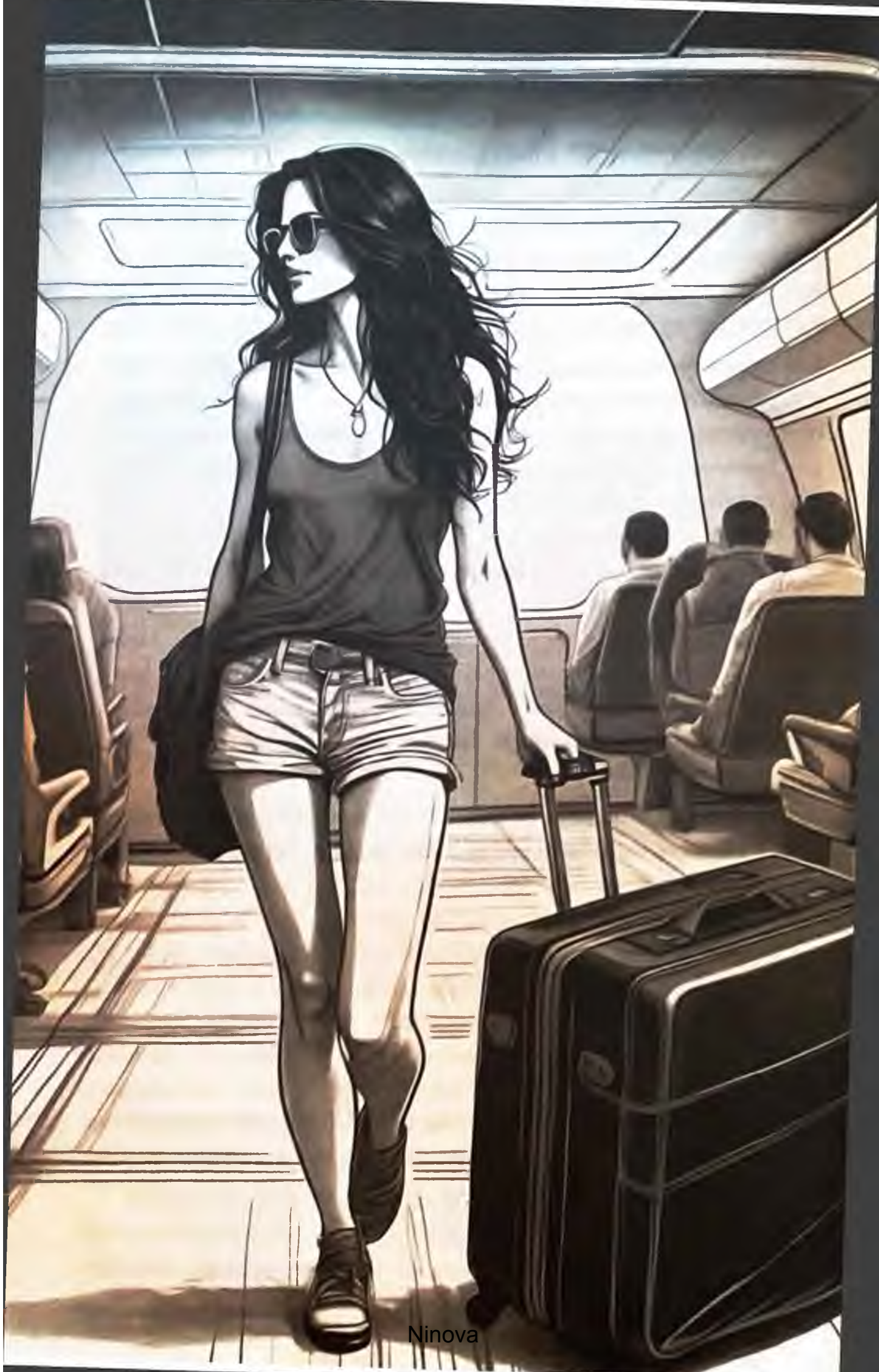
Sessizce odamın kapısına yaklaştım. Kapıyı olabildiğince yavaş bir şekilde araladım. Yatak odasından koridora sızan ışık sayesinde odanın kapısının açık olduğunu gördüm. Bu güzel haberdi, babamı daha iyi dinleyebilecektim. Biliyordum, yaptığım davranış doğru değildi ama bunu yapmak zorundaydım, sorularıma bir cevap bulmak zorundaydım. Hem annemin yaptığı ne kadar doğrudu? Bunu şu an düşünmek istemiyordum, kontrolümü kaybetmeden amacıma odaklanmalıydım, bu cesareti her zaman gösteremeyebilirdim.

Bebeğini uyutup odasından parmak uçlarıyla çıkmaya çalışan bir anne sessizliğiyle yöneldim yatak odasına. Daha fazla ilerlemeliydim, görünmemeliydim. Bu noktadan babamın sesi gayet net

bir şekilde duyulabiliyordu. Bir süre dinledim, kayda değer hiçbir şey duyamayınca odama geri dönmek için adım atmıştım ki ayaklarım yere saplandı ve tek adım atamadım. Duyduklarımı bunu yapmama engel. Çünkü babam, “Gece,” demişti. Gece! Güneş’in batışından günün ağarmasına değin geçen süre değil isim olan Gece, Alev ablanın kızı olan Gece, Alev ablayla babamın kızı olan Gece. Evet, yanlış duymamıştım Gece babamın Alev abladan olan kızıymış, yani kardeşim. *Hayırlı olsun Liza, nur topu gibi bir kardeşin daha oldu.*

Başka ne mi duydum? Kulaklarımın ağladığını duydum, sağır olsaydım diye avazı çıktığı kadar bağııyordu. Ben o gün babamın bize yapmadığı babalığı nasıl da güzel yapabildiğini duydum, ben o gün babamın istediğinde ne kadar kibar, ne kadar anlayışlı olabildiğini duydum, babamın bizi hiçbir zaman sevmediğini, hiçbir zaman bir babaya sahip olamadığımızı duydum ve ben o gün aldatıldığımı anladım. Tam olarak böyle hissediyordum, aldatılmış. Eğer Poyraz’ı tanımamış olsaydım o gece tüm erkeklerden nefret edebilirdim. Eğer o konuşmayı kendi kulaklarımla duymuş olmasaydım, hiçbir kuvvet o konuşmayı yapanın babam olduğuna inandıramazdı beni. O aksi, ters, sinirli, huysuz, küfürbaz, sevgisiz adam gitmiş yerine bambaşka bir adam gelmişti. İnsanın sesi değişebilir miydi? Sesi bile babam değildi.

Konuşma bittiğinde ben de bitmişim. Odama gidip acılarıma acılar eklercesine avazım çıktığı kadar sustum. Benim artık midem bulanıyordu.

6. Bölüm

Mimoza Ağacı

Yarım kalmış anların ukdesi var içimde.

Unutsam yarım yamalak, hatırlasam darmadumanım.⁹

13 Haziran 2018

Uçuş boyunca gözlerimi camdan ayırmadım. Leyla konuştu ben başımı salladım, Leyla konuştu ben sustum, ben sustukça daha çok konuştu. Sonunda çareyi gözlerimi yumup uyudu numarası yapmakta buldum. Büyük bir iç savaşın ortasıdaydım, içimde ayağa kalkan anılarımsa koşup ona gidiyordu: Rüzgâr'a.

Saçlarını aç Mimoza'm.

Matematik dersinde aldığım notla elim ayağım birbirine dolaştı. Filiz hocanın dersinde o saçlar asla açık olamazdı, kadın etek boyumuza kadar karışıyordu. İsteğini gerçekleştirmem olanaksızdı ve bunu o da biliyordu.

9. Yazara aittir.

Arkamı dönüp melül melül bakmaya başladım. Onun o aklımı başından alan bakışlarında müebbet hapis yatmak isterken Filiz hoca, “Önüme dön Liza!” diyerek tahliye kararımı verdi.

Poyraz'ın havalanan kaşlarıyla dudaklarımı büzüp önüme döndüm. Saniyeler sonra ensemden boynuma akan sıcak temasıyla kucağıma yeni bir not daha düştü.

O saçlar açılacak Liza! Sen yapmazsan bunu yapan ben olacağım!

Asla geri adım atmayacağını bildiğim için atkuyruğu yaptığım saçlarımdaki tokayı usulca saçlarımdan kaydırdığım an parmaklarımın arasındaki tokayı çekip aldı. Özgürlüğüne kavuşan saçlarımdaki parmaklığa yüzünü hapsedip saçlarımı solumaya başladığında âdeta mest oldum. Hissettiğim huzurla gözlerim kapandı ama huzur içinde gözlerini yummak bile çok görüldü küçük bir Mimoza'ya.

“Topla hemen o saçlarını!”

Filiz hocadan işittiğim azarla arkamı dönüp, “Lütfen,” diye mırıldandım en masum, en ponçik, en şirin bakışlarım eşliğinde.

Asi bakışları ve dikbaşlılığıyla, “O saçlar toplanmayacak!” diyerek buyruğunu yineledi Rüzgâr'ım.

O istemediği takdirde saçlarım asla toplu kalamazdı. Ne Rüzgâr'dan kaçabilmişim ne de kötü cadıdan. Ne yapacaktım ben şimdi?

Filiz hoca gözlerimin içine öfkeyle bakarken, “Şey... Hocam... Ben aslında...” diyebildim tüm acizliğimle.

Elindeki tebeşiri sinirle tahtanın kenarına atıp soluğu yanımda aldığı anda tüm gözler üzerimdeydi. “Sen mi toplarsın, ben mi toplayayım?”

Yardım istesek etmezdi ama gıcıklık uğruna üşenmez, toplardı sevimsiz cadı. Sevmezdi hiçbir öğrenciyi, onu seven bir öğrenciye de denk gelmemiştim.

Tokamı geri alamayacağımı bildiğimden kalemimle saçlarımı toplamaya çalıştığım sırada şiddetli bir Rüzgâr'a maruz kaldım. Bileğime yapıştırdığı eli sıkılaştırırken, "Toplamayacaksın Liza!" diye âdeta kükredi.

Filiz hocanın yüzünü tedirginlikle incelediğim sırada Poyraz, hışımla sırayı ittiği gibi ayaklandı. Zeminde yankılanan sesle tüm bakışlar Poyraz'a yönelirken, sert yüzüyle meydan okurcasına Filiz hocanın karşısına dikildi.

Aman Allah'ım, yürek yemiş bu çocuk. Başka bir açıklaması olamazdı.

"Ayy, nasıl da havalı bir kalkıştı."

Hışımla sol tarafıma döndüğümde ayırdığı koca ağzı, baygın baygın bakışlarıyla Poyraz'ı âdeta yiyen Hande'nin bacağına dizimi geçirirken tereddütsüzdüm. Ağzına tükürdüğümün pisliği.

"Oiiyy, hayvan mısın nesin, bacağıma kırıyordun."

Tam ağzının ortasına yapıştırıyordum ki Filiz hoca öfkeyle bileğime yapışınca utançla başımı sıraya gömdüm.

"Kaldır o başını Liza. O baş, hiç kimsenin önünde eğilmeyecek!" Daha çok eğildi başım. "Sana kaldır o başını dedim Liza!"

Sert sesi tüm sınıfı bıçak gibi kesmişti. Başımı kaldırmadan alttan alttan göz ucuyla Filiz hocaya baktığımda, "İkiniz de dışarı, hemen!" diyerek parmağıyla kapıyı işaret etti.

"Hande neden çıkmıyor?"

"Çık!"

"Hayvan dedi bana."

"Bir de hesap soruyor, terbiyesiz."

"Terbiyesiz değilim ben."

"Bak, hâlâ cevap veriyor."

İçim ağlama isteğiyle büzüşürken, "Hoca!" diye ba-

ğırdı Poyraz dişlerinin arasından. Öfkeli sesi sınıfta yankılanmıştı. “Laflarına dikkat et!”

Filiz hoca öfkeden dişlerini sıkmaya başladı. Poyraz’a dolayısıyla Yağız’a bulaşmak istemediği açıktı ve bu durum onu fazlasıyla geriyordu.

“Dışarı!”

Filiz hocanın tahtaya doğru yönelmesiyle elimi yakaladığı gibi koridora getirdi beni Poyraz. Bu işin sonunun buraya varacağı daha en başından belliydi ama Poyraz’ın sakince sınıftan çıkması hiç normal bir durum değildi.

Arkamızdan kapıyı kapatır kapatmaz öfkeyle omzuna bir yumruk savurdum. Tamam, kabul ediyorum, hafifçe dokundurdum elimi. Lanet olmasın içimdeki Rüzgâr sevgisine. Ben değil, Mimoza kıyamıyordu Rüzgâr’ına.

Benim aksime gülümsüyordu can yakıcı suratı, parlıyordu siyah incileri ve kıvrılıyordu zafer edasıyla dudakları.

“Sahiden komik miydi yaşadıklarımız?” diye sitem ettiğimde yüzündeki muzip gülümseme genişledi, o an fark ettim en başından beri amacının bu olduğunu. “Sen... Bunu bilerek yaptın.” Aynen öyle der gibi göz kırptı. “Ama neden?”

Tam da bu soruyu bekliyordum dercesine yanıma iyice sokularak beni belimden yakaladığı gibi kendine çekti. Aklım uzak durmamı tembihlerken kalbim ona ihanet edercesine sızmak istiyordu kalbinden içeri.

“Kokunu özledim Mimoza Tanesi,” dedi saçlarımdan derin bir soluk alırken.

Yumuşacık oldum yine, eriyordum resmen nefesinde. Vücudumu ele geçiren ateşiyle nerede olduğumuzu fark eder etmez hızla kurtuldum kollarından.

“Poyraz... Gören olacak,” dedim bakışlarımı zemine indirirken.

“Görsünler,” dedi anında. “Dünya âlem görsün sana bakarken nasıl içimin gittiğini, dokunduğum anda kızaran teninde nasıl kor gibi yanmayı dilediğimi.”

Elini nazikçe yanağıma dokundurdu. “Kızarmış Mimoza Tanesi seni.”

Kızarıp, kabardığımı hissediyordum ve bu özelliğimin onu ne kadar etkilediğini açıkça görebiliyordum. Sesindeki tatlı tınıyla yanan tenimi saklamak istercesine yeniden eğdim başımı, oysa gülesim gelmişti sözleriyle. Kızarmış Mimoza Tanesi ne yahu? Kendimi kızarmış tavuk kanadı gibi hissediyordum.

Gülmemek için dudağımı kemirirken, “Sen söyle bakalım, neden kourdurdun bizi?” diye sordum.

Elimi tutarak, “Gel benimle,” dedi.

Merdivenlere doğru yürümeye başladığımızda ikimizin de birbirimize bakmamak için özel bir çaba sarf ediyorduk. Çünkü elimi tutan sıcak parmakları daha çok hissetmek ister gibi hareket hâlindeydi. Utandığımı biliyordu ve içimdeki utanca rağmen onu ne kadar hissetmek istediğimi de.

Kapıya yaklaştığımızda istemeyerek de olsa çektim parmaklarına kenetlediği elimi. Kırıştırdı şekilli burnunu ama bir şey demedi. Arka bahçeye doğru ilerleyip akasya ağacımızın yanında durduk.

“Bebeğim,” dedi işaret parmağını burnumun ucuna dokundurup çekerken. “Beni burada bekle, hemen geliyorum.”

Cevabımı beklemeden kayboldu gözden. İçleri ısıtan bir güneş, yüreği yakan bir Rüzgâr, kalbimden taşan bir sevdıyla bekledim onu. Beklemek bile haz verir miydi insana? Onu beklemesi bile güzeldi.

Yaklaşık altı dakika sonra boyunca bir ağaç fidanıyla belirdi bahçede. Sıgıyordu yüzüne gülümsemesi,

taşıyordu mutluluğu koca yüreğinden. Fidanı yere bırakıp saçlarını okşamaya başladı.

“Benim güzel Mimoza’m...” dedi yeryüzündeki tüm güzellikleri yüzümde görürcesine. “Bizim Mimoza ağacımızı kendi ellerinle dikmek istersin diye düşündüm.”

Düşündüm diyordu bir de. Şapşal ya... Ölürüm lan ben sana, ölürüm.

Hayatın bana sunduğu en güzel armağandı o; nadide bir parça, eşi benzeri bulunmaz bir sanat eseri idi. Kendimi tutamayacağımı bildiğimden kolundan tuttuğum gibi okulun dışındaki kuytu bir sokağa doğru sürükledim ve boynuna atılıp ağlamaya başladım. Tüm benliğimi versem de yetinmezdim, ömrümü sersem önüne tatmin olmazdım, kalbimi söküp koysam avuçlarına yine de ödeyemezdim hakkını.

“Seni çok seviyorum sevgilim.” Boynunda kımıldandı dudaklarım, kokusuyla mayıştı tüm uzuvlarım. İlk defa bu kadar korkusuzca sarılmıştım ona. İşin aslı şu ki ben hiç sarılmamıştım ona. İstemediğimden değil, korktuğumdandı. Dünyanın en büyük suçuydu sanki. Öyleyse bile razıydım cezamı her şekilde çekmeye. “Rüzgâr’a kafa tutacak kadar çok, Rüzgâr’da savrulmayı göze alacak kadar çok, uğruna öl-”

“Şşşt... Sakın devamını getirme.” Parmak uçları sözlerini destekler gibi dokundu dudaklarıma. Tema-sıyla nefes almayı da yutkunmayı da unuttuğumu fark ettim. Dudaklarım hafif aralandığında gözleri dudaklarıma değdi bir an. Kısa bir an öptü gözleriyle, bunu hissedebiliyordum. Yavaşça yutkunduğunda bu defa da ben dokundurdum gözlerimi dudaklarına. Dudaklarım biraz daha aralandığında parmak uçları hareketlenir gibi oldu. “Bırak savurmayı, yaprakların titremesin, dalların incinmesin diye gerekirse nefes bile vermem Mimoza’m.”

“Ama ben senin nefesin olmadan yaşamam ki Rüzgâr soluyan bir Mimoza’yım ben, unuttun mu?”

“Üfleyip kalbime kondursam ya seni?” Gözlerini yumup dudaklarımda durmaya devam eden parmaklarıyla dudaklarımı okşamaya başladığında kalbimin onun kalbine yerleşme çabasını tüm benliğimde hissediyordum. “Her istediğimde dokunsam, sevsem.”

Aklım kaç diyordu ama kalbim ona meydan okuyordu. Aklım sus diyordu ama kalbim, “Senin de nefesin kesiliyor mu?” diye sormak istiyordu. Hızla açılan gözleriyle fark ettim içimdekileri sesli bir şekilde dile getirdiğimi. Öncesini bilemiyordum ama o an kesildiğine yemin edebilirdim. Soluksuzca baktı her bir zerreme, ardından, “Senin de aklın gidiyor mu?” dedi meydan okurcasına.

Aklım sadece gitmiyor, varlığını bile hissedemiyordum ama teması, işte onu her zerremde hissediyordum; boşta duran elini saçlarıma çıkardığındaysa, hissetmekle kalmıyor, sadece onu yaşıyordum.

“Senin de kalbin, yerinden çıkacakmış gibi atıyor mu?”

Dudaklarımın üzerinde gezinen parmaklarını bastırdı tenime. İstiyordu. Dudaklarıma dokunmak istiyor ve buna cesaret edemiyordu. Bakışlarım yutkununca kayan âdemelmasına inerken parmak uçlarının saçlarımdan yanağıma, oradan da boynuma doğru süzülmesiyle ürperdim.

Yanağıma temas eden yanağıyla, “Senin de için gidiyor, gönlün aşka susuyor mu?” diye fısıldadı tutku dolu sesiyle.

Bu delilikti, nerede olduğumuz umurumuzda bile değildi. Her şeyin farkındaydım, her temasını ilikle-rime kadar hissediyordum ama geri çekilemiyordum. İstemiyordum, kokusu uzaklaşsın istemiyordum. Göğsüme çarpan göğsünde uyumak istiyordum, burnuma

dolan kokusunu avuçlamak istiyordum, dudaklarımın üzerinde gezinen parmaklarını öpmek istiyordum, yanağımda duran yanağını sevmek istiyordum doyasıya, onun bana yaptığı gibi saçlarını okşamak istiyordum ama hiçbirini yapamadım.

“Senin de tenin dokunmak için sızlıyor mu?” Kulağıma çarpan ılık nefesiyle daha çok ürperdim. Tuttum soluğumu, yumdum gözlerimi. Devam edecek mecalim kalmamıştı. İstemsizce sıkmaya başladım dudaklarımdan inip elime kenetlenen elini.

“Sen de şu an özlüyor musun?” dediğinde gözlerimi daha sıkı bastırdım birbirine. Sadece özlemiyor, ölüyordum hasretiyle. “Sen de sevmek istiyor musun her bir zerremi?”

Kalbimi, aklımı, ruhumu okuyordu sanki. Kalbimin incecik bir zardan oluştuğunu ve içindekileri en ince ayırın-tısına kadar görebildiğini düşünürken daha sıkı asıldım ellerine, mümkünmüş gibi daha sıkı bastırdım gözlerimi birbirine. Ne yapıyorduk biz böyle? Neden karşı koyamıyordum ona? Neden içimdeki tüm duygular ona koşuyor, tüm uzuvlarım ona çalışıyordu? Ben nasıl bu hâle gelmişim?

Yüzü sol yanağıma yaslı dururken tek eli saçlarımda geziniyor, diğer eli sağ yanağıma okşuyordu. Sıcacıktı eli, ateştendi nefesi ve zorluyordu kalbi göğsüme çarpan göğüs kafesini.

“Biliyorum, sen de içmek istiyorsun yudum yudum dudaklarımdaki aşkı.” Bunu ikimizin de istediğini biliyorduk ama ilk defa itiraf ediyordu hem de gözlerimin içine baka baka. “Öpsün mü artık bu deli Rüzgâr seni?”

Öldürmek üzereydi bu deli beni...

Diğer eli yanağıma doğru süzülüyordu. Elleri titriyordu. Parmakları yüzümü tıpkı bir kafes gibi sararken başparmakları sinsice dudaklarımı aralıyordu.. Artık onun kalbi parmak uçlarında, benimkisi ise dudaklarımda atıyordu.

“Biliyorum, sen de istiyorsun.”

Kalbimin gürültüsü beynimde yankılanırken, “Poyraz,” dememe fırsat vermeden, “Sen de bulanmak istiyor musun kokuma?” diye mırıldandı derin sesiyle. Tenimde oluşan karıncalar acı vermeye başlamıştı. Gözlerimi aralayacak takatim bile kalmamıştı. Darmadağın olmuş-tum. Uyuşmuş dudaklarım zorlukla kımıldandı.

“Sen Rüzgâr değil, ateşsin.”

Ateşti hem yakan hem de titreten bir ateş. Kendimi kaybetmiştim. Bulunmak istemiyordum. Ona bulanmak, kokusunda kaybolmak istiyordum ve bunları hissettiğim için utanmak istemiyordum artık.

Görüyordu hâlimi, mahvetmişti beni. Yanaklarımda duran parmaklarıyla yatıştırıcı dokunuşlarda bulunduğunu sanıyordu ama daha çok yaktığını bilmiyordu.

Sesli bir nefes bıraktığımda, “Sen de bu ateşi söndürecek bir su...” diye fısıldadı. Hafif geriye çekilip yüzümü incelemeye başladı. Görmek istiyordu sanki beni ne hâle getirdiğini. Tenimin kabaran yerlerinde kaydırırken parmak uçlarını, “Su gibisin...” dedi tek nefeste içmek ister gibi. “Ama ölümsüzlük vadetmiyor, öldürüyorsun,” diyerek hızla geri çekildiğinde anladım, o da en az benim kadar dağılmıştı.

Titreyen bacaklarımın üzerinde zorlukla duruyordum. Bana sırtını dönüp parmaklarını saçlarına kenetlediğinde kendi dudaklarımla harladığım ateşin benden önce onu küle çevirdiğini gördüm. Utançtan ne yapacağımı bilmez bir hâlde etrafıma bakınırken okula doğru koşmaya başladım. Akasya ağacının altına geldiğimde, arkamdan gelip başka bir ağacın altında durdu. Yere bıraktığımız fidanı alıp minik adımla yanına yaklaştığımda öylece beni izliyordu. Az evvel tutuşan ben değilmişim gibi, “Hadi ekelim artık,” dedim sevimlice.

Bozuntuya vermedi, saniyeler önce şuarsuzca yaklaşan biz değilmişiz gibi gülümsedik birbirimize içtenlikle.

Ama gözümünden kaçmayan bir detay vardı, benim tatlı tatlı gülümseyişimin aksine o haylaz haylaz sırtıyordu. Tek elini cebine ilâştirip karşıma geçtiğinde temasımızı engelleyen tek şey aramızdaki koca fidandı.

“Liza,” dedi o millî sırtışıyla. “Ağacımız büyüyene kadar bizim küçük fidelerimiz de büyümüş olur.”

Bakmaya devam ettim muzip suratına. Edepsizce gülümseyip göz kırpmasına rağmen anlayamamıştım ne demek istediğini. Bir de üzerine saf saf, “Başka fideler de mi var?” diye sordum.

Öyle bir kahkaha attı ki sesi okulun bahçesine dağıldı. Sesi kulaklarımda, iması da zihnimde yankılanırken sinirle geçirdim dizine güçlü bir tekme. Acımış olmalıydı ki canı, “Ah!” diyerek dizine uzandı parmak uçları. İyi geçirmiştim ama bu kadar acıyacağını tahmin etmemiştim. Ağlamaya dünden hazır gibi doldu hemen gözlerim. Dayanamazdım ki ben onun acısına.

“Rüzgar’ım,” dedim ağlamaklı sesimle. “Özür dilerim sevgilim. Çok mu acıdı dizin?”

Elimdeki fidanı yere bırakıp dizini ovuşturmaya başlayınca işittiğim gülme sesiyle başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gülümsemiyor, bildiğin gülüyordu. Puşta bak! Kandırmıştı beni. Çatılan kaşlarımla doğrulmak isterken benden hızlı davranıp benimle birlikte yere çöktü. Eğilirken önüme dökülen saçımın tutamlarını okşar gibi arkaya itti. Az önceki bakışlarından eser yoktu şimdi. Benim Rüzgâr’ım gibi bakıyordu yüzüme, içi giderek, gözleri buğulanarak, kirpikleri titreyerek, nefesi kesilerek...

“Benim küçük Mimoza’m,” dedi küskün yüzüme hayranlıkla bakarken. “Sen hiç büyüme olur mu?”

“Biliyor musun Rüzgâr,” diye haykırıyordu sol yanımda. “Ben sensiz yaşayamadığım gibi büyüyemedim de sevgilim.”

Uçağın içinde yankılanan sesle boynuma kadar ulaşan yaşları sildim.

“Sayın yolcularımız, yaklaşık üç saat yirmi dakikalık bir uçuşumuzun ardından İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanı’na inişe geçmekteyiz...”

Çabucak toparlandım. Kızaran gözlerimi saklamak için Leyla uyanmadan çantamdan aldığım güneş gözlüğümü taktım. Hiç istemiyordum ama uyanmak zorundaydım bu güzel rüyadan.

“Ne çabuk geldik be!”

Sen gel bir de bana sor diyemediğimden, “Horul horul uyumuş olsaydım eğer, ben de çabucak gelirdim,” dedim.

“Uyusaydın. Seni dürten neydi?”

Deli bir Rüzgâr.

Önümüzdeki gençlerin ilerlediğini görünce seri adımlarla ilerlemeye başladı Leyla, benim ayaklarım ise zemine yapışmıştı âdeta. Tuhaf bir his oluştu içimde. Hasret kalmıştım evime de memleketime de. Biliyordum oysa, evim de oydu, memleketim de. Gülümse-dim birden. Yıllar sonra memleketine dönen o gurbetçi tam da ben oluyordum, bir toprağı öpmediğim kalmıştı. Gülümsemem büyüdü.

Haziran güneşi diye bir gerçek vardı, peki neredeydi? Bu sağanak yağmur da neyin nesiydi yoksa gelişimle hüzünleniyor muydu İstanbul? “Rüzgâr var ama,” diye fısıldadı içimdeki ses. Toprağı değil de rüzgârı öpsem olmaz mıydı? Soluyor muyduk sahiden aynı havayı? Çeksem havayı içime, getirir miydi kokusunu bana? Sanırım denemeye değerdi.

Tutuşturdum elimdeki mini valizi Leyla’nın eline ve bıraktım kendimi rüzgârın kollarına. Isırıyordu tenimi ama ılıktı, belki de sıcak yoksa bana mı öyle geliyordu?

Çık artık aklımdan, çık! Özge için buradayım, onu görüp gideceğim. Koşup kollarına atılmak isterim ama yapamam. Korkağım ben! Korkak!

Yine de engel olamadım kendime, çekebildiğim kadar çektim rüzgârı içime içime. Pistin ortasında durduğumu da, “Hanımefendi, çizginin dışına çıkmayalım lütfen,” diye ikaz edildiğimde anladım.

Onu düşünmeden edemiyordum. Kontrolümü kaybetmiş durumdaydım. Kilometreler yoktu artık aramızda. Birkaç metre ötemeydi belki de. Etrafıma bakınsam görebilir miydim onu? Görmeye dayanabilir miydim? Peki ne diyecektim gördüğümde?

Yum gözlerini Liza ve bırak içindekileri Rüzgâr'a...

Merhaba sevgilim.

Ben geldim.

Ölürüm de gitmem dedim ama gittim.

Hem de bir veda bile edemedim.

Ama geldim, işte buradayım, tam karşında.

Hiç gitmemiş gibi, hiç terk etmemiş gibi.

Şimdi baksam o güzel gözlerinin tam içine.

Öpsem açtığım yaralarından.

Çeksem kokunu içime.

Sarsam kollarımla; nefessiz bırakana dek, nefessiz kalana dek.

Alır mıydın beni yeniden kalbine?

Sever miydin eskisi gibi?

Koklar mıydın yeniden saçlarımı?

Sarar mıydın yeniden yaralarımı?

Yoksa yenilerini mi açardın?

“Hey! Rüzgâr’ın kalbi, sal artık zavallı esintiyi. On yıldır soluya soluya bitiremedin,” dedi koluma girip beni fanilerin arasına çeken bir Leyla.

Oflayarak girdim sıraya. “Asıl sen sal beni Leyla. Allah rızası için sal artık beni, sal da ne Rüzgâr’ım varsa göreyim.”

Savurdu sarı saçlarını yüzüme yüzüme. “Rüzgâr’ından bul MIMOZA,” diyerek hayatımda duyduğum en güzel bedduayı savurdu bana. Gülümsedi dudaklarım mutlulukla. Olmazdı ki ama böyle güzel bir beddua...

7. Bölüm

Zincirlerini Kıran Mimoza Tanesi

Esaret olmasaydı cesaret olur muydu?

Cesaret olmasaydı hür olunur muydu?¹⁰

13 Haziran 2008 / İSTANBUL

Tam üç gün oldu. O lanet konuşmanın üzerinden koskoca üç gün geçmedi, gitmedi. Odamdan ihtiyaç duymadıkça çıkmadığım gibi hiç kimse de gelip bakmadı bu kız öldü mü kaldı mı diye. Uzun bir aradan sonra yeniden ölümü arzulamak oldukça acı vericiydi.

Yüzümdeki, vücudumdaki yaraları bile unutmuştum. Unutmadığım aklımdan, kalbimden bir an olsun çıkaramadığım tek bir şey vardı, tek bir kişi: Rüzgâr. Bir Rüzgâr'ın esmesini diledim kuzeyden, en kuzeyden... Alıp götürsün istedim beni. Nereye gittiğimi, nereye gideceğimi bilemeden. Sadece gitmek istedim, savursun istedim en uzak diyarlara. Artık o kadar korkmuyordum. Çünkü özgür olmak, hata yapmak istiyordum. Düşünmeden, içimden geldiği

10. Yazara aittir.

gibi, aklımın estiği gibi konuşmak istiyordum bir de. Ya da susmak... Avazım çıktığı kadar susmak istiyordum. Ağlamak istiyordum, kahkahalarla ağız dolusu ağlamak. Gülmek istiyordum mesela, için için gülmek. Suç muydu bunlar, günah mıydı? Alt tarafı yaşamak istemiştim, var olduğumu hissetmek istemiştim ama bunların hiçbirini yapmaya hakkım yoktu benim.

Yine de kalktım ayağa, Mimoza'ydım ben. Tüm cesaretimi toplayıp aynanın karşısına geçtim. Az da olsa insana benzemiştim, gözümün şişliği normal göz seviyesine inmiş fakat çevresindeki yeşile dönen mor halkalar henüz geçmemişti. Dudaklarımdaki şişlik inmiş ama kenarındaki kurumuş yara yerini sevmiş olacak ki ayrılammıştı. Alnımdaki çukur... İşte o gidecek gibi görünmüyordu. Yatıya gelen misafir gibiydi, tabii ben de Jülide Bozbeyli'nin kızıydım, misafirleri hakkıyla ağırlardım, hâliyle o da gitmek istememişti.

Bugün günlerden pazartesiydi ve ben okula gidemedim. Kim bilir Poyraz nasıl merak etmiştir? Derin iç çekişimi duymuş mudur acaba? Umarım duymamıştır, bazen duymamak en iyisiydi, en hayırlısı. Keşke ben de bazı şeyleri duymamış olsaydım, şu an kapının açılış sesini duyduğum gibi.

Odamın kapısı açıldı, Özge kırmızı çiçekli elbisesiyle yanıma yaklaştı. Baktı yüzüme, gözlerime, dudaklarıma, alnıma ve göremediği birçok yarama. Doldu benimkilerden bir ton koyu olan güzel gözleri ama yine de gülümsedi. Hiçbir şey sormadığı gibi bu konuyla ilgili tek kelime dahi etmedi. Çünkü yaşken eğmişlerdi bizi, sekizinde ne isek on sekizinde o olacak kadar eğildik, büküldük, hırpalandık...

Yüzüne daha fazla bakamayarak yatağımın kenarına oturdum, o da hemen yanıma. Dayanamayıp öptüm yüzünü örten güzel saçlarından.

"Seni çok özledim abla," dedi gülümsediğini zannederken.

Bakışları yeniden alnımdaki yarayı buldu. Gözlerindeki buğuyu görür görmez gülümsedim hemen.

"Meleğim... Ben de seni çok özledim," dedim yanaklarına küçük buseler bırakarak.

Tüm çabalarına rağmen dayanamayarak, “Çok acıyor mu abla?” diye sordu devirdiği kahverengi gözleriyle.

Daha güçlü gülümsedim. “Hiç acımıyor ablacığım.” Oysa bilmiyordu, acıyan yerlerim bile acı çekiyordu. “Annem nerede meleğim?”

“Mutfakta abla, Antalya’dan getirdiklerimizi dolaba yerleştiriyor.”

Annem, her şeye bir yer buldu hayatında ama bir bizi sığdıramadı hiçbir yere. Çok mu büyüktük, çok mu ağırdık?

Neden bizi sığdıramadın kalbine anne?

“Tamam ablacığım, hadi sen odanda biraz kitap oku, ben de birazdan geleceğim yanma.”

“Peki abla ama geç kalma.”

“Kalmam meleğim, merak etme.”

Özge odasına geçerken ben de merdivenlere yöneldim. Özge’nin de dediği gibi mutfaktaydı annem. Buzdolabının teknesine sebzeleri yerleştirip pencerenin önündeki köşe koltuğuna oturdu. Bedeni oturuyordu ama ruhu çoktan kalkıp gitmiş gibiydi. Elinde sigarası, sırtında nedensizce taşıdığı yükleri ve sigarası gibi yanıp giden hayatı.

İnsan bunu kendine neden yapardı?

İnsan avazı çıktığı kadar bağırarak isterken neden çığlık çığlığa susardı?

Kadınlar neden hep susmak, susturulmak zorunda kalırdı?

Sahi annem neden susuyordu? Hadi ben ondan korkuyordum ya o, o kimden korkuyordu? Neden bizi de kendi sessizliğiyle boğuyordu?

Annem bir gün kendisiyle beraber beni de cehennemine sürüklediğini, beni kendi karanlığına hapsedtiğini, beni kendi elleriyle kazdığı mezara gömdüğünü, gömdüğü mezardan çıkarmak yerine üzerime daha çok toprak attığını, attığı toprağın da beni yok ettiğini görebilir miydi?

Ruhum sana can çekişiyor anne, görmüyor musun?!

“Anne,” diye anlamını bilmediğim bir ses çıktı boğazımdan.

Yüzünü benden tarafa döndü annem. Saçlarını sımsıkı toplamış, bu sayede yüzünün her hattı ortaya çıkmıştı, ifadesizlik cebesi de hâlâ yerinde duruyordu. Aynı ruhsuzlukla baktım ona.

“Konuşmamız lazım,” dedim gözlerimi onunkilerden ayırmadan. O da bakıyordu ama ne yazık ki göremiyordu.

“Söyle!” diye emretti. Annem hep emrederdi, hep buyururdu.

Duraksadım. Bir an o geceye gittim. Söyleyip söylememek konusunda tereddüt ediyordum. Her şeye rağmen onun yüzündeki acıya şahit olmak istemiyordum. Çünkü onun aksine ben onu seviyordum. Bir kadın için oldukça onur kırıcı, zedeleyici olmalıydı. Her ne kadar biliyor olsa da bunu bir başkasından duymak ağır gelebilirdi.

Benden ses çıkmayınca, “Söyle dedim sana!” diyerek ayağa kalktı.

“Sen haklıymışsın,” diye mırıldandım. “Alev abla... Alev abla ve babam-”

Düğümlendi kelimeler boğazıma, gözyaşlarım süzüldü usulca. Bendim sanki aldatılan, bendim ihanete uğrayan, bendim her şeye rağmen bir kız çocuğu olarak babaya ihtiyaç duyan. Hani her kızın güvenmese de güvenmek istediği, sığınmasa da sığınmak istediği, dağ gibi durmasa da durmasını dilediği kişiydi ya baba; bana baba olmasa da bana güven vermese de benim arkamda dağ gibi durmasa da babaydı işte, ötesi de yoktu, berisi de.

Hızla akan gözyaşlarım arasından, “Gece... Gece babamın kızymış,” diye haykırmak istedim ama sesim zorlukla çıkmıştı. Gece resmen gece gibi çökmüştü zifirî karanlığıma ve annem... Annemse hâlâ tepkisizdi, hâlâ ruhsuz. Hiçbir şey söylemiyor, hiçbir tepki vermiyordu. *Bu kadın bir gün ruhsuzluktan ölecekti.*

Ben onun ruhsuzluğuna ruhumu teslim ederken kapının açılma sesiyle irkildim. Gelenin babam olma olasılığı oldukça yüksekti. Kanımda gezen korku, damarlarımı tıkayacak seviyeye geldiğinde babam mutfak kapısından giriş yaptı, eş zamanlı olarak annem yanıma ulaştı. Tam bir *Bermuda Şeytan Üçgeni* oluşturmuştuk, uç noktada da ben duruyordum.

Babam, mavi tonlarındaki gömleğinin altına giydiği siyah kumaş pantolonunun cebine iki elini birden koydu. Gri saçları yana taranmış, koyu renk gözleri kana bulanmıştı. Çatık kaşlarının arasındaki derin çizgi beni görünce daha bir belirginleşti. O da sevmiyordu beni, belki de nefret ediyorlardı. Ne yapmıştım onlara, neden sevememişlerdi beni? Bilmek istiyor muydum tüm bunları? Sanırım istemiyordum, buna cesaretim yoktu.

“Ne oluyor burada?”

Duyduğum sesin sertliğiyle dizlerimin bağı çözüldü. Olduğum yere mihlanmış gibi bakıyordum ona. Bana doğru yaklaştığında bakışlarımı anneme yönelttim. Gözlerinin tam içine bakıp merhamet diledim, sığındım ona. Bu ilk değildi ama son oldu. Sığınağım benim celladım oldu, sığındığım liman bana mezar oldu. “Üzülme...” demiş Mevlâna. “Üzülme! Tabuta yattığın gün son kez kuyunu kazacaklar!”

O ana kadar tek kelime, tek bir cümle kııntısı lütfetmeyen annem, konuşma kararı aldı ve, “Bana anlattıklarını babana da anlat sana Liza!” dedi hesap sorar gibi, hesap vermesi gereken benmişim gibi.

Beni kafesinden yeni çıkmış aç bir aslanın önüne atar gibi attı, benim beynimi özene bezene zehirli kelimeleriyle yakmış ama tatmin olmamış olacak ki şimdi de küllerimi savurmamı istiyordu. Ama unuttuğu, es geçtiğı bir şey vardı, benim artık yanacak yerim kalmamıştı. Beni çoktan küle çevirmişlerdi. Madem benden o külleri savurmam isteniyordu, ben de savuracaktım.

Göz pınarlarıma istila eden yaşları içime akıtıp babamın tam karşısına dikildim. “Seni duydum!” diye bağırmak istemişim fakat yine başaramadım, sesimi ben bile zorlukla duyabilmişim. Yine de başladığım işi yarım bırakmayarak, “Gece’nin senin kızın olduğunu duydum,” diyerek kalbimdeki külleri onun kucağına savurdum.

Tereddütsüzce bana yaklaştı. Refleks olarak ellerimle başıma daha fazla darbe almamak adına savunmaya geçecektim ki babam yönünü aniden annemden tarafa çevirdi. Annemin ellerini avuçlarının arasına aldı ve, “Yalan söylüyor Jülide, yemin ederim, yalan

söylüyor,” dedi ağlamaklı bir tonla. Ben çok içinde onu izlerken elini kaldırıp pencereden sızan güneşi işaret etti. “Şu güneş şahidim olsun ki senin üzerine gül koklamadım,” diye ekledi yeminler eşliğinde.

Donakaldım. Sadece bedenim değil, beynim ve ruhum da donmuştu. Henüz duyduklarımı hazmedemeden yeni bir buz kütlesi daha oturttu beynimin orta yerine.

Hışımın bana döndü ve, “Sen bizim yuvamızı mı yıkmaya çalışıyorsun aşağılık orospu?!” diye sordu.

Bana. Bana. Öz kızına! Yuva? Ben bu yuva diye adlandırdıkları enkazın neresindeydim? Sahi annem neredeydi, kime benziyordu anneler, nasip olur muydu bir gün tanışmak?

Kalbimde kırılacak tek bir sağlam parça kalmamıştı, ruhum ise bir ölüden farksızdı. Neyin içine düştüğümü sorgulayan zihnim, bana hesap vermesi gerekenin ben olmadığımı haykırıyordu. İçine düştüğüm saçmalıktan çıkmak istercesine kaldırdım yere düşen başımı. Utanması gereken kişi ben değildim, hesap vermesi gereken de.

Masanın tam önünde durdum, ikisinin de tam karşısındaydım. Onlar gibi tüm nefretimi yüzüme yerleştirdim, dişlerimi de birbirine bastırdım.

“İkinizden de nefret ediyorum,” diye haykırırcasına bağırdım. Söylemişim bunu. Söyleyebilmişim ama bir nebze de olsa dinmemişti sızısı kalbimin.

“Seni saygısız orospu,” diyerek suratıma şiddetli bir tokat geçirdi babam. Çok daha iğrençti sarf ettiği küfürler. Vuruşunun şiddetiyle masaya yapıştım lakin o tokat bile tüm şiddetine rağmen kalbimdeki acıyı bastıramamıştı. Sevgili biyolojik babam, aklımdan geçenleri okumuş olacak ki *diğer yanağının hatırı kalmasın* der gibi ikinci tokadı da bastı. Bedenim hiçbir acı hissetmiyordu artık. Doğrulup bana düşmanımıymışım gibi bakan anne ve babama aynı nefretle baktım. Gözlerimden tek bir damlanın akmasına müsaade etmedim.

Yeniden elini kaldırdığını gördüğüm anda, “Sakın!” diye bağırarak kendimi geriye savurdum. “Sakın bir daha bana dokunayım deme!”

Yanıma yaklaşıp elleriyle saçlarıma yapıştı. Beni sürüklemeye çalışırken defalarca boğazımda asılı kalan çığlıkları serbest bıraktım. Prangalarımın kurtulacağım, boynumdaki tasmayı atacağım noktaya gelmiştim. Daha fazla bu muameleye maruz kalmam demek, benim yok olmam demekti ve benim yok olmam Rüzgâr'ı yok etmem demekti.

Saçlarımin serbest kalmasıyla duruşum dikleşmiş, dudaklarımsa, “Yeter artık, yeter! Ya öldürün ya da bırakın da insan olduğumu hatırlayayım,” diye haykırmaya başlamıştı.

Afalladı ikisi de. Benden böyle bir hamle beklemedikleri aşikârdı. Kıracaktım zincirlerimi, atacaktım boynumdaki tasmayı, bu zulme daha fazla boyun eğmeyecektim. Artık acı çektiğimi ya da ağladığımı görmeyeceklerdi ve kan kusturdukları ağızından döküldü kelimeler.

“Allah ikinizin de belasını versin! Lanet olsun sizin gibi anne babaya!” dedim ve ardıma bile bakmadan, sonumu düşünmeden, önümü bile göremeden çekip gittim.

Ninova

8. Bölüm

Yaralı Bir Ben, Bana Deva Bir Sen...

Bir şey söyle bana ya da bir şeyler yap.

Ya sar yaralarımı yaşat beni ya da kanat, öldür benliğimi.”

13 Haziran 2008 / İSTANBUL

Kapıyı çarpıp çıktığımda perişan hâldeydim. Bir süre kapının önünde kendime gelmeye çalıştım. Göründüğüm gibi değildim ben, güçlüydüm. Ne badireler atlatmıştım, bunu da atlatacak, bunun da üstesinden gelecektim. Kendime kim olduğumu hatırlatıp yürümeye başladığımda fark ettim, ayaklarım çıplaktı. Bir sinirle çarpıp çıkmıştım kapıyı ama şu an bu kapıyı çalıp içeri girmem demek, ömrümün sonuna dek bu muameleye maruz kalmam demekti.

Bu lanetli villanın önünde ayakkabısız, telefonsuz, parasız pul-suz kalakalmıştım. Ardımdan gelen de yoktu çünkü biliyorlardı, dönecektim kürkçü dükkanına yeniden hem de ayaklarımı sürüye sürüye, dişlerimi sıkı sıkı, tenimi kazıya kazıya.

11. Yazara aittir.

Ellerimi yumruk yapıp ardıma bakmadan koşmaya başladım. Ne sıcak asfaltın ayaklarımı yakmasını umursadım ne de batan taşları, kıymıkları...

Dağılan okulla bir anda etrafım kalabalıklaştı, beni durduransa çocuklardan biriyle çarpışmam oldu. Bozulan dengemle dizlerimin sert zemine çarpmasına engel olamadım. Acıyla yüzümü buruşturup ellerimi dizlerime bastırdım. Sert düşmüştüm, üzerimdeki pantolon bile koruyamamıştı tenimi, sızlıyordu dizlerim.

“Hii, özür dilerim abla. Vallaha görmedim seni. Acıdı mı bir yerin?” diye sordu bana doğru eğilen yedi, sekiz yaşlarındaki kumral, şirin bir çocuk.

Ona çarpanın ben olduğumu bildiği hâlde panikle özür dilemeye devam etti. Çarpışmamızdan ötürü onun zarar görmemiş olması sevindiriciydi. Yüzümdeki yaraları incelerken bakışları usulca ayaklarıma kadar süzüldü. “Neden ayakkabıların yok abla? Alacak paran mı yok?”

Acı acı gülümsedim.

Ailem yok çocuk, ailem. Annen yoksa çıplaksın, baban yoksa açsın, üzerine bir de kız isen çırılçıplaksın. Fakirim çocuk, çok fakir.

İkinci soruyu es geçerek, “İyiym, merak etme,” dedim buruk bir tebessümle.

Kendince kolumdan tutarak kalkmama yardımcı oldu.

Çocuklara bırakılmalıydı bu koca dünya. Onlar belirlemeliydi adaleti, onlar yönetmeliydi hepimizi. Onlardı bu pis dünyada tertemiz kalan, onlardı kalplerinde tek damla leke olmayan, onlardı tüm bilinmezliğin içinde en adil ve de merhametli olan. Ve yine onlardı acımasızca katledilen, kan kusturulan, nefesi kesilen, zalim ellerinize, iğrenç dokunuşlarınıza maruz kalan. *Adaletin batsın dünya.*

Güzel suratına elimi dokundurdum, gülümseyip yoluna devam etti. Hüzünle baktım arkasından. Kalakalmıştım yine bir başıma. Kolay değildi ardına bakmadan çekip gitmek. Zordu çaresizlik, acıydı kimsesizlik ama en acısı da gerçeklerdi; kendini aileden korumak zorunda olduğun gerçeği gibi.

Dizlerim sızlaya sızlaya, kalbim parçalana parçalana, tenim yana yana devam ettim koşmaya. Bacaklarımdaki güç çekilip nefes almakta zorluk çektiğimi hissettiğimde durdum. Yakınımdaki parktaki bankın birine oturduğum sırada bankın diğer ucunda oturan kırsaçlı bir dedenin yorgun gözleri çıplak ayaklarımı buldu. Onun acılı bakışları beni öyle yaraladı ki konuşmasına fırsat vermeden kaçargibi uzaklaştım oradan.

Gerçek anlamda nefessiz kaldığımı hissettiğim an durup ellerimi dizlerime koyarak soluklandım bir süre. Etrafıma bakındığımda bulunduğum yere hiç de yabancı olmadığımı gördüm. Bu yolun sonunu kestiremiyordum ama nereye çıkacağını çok iyi biliyordum.

Boğazımda düğümlenen acıları yuttum ve yönümü Rüzgâr'a çevirdim, o beni ait olduğum yere götürecekti: evime. Çok değil, iki sokak ötedeydi evleri. Üzerimde gezinen meraklı bakışlara, acıyan ayaklarımm tabanlarına kayıtsız kalarak bir solukta ulaştım evime. Garip bir histi. On sekiz yıllık yaşamım boyunca ilk defa bir yere ait hissediyordum kendimi hem de henüz içeriye bile girmeden. Daha önce bu evin önünden defalarca geçmiştim ama ilk defa girecektim içeriye. Bambaşka duygularla, bambaşka hislerle girmek isterdim bu kapıdan. Öyle zordu ki onun karşısına paramparça, yaralı, iki büküm çıkmak.

Bozbeyli villasına kıyasla biraz daha küçük ama daha yeşil, daha bakımlı, daha renkli, müstakil bir evdi burası. Burası evdi çünkü içinde aile vardı çünkü evi ev yapan içindekilerdi. Onlar -Poyraz ve Yağız- iki kişilik dev bir aile olabilmişken biz beş kişilik koca bir yalnızlık içinde yok olmuştuk. Onun adına hem seviniyor hem de üzülüyordum, o da annesiz ve babasızdı ama bir abisi vardı ki milyonlarca anneye, milyarlarca babaya bedeldi, abi gibi abi, adam gibi adamdı. Poyraz Liza için, Yağız da Poyraz için ölürdü. O kadar seviyordu Poyraz'ı, o denli de sakınıyordu kendi karanlığından.

Derin bir nefes alıp, abisinin evde olmamasını dileyerek bastım zile.

Düştü birden yüzüm, açılmadı çünkü bu kapı bana. Saatten de

bihaberdim. Dertli bir nefes verip son bir defa daha bastım zile. Tam elimi hayal kırıklığıyla çekiyordum ki kapı hızla açıldı ve o müptelası olduğum koku sardı dört bir yanıma.

Yüzümü incelemesine fırsat vermeden, “Rüzgâr...” diyerek atıldım güçlü kollarına. Nefessiz kalana dek, nefesimi nefesine ekleyene dek sarıldım ona. Küçük bir çocuk gibiydim şimdi, onun küçük Mimosza’sı gibi.

“Liz-”

Tamamlayamadı güzel dudakları kelimeleri, öyle sıkı sarıldım ki ona sersemledi.

Liza ölsün sana, dedi içimdeki ses, ölsün. Önce yok olup sonra sen de var olsun.

Kokusuyla mayışan benliğim sarhoşluğundan kurtulamıyor, o ana dek tuttuğum yaşlarımsa durmak bilmiyordu. Bu defa gerçek anlamda bırakmıştım kendimi Rüzgâr’a, tüm direncim kırılmış, iç savaşım yeniden başlamıştı. İnce kollarımı daha sıkı doladım beline, o da aynı şekilde karşılık verdi bana.

Hıçkırıklarım arttığında uzaklaştırmak istedi beni kendinden, yüzüme bakmak istiyordu ama bulamıyordum kendimde bu cesareti. Görecekti o zaman tüm yaralarımı. Doğru mu yapmıştım ona gelmekle? Kimsem yoktu ki benim ondan başka, benim geleceğim tek yer onun sol yanıydı.

Beni kollarından bir an olsun ayırmadan eve girip kapıyı kapattı. Saçlarımdan derin bir nefes çekerken içine, “Kokunu özledim Mimosza’m,” dedi. “Aklımı oynatmak üzereydin, eğer sen gelmeseydin kapınıza dayanacaktım.”

Bilemedim, hangimizin gelişi daha büyük bir felakete mal olurdu, bilemiyordum.

Ne söyleyeceğimi bilmez bir hâlde, “Gelemedim,” diyebildim sadece.

Daha fazla takatim kalmadı, beni kendisinden uzaklaştırmasına engel olamadım. Başım kendiliğinden eğilirken gözlerimin ucuyla süzdüm onu. Üzerinde okul üniforması vardı, ayakkabıları hâlâ

ayağındaydı. Okuldan yeni gelmiş olmalıydı, yani saat bir civarıydı. Zaman kavramını da kalmamıştı. Ben onu süzerken onun da beni süzdüğünü hissedebiliyordum. Başımı hafif yukarı kaldırdığımda elleri yumruk hâlini alırken bana doğru eğildi.

“Neden ayakların çıplak?”

Sol göğsüme şiddetli bir yumruk inmiş ve saniyesinde soluğumu kesmişti. Utançla ayaklarımı birbirine sürttüm; kanlıydı, kirliydi, yaralıydı.

Bakamadım gözlerine ta ki, “Yüzüme bak Liza,” diye seslene ne dek. Parmaklarıyla çeneme dokunup düşen başımı kaldırdığında yanaklarımdan süzölmeye devam ediyordu yaşlar. Kızıl alevler saçıyordu irisleri, fırtınanın çocuğu değil, tam bir fırtınaydı şimdi. Gözlerimin kenarındaki morluklarda dolandı sert bakışları, sonra dudaklarımdan kenarındaki yarayı buldu, dinmek bilmeyen gözyaşlarımdan izlediği yolu takip etti, son olarak da alnımdaki yaraya sabitlendi bakışları. Baktı uzun uzun, acıyla, öfkeyle, kederle. Dişlerini sıkarak, “Olmaz,” dedi sayıklar gibi. “Olamaz. Bunu sana yapmaya kimse cesaret edemez.”

O varken bana kimse dokunamazdı, buna izin vermezdi. Hiç ummadığı insanlardan aldığı bu darbeyle yıkılmışı benziyordu. Hep böyle olmuyor muydu zaten, en ummadıklarımız vurmuyor muydu sırtımızdan? En güvendiklerimiz olmuyor muydu ihanet eden? En yakınlarımız olmuyor muydu en kapanmaz yaraları açan? Ve bilmiyordu, buz dağının bir de görünmeyen yüzü vardı. Bu gördükleri sadece minik bir lekeden ibaretti.

Cevabımı beklemeden hızla kapıya yöneldi. Cevabın nerede olduğunu biliyordu, tereddütsüzdü. Engel olmalıydım ona, aksi takdirde işler içinden çıkılmaz bir hâl alabilirdi.

“Dur lütfen.” Atıldım önüne hızla. Gafil avlamıştım onu, bu sebepten henüz yeni dokunduğu kapının kolundan çekip aldım elini. Sırtımı kapıya dayayıp kulpu tutan elini avuçlarıma sakladım. “Gitme, ne olur. Beni daha fazla kahretme.”

Çaresizdim, korkuyordum ama kendim için değil, kendimle beraber onu da yakmaktan korkuyordum. Onun bu savaşa girmesi

demek Yağız'ın girmesi demekti ve onun girdiği savaşta kan gövdeyi götürürdü.

Avucuma sakladığım elini hızla çekti. "Çekil önümden Liza. Aksi takdirde bambaşka bir Poyraz'la karşılaşırısın." Kollarıma asıldı. Delirmiş gibiydi. Eğer karşısındaki ben değil de bir başkası olsaydı, o kollar kopmuş olurdu çoktan. Ben kıvıldamayınca daha sert asıldı kollarıma. Onun hamlesiyle var gücümle yapıştım kapıya.

"Çekilmem!"

"Sana çekil önümden dedim Liza!"

"Beni ezip geçecek misin?"

Başını hızla vestiyerden tarafa çevirip kollarıma daha sıkı asıldı. "Mevzu Mimoza ise seni bile ezerim Liza!"

Bu bedenle, bu ruhla ona karşı koyamayacağımı biliyordum, nitekim öyle de oldu beni ittiği gibi çıktı kapıdan. İki adım ötede yapıştım koluna. Hışımın arkasını döndüğünde gözlerinde gördüğüm öfkeyi görmemeyi diledim.

Yüzümü yeniden incelemeye başlayınca tişörtümün etekleriyle oynayarak kendimi olabildiğince sakinleştirmeye çalıştım. Ancak gördüğü manzara onu daha çok tetikler gibi anlık bir duraksamanın ardından öfkeyle ilerlemeye başladı.

"Bana engel olmaya kalkma Liza. Sana yapılanların hesabını sormazsam ne ben ben olurum ne de senin o sarı gözlerine bakabilirim."

"Gitme, ne olur, korkuyorum."

Koluna sıkıca asılan ellerim, beni savurmasıyla kolundan kaymış, böylece dengemi kaybedip yere yığılmama sebep olmuştu. Yüzümün yere çarpmasına engel olmak için ellerimi sertçe zemine dayadım. Avuç içlerim taşlı zemine yapışık dururken görüş açım siyah spor ayakkabıları girdi. Lanet olsun! Tam bir zavallı gibi görünüyordum. İçinde bulunduğum utanç ve çaresizlikle omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Saçlarım yerlerde sürünüyor, çaresizliğimde sırtımda bir kambur gibi duruyordu.

"Allah kahretsin," dedi dizlerinin üzerine çökerken. "Seni koruyamayan beni de, seni bu hâle getirenleri de."

Gözyaşlarımı şiddetlendiğinde cebinden sarı bir toka çıkarıp görüş alanımı neredeyse tamamen örten saçlarımı toplamaya başladı.

Sen benim tokamı yanında mı taşıyordun Rüzgâr? Yapma, böyle güzel sevme beni, sonra senin olmadığın her yer cehennem gibi geliyor.

“Gitme sevgilim,” dedim hıçkırıklarım arasından. “Gidersen Mimoza kapanır.” Saçlarımı tepede bir topuz yapmaya çalıştığımda gözlerime yakın duran yüzünü tedirginlikle incelediğimi fark etti. Yüzü fazlasıyla gergin ve öfkeliydi. “Gidersen Liza kahrolur.”

Daha önce hiç görmediğim bir ıstırap vardı yüzünde. Onun ıstırabıyla kalbimi yakıp kavuran tarifsiz bir acı yerleşti içime.

Avuç içlerimi temizlemeye yeltendiğimde benden önce davranıp ellerimi avuçlarına hapsetti ve, “Nasıl?” diye söylendi kendi kendine. “İnsan nasıl kıyar sana?” Başını iki yana sallamaya başladı, hazmedemiyordu. “Hangi kalp, hangi vicdan, hangi can seni bu halde görmeye dayanabilir?” Başparmağını taşların bıraktığı izlerin üzerinde gezindirdi nahifçe. Yüzü, acı ve öfkeyle kasılmaya başladığında, “Ben sana dokunmayı bırak, bakmaya kıyamıyorum Liza,” dedi sitem eder gibi.

Daha fazla kendimi tutamadım ve serbest bıraktım yeniden gözyaşlarımı. Onun kederi, aldığım yaralardan çok daha fazla yaralıyordu beni. Ellerimde duran bakışlarını yüzüme çıkardı, topladığı saçlarımdan firar eden tutamları aldı ıslak yanaklarımdan. Kaçmıyordu artık gözleri, aksine mühürlenmişti gözlerime siyah incileri. Artık tek bir duygu vardı yüzünde, gözünde, kalbinde...

Hüzün...

Hüzün artık Rüzgâr'ın kalbiydi.

Mimoza'nın çaresizliği.

Yoldan geçen insanların bize bakışlarıydı belki de.

Ya da üstümüzden geçen bir kuşun kanadıydı.

Belki de benim adımdı, kaderimdi, her yanımdı...

Avuç içlerimi dudaklarına götürüp koklar gibi öptü Rüzgâr, Mi-

moza'nın acısını katladığını bilemeden. Onun sevgisi iyileştirmeye yeter miydi benim yaralarımı?

Titreyen ellerim yanaklarına tutundu bir umuda tutunmak ister gibi. “Kapansın mı küçük Mimoza'n?” *Gitme*, diyordum aslında, *gitme, beni sensiz bırakma*.

Öyle bir baktı ki yüzüme, gözlerimin içine... Anladım, tek çaresiz olan ben değildim, tek yara alan da, sarılmaya ihtiyacı olan da.

Yanaklarında duran avuç içlerimi öptü yeniden. “Kapanmasın benim küçük Mimoza'm.”

Gözlerini yeniden kaçırınca, “Ağlasın mı Liza'n?” diye sordum göz pınarlarımdan düşen iki minik damlayla.

Benimle beraber yavaşça doğruldu. Elimi bırakmadan eve girip ardımızdan kapıyı kapatırken, “Ağlamasın benim güzel Liza'm,” dedi kederle. Avuçlarını yanaklarımdaki yaşlara bastırduğunda içten içe kan ağladığını görebiliyordum.

“O zaman sarılsın ona Poyraz,” dediğimde güzel kalbinin yumuşacık olduğunu belirten buruk bir tebessüm kondu dudaklarına.

“Benim güzeller güzeli Liza'm,” diyerek kanatları altına aldı beni, kuruma altına alır gibi. “Koklamaya doymadığım, dokunmaya kıyamadığım, uğruna Rüzgâr'ı feda edeceğim küçük Mimoza'm,” diye devam etti ihtiyacım olanın ne olduğunu biliyormuşçasına saçlarımı şefkatle okşayıp koklarken. Beni kendinden bir an olsun ayırmadan banyoya yöneldiğinde adımlarını takip ettim sessizce. “İnatçı bebeğim benim.” Burnumun ucunu sıkınca gülümsedim burukça.

“Bebeğin miyim sahiden?”

“Bebek gibisin.”

Dudaklarımı büktüm küskünlükle. “Peki kimin bebeğiyim?”

İşildadı siyah incileri. “İnatçı bir bebedirsin.”

“Kimin?” dedim bir kez daha şımarıkça. Duymaya ihtiyacım vardı, bunu biliyordu ve bilerek söyletiyordu beni.

Elini yavaşça kaldırıp başparmağını dudaklarımın kenarına bastırdı, tenimi hafifçe okşamaya başladığında, “Benim,” diye mırıldandı *m* harfini uzatarak. “Kalbimde uyuttuğum, gözümünden

sakındığım, göremediğimde ölümün kokusunu aldığım narin be-beğimsin.” Başını eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdığında nefesimi tuttuğumu fark ettim. Çünkü gözleri gözlerime öyle bir akıyordu ki bu akışa kapılmamak olanaksızdı. “Her bir parçana, kül olana dek yanmayı dilediğimsin.”

Sesinin o nahif tınısı kulaklarımı, ılık nefesi ise yüzümün her noktasını öpmüştü sanki. Yüzüme yaklaşan dudaklarını fark ettiğimde heyecanla gözlerimi yumdum. Her soluk alıp verdikçe içime dolan kokusuyla mest olurken çok kısık bir iç çekiş doldu kulaklarıma. Nefesi saçlarımdaydı, sıcak eli kabardığını hissettiğim boynuma doğru süzülüyordu. Hissediyordum, her temasıyla sarılan yaralarımın kabuk bağladığını hissediyordum. Biliyordum, saçlarımdan aldığı her solukta ömrümün uzadığını biliyordum.

Güzel nefesi alnımdaki yaraya konduğunda onun dudakları benim içim titredi. Onun kalbi acıdı, benim kalbim parça parça oldu.

“Kollarımdasın, güvendesin. Artık ağladığını görmeyeceğim.”

Yavaşça geriye çekilirken tedirginlikle açıldı gözlerim. Siyah incileri durulmuştu fakat hüznü yerini koruyordu.

Benden ses çıkmayınca, “Anlaştık mı?” diye sordu ve bu defa elimden tutarak beni kendine yaklaştırdı.

Islak kirpiklerimi kırpıştırırken, “Anlaştık,” dedim zar zor duyulan bir sesle.

Yüzümü incelemeye başladığında seğiren çenesini görmemle panikledim ve konuşmasına fırsat vermeden atıldım kollarına yeniden. Bu defa boynuna doladım ince kollarımı, kokusunun en yoğun olduğu yere kapattım yüzümü. “Kokunu özledim Rüzgâr,” dedim tıpkı onun gibi, kalbindeki kara bulutları aralamak ister gibi. “Biliyor musun, üç gündür domates yemedim,” diye mırıldandım boynuna yapıştırdığım dudaklarımla.

O çok güzel kokuyordu. Öyle yorgundum ki bir daha uyanmamak pahasına da olsa uyumak istiyordum kokusunda.

Başımın üzerine belli belirsiz bir öpücük kondurup beni kendinden uzaklaştırdığında pek emin olamasam da yüzünden minik

bir tebessümün geçtiğini gördüm. Domatesi hiç sevmezdi ve nedenini anlayamadığım bir şekilde benim de yememi istemezdi. Ama ben inatla daha çok yedim ve ilginç bir şekilde o da bunu anlardı.

“Bana neler olduğunu anlatacaksın Liza,” dedi itiraz kabul etmez bir tonda. Konuyu dağıtmaya çalıştığını anlamıştı. “Annen mi yaptı bunu sana? Bizi gördü diye mi?”

Yüz ifadesi taş kadar sertti, aklı almıyor gibiydi. Babam bedeni, annem de ruhumu yaralamıştı, dolayısıyla yapmış olduğu çıkarım doğru adlandırılabilirdi. Annemin yaptığına inanması da en iyisiydi çünkü o kadınlara dokunmaz, onlarla savaştırmazdı.

Başımı omzuma yatırıp, “Konuşmasak olur mu Rüzgâr’ım?” dedim karşı koyamayacağı bir ses tonuyla.

Yüzümdeki ifadeden kaçmak ister gibi başını arkaya yatırıp parmaklarıyla burnunun direğine baskı uyguladığında banyoya derin bir, “Offf,” sesi dağıldı. Sakinleşmeye çalışıyor olmalıydı. Bu hareketiyle boynu, dolayısıyla da âdemelması ortaya çıkmıştı ve ben gözlerimi o hareketlilikten alamıyordum. Öyle ki ne olduğunu bile anlayamadan parmak uçlarımda yükseldiğim gibi dudaklarımı dokundurdum o çıkıntıya. Bu beklenmedik hareketimle kaskatı kesilirken kendince toplamaya çalıştığı saçlarımdaki tokayı çıkarıp yeniden cebine attı.

Buram buram Rüzgâr kokuyordu burası ve ben bu kokuya karşı koyamıyordum. Sıklaştıran yutkunmalarıyla boynuna yaslı duran dudaklarım hareketlendiğinde, “Beni ne hâle getirdiğini, nasıl sınadığını bilmiyorsun Liza,” dedi ve beni kendinden uzaklaştırdı.

Anlayamadım. Ne demek istediğini anlayamamıştım ama bana baktığında gözlerinin beyazının bile alev aldığını görmemle taşları yerine oturttum. Kendini fazlasıyla kastığı, içindeki hissi bastırmak için müthiş bir çaba verdiği her zerresinden okunuyordu. Utançla yüzümü duşakabinden tarafa çevirdim. Aramızdaki çekim öyle yoğundu ki bundan havada kol gezen kokularımız bile etkileniyordu ve öyle bir mekândaydık ki bizi bizden başka durduracak hiçbir etken yoktu.

Alışılmışın dışında siyah dizayn edilmiş banyoyu incelerken,

“Banyonuz da çok güzelmiş,” diye mırıldandım. Amacım konuyu dağıtmaktı ama daha çok salaklık etmiş gibi oldum. Salaktım ben, gerçekten salak. Utancımı atmak isterken daha çok utandırmıştım kendimi. Böyle saçma sapan bir cümle ancak benden çıkabilirdi. Utancımdan parmaklarımla oynadığımı görünce elimi yakalayıp duşakabinin içine çekti beni.

“Havalarda bayağı ısındı,” dedi o meşhur puştça sırtışıyla.

Ah, rezil olmuşum. Beni bozmamak için havadan sudan konuşmaya başlamıştı ama nedense bu beni daha çok utandırmıştı. Başımı kaldırdığımda neredeyse gülümsemek üzere olduğunu fark edince derin bir nefes verip gülümsedim. Onun tebessümünden cesaretle aklıma ilk gelen cümleyi kurdum. Kurmaz olaydım. Allah benim şuracıkta canımı alsaydı da kurmasaydım.

“Dedemlerin bahçesindeki muzlar da olgunlaşmıştır.”

Allah senin belanı versin Liza.

Versin, versin de kurtulayım bu aptallıktan artık. Muz ne? Olgunlaşmıştır ne? Ben neyim? Neyim ben?! Nasıl bir varlığım? Türünün ilk ve son örneğiyim.

“Muzlar mı?” dedi yüzümü ciddiyetle incelerken. Sanırım bu aptallığı bilinçli yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordu. Neyse ki şanslıydım, zira beni benden iyi tanıyor ve ben de bilincin, aklın, mantığın onun yanında zerresinin olmadığını biliyordu. “Olgunlaşmıştır herhâlde.” Suratımdaki aptal ifadeye daha fazla kayıtsız kalamayarak gülmeye başladı.

İçimden kendime harikulade yaratıcılıkta küfürler savururken bakışlarımı şampuanların olduğu rafa indirdim. “Annemler bugün Antalya’dan muz getirdi, dedemlerin bahçesinde sıra sıra muz ağaçları var. Sen havalar ısınmış deyince birden aklıma gelmişti yoksa şeyden değil, yani başka bir şey gelmedi aklıma.”

“Onca meyve dururken aklına muzun gelmesi enteresan.”

Sanırım sesim sonlara doğru malum yerlerime kaçmıştı çünkü ben bile zorlukla duyabilmişim ve bunların hepsi doğrudur. Masanın üzerindeki meyve tabağı muzlarla doluydu ve ben kokularından

bile anlayabiliyordum onların dedemlerin bahçesindeki muzlar olduğunu. Aklıma gerçek anlamda başka bir şey gelmemişti, tamam mı?! *Ben inandım Liza.*

“Vallahi gelmedi.”

“Biliyorum,” dedi duşakabinin siyah camlarını aralayıp armatüre uzanırken. Suyun ısınıp parmak uçlarıyla kontrol ettikten sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardığında dikkatlice, hayranlıkla izledim her hareketini. “Kendine kızmayı bırak.” *Zihnimi okuyabilir miydi?* Pantolonunun paçalarını dizlerinin altına kadar sıyırırken bakışları bana kaydı. Saniyelik bir tebessüm geçerken yüzünden, “Aklıma başka bir şey gelmedi,” dedi beni rahatlatmak ister gibi. Aynı gülümsemeyle karşılık verdim, “Gel hadi,” diyerek elini bana uzattı.

Ne yapmak istediğini anladığımda dolan gözlerimle pantolonunun paçalarını sıyırıp eline tutundum. Yanma geçip onun gibi kalçamı duşakabinin kenarındaki çıkıntıya yasladığımda, duş başlığına uzandı, ondan önce davranıp başlığı yakaladım.

“Kendim yapabilirim.” Beni duymazlıktan gelip başlığı kapıldığı gibi parmak uçlarını ayaklarımda gezdirmeye başlayınca hızla çektim ayaklarımı. “Hayır Poyraz. Lütfen, daha fazla utandırma beni.”

“Utanması gereken sen değilsin Liza.” Parmakları ayağımın tabanında gezinmeye başladığında içimden milyonlarca kez şükrediyordum Allah’a onu bana, beni ona yazdığı için. Ağlamak istiyordum hem utançtan hem mutluluktan, böylesine güzel bir kalbe sahip olduğum için, böylesine bir kalpte attığım için, öylesine kıymetliydi ki... “Masumlara kalkan eller utanmalı, bu ayakları incittiği için bastığın toprak utanmalı.”

Ben utanıp ayaklarımı çekmeye çalıştıkça o daha bir şefkatle dokundu yaralarım, ben ağlayacak gibi oldukça o başını kaldırıp gülümseyen suratıyla baktı acılarıma, ben kendime lanet okurken o gülümseyişle şükür sebebim oldu.

“İnsanın her şeyi mi tatlı olur,” diye mırıldandı sevimli suratıyla doğrulurken. Duş başlığını yerine asıp armatürü kapatırken,

“Küçücük ayakların var,” dedi tatlı tatlı. Çok, çok tatlıydı o; çok merhametli, çok mertti.

“Otuz altı numara giyiyorum ama annem ısrarla üç senedir otuz sekiz numara ayakkabı alıyor bana,” diye çocuk gibi şikâyet edince hayranlığının anbean arttığına şahit oldum. İfadesinden cesaretle de, “Gerçekten tatlılar mı?” diye soruverdim.

Duşakabinden çıkıp ayaklarımı ayak havlusuyla kuruturken ilk defa inceledim ayaklarımı, pek de tatlı görünmüyorlardı. Tırnaklarımda belli belirsiz sarı ojelerim kalmış, parmaklarım da bir tuhaf görünüyordu gözüme, biri Konya’da, biri Kenya’daydı.

İstemsizce parmaklarımı kımldatıp hafif kıkırdayınca, “Bu kadar şirin olmamalılar. Bir çift gözü anlarım, binlerce saç telini de... Ama bir çift ayağa hayran olmamalıydın Poyraz,” dedi hayran hayran.

“Hiç de tatlı değiller,” diyerek katiyen reddettim. Parmaklarımı oynatmaya devam ettim. “Baksana şunlara, çok komik görünüyorlar.”

“Komik olan sensin.” Elimi tutup salona getirdi beni. “Hem komik hem küçük hem şirin hem tatlı hem de masum bir bebeksin.” Doğruydı. Onun yanında bu saydıklarının hepsiydim ama masumiyet konusunda biraz şüphelerim vardı. Burnumun ucuna dokunup, “Hemen geliyorum,” diyerek salondan çıkınca etrafa göz atmaya başladım.

Yalnız yaşayan iki genç adamın yaşam alanının bu kadar temiz ve düzenli oluşu oldukça hayranlık uyandırıcıydı doğrusu. Bir yardımcılar olmadığını da biliyordum. Çok fazla eşya yoktu ama yine de bir ev sıcaklığı vardı. Banyoda olduğu gibi siyahın ağırlıklı olduğu geniş, ferah bir odaydı. Girişte bizi karşılayan siyah üçlü bir koltuk, tam karşısında büyükçe bir kitaplık, yanlarda aynı renk berjerler, duvarda asılı duran Poyraz’la Yağız’ın olduğu birkaç çerçeve ve çeşit çeşit kum saatleri duruyordu.

Kitaplığa yöneldim. Daha çok roman ağırlıklıydı, hafifçe gülümsemem çünkü Poyraz roman okumayı sevmezdi o daha çok araştırmacıydı, Yağız’ın da oturup saatlerce roman okuduğu bir görüntü gözümde canlanamıyordu nedense.

Elim kitaplardan birine uzanırken kapının girişinde belirdi. Henüz yeni dokunduğum kitabı yerine bırakıp yanına gittim. Elinde küçük bir krem kutusu, birkaç pansuman malzemesi, bir bardak da su vardı.

Böyle güzel sevmek zorunda mıydın Rüzgâr? Sen miydin kadersiz olan yoksa ben mi? Sen miydin sınanan yoksa ben mi? Sen miydin yanacak olan yoksa ben mi?

Su bardağını alıp üçlü koltuğa oturdum. “Neden bana söylemedin, yardım ederdim sana.”

Elimdeki bardağı küçük cam sehpaye bırakırken yanıma oturdu. “Sen sadece suyunu içiyorsun,” dedi bakışlarını ellerime sabitleyerek.

Söyleneni yaparak suyumdan birkaç yudum alıp bıraktım. Boşta kalan elimi tutarak bir miktar kremi avuç içimde gezdirmeye başladı. Onun bakışları elimdeydi ama benim bakışlarım her zerresindeydi; ince parmaklarının avucumun içinde ahenkle dans edişinde, o parmakların usulca bileğime kadar çıkışında, bu işlemi yaparken titreyen elimin onu titretmesinde, titrediğinde dudaklarından kaçan sıcak nefesinde, o nefesin tenime çarparken beni nasıl yaktığını görmesinde, beni yakan ateşin onu kül olmanın eşiğine getirişinde, o ateşin tesiriyle alt dudağını dişlerinin arasına alışında, kızaran dudaklarının beni nasıl mahvettiğini anlayışında ve tüm bunların artık ona da bana da acı veriyor oluşunda.

Aynı işlemi, vücudumdaki tüm yaralı bölgelerime uyguladı ve bunları yaparken sadece bedenimi değil, ruhumu da iyileştirdi.

“Bana bir söz veriyorsun,” dedi aniden kasılan yüzüyle. “Bir daha sana dokunmalarına izin vermeyeceksin. Buna engel olamadığında bana geleceksin ya da bir şekilde ulaşacaksın.”

Derin bir nefes alarak aklımı ve kalbimi arındırmaya çalıştım. Ateşe körükle gitmemeliydim ve onu daha fazla üzmemeli.

Yanma yaklaştım ve bu defa ben tuttum elini. Elim avucunun içinde duruyor, nefeslerimiz neredeyse bir oluyordu. Vücudumu tamamen ondan tarafa çevirdiğimde diğer elimi de avucunun arasına aldı.

“Söz veriyorum sevgilim,” dedim ona doğru biraz daha yaklaşıp, dizimi neredeyse dizlerinin üzerine yerleştirerek. “Kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceğim.” *Senden başka.*

Bakışlarım dudaklarına indi, aynı şekilde dokundu gözleriyle dudaklarıma. Dudaklarımı araladım, dudakları aralandı. Yutkundum zorlukla, yutkundum zorlukla. Avucunda duran parmaklarım titredi, parmaklarımı hapsettiği elleri sıkılaştı.

Zihnimden geçenleri okuyabiliyordu; ellerimin titrediğini, benim karıncalandığını, özenle yaratılmış dudaklarından gözlerimi alamadığımı gayet net bir şekilde görebiliyordu. Tatmak, hissetmek istiyordum onu ve onun da bunu arzuladığını biliyordum. Ama beni incitmekten çekiniyor, küstürmekten ölesiye korkuyordu, bunu hissedebiliyordum.

“Beni çok zorluyorsun Liza,” diyerek uyardı.

Haklıydı, uslu duramıyordum. Zorluyordum çünkü ben de zorlanıyordum. Onunla böylesine kaplıyken hakkıyla hissedememek öyle zordu ki...

“Ben de çok zorlanıyorum Poyraz,” dedim nasıl bu itirafı ettiğimi henüz anlayamadan.

Derin bir nefes aldım, cesaretimi toplamaya ihtiyacım vardı. Bunu bugün yapamazsam bir daha yapamazdım. Benim paramparça olmuş kalbimi, ruhumu, yalnızca o iyileştirebilir; zedelenmiş, ayaklar altına alınmış gururumu bir tek o onarabilirdi.

“Bu senin anlayabileceğin tarzda bir şey değil,” dedi âdeta kıvrılır gibi.

İradesine sahip çıkamamak onu korkutuyordu, bunu anlayabiliyordum ama anlamak şu an işime gelmiyordu.

Dünya durmuş, zaman kavramını yitirmiş, ben yaralarımı unutmuştum. Koca evren bir ormandan ibaretti ve orada sadece ikimiz vardık.

“Liz-” Onu susturan yumuşak dudaklarını kapayan parmaklarım oldu.

Konuşmasına fırsat vermeden kulaklarına yaklaşıp, “Dudak-

larına dokunmak, seni hissetmek istiyorum,” diye fısıldadığımda bocaladı. Oysa Rüzgâr olan oydu, küçük bir Mimoza Tanesi olarak Rüzgâr’a karşı derin sularda sürüklenmeyi göze alansa ben.

Gözlerinin huzurla kapandığını görünce, dudaklarına yastı duran parmak uçlarım o derinliklerde boğulmaya gönülden razı minik bir yolcu gemisi gibi gözlerine doğru sürüklenmeye başladı. Hâlbuki ben, üzerine taşıyamayacağından fazla ağırlık alan, her an alabora olacak kuru bir yük gemisiydim.

Kapanan gözleriyle dudakları aralandığında bunu bir davet olarak kabul eden dudaklarım usulca yaklaştı o aralığa. Daha dokunmadan allak bullak olduğumu hissederken aynı şekilde hafif araladım dudaklarımı. İlk bir nefes kaçarken o aralıktan dokundum ateşine. Evet, yaptım bunu. İlk öpücüğümü ben verdim ona. İlk ben dokundum o yumuşaklığa, sanırım ilk aklını yitiren de ben oldum. Anladım, geç oldu ama anladım, asıl sınanan bendim. Çünkü bu tarif edemeyeceğim bir histi, daha önce tatmadığım bir duyguydu ve bu benim ilk öpücüğüm; o ise benim ilk ve son aşkımdı.

İkimiz de hareketsiz ve nefessiz durduk saniyeler, belki de dakikalarca. Tek yapabildiğim avuçlarında duran tırnaklarımı istemsizce etine batırmak oldu. Hala inanamıyordum, bir rüyada gibiydim.

Ve çekti beni içine.

Dudaklarım Rüzgâr’a, tenim alevlere teslim oldu. Tek eli başımın arkasına çıktığında bıraktığı tadın bir hayalden ibaret olduğuna inandırmaya çalıştırıyordum kendimi. Bambaşkaydı bu tat; aşkın tadıydı, huzurun dokunuşu, yuvanın sıcaklığı.

Parmak uçları saç diplerimde gezinirken kapandı gözlerim ve karşılık verdi dudaklarım acemice. İç güdüsel bir şekilde hareket ettim sıcaklığında. O üst dudağımı yakalayıp içine çektiğinde ben de alt dudağını öpmeye başladım ne yaptığımı bile bilmeden. Bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Tek bildiğim onu hissetmek istediğimdi.

Ensemde duran eliyle beni dudaklarına sertçe bastırduğunda dudaklarımı bütünüyle dudaklarının arasına alıp kendinden geçercesine öpmeye devam etti. Durmuştu, bu defa dudaklarımız dışında her

şey durmuştu. Bu defa gerçek anlamda savruluyor, boğuluyor hatta alabora oluyordum.

Çok geçmeden ezmeye başladı dudakları benimkileri. Saçlarım kenetli parmakları sıkılaştırırken, dili dudaklarıyla beraber aklımın sınırlarını zorlayan temaslarda bulunmaya başladı. Tüm bedenim uyuşurken, ruhum gökyüzündeki beyaz bulutların arasında, milyonlarca kuş eşliğinde kanat çırpmaya başladı özgürlüğe. Ben hayatımda ilk defa bu kadar özgür ve korkusuz hissediyordum kendimi. Sanırım ölüyordum. Bu hem ölüm hem de yeniden doğumun en özgün sembolüydü.

Öpüşüne kendimce karşılık verip dudaklarının arasına tamamen sızmaya başladığımda önce daha çok bastırdı dudaklarımı dudaklarına, ardından hızla geri çekildi. Allak bullak olmuştu siyah incileri. Islaktı, kızarmıştı dolgun dudakları, yanakları da dudaklarının rengini almıştı sanki. Onu hiç bu hâlde görmemiştim, darmadağın olmuştu. O ana kadar utanmayan ben, onun bu hâllerıyla utançtan ölmek üzereydim. Duramıyor gibiydi yerinde, tutamayacak gibiydi kendini. Alnını alnıma yasladığında nefes seslerimiz odaya dağılmaya devam ediyordu.

Dilini dudaklarında gezdirdi birkaç defa, bıraktığım tadı içine almak istiyor gibiydi. Gözlerimi yumdum yeniden, bu rüyadan uyanmak istemiyordum. Evet bu bir rüyaydı, bir çeşit büyü, tesirli bir hipnoz.

Elleriyle yüzümü sararken, “Dengemi bozuyorsun,” dedi tenime derin bir nefes bırakarak. “Sana karşı bu kadar dirençsiz olmam akıl alır gibi değil.” O an hiç yaşanmamış gibi kalkıp koridora yöneldi. Giderken de, “Karnın acıkmıştır, sana bir şeyler hazırlayayım,” dedi sanki bebeğiymişim gibi.

Arkasından bakakaldım. Öylece izledim heybetli sırtını, kovulmuşum yine cennetten. Normal şartlarda utançtan yerin dibine girmiş, odadan bir adım atamaz hâle gelmiş olmalıydım ama onun kaçışı kamçıliyordu inadımı.

Peşinden mutfığa daldığımda kapının girişinde ayağıma batan nesneyle yüzümü buruşturup bakışlarımı yere indirdim. Telefonunun kılıfının kırık parçaları duruyordu zeminde. Yerdeki parçaları

almak için eğildiğimde masanın altında duran telefonu takıldı gözüme. Kılıfın parçalarını toplayıp masanın kenarına koyduktan sonra eğilip telefonunu aldım yerden. Camı tuzla buz olmuştu. Bir kenarında beyaz, kireci andıran bir boya duruyordu. Bakışlarımı telefondan alıp karşıya yönelttiğimde kapının yanındaki duvarda bir aşınma olduğunu gördüm.

“Sana ulaşamayınca...” Bakışlarım Poyraz’a döndü. Devamını getirmeden sırtını yeniden bana döndüğünde kalbimde bir sızı oluştu.

Ben çırpındıkça içimdeki girdap inatla yutmaya çalışıyordu benliğimi. Durup birkaç saniye tanıdım kendime ve hiç beklemeden gülümsedim ısrarla beni içine çekmeye çalışan girdaba. Parmak uçlarımı boynumda gezdirdiğimde pencerenin önündeki lavaboda elinde tuttuğu domatesi yıkamaya başlamıştı. Gülümsedim yeniden.

“Hani domates yemek yoktu?”

“Benim yanımda istediğin kadar yiyebilirsin,” dedi suyun akışına dalgın dalgın bakarken. Onu hayranlıkla izlerken camdan sızan rüzgâr alnına dökülen saçının tutamlarını havalandırdı.

“Senin yanında hep iştahım açılıyor zaten.” Gülmemek için kendini epey zorluyordu. Bir anda gözlerinin ucuyla imalı imalı bakmaya başladı. Ah, hayır, ama onun anladığı şekilde söylememiştim ki...

Sessizce yanma yaklaştığım sırada başını benden tarafa çevirdi. Dayanamayıp yanağından sertçe öptüm bir kere. Gülümsedi soluğumu kesercesine. Bu defa ben bakıyordum ona içime çekercesine, karanlık ormanıma hapsetmek istercesine. Tenim bunun gerçekliğiyle kavrulurken sırtını benden tarafa dönüp domatesleri doğramaya başladı. Gülümsemem büyüdü hatta dayanamayıp kıkırdadığımda, “Uslu dur Liza, ateşle oynuyor, geri dönüşü olmayan bir yola girmeye çalışıyorsun. Oradan çıkış yok,” diyerek yeniden ikaz edildim.

Daha çok kıkırdadım, bu hâllerimiz oldukça tuhaf bir hâl almaya başlamıştı. Roller değişmişti sanki, o kaçıp duruyor, ben de ısrarla peşinden ayrılmıyordum.

“Ne yaptım ki şimdi ben,” diyerek aptala yattım.

“Öyle bir gün gelecek ki,” dedi ıslak elleriyle belimi kavradığı gibi beni kendine çekerken. Hızla çekilişimden ötürü göğsüm bedene çarpmış, başım ise çenesinin tam altına yerleşmişti. “Bu yaramazlıkların hesabını bir bir vereceksin Mimoza Tanesi.”

Onun dudakları kulağımın altında, benim dudaklarım ise boynunda duruyordu. Bir kuş gibi titrerken kollarında, bayılmamak için direniyordum âdeta.

Tedirginlikle, “Hesap derken?” diye sordum. “Dövecek misin yoksa beni?” Sevimlice kıkırdağımı iştir iştirmez hâlâ elinde duran domatesi tabağa bırakıp elindeki suları yüzüme sıçrattı.

“Öpeceğim seni,” Sırtını aniden benden tarafa döndü. “Hem de her yerinden.”

Olabildiğince sessiz bir şekilde söylediği bu cümle karşısında dizlerimin bağı çözüldü. Ne söylemişti bana öyle? Bu elimi ayağımı birbirine dolaştıran sözlerle karşılık ne söylemem gerekiyordu?

Sanırım sessiz kalmam en doğru olanıydı. Eğilen başım, kızaran yanaklarımla doğradığı domatesleri alıp masadaki diğer kahvaltılık-
ların yanına bıraktığımda ellerini siyah mutfak havlusuyla kurula-
maya başladı. Gözümün ucuyla yüzüne baktığım sırada şapşal sura-
tımı tebessümle izlediğini gördüm. Utancımın arttığını hissederken
kıvrılan dudaklarının arasına muzipçe bir gülümseme oturdu. Daha
çok utandım. Saçımı arkaya atıp kabarmaya başladığını hissettiğim
yanağımı kaşımaya başladım. Az evvelki cesur tavırlarıma tezat ola-
rak, “Benim karnım çok acıktı,” diye mızızlandım ve kaçır gibi
sandalyelerden birine oturdum.

Onun kokusundan uzaklaşmamla taze demlenmiş çayın kokusu
doldu burnuma, gözyaşlarım da göz pınarlarıma. “Şeker attım,” dedi
elinde tuttuğu bardaklardan birini benim önüme bırakırken.

Dolan gözlerimi kaçırdım. “Teşekkür ederim.”

Beni bu kadar güzel sevmesi canımı yakıyordu. Alışık değildim
ki ben böyle bir muameleye. Ondandı belki de ona olan zaafım. Hâl-
buki bu düşünceler hakaretti onun o kusursuz görüntüsüne, eşsiz
kalbine, eşi benzeri bulunmaz deli ruhuna.

Ekmeği benden tarafa uzatırken, “On sekizine çoktan girdin,” diye mırıldandı. “Okul bittiği gün de ben sana geleceğim,” dediğinde ne demek istediğini anlayamamıştım.

Ne yazık ki anlayamamıştım.

Gelirdi arada, pencereimin önünde belirirdi bir anda. O gün güneş hiç batmazdı, hiç üşümez, hiç korkmazdım. Ama yine de uyuyamazdım, uyanık olmak zorundaydım her an. Uykumun en tatlı anında, rüyalarımnda onu gördüğüm bir anda ya bir el yapışırdı saçlarıma ya da bir tokat ısıtırdı yanağımı. Ya toplamayı unuttuğum bir bardak olurdu buna sebep ya da Cihan’ın eve attığı kızların odamı işgal etmesi. Çaresizce kalkıp toplamayı unuttuklarımı toplar, odamı da ne idiği belirsiz insanların pis işleri için bırakıp sabahlardım annemin akşama kadar oturduğu köşe koltuğunda. Ya kitaplarla oyalanırdım ya da onun hayaliyle avunur...

Çayını yudumlarken, “Hiçbir şey yemedin Liza. Bu ekmeğ bitmeden masadan kalkmak yok,” dedi.

Uzattığı ekmeği almak yerine kalkıp yanına gittim. Meraklı bakışları eşliğinde tereddütsüzce dizlerinin üzerine oturuverdim. Evet, bunu da yaptım, daha neler yapacağımı bilemeden.

Bugün dengesini fena hâlde bozduğumu biliyordum, zihnini bulandırdığımı da, tenini alevlendirdiğimi de nefesini kestiğimi de...

“Sen yedirir misin?” diye sordum küçük bir Mimoza Tanesi gibi, üzerine bir de dudaklarımı büzdüm.

Siyah incileri parıldadı sonsuzluğa. “Gerçekten de bebeksin sen,” dedi ekmeği dudaklarıma uzatırken. “Öyle masum, öyle sevimli, öyle tatlı, öyle...”

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan uzattığı ekmeği dişlerimin arasına aldım. Ama hemen ısırmadım. Çünkü parmak uçları dudakğımın kenarını okşuyordu.

“Öyle?” diye sordum devam etmesini ister gibi.

Bir ısırık aldım ekmeğten. Öyle tatlıydı ki... Baldan değildi ama bal damlayan dudaklarındandı. Boşta duran elinin tersini aheste aheste yanağımdan boynuma kadar kaydırdı.

“Öyle güzel, öyle pürüzsüz, öyle karşı konulmaz...”

Öyle baştan çıkarıcı bir şekilde söylemişti ki bunları yutkunmadan edemedim. Son bir ısırik daha aldım ve, “Çok zorluyorsun beni Poyraz,” diyerek taklit ettim onu.

Gülümsedi hafifçe. Gülümserken gözleri dudaklarıma dokundu çünkü o an dilimle dudaklarımda kalan balı yalamıştım, kucağında oturduğumu da yeni hatırlamıştı sanki. Ben de bilmeden oturmuş gibi kızardım hemen. Gömleğinden bir düğme açarken alnı minik terlerin istilasına uğruyordu.

“Bana Rüzgâr diyorsun ama...” Bir düğme daha açtı gömleğinden. Soğuk değil, ateşten terler döküyordu. “Sen...” derken parmaklarım sıkıntıyla ipeksi saçlarına daldırdı. “Rüzgâr’ın yönünü değiştirebilecek güzellikte, karşı konulamaz bir fırtınasm.”

Sözleriyle ikimiz de kül olmanın eşiğine gelmiştik ve o bilmiyordu ama ben yanacak tek bir sağlam uzvu kalmayan bir kül yığınıydım; küllerimden yeniden doğmak isteyen yaralı bir ruhtum.

Yüzüne yaklaşmamla şakaklarını ovuşturarak başını arkaya yatırdı. Bu tepkisiyle dudaklarım henüz yeni çıkmaya başlamış çeneindeki sakallara değdi. Öptüm orayı hem de dudaklarını öper gibi. Elimini gergin göğsüne değdirdiğimde fark ettim kalbi göğüs kafesini delmek üzereydi. Ateşe körükle gider gibi dudaklarımı boynuna kaydırardım. Aniden başını öne eğmesiyle boyun girintisinde hapsoldüm, kokusunda sarhoş.

“Koyma,” dedim beklenmedik bir cesaretle. “Karşı koyma, bırak kendini Mimoza’ya.”

Parmaklarını saçlarıma geçirip canımı acıtmadan hafif çekti. “Mimoza’m...” Zorlukla konuşabildiğinde başımı kaldırmamı istiyordu. İstediyini verdim ona. Başımı kaldırır kaldırmaz yüzüme bile bakmadan alnını düşer gibi alnıma bıraktı. “Kıyamıyorum,” dedi titreyen sesiyle. “Korkuyorum Liza, hayatımda ilk defa bir şeyden bu kadar korkuyorum. Seni incitmekten, savurmaktan hatta yakmaktan ölesiye korkuyorum.” Saçlarıma kenetlenen parmakları gevşedi, başı daha çok eğildi.

Yanaklarına dokunup, “Rüzgâr’ım,” diye mırıldandım. “İncit-

mezsın ki sen beni, kırmazsın, kırsan da öpersin geçer,” dedim tıpkı bir çocuk gibi.

Sözlerim onun belini daha çok büktü, omuzları biraz daha düştü. Oysa dimdik dururdu o, asla eğilmezdi onun başı, düşmezdi omuzları. Alnındaki terler tenimizden kayıp gidiyor, nefesi kontrolü dışında sıklaşıyordu. “Gardımı düşürüyorsun Liza ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor,” dedi ve hızla kucağından indiriverdi beni.

Offf... Gerçekten offf... Kırılmıştım ama bu kez. Sözleri her ne kadar beni korumaya yönelik olsa da kırılmıştım yine de. Ben de böyleydım işte. Kendini tutamamaktan, beni üzmemekten korkuyordu ama bu üç olmuştu ve artık gururumun kırıldığım hissediyordum.

Kollarımı küskün küskün göğsümde birleştirdim, saçlarımı ondan tarafa savurdum ve çıplak ayaklarımı fayansa yapıştırı yapıştırı salona yürüdüm. Dudaklarımı büzüp siyah koltuklarına kuruldum. Küsmüştüm ona. Hem de çok pis küsmüştüm. Barışmaya da hiç niyetim yoktu. Küsüp gittiğim yer de onların salonu, onların koltuğuydu. Bu kadar küsebiliyordum ancak bu kadar gidebiliyordum ondan.

Çok değil, saniyesinde yanı başımda belirdi ancak yanıma oturmak yerine halının üzerine dizlerini bıraktı. Hemen dizlerimin dibindeydi. Bunu neden yaptığını anlayamıyordum.

Başımı camdan tarafa çevirip görmezden geldim. Gördü mü bilmiyordum ama dönerken dilimi çıkarmıştım. Kollarımı göğsümden çözüp ellerimi avuçlarının arasına aldığı anda ısrarla kaçıyor gözlerim ondan ama dayanamayarak belli belirsiz göz ucuyla baktım. Gülen gözleri, benim büzülen dudaklarımı görünce daha güzel gülümsemeye başladı. Gülüşün Rüzgâr'ı vardı resmen. Öyle tatlıydı ki...

“Bir isim bu kadar mı yakışır bir insana...” diyerek yanıma oturduğunda ellerim hâlâ ellerinde duruyordu. “Kırılmaya, küsmeye her an hazır olan, narin, inatçı bir Mimoza Tanesi.”

“Git Poyraz, küsüm ben sana.” Dağdan gelip bağdakini kovan o kişi tam da ben oluyordum.

“Ya Rüzgâr... Ona da mı küstün?”

Alt dudağımı sarkıtırken, “Bilmiyorum,” dedim. “Düşünmem lazım.”

“Yardımcı olmamı ister misin?”

“Nasıl yardımcı olacakmışsın?”

“Mimoza Tanesi?” Gözlerimiz kesiştiğinde inadımın kırıldığını gördü, bu da onu cesaretlendirmiş olacak ki belimden yakaladığı gibi beni kendine çekti. “Bırak kendini Rüzgâr’a.”

Sesindeki derinlikte boğulduğumu hissediyordum. Kaşlarımı kaldırmaya çalıştım, beni saniyesinde etkisi altına almış olması sınırlarımı bozuyordu. Ancak o durmadı ve dudaklarını neredeyse dudaklarıma değecek kadar yaklaştırdı.

“Ne yapıyorsun?” dediğimde beni kendine o kadar yaklaştırdı ki neredeyse dizlerine oturtacaktı.

“Gardımı düşürmeye çalışıyorum,” dedi ve biraz daha yaklaştırdı beni kendine, artık neredeyse dizlerindeydim.

Her ne kadar erimeye hazır olsam da bu inatçı ve dengesiz bir Mimoza olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. İnadımı konuşturarak ellerimi ellerinden çekip yeniden göğsümde birleştirdim.

“Sakın ha, düşürme gardını, sonra bir yerlerine öpücüğüm falan çarpar Allah korusun.”

Bir başka gülümsedi; bambaşka, eşsiz bir gülümsemeydi bu. Az önce düğmelerini açtığı esmer tenine, geniş omuzlarına kayarken bakışlarım, “Sen beni öpmek mi istiyorsun?” diye sordu tutkuyla.

Kulaklarımdan tüm bedenime yayılan kelimeleriyle içime ılık ılık bir şeylerin sızdığını hissettim. Gözlerimi sıkıca yumup dudaklarıma dokunduğu o ana gittim yeniden. İstiyordum. Sadece öpmek değil, ben bütünüyle onun olmak istiyordum. Belki savrulacaktım, yanacaktım, belki de yok olacaktım ama önce tutunacak, varlığımı hissedecektim ve hiçbir zaman pişman olmayacaktım. Bu defa da o savursun, o yaksın, o öldürsün istiyordum ama önce yaşatsın.

Sıcak bir haziran günüydü.

Alnında minik minik terler.

Kalbinde küçük bir Mimoza.

Dizlerinde de Liza...

Kucağında bir yer bulmuştum kendime ama bu defa kalkmaya hiç niyetim yoktu, gerekirse her yerine pranga vurup dudaklarım mühürleyecektim. Çekecektim kokusunu içime içime, iliklerime kadar işleyene dek, her bir zerrem ona bulanana dek, tenim onda yok olana dek...

Artık küçük bir Mimoza gibi değil, şehvete yenik düşmüş Liza gibiydim. O da baktı bana, tıpkı benim ona baktığım gibi. Aldığım onayla pozisyonumu değiştirip tek bacağımı diğer yana attım, bedenini bacaklarımın arasına aldım. Hissetti beni her bir zerresinde ama bu defa bambaşka bir şekilde. Gözleri kısılrken bakışları derinleşti, alnındaki terler usulca süzölmeye başladı esmer teninden. Kaçmıyordu artık benden, aksine yaklaşıyordu beni kendine. O da istiyordu beni, hem de her bir zerresinde, her zerremle.

Elleriyle belimi kavradığında yerimi sabitler gibi çekti beni kendine ve daha çok bastırdı sertliğine. Hissettirdi bana kendini her şeyiyle, her yerimde. Yaşadığı hisle mümkünmüş gibi daha çok kısıldı gözleri, acı çekiyormuş gibi buruşturdu o şiir gibi yüzünü. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, gözlerimin içine baka baka ısırırdı hem de defalarca. Delicesine arzuluyordu beni ve bu defa o da teslim olmak istiyordu. Her hareketi, her bir mimiği tenimdeki ateşi köröklüyor, ona olan hislerimin derinliğini gözler önüne seriyordu.

Parmak uçlarımı kısıtğı simsiyah gözlerinde, buruşturduğu yüzünün her bir noktasında gezdirdim. Isırarak kızarttığı dudaklarında son buldu bu gezinti. Yüzüne doğru yaklaştığımda ıslattığı dolgun dudakları sabırsızlıkla bekliyordu diğer yarısını. O kadar sabırsızdı ki bu defa ben değil, o buluşturdu dudaklarımızı hem de benim aksime oldukça aşk, tutku, şehvet dolu bir temasla.

“İstiyorum,” diye mırıldandı ona mühürlü dudaklarım, onun dudaklarının arasına usulca sızarken. “Öpmek istiyorum seni. İliklerime kadar hissetmek istiyorum her zerreni.” Dudaklarım çenesine, oradan da boynuna doğru yol alırken belimde duran elinin teki

saçlarıma ulaştı. Kendimi ona daha çok bastırırken, “Her şeyimle senin olmak istiyorum,” diye fısıldadım tutku dolu bir tınıyla.

Bir an ikimizin de soluğu kesildi. Durduk, sustuk ve aynı anda yutkunduk. Saçlarımda duran elleriyle başımı kaldırıp yüzünü görmemi sağladı. Baktı tereddütle yüzüme, baktım tereddütsüzce siyah incilerine. Gülümsedi burukça, gülümsedim içtenlikle.

“Seni öyle arzuluyorum ki Liza, aklın hayalin almaz,” dedi zorlukla verdiği nefesi eşliğinde. Dudaklarıma kısa soluklu bir öpücük bırakıp hafif geri çekilirken, “Ama kıyamıyorum,” diye ekledi bir kez daha.

“Ölürüm ben sana,” demek istedim haykırırcasına.

Yemin ederim ölürüm sana, anlayışına, nahifliğine, bana kıymayışına, kendinden sakınışına, sevişine, her bir zerresine ölürüm, en çok da şuurunı kaybettiğin anda bile beni düşünüyor oluşuna.

“Sen kıymazsın ki bana,” dedim tereddütsüzce.

Kıymazdı. Ölürdü ama öldürmezdi.

“Yaralısın Mimoza’m,” dedi o nahif sesiyle. Dudaklarıma minik, sıcak bir öpücük daha bıraktı. “Biliyorum, yaraların sarılsın istiyorsun. Ama ben bir yarayı sararken başka bir yara açarsam eğer, kendimi affedemem.”

“Yarımım Rüzgâr’ım,” dedim onun aksine güçlü çıkan sesimle. Aynı şekilde dudaklarında kımıldandı dudaklarım. “Diğer yarımı istiyorum.” Gözlerimi aldı gözlerine. Görmek, emin olmak istiyordu. İstedğini verdim ona. Kendimden emin bir öz güvenle baktım siyah incilerine. “Ben artık tamamlanmak istiyorum.”

Benden emin olur olmaz bacaklarımı beline doladı, ensesine daha sıkı asıldım. Bedenlerimiz içi içe geçmişti sanki, kokularımız bir olmuştu. Ölüyordum, eriyordum kollarında.

Beni kucağından indirmeden yavaşça doğrulduğunda yüzümü boynuna saklar gibi kapattım. Başımın üzerine dudaklarını bırakıp odasına giden yola girene kadar her bir saç telimi öpmek ister gibi öptü saçlarımı. Biliyorum, bu yolun sonu çıkmaz bir sokaktı ve bile isteye giriyordum. Çünkü benim yolum Rüzgâr’dı, yönümse kuzey.

Ondan başka yol yoktu bana, ondan başkası yol olamazdı bana.

“Nefesim sana hava, tenim deva, dudaklarımdan dökülen dam-
lar ise kırılan dallarına şifa olmayacaksa ne diye essin ki bu Deli
Rüzgâr?”

O Mimoza'ya hava, Liza'ya deva, yaralı ruhuma ise şifaydı.

Odaya nasıl geldik, sırtım hangi ara yatağa değdi, hiçbirini ha-
tırlamıyordum ama onun gözlerimin içine bakamayışını, her bir saç
telimi tek tek öpüşünü, bana ince bir buz kristaliymişim gibi kırma-
mak, eritmemek için zorlukla dokunuşunu, tüm bunlara rağmen her
bir parçamı yeni baştan yazmak ister gibi özenle öpüşünü hatırlıyordum,
iliklerime kadar da hissediyordum.

Tenimi bir an bile düşünmeden açtım ona, hem de tüm çıplak-
lığıyla. Tuhaftı çünkü ben hiç utanmadım. En savunmasız hâlimle
karşısında duruyor olmama rağmen kendimi hiç bu kadar güvende
hissetmemiştim.

İçindeki tereddüde rağmen hayranlığı ve tutkuyu gördüm göz-
lerinde. Bu bakışlarda sadece hayranlık, tutku, aşk ya da arzu yoktu
aynı zamanda aidiyet vardı, gerçek bir yuvanın sıcaklığı ve huzuru
vardı, benim teslimiyetimdeki güvenin yansıması vardı.

Her şeyimle onun olmadan hemen önce, “Bebğim,” diye mırıl-
dandı. Tenime âdeta bir örtüydü bedeni. “Bunu yapmak istediğine
emin misin?”

Tedirgindi. Onun aksine tereddütsüzdüm.

“*Hiç olmadığım kadar,*” dedim kendimden emin bir şekilde.

Odaya girdiğimizden bu yana ilk defa gözlerimin ta içine baktı;
yüzümdeki her bir duyguyu, her bir mimiği görmek ister gibi. İçim-
deki tüm duyguları gözlerime, dudaklarıma, tüm benliğime vererek
bıaktım kendimi Rüzgâr'a.

Ve teni tenime, kokusu kokuma, tadı tadıma karıştı. Bu defa
gerçek anlamda bulandım ona, tüm duyularım onunla kaplandı,
tüm duygularımı ona adadım, her şeyimi ona verdim.

Ben o gün Rüzgâr'a yâr oldum, Poyraz'a ise kapanmaz bir yara.

Saçlarımı öptü, dudaklarımı, çenemi, burnumun ucunu, en çok

da yaralarımı. Son defa baktı gözlerimin içine içine. Rüzgâr tüm hücrelerime sızarken minik bir çığlık dağıldı onun olduğum odaya.

Öyle kıyamadı ki odaya saçılan çığlıklarımı topladı bir bir özenle.

Öyle öptü ki beni, yaralarımı sevdirdi bana.

Öyle bir bulandım ki kokusuna...

O gün sarı siyaha karıştı.

Liza Poyraz'a.

Mimoza ise Rüzgâr'a.

Ve birbirine mühürlü dudaklarımız aralandı.

“Seni ölsem bırakmam artık,” dedi Rüzgâr öleceğini bilemeden.

“Ben istesem de gidemem senden,” dedi Mimoza gideceğini bilemeden.

Ninova

9. Bölüm

Talya

Tuhaftı;

Mutluluktan uçarken, uçuşumdan atlar gibiydi.¹²

13 Haziran 2008 / İSTANBUL

Yaşamak istemiştim, devam edebilmek için bir umuda tutunmak. Ruhum aitti zaten ona, teslim ettim bedenimi de benliğimi esir alan kokusuna; tek bir an bile düşünmeden, hiç tereddüt etmeden.

Vücudumu huzur veren kokusuna daha çok yaklaştırdığımda göğsüne yaslı duran başımı daha sıkı bastırdı kendine kalbine hapsedmek istercesine, o sırada başımın üzerine küçük bir de öpücüğü düşmüştü. İnanamıyordum hâlâ her şeyimle onun olduğuma, en savunmasız, en kırılgan hâlimle kollarında durduğuma, her yanımın ona bulandığına, hayalini kurarken bile utandığım anın içine sıkışıp kaldığıma...

12. Yazara aittir.

Öyle mutluydum ki tüm bu yaşadıklarımın bir rüyadan ibaret olmasından ölesiye korkuyordum. Açamıyordum gözlerimi mutluluktan göz pınarlarıma kadar dayanan yaşlara rağmen ama kulaklarımda dolanan fısıltıyla uyandım gördüğüm rüyadan.

“Talya...”

Normalde de tıkanık olan algılarım, sanki tamamıyla kapatmıştı kapılarını. Sıkıttığım dişlerimin arasından, “Ne?!” diye zorlukla bir ses firar etti.

“Talya...” diye fısıldadı yeniden kulaklarımdan içine.

Soluğum kesildi. Neydi bu şimdi, kimdi bu kız? En güzel, en huzurlu anımda üzerime bir çığ gibi düşen mikrop yığını!

Dirseklerimi göğsüne geçirdiğim gibi hızla doğrulup öfkeyle baktım. Bakışları yüzümde değil de vücudumda gezinince fark ettim, çıplaktım. Kahretsin! Bunu hiç beklemiyordum. Gözleri sonsuz mutluluğa kapılarını araladı birden. Sebebi sarf ettiği kelimedenden mi yoksa gördüğü manzaradan mıydı? Ah, sanırım bu kadarını anlayacak kapasitedeydim.

Beline kadar örtülü duran çarşafı çekip vücudumu örtmeye çalıştığımda bu defa da onu çıplak bıraktım. Yok artık! Utançtan gemek üzereydim. Bu kadarı da çok fazlaydı ama...

Dehşetle açılan gözlerimi ellerimle kapattım sıkıca. Bu kez de üzerimdeki çarşaf beni yarı yolda bıraktı ve ben çırlıçıplak kaldım. Aman Allah'ım! Sınanıyordum, resmen sınanıyordum.

Odada yankılanan kahkahasıyla, “Kes şunu Poyraz! Dön arkayı, giyinmek istiyorum,” diye cırladım.

“Utaniyor musun hâlâ benden?”

“Çıplağım farkında mısın, utanmam anormal bir durummuş gibi konuşmasana!”

Gözlerimi açmadan içgüdüsel bir hareketle çarşafa uzanırken çevik bir hareketle kollarımdan yakaladı. Ne olduğunu bile anlamadan belimden kavrayıp beni kendine doğru çekti ve yüzüstü göğsünün üzerine yatırdı.

“Benimsin Mimoza'm...” dedi masalsi bir tonla, masallardaki

gibi bir aşkla. “O eşsiz kokun, kızaran yanakların, büzülen dudakların, kabaran tenin, sarılaştan gözlerin...” Başımın üzerinden öptüğünde dolu dolu gözlerle dinliyordum onu. “Kalbin...” dedi başımı sol göğsünün üzerine sıkıca bastırırken. “O zaten bende.”

Sesindeki huzura sarılmak istedim, tonundaki büyüye kapılıp masallar diyarına ışınlanmak istedim ama ona olan öfkemi hatırlayarak, “Ee, ne olmuş yani?” dedim, bunu söylerken göğsüne daha çok sokulduğum gerçeğini de görmezden geldim.

Parmak uçları omuzlarımdan belime doğru minik adımlarla ilerlerken, “Utanmanı gerektirecek bir durum yok,” dedi ve gözlerimizi buluşturdu.

Dakikalar önce tüm çıplaklığımın karşısında duran ben, şimdi hiç utanmadığım kadar utandığımı hissediyordum. Bakışlarındaki derinlikten kaçır gibi yüzümü boynundaki o muazzam kavise sakladım. Ona küsüp tenine saklanıyordum, ona kızıp kokusuna sığınyordum. Resmen bağımlıydım kokusuna, bugünden itibaren tenine de.

“Ama hâlâ utaniyorum.”

“Sadece âşık değil, aynı zamanda hayranım sana. Nasıl olur da aynı anda tüm güzellikleri barındırabiliyorsun o güzel ruhunda?”

Başımı yeniden kaldırdı. “Aç o güzel gözlerini.”

Bakışlarına aynı yoğunlukla karşılık verince zaman durdu bizim için. Geçen her saniyede hayranlığının arttığına, yeniden âşık olduğuna tanık oldum. Yüzüme eğilip dudaklarım alnıma bastırdı. Bu öyle bir öpücüktü ki az önceki cümlelerinin altına atılan bir imza, kalbime kazman bir mühür gibiydi. Öyle işledi ki bu öpücük benliğime, gözlerimden süzülen minik bir yaş kalbinin orta yerine düştü mutluluğumuza şahitlik edercesine.

Oturur vaziyete geçip beni de dizlerin üzerine çekti. Bir bebeği tutar gibi tutuyordu kucağında beni; öyle naif, öyle masum, öyle koruyucu...

Saçlarımı öptü koklar gibi, hem de defalarca. Son bir defa öptüğünde, “Artık kokun da bende...” dedi derin sesiyle. “*Kokunu kal-*

bime hapsettım,” diye ekledi koruma altına aldım der gibi, sonra, “Talya...” diye devam etti hiç beklemeden.

Ne yapmaya çalışıyordu bana? Gözlerimin içine bakıp neden başka bir kızın ismini söyleyip duruyordu? Kimdi bu? Tam da unutmuşken neden hatırlatıp duruyordu?

Aniden kucağından kalkıp yanı başına oturdum. Sırtımı yatak başlığına dayayıp bacaklarımı karnıma, çarşafı da omuzlarıma kadar çektim. Dudaklarımı büzüp alnımı dizlerime bıraktım ve sessiz sessiz ağlamaya başladım. Kim olduğunu bile sormak istemiyordum, böylesine özel bir anda aramıza girip durması yeterince sinir bozucuydu. Yine de yokladım hafızamı böyle birini tanıımıyordum, tanımak da istemiyor...

“Kim olduğunu sormayacak mısın?”

“Kim olduğunu merak etmiyorum.” *Yalan.*

“Ama ben söylemek istiyorum.” *Doğru.*

Pozisyonumu bozmadan beni kollarıyla sarıp yeniden dizlerinin üzerine oturttu. Kolları bu kadar uzun muydu?

“Talya... Doğanın uyanışı, baharın müjdeleyicisi...”

Sinirlerim iyice bozuldu, şimdi de masalımıza dâhil olmuştu. Saçlarım tek tek yolup, tırnaklarımı yüzünü bile görmediğim kızın suratına batırmak istiyordum.

Kendime hâkim olmaya çalıştığımda dudaklarım bana ihanet edercesine, “Kim o pislik?!” diye bağırdı.

Alnıma bastırıldığı dudakları eşliğinde, “Kızımız...” diye mırıldandı bir mucizeden bahseder gibi. “Talya’mız.”

Usulca akan gözyaşlarımın arasından, “Ne dedin sen?” diye sorabilmenin mutluluğunu yaşıyordum.

Gözyaşlarıma dokunarak, “Baharı müjdeleyecek, baharda da mimozalar çiçek açacak,” dedi şiir okur gibi. O şiirden sızan mısraları dudaklarıma üfledi ve, “Sonra bir Rüzgâr esecek kuzeyden ve bir mucize daha olacak, Mimoza meyve verecek,” diye ekledi üflediği mısralardan kaçan dizeleri yakalayıp ruhuma yerleştirirken.

Heyecandan ölmek üzereydim. Önce kendi yazdığı masalın başkahramam yapmıştı beni, şimdi de kızının annesi olmamı istiyordu. Ağlamaya başladım hem de mutluluktan. İki eliyle birden yüzümü kavradığında öyle mutluydu ki...

Kendimize ait yeni bir dünya kurmuştuk, içinde sadece onun ve benim olduğum bir dünya. Kulaklarımızı delercesine bağırarak acılarımızı susturduğumuz, etrafımızda dolanan karabulutlara da kör olduğumuz bir dünya. Sarıydı orada gökyüzü, yıldızlı... Mesela karanlık değildi gece, sarı hareler saçıyor ay tıpkı güneş gibi, tıpkı gözleri gibi. Tam da o an siyah gözlerinde sarı ışıltılar belirdi. Oysa simsiyahtı gözleri gece gibi, sıcacıktı teni huzur gibi, büyüleyiciydi kokusu cenneti tasvir eder gibi.

Ve Rüzgâr'dı o...

Savrulursun dediği küçük Mimoza'sına nefesini usulca üfleyip, kalbinin ortasına konduran deli bir Rüzgâr...

“Bizim kızımız mı?”

“Bir eşi olmayan annesinin benzeri olan kızımız.”

Başını salladı. “Rüzgâr'la Mimoza'nın.”

“Poyraz'la Liza'nın.”

Parmağımla önce onu, sonra kendimi işaret ettim. “Senin ve benim.”

Saçlarımda gezinti hâlinde olan parmaklarını çekmeden kulağıma eğilip sıcak nefesiyle tekrar fısıldadı. “Saçları Mimoza'm olsun...”

Parmak uçlarımı güzel gözlerine dokundurdum. “Gözleri Rüzgâr'ım...”

İki dudağımın arasında can buldu nefesi. “Dudakları Liza'm...”

Kokusuna buladım yüzümün her bir noktasını. “Kokusu Poyraz'ım...”

Tenime bir tüy hafifliğiyle dokundurdu parmak uçlarını. “Teni Mimoza Tanesi...”

Gözlerimden mutluluk damlaları akarken elim kendiliğinden karnıma gitti. “Sahiden olur mu? Rüzgâr gibi bakan, Mimoza ile

Rüzgâr gibi kokan... Simsiyah, boncuk gözlü bir kızımız olur mu dersin?" *Talya'mız, bizim kızımız...* Düşüncesi bile alıyordu aklımı başımdan.

Eğilip önce karnımın üzerinde duran ellerimi, sonra da göbeğimi öptü, sanki hayallerimiz gerçek olmuş gibiydi.

"Kokusunu Mimoza'dan, saçlarını geceden alan..." Bir dua okur gibi gözlerini sıkıca yumup öyle mırıldanmıştı.

"İnanırsak olur."

"Sen inanıyor musun peki?"

"Ben sadece inanmıyorum, aynı zamanda hissediyorum, olacak." Tereddütsüzdü.

Gözlerimi mutlulukla kırpıştırırken güzel başını kaldırıp yanıma yumuşak ve anlamlı bir öpücük bıraktı.

Yüzünü yakaladığım gibi yanaklarına öpücükler kondururken, "O zaman kapat gözlerini," dedim birden.

"Neden?"

"Kapat lütfen." Kucağından kalkmadan dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimle gözlerini örttüm. "Ellerimi çekiyorum ama o gözler açılmayacak."

Kollarıyla belime yılan gibi dolanırken kocaman gülümsedi.

Gülüşünden öperken, "Tamam," diye mırıldandı.

Daha güzel gülümsedi. Bir daha öpüverdim. Baktım daha güzel gülümsüyor, ben de daha büyük öpüverdim. Gördüm ki gülüşleri ışıldıyor, ben de gülüşlerini içime çekercesine öptüm. Bacaklarımı iki yana ayırıp beni sıkıca kendine bastırınca dilimi ısırđım. Ah, anladım ki altta kalmayacak, anında durdum. Zira bu böyle sonsuza dek sürebilirdi ama kalbimdekileri onun ruhuna akıtmak için sabırsızlanıyordum. Bu düşünceyle bacaklarımı beline sıkıca dolayıp başımı kalbinin üzerine yasladım. Kolları sıkıca etrafımı sararken derin bir nefes verdim ve ruhumdan, kalbimden, bedenimden sonra hayallerimi de sundum ona.

"Parlaklığıyla gözleri kamaştıran sarı ışıklarla kaplı sıcacık bir

mekândayız. Rüyalarındaki gibi değil, masallardaki gibi bir mekân. Girişte bizi karşılayan sarı bir halı, yuvarlak masalar, sarı masa örtüleri, masalarda beyaz vazolar ve içlerinde sarı sarı mimozalar. Mimozalar her yerde; masalarda, zeminde hatta tavanda. Daha ilk girişten dolacak kokusu ciğerlerimize. Sonra iki âşık belirecek... Gözleri alan aydınlatmaların arasından bile biri ay, diğeri ise güneş gibi parlayacak. Biri deli bir Rüzgâr olacak, diğeri ise küçük bir Mimoza Tanesi.”

Öyle güzel gülümsedi ki o ana gidip bizzat yaşadığına emin oldum. Parmak uçlarıyla saçlarımı okşarken dudaklarımı sol göğsüne dokundurup masallar diyarındaki yolculuğumuza devam ettim.

“Gelin; beyazlar içinde bir peri kızı değil, sarılar içinde küçük bir Mimoza Tanesi. Buğday tenine sarı ipeksi bir gelinlik dolamış, ince belini yarıya kadar açıkta bırakmış, uçuş uçuş yırtmaçlı gelinliğinden sızan bacağına da dans ederken Rüzgâr’ın avucuna teslim etmiş.” Sanki o anı yaşıyormuş gibi parmak uçlarını nahifçe bacağımda kaydırmaya başladı. “Sonra bir Rüzgâr esecek kuzeyden, en kuzeyden... Siyahlar içinde jilet gibi bir damatlıkla değil, spor, ekru bir takımla yakasında mimoza çiçeği, kolunda da küçük Mimoza’sıyla.”

Benim oldu güzel gözleri. Kısa süreli bir bakışmanın ardından beni kucğından indirmeden yatağın yanındaki siyah komodine uzandı. İkinci çekmecedен aldığı küçük, sarı bir kutuya bakarak, “Şimdi gözlerini yumma sırası sende,” dedi ve tek elini gözlerimde kaydırđı.

Gözlerimi yumar yummaz parmak uçlarını boynumda hissettim. Saçlarımı sağ, dudaklarını da sol omzuma bıraktı ve ensemeye kayan parmaklarıyla boynuma bir kolye taktı.

“O güzel boynunda da bu kolye olacak,” dedi aynı yere dudaklarını bırakarak.

Gözlerimi ondan alarak köprücük kemiklerimin ortasında duran kolyeme baktım. Ve bir daha. Sonra bir daha. Dayanamayıp bir daha baktım.

Bu bir mimoza çiçeğiydi; sarı, salkım şeklinde bir mimoza çiçeği...

Hangi duanın karşılığıydı bana, hangi acının armağanı? Gözlerimde yaşlar birikmişti, aktı usulca mutluluğuma ortak olur gibi. Dokundu onlara, sadece dokunmadı, avucunun içine hapsetti eşsiz bir mücevheri salar gibi.

“Okul bittiğinde verecektim. Ama bugüne bir anı, hayallerine giden yuvaya da küçük bir adım olsun istedim.”

Ben de baktım ona aynı hislerle. Erkeksi hatlarına rağmen yüz ifadesi öyle masum, öyle derin, öyle tatlıydı ki...

“Ben, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu çok anlamlı.” Titreyen parmak uçlarımı yüzünde gezdirdim. Her satırını ezberlemek ister gibi, her kıvrımını aklıma kazır gibi, her parçasını içimde saklamak ister gibi. “Bu benim hayatımda aldığım en özel, en güzel hediye.”

“Hayatımda sahnelenen en özel bölümsün Liza.” Benim onu sevdiğim gibi yüzümün her parçasını sevmeye başladı. “Paha biçilemez, değeri ölçülemez, nadide bir çiçeksin.” Yerimi hatırlatırcasına göğsüne sımsıkı bastırdı beni. “Güzelliğinle dönen başımı egeceğim tek insansın.”

Son sözleriyle öptüm onu.

Öyle bir öptüm ki ona olan aidiyetimi tenine kazır gibi, *ne olur beni unutma* der gibi. Sonra hızla geri çektim kendimi, tesirli bir hipnozdan çıkmış gibi, güzel bir rüyadan uyanmış gibi.

“Benim artık gitmem lazım,” dedim hiç olmadığım kadar güçlü ve mutlu görünmeye çalışarak.

Gitmek istemediğimi anladığı an bırakmazdı beni, buna eminim. Donuklaştı birden bakışları, kasıldı yüzü, belirginleştirdi damarları.

Yüzümü avuçlarının arasına alarak, “Liza,” diye mırıldandı zorlukla. “*Gitmek zorunda değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?*”

Bu onun *gitme* deyiş şekliydi. Gitmemi istemiyordu, gitmeyi istemiyordum. Kalbi acıyordu, kalbim paramparça oluyordu. Nefes alamıyordu ama yine de bana nefes olmaya çalışıyordu. İçimde fırtınalar, kıyametler koparken gülümsedim kocaman.

“Biliyorum sevgilim,” dedim sanki mümkünmüş gibi daha büyük gülümserken. “Ama gitmek istiyorum,” diye de yalan söyledim. Dayanamadım, yeniden atıldım boynuna, öptüm, kokladım, soluklandım teninde. “Şimdilik,” diye de tamamladım sözlerimi yeniden yalan söylediğimi bilemeden, bu yalanın ikimizin de en acı gerçeği olacağını bilemeden, bu yalanın onun sonu, benim de kahrım olacağını bilemeden.

Aynı şekilde karşılık verdi dokunuşlarıma.

Öptü, sevdi, kokladı...

Hiç öpmemiş gibi, hiç koklamamış gibi.

Aynı cümleyi tekrar edip durdu. Aynı yalanı söyleyip durdum.

Ve gittim.

Oysa bilmiyordum bu dokunuşlarım son olacaktı, oysa bilmiyordum bu gidişim sonum olacaktı.

10. Bölüm

Çıkamaz Sokak

*"Nereye gitti?" diye soran olursa eğer,
"Hiç gelmediği dünyaya," deyin.
"Neden?" diye soracak olurlarsa,
"Çıkamayacağı tek sokak orasıydı," deyin.¹³*

13 Haziran 2008 / İSTANBUL

Çıkamaz bir sokağa girmiştım; kendi isteğimle, dönüşümün olmayacağını bile bile ve nereye çıkacağını bilmediğim bu yola onu da sürüklemiştim. Tek kişilik bir mezardı benimkisi, sığar mıydık ikimiz de? Gömülür müydü o? Kıyar mıydı insan ona? Kıyamazdım, kıyamadım. Onun omuzlarına bu sorumluluğu yüklemek istemedim. Parlak, bembeyaz bir gelecek bekliyordu onu, kendi karanlığıma hapsedemezdim.

"Gitmek zorunda değilsin; bunu biliyorsun, değil mi?"

13. Yazara aittir.

Son sözleri bunlar olmuştu ancak ben gitmekte kararlı olunca yine kendi ayaklarıyla getirdi beni yuva diye adlandırdıkları yokluğun eşiğine.

Avuç içlerimi öptü şefkatle. Dudakları parmak uçlarıma doğru ağır ağır ilerlerken, “Pişman mısınız?” diye sordu tedirginlikle.

Cevabımı soluksuzca bekliyor gibiydi. Duymak, emin olmak istiyordu. Parmağımı kıvrımlı kirpiklerinin bittiği o güzel noktaya dokundurup kalbimden taştan hisleri onun ruhuna bıraktım.

“Asla!” dedim hiç düşünmeden, bir an bile tereddüt etmeden. “O ana yeniden gitme şansım olsaydı eğer, her şeyimle senin olurum.”

Bu doğrudu. Bedeli ne olursa olsun, asla pişman olmayacaktım.

Minik bir gülümseme bahsetti Mimoza’ya, oysa bana cenneti bahsettiğinden bihaberdi; onsuz bir cennettense onunla cehennemde yanmaya razı olacağımdan da.

Alnımdan öptü bilmem kaçınıcı defa ve hareketlendi dudakları kalbine sığdıramadığı hislerini dile getirircesine.

“Benimsin Liza,” dedi buruk bir zaferle. “Kalbinden ruhuna, teninden kokuna kadar, her şeyinle benimsin.”

Hâlâ inanamıyor gibiydi, yaşadığı buruk mutluluğu da koca yüreğine sığdıramıyordu.

“Seninim Poyraz,” dedim onun aksine saf mutlulukla.

“Seni seviyorum Mimoza’m,” dedi tüm hislerini o üç kelimeye yükler gibi. “Şunu bil ki bugünden itibaren senin hayallerini gerçeğe dönüştürmeden aldığım her nefes, yediğim her lokma haram bana.”

“Seni seviyorum Rüzgâr’ım,” dedim her şeyimi o üç kelimeye verir gibi.

“Dört gün Liza, sadece dört günlüğüne bırakıyorum seni. O da kalbinde en ufak bir sızı, aklında minik bir soru dahi kalmasın diye. Hayatındaki hiçbir keşkenin sebebi ben olmayayım diye.”

“Biliyorum sevgilim ve sen de şunu bil ki o gün geldiğinde hiçbir güç sana gelmeme engel olamayacak.”

Son defa dokundu dudaklarıma, tamamen nefes almaya, nefes

olmaya yönelik bir temastı bu. Aynı anda verdik nefesimizi, aynı anda da geri aldık. Küçük birer damla göz pınarlarımdan süzüldüğü anda, anında fark edip parmaklarını göz pınarlarıma bastırdı.

“Bunlar yanaklarından süzülen son yaşlar olacak.” Sıkıca sarıldı bana. “Artık ağlamak yok Mimoza Tanesi.”

“Ağlamak yok Rüzgâr Yavrusu.”

Oysa ikimiz de bilmiyorduk gözyaşlarım bir daha asla durmayacaktı. Bilmiyorduk gözünden sakındığı Mimoza’sının göz pınarlarını kurutacaklardı.

Daha sıkı sardı kolları, bırakmak istemiyordu. Hızla toparlanıp yüzüme mutlu bir gülümseme oturttum. Son defa soludum nefesini ve hızla uzaklaştım kokusundan, hiç duraksamadan, ardıma bile bakmadan. Baktığımda gidemeyebilirdim, baktığımda atılabilirdim boynuna. Sonra delice ağlayıp, “Bırakma beni,” derdim. “Götür beni en uzak diyarlara ya da yalnızca ikimizin olduğu ıssız bir ormana.”

Eminim ikimiz de bambaşka hayal etmiştik her şeyi. O bilmiyordu ama ben emindim, yâr etmezlerdi beni ona, sırf ben istiyorum diye yine gerçek olamazdı bu rüya. Sevgili annem, tüm kötülükleri hayatındaki erkeklerden görüyor olmasına rağmen bütün kinini kadınlara, kızlara besliyor, zehrini de bu sebepten gücünün yettiğine akıtıyordu, yani bana. Ama bilmiyordu kendi kibrinde, kininde, zehrinde boğulacaktı bir gün.

Hava kararmış, ruhum daralmış, nefesim yetmemeye başlamıştı. Onun gidişiyle yapayalnız kalmıştım. Sığamazdım ki ben onsuz dünyaya, alamazdım ki onsuz nefes ve ben nefessiz kalmıştım. Olmuyor, yetmiyor, batıyor ciğerlerime, dolanıyor kendi nefesim boğazıma soluğumu kesercesine.

Gözlerimi sıkıca birbirine bastırınca dolan gözlerimden birkaç damla süzölmeye başladı. Anında sildim yaşlarımı. Dimdik girecektim bu kapıdan, aynı muamelelere razı olmayacaktım.

Kolyemi çıkarıp cebime attım ve daha fazla oyalanmadan zile bastım. Kısa bir bekleyişin sonunda kapıyı açan Özge oldu. Masum gözlerinde belli belirsiz bir tebessüm peyda olurken, hiçbir şey söylemeden minik adımlarıyla sessizce merdivenlere yöneldi.

Poyraz'ın aldığı ayakkabıları ayakkabılığın köşesinde bir yere sakladım, annemin ortalıkta olmadığı bir an icabına bakacaktım. Otuz altı numara spor bir ayakkabı almıştı bana. Minik bir tebessüm oluşurken dudaklarımda, sessizce ilerlemeye başladım. Sekiz adım sonra mutfak kıpısına ulaşmıştım. Annem her zamanki yerinde, her zamanki pozisyonda yok olmaya devam ediyordu. Varlığını insanların gözünün içine içine sokmaya bayılan Jülide Bozbeyli, aslında hiçbir zaman var olmadığını bir gün anlayabilecek miydi? Yoktu ve yokluğuyla beni de yok etti.

Bana bakmadı ama varlığımdan haberdar olduğundan eminim. Onlardan izinsiz ilk defa çıkmıştım bu kapıdan, hem de suratlarına çarpar gibi. Şimdiye çoktan koluma ya da saçlarıma asılması gerekiyordu, belki de çok daha fenası ama hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Tuhaftı. Acaba beni bu kez nasıl bir felaket bekliyordu?

Aynı sessizlikle odama çıktım. Evin sözde erkekleri ortalıkta görünmüyordu. “Canıma minnet,” diyerek yatağıma uzanıp pikemi kafama kadar çektim.

“Moralim çok bozuk abla.”

Özge'nin moralsiz sesi kulalarımın konuk olduğu an, yüzümdeki pikeyi kaldırdım. Üzerindeki kırmızı ayıcıklı gecelikleriyle öyle masumdu ki bir an içinde yaşadığımız cehennemden kurtulabilmesi için başka bir aileye sahip olmasım diledim, hem de kardeşsiz kalma pahasına.

Yatağın kenarına oturdu ve yanıma gelip başım omzuma yaslandı. Gözlerini perdeleyen siyah saçlarını okşayıp başının üzerinden öptüm.

Kanatsız meleğim benim, umarım hayat sana hakkın olanı layıkıyla verir.

“Neden meleğim, canını sıkın bir şey mi oldu?”

“Abla,” dedi dolu dolu gözleriyle. Minik suratından hüznün dalgaları geçti. “Almanya’da çok kalmayacaksın, değil mi?”

Anlamadım. Sessiz ve tepkisiz kaldım. Benden tek bir harf kırıntısı çıkmayınca sormaya devam etti Özge.

“Almanya nasıl bir yerdir abla? Yavuz amcamların evi güzel midir? Bence kesin çok güzeldir. Hem bahçelerinde park da varmış, biliyor musun? Keşke ben de gelseydim sizinle. Babam neden beni de götürmüyor? Annem de gelmeyecekmiş. Çok kalmayacaksınız, değil mi?”

Kulaklarım sağır, bedenim hissizdi. Nereden çıkmıştı bu Almanya işi? Hem benim okulum, sınavım, Rüzgâr’ım...

“Ne Almanya’sı?!”

Tek kurabildiğim cümle buydu. Benim de bir birey olduğumu, daha doğrusu benim bir insan olduğumu ne zaman idrak edeceklerdi? Ne zaman alınmıştı bu karar? Poyraz’la yaşadıklarımızı anlayıp sürgün ediliyor olabilir miydim? Hayır! Bu onların tarzı değildi, onlar direkt idam ederlerdi ya da ömür boyu bir zindana hapseder...

Uyuşmuş bir beden ve kapalı algılarla Özge’nin cevabını duymam zaman almıştı.

“Babamla beraber Almanya’ya gidecekmışsiniz. Annemle babam konuşurlarken duydum.”

“Başka neler duydun ablacığım?”

“Sabah erkenden Yavuz amcamlar sizi havaalanından alacaklarmış. Öyle dedi babam anneme.”

Yani bu gece, saatler sonra. Bu defa gerçek anlamda nefessiz kalmıştım. Tişörtümün yakasını iki elimle birden kavrayıp çekiştirmeye başladım. Kesik nefeslerim her soluk aldığımda bir bıçak gibi kesiyordu boğazımı. Özge’nin bana bakan kaygı dolu, korkulu gözleri bile beni kendime getiremiyordu.

Kalbimin çılgınlıklarını duymazdan gelip beynimin komutuyla bir solukta mutfığa ulaştım. Annem elindeki sigaradan öyle bir soluk alıyordu ki yanaklarında derin derin çukurlar oluştu. Ne yazık ki soluduğu tek şey nikotin değildi; benim hayatım, umudum, hayallerim hatta kanımdı. Tüm cesaretimi toplayıp beynimi kemiren o soruyu sordum.

“Nereden çıktı bu Almanya işi?” Kurmuş olduğum cümlelerin

netliğine rağmen sesim oldukça cılız çıkmıştı. “Yani benim okulum, sınavım...” *Benim Rüzgâr’ım*.

Bakışlarını elindeki sigaraya sabitledi. Külü, pencereden aşağı savururken gözünün ucuyla bana baktı.

“Karneni ben alırım,” dedi tıpkı sorumluluk sahibi, düşünceli bir anne gibi. *Allah razı olsun*.

“Ne zaman döneceğiz? Ya sınavım, sınava çok az bir süre kaldı. Hem siz neden gelmiyorsunuz?” Başını hışımla benden tarafa çevirdi; korkutucuydu, korkunçtu. Tek bir bakışıyla süt dökmüş kediye dönmüştüm. “Yani... Ona göre hazırlayayım valizimi.”

Bakışları üzerimde dolanıyordu. Bunu anlaması mümkün değildi ama yine de Poyraz’la yaşadıklarımızı anlayıp anlamadığını düşünmeden edemiyordum.

Biten sigarasını camdan aşağı atıp ayağa kalktığı anda korkudan ölmek üzereydim. Lanet olsun! Bana da bana yıllardır bir ucubeymişim gibi davrananlara da! Olmuyordu, yılların birikimi bir günde atılamıyordu. İçimdeki kahrolası korkulardan kurtulamıyordum fakat gözlerime dolan yaşlardan çenemi kaldırarak kurtulabilirdim.

Buzdolabından aldığı su şişesiyle kendine bir bardak su doldurduğunda başımı kendimce dik tutmaya devam ediyordum. Suyundan birkaç yudum aldıktan sonra, “Küçük bir çanta hazırla, yeter,” diye buyurdu.

İçimden derin bir oh çektim. Ne kadar kalacağımızı öğrenememiştik ama çok kalmayacağımız aşikâr olmuştu. Pasaport, vize, bu işlemler ne zaman yapılmıştı ne zamandan beri planlanıyordu bu seyahat, hiçbir fikrim yoktu. Sorsam söylemezlerdi.

Hissettiğim rahatlamayla, “Telefonumu alabilir miyim?” diye safça bir soru sordum. Öyle bir baktı ki yüzüme aklım gitti. “Sınavla alakalı öğrenmem gerekenler olabilir.”

İfadesini değiştirmeden köşe takımına kuruldu. Damarına basmamam kendi yararımıydı. Yavaşça arkamı dönüp odama çıktım. Çalışma masamın sandalyesine oturup dirseklerimi masaya dayadım, başımı ellerimin arasına alıp düşünmeye başladım. Aklıma ilk

gelen çözümlerle kendime yeniden lanet okumaya başladım. Kahretsin ki telefonum olmadığından Poyraz'ı arayamıyordum. Hem arayıp ne diyecektim? “Sevgilim, yangından mal kaçırır gibi Almanya'ya kaçırılıyorum hem de senin olduğum gün hem de bu gece.” Dakikalar içinde soluğu evde alır, beni almadan da gitmezdi. Ya sonra? Hem Bozbeyli ailesini karşısına alacaktı hem de Yağız'ı. İşler, tamamen içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu.

Bir sonuca varamadığım düşüncelerimle beyin fonksiyonlarımı öldürmeden küçük bir çanta hazırladım kendime. Bugünlük bu kadar aksiyon yeterliydi, daha fazlasını kaldırarak takatim yoktu. İçimi az da olsa rahatlatan, Yavuz amcamların yanma gidiyor oluşumdu. Amcam, babam gibi değildi; anlayışlı, babacan ve merhametliydi.

İlk olarak kolyemi çantanın içindeki küçük cebe sıkıştırdım, sınıfça çekilmiş topluluk fotoğrafımızı en alta yerleştirdim. Elimde olan tek fotoğrafıydı bu. Korkudan telefonumda hiçbir fotoğraf tutamıyordum.

Sanki ilk defa görüyormuş gibi bakındım etrafa. Yapmış olduğum tüm çıkarımlara rağmen içimin neden bu kadar huzursuz oluşuna bir anlam veremiyordum. Bu ev, bu oda neden bu kadar yabancı geliyordu bana? Neden ait olduğum yerde olamıyordum?

Kalbimdeki yüklerin göz kapaklarıma oturmasıyla gece lambasına dokunup, yatağıma uzandım ve kendimi uykuya teslim ettim.

Kırılmaya yemin edilmiş gibi vurulan kapı sesiyle uyanıp, panikle yataktan fırladım. Odamın kapısını açmamla babamla annemin merdivenlere yöneldiğini gördüm. Panik hâliyle saate bakmayı da akıl edememiştim ama annemin ve babamın üzerinde gecelik değil, gündelik kıyafetler vardı.

“Odana gir Liza!”

Babamdan aldığım emir doğrultusunda yönümü yeniden odama çevirdim. Beni kapının eşiğinde durduran Özge'nin korku dolu sesiydi.

“Ne oldu abla? Neden kapıya kötü kötü vuruyorlar?”

Kucakladığım gibi kendi odama getirdim. Uyku mahmuru

gözlerini korku bürümüş, siyah, uzun saçları birbirine girmişti. Onu yatağımın kenarına oturtup dizlerimin üzerine çöktüm.

“Bilmiyorum meleğim ama sen uslu bir kız olursan bunu öğrenebilirim,” dedim bir yaramazlığa ortak olmasını ister gibi.

Benim gülümsediğimi gören kahverengi gözleri ışıldadı ama bu durum pek de uzun sürmedi. Evin içinde yankılanan bağırtılarla ellerimi onun kulaklarına siper ettim. Bu şekilde neler olduğunu öğrenemeyeceğimden çalışma masamın çekmecesinden aldığım müzik çalarımı ve kulaklığımı Özge için hazırladım. Ona sevdiği bir müziği açıp kulaklarını güvende tuttum. Yavaşça merdivenlere yöneldiğimde korkunun esareti altına girmeme ramak kalmıştı.

Henüz birkaç basamak inmiştim ki duyduğum sesle ayaklarım basamağa çakılıp kaldı. Evin içinde yankılanan o kalın ve ürkütücü ses Yağız’a aitti. Elimini tüm gücümle kalbime bastırdım. Poyraz iyi miydi? Yağız, neden bu saatte Bozbeyli villasına baskın yapar gibi gelmişti? Aklımı oynatmak üzereydim. Beynime ele geçiren korku, bedenimi de ele geçirmeden henüz tutan bacaklarımı hareket ettirmeye başladım.

İki basamak daha indiğimde gördüğüm manzarayla gözlerim kocaman açıldı. Yağız, büyük elleriyle babamın boğazına yapışmış var gücüyle sıkıyordu. Babamın koyu renk teni, kesilen soluğuyla mosmor olmuştu. Asıl kötü olansa annemin bu manzara karşısında kılını dahi kıpırdatmamasıydı. Bu kadının derdi neydi? Hiç mi içinde vicdan, merhamet kırıntı yoktu?

Tüm bu inanılmazlığın içinde koşar adımlarla basamaklardan inip Yağız’ın kollarına asıldım. O kadar güçlü o kadar heybetliydi ki benim onu durdurabilmem imkânsızdı. Babamın neredeyse iki katı olan boyu, benim iki elim ederindeki avuçları ve kızıl alevler saçan kara gözleri...

“Lütfen dur abi, lütfen.”

Beni duymuyor, görmüyordu. Gözyaşları içinde yalvarmaya devam ettim. Bana ne yaşatmış olursa olsun, gözlerimin önünde can vermesine göz yumamazdım.

Çaresizce çırpınırken anneme dönüp, “Bir şeyler yapsana!” diye bağırmaya başladım.

Hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey söylemedi ve hiçbir şey olmamış gibi mutfağa yöneldi. Kalpsiz, ruhsuz muydu bu kadın? Kafayı yemek üzereydim. Çaresizlikle aklıma gelen son hamleyi yaptım, parmak uçlarımda yükselip omuzlarına asıldım ve kulağına fısıldadım.

“Yapma abi, ne olursun, öldürme onu. Bak ben üzülürsem Poyraz kahrolur.”

Onun Poyraz’a olan zaafını çok iyi biliyordum, onun için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını da. Kurduğum son cümleyle başını ağır ağır benden tarafa çevirdi. Öfkeli, sert yüzüyle çaresizce akan yaşlı gözlerime bakarken, “Lütfen,” diye yalvardım yeniden.

İfadesini değiştirmeden babama döndü. Gözlerindeki öfkenin, nefretin nedenini anlayamıyordum, babama kanlısıymış gibi bakıyordu. Yüzünde en ufak bir yumuşama olmadı ama elleri gevşedi ve babamın boğazım serbest bıraktı. Duyduğum öksürük sesiyle babama baktım, büründüğü renkten ötürü korkunç görünüyordu. Elleriyle boğazını ovuşturuyor, hiç durmadan öksürmeye devam ediyordu.

Hırsını alamayan Yağız, bu defa da babamın saçlarına yapışıp başını kaldırmasını sağladı. Bu hareketiyle babamın başını kaldırmıştı lakin sarf ettiği kelimelerle benim başımı sonsuza dek eğmişti.

“Sizi bir daha bırak benim mekânımda, dünyanın herhangi bir yerinde o malları satarken görürsem...” Tuttuğu saçları hoyratça geri bırakırken duyduğum utanç dolu sözlerle ölmek istedim, asıl ölümümün kurduğu son cümlede saklı olduğunu bilemeden... “İşte o zaman Yağız Eroğlu’yla tanışırsınız.” Yağız iyi, merhametli, dürüst bir adamdı ama Yağız Eroğlu bildiğimiz mafyaydı, katildi ve bunu mahallede bilmeyen yoktu. “Sakın bir daha karşıma çıkmayın!” Ceketinin yakalarını düzelterip dik başı, heybetli omuzları, korkusuz ama bir o kadar da korkutucu bakışlarıyla kapıdan çıkmadan hemen önce omuz üstünden son bir bakış attı ve beni on yıllık bir cehenne me mahkûm eden o emri verdi. “Hiçbiriniz!”

Son kelimeyi gözlerimin içine bakarak söylemiş, direkt olarak

beni hedef almıştı. Ondan -dolayısıyla Poyraz'dan- uzak durmamı istiyordu. Hayır, sadece istemiyor, bana bunu emrediyordu. Dudaklarım ilk dokunan, kendimi tüm savunmasızlığım ile teslim ettiğim adamı hayatımdan çıkarmamı, hafızamdan silip atmamı söylüyordu. Ve bunu bana söyleyen kişi ona sadece abi değil, anne, baba, aile olan tek kişiydi, Yağız onun tek ailesiydi.

Kalbim acımasızca göğsüme vurmaya başladığında anladım, yolun sonuna gelmişim ve bu yolun sonu çıkmaz bir sokak değil, cehennemin ta dibiydi. Çünkü onsuz bir hayat bana cehennemdi. Geç de olsa anladım, ben yok olmaya mahkûmdum. Ailemdi benim kaderimi belirleyen ve ben o kadarı gayretimle değiştiremeyecek kadar zavallıydım.

Solumda iki büklüm, benden daha aciz, daha zavallı duran adama iğrenerek baktım. Duyduğum son kelimenin bende yarattığı hissizlikle yaptığı pis işleri yeni idrak edebilmişim. Hem korkaktım hem zavallı hem de *Eskobar*'ın kızı!

Özel Bölüm

Yirmi Yıl Önce (1998)

Yağız on sekiz yaşındayken çalışmak zorunda kaldığı gece kulübünden sabaha karşı çıkmış, oyalanmadan evin yolunu tutmuştu. Gün doğmak, yorgun bedeni uykuya teslim olmak üzereydi. Hayat onu sınamaya çocuk sayılacak yaşta başlamıştı. Yükü oldukça ağırdı. Para yetiştiremediği bir baba, kaderine boyun eğmiş bir anne, gözlerinin içine tüm masumiyeti ve uslanmaz deli ruhuyla bakan dokuz yaşında bir kardeşi vardı. Çocuk olmadan büyüyenler kervanına katılanlardan biri de oydu.

Omuzlarındaki yüklerin bunlarla sınırlı olmayacağını bilmeden bir bilinmeze gidiyordu. Yürümekten acıyan tabanlarını dinlendirmek, alev alan tenini soğutmak için bir binanın duvarına yasladı, yaşma nazaran oldukça güçlü ve heybetli olan sırtını. Birkaç saniye soluklandıktan sonra yoluna devam etti. Aslında cebinde parası vardı, bir taksiye ya da dolmuşa binebilirdi fakat o parayı kardeşi Poyraz'ın bugünkü okul haçlığı olarak ayırmıştı.

“Biliyor musun abi, okuldaki sarı gazozların tadı çok güzel,” dediği günden beri onu tek bir gün dahi parasız okula göndermemişti. Tüm dünya bir yana, o bir yanaydı. O ezilmiş, hırpalanmıştı

ama onun yaşadıklarını kardeşi yaşamayacaktı. Bedenine sığmayan koca yüreğiyle söz vermişti kendine. Kendini koruyamamıştı ama onu canı pahasına koruyacaktı.

Eve geldiğinde nefes nefeseydi. Henüz holde birkaç adım atmıştı ki salondan gelen acılı sesle yönünü belirledi. Gördüğü manzara karşısında nefesi tıpkı bir mızrak gibi boğazına batmış, kalbi işlevini yerine getiremez hâle gelmişti.

Canından çok sevdiği kardeşi salondaki alacalı halının üzerinde, kanlar içinde yatıyordu. Gözleri dehşetle açıldı. “Poyraz!” dediği anda ellerini korumaya aldığı başından çekti Poyraz. Artık abisinin kolları arasındaydı, orası güvenli bölgeydi.

Onun gülümsemesiyle derin bir nefes verip, “İyisin,” diye mırıldandı Yağız. Yüzündeki gülümsemeyi soldurmadan *iyiyim* anlamında başım salladı Poyraz.

Oyalanmadan banyoya geçip kardeşinin tenine bulaşan kanları temizlemeye başladı Yağız. Bu süre zarfında ikisinin de ağzını bıçak açmadı. Bunu yapanın kim olduğunu dahi sormadı çünkü bunu ona kimin yaptığını çok iyi biliyordu. Fakat beynini kemiren bir soru vardı, tüm bunlar olurken annesinin nerede olduğu, ya sonrası? Kardeşinin tıpkı sahipsiz bir sokak köpeği gibi salonun ortasında kanlar içinde kalmasına sebep neydi?

Kardeşini kendi yatağına yatırıp cevapsız sorunlara bir açıklık getirmek adına yatak odasına yöneldi. Oda boştu. Evin her yerini kontrol etti fakat evde kimse yoktu. Odaya geri döndüğünde kardeşini yatırdığı yatağın ucuna oturup çarşafı onun beline kadar çekti. Poyraz zayıf bedeniyle yatağın kenarına sinerken, Yağız’ın bakışları yastığın altına ilştirilmiş bir zarfa kaydı. Zarfa uzanıp hiç beklemeden açtı. Oldukça yüklü bir miktarda para, bir de küçük bir kâğıt parçası vardı. Kaşları çatılırken kâğıdı eline alıp notu okumaya başladı.

Oğlum, Yağız’ım,

Biliyorum bana çok kızacaksın, belki de nefret edeceksin fakat bunu yapmak zorundaydım. Şimdi gidiyorum

ama çok yakında sizi almak için geri döneceğim. Ben gelene kadar bu para kardeşine de sana da yetecektir. Kardeşin sana emanet. Ne olur beni affet.

Annen...

Elinde tuttuğu kâğıt parçasını var gücüyle sıkarak ellerini yumruk hâline getirdi Yağız. Yatağa bıraktığı zarfı kaptığı gibi mutfığa geçti. Mutfak dolabının çekmecesinden aldığı kibriti çakarak yanan ateşe odaklandı. Amacı elinde tuttuğu zarfı içindeki paralarla birlikte yakıp küle çevirmektir ama ani bir karar değişikliğiyle parmakları arasında tuttuğu kibriti lavaboya attı. Onu vazgeçirensen annesi geri döndüğünde paraları yüzüne çarpma fikrinin yakmaktan daha baskın çıkmasıydı. Onları canı, ayyaş bir babayla bırakıp gitmenin hiçbir haklı yanı olamazdı. Ve bir karar aldı, ne bu evde kalmaya devam edecekti ne de annesi geri döndüğünde yüzüne bakacak.

Aklına gelen anlık fikirle çantasını sırtına, kardeşini de kucağına aldı. Cebinde kalan son parayla bir taksi çevirip çalıştığı gece kulübünün yolunu tuttu.

Kardeşini kulübün sahibi Kerim'e emanet edip bodrum katına yöneldi. Uzunca, geniş bir koridorun sonundaki odaya daldı. Burası kulübün her türlü pis işlerinin görüldüğü bir odaydı ve envaiçeşit mühimmat bulunuyordu. Gömme, siyah dolaplardan birinden aldığı gümüş kaplama silahı beline saklayarak kulüpten ayrıldı.

Eve geldiğinde salondaki yumuşak koltuğa gömüldü. Belindeki silahı eline alarak beklemeye başladı onu, babalarını. Yaklaşık bir buçuk saatlik bir sürenin sonunda işittiği kapı sesiyle eğdiği başını kaldırıp duruşunu dikleştirdi. Ayakkabısının ucunu solundaki sehpaye vurarak damarlarında kol gezen öfkeyi bastırmaya çalıştı.

Saniyeler sonra kırklı yaşlarının başında, heybetli ama zavallı bir adam kapının eşiğinde belirdi. Zavallıydı çünkü görünüşünün aksine adamlıktan pek nasibini almamıştı. Zavallıydı çünkü ayakta duracak hâli yoktu, sendeleyerek yürüyor, elinde tuttuğu içki şişesini ağzından zorlukla ayırıyordu. Yüzündeki yaralar daha iyileşmeden

yenilerine bırakırdı yerini. Ağzıyla içmeyi beceremeyenlerdendi. Ne ağzının ayarı vardı ne de yapabileceklerinin sınırı.

Yağız'ı elinde silah, gözlerinde kusmak için sabırsızlıkla bekleyen kiniyle gördüğünde her şey için çok geçti. Sırtını dönüp kaçmak için iki adım atmıştı ki delikanlının yaşma nazaran oldukça iri ve kuvvetli olan elini ensesinde hissetti. Adam korkuyla dizlerinin üzerine çöküp yalvarmaya başladı lakin Yağız'ın onu duymaya hiç niyeti yoktu, kardeşi söz konusu olduğunda bir sınırının olmadığı gibi.

İçinde tuttuğu tüm öfkeyi gözlerinde toplar gibi, yüzüne tükürmek ister gibi baktı dizlerinin dibinde iki büküm duran adama. Adamın yalvaran bakışlarını umursamadan namluyu alnının çatısına dayadı.

“Seni, hemen şimdi, burada gebertmemem için tek bir sebep söyle bana!”

Böyle bir acizliğin bahanesi olmadığını o da biliyordu fakat kolay değildi katil olmak hem de baba katili olmak.

Adamın titreyen dizlerine dişleri eşlik etti.

Bir süre eğik başı, titrek bedeniyle öylece bekledi. Yağız'ın namluyu alnına daha sert bastırmasıyla susarak kurtulamayacağını anladı ve başım kaldırdığı gibi alkol kokan nefesini odaya üfledi.

“O piç benim oğlum değil!”

“Ne saçmalıyorsun lan sen?”

“Bunu bana değil, anan olacak o kadına sor!”

Zihni allak bullaktı. Söylenene inanmamıştı ancak içine bir kuşku düşmüştü. Saçmaydı ama ayyuka çıkacak bir yalanı söylemek pek mantıklı gelmiyordu. Hem böyle bir yalanın kime ne faydası olabilirdi? Kendini kurtarmak için uydurmuş olabilir miydi? Tüm bu düşüncelerle aklı bulanırken adam fitili ateşleyen bir cümle daha kurdu.

“Sor bakayım, kimden peydahlanmış?”

Hiddetle elinde tuttuğu silahın kabzasını kafasına vurmak için kaldırdı. Havada duran elini indirmeden hemen önce bir şey oldu. Yüzyıllardır zihinlere kazınan atalık hakkı sözleri kulaklarında

yankılanmaya başladı. Havada duran elini yavaşça indirip namluyu bu kez de pis nefesinin çıktığı ağızına dayadı.

“Eğer yalan söylüyorsan, bu tabancadaki tüm mermiler o iğrenç ağızına dolar!”

Adam panikle başını üst üste *yalan yok* der gibi sallamaya başladı.

Yağız iğrenerek baktı onun zavallı suratına. Öfkesini atmak için kıvranırken Poyraz'ın, “Abi...” diyen sevimli sesi kulaklarına dolmuştu sanki. O an fark etti, omuzlarındaki yük sandığından daha ağırdı. Kardeşini korumak zorundaydı, dolayısıyla kendisini de. Onu vurması demek Poyraz'ın sahipsiz kalması demekti. Düşünce denizinde çırpınıp dururken ayaklarının dibinde iki büklüm duran adamı ayakkabısının ucuyla kenara itti. Yüzüne ağız dolusu bir tükürük savurup odasına geçti. Çantasını sırtına aldı ve bir daha dönmek üzere evi terk etti.

Yol boyunca kardeşini düşünüp durdu. Onu kulübe bırakmıştı fakat orası da pek güvenli sayılmazdı. Kalbinin çatırdadığını hissettiğinde kulübe ulaşmıştı. Soluğunu kesen düşünceleri bir kenara bırakıp büyük kapıdan girdi. Uzun, geniş koridor boyunca hızlı adımlarla ilerlerken ortamda bir patlama sesi yankılandı. Biri ateş etmişti. Hiç düşünmeden sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Büyük salona geldiğinde barutun keskin kokusu havaya dağılıyor, gözleri Poyraz'ı arıyordu. Ancak görüş açısında sırtı ondan tarafa dönük iki adam duruyordu. Ellerinde tuttukları silahları kulübün sahibine ve yanındaki adamına doğrultmuşlardı. Konuşulanları duyamadığı gibi, nasıl bir kaosun içinde olduğunu da henüz fark edememişti.

Duyulan yeni bir patlama sesiyle Kerim'in yanındaki adamın yere yığıldığını gördü. Aynı anda sırtı ondan tarafa dönük olan adamlardan birinin yere yığılmasıyla eli belindeki silahı buldu. Her

şey bir anda olmuştu, silahı ateşlemesi ve adamın kanlar içinde yere yığılması. Yaşadığı şokla yerde yüzüstü yatan adama doğru iki küçük adım attı. Adama dair hatırladığı son şey ensesindeki dövme idi; dikey şekilde sıralanmış, mercimek büyüklüğünde üç noktadan oluşan bir dövme. Korkulu gözleri vurduğu adama odaklandığında henüz görmese de yerde iki adam daha yatıyordu. Bunlardan biri tanımadığı bir bedene aitken, diğeri henüz kendisi gibi on sekiz yaşında olan arkadaşı Kenan'a aitti.

Yüreğinin büyüklüğüne, gözünün karalığına rağmen neredeyse çocuk yaşta olduğunun farkına varırcasına dizlerinin üzerine yığılarak ağlamaya başladı. Acısına karışan bir detay daha vardı, katil olduğu. O günden sonra bir daha ağlamadı, o günden sonra rahat bir uyku uyuyamadı, o günden sonra döktüğü kanların hesabını tutamadı ve anneleri bir daha hiç dönmedi.

Hayat acıydı, hayat acımasızdı, bazılarımız için daha da acımasızdı.

Bazı insanlar kötüydü ama bazıları daha da kötüydü.

Gerçekler acıydı, gerçekler acımasızdı, bazı gerçekler ise ağırdı.

Tıpkı annesinin onları başka bir adam için terk ettiği gerçeği gibi, tıpkı onun daha çocuk olamadan adam olmak zorunda bırakıldığı gerçeği gibi, tıpkı onların gidecek hiçbir yeri, hiç kimseleri olmadığı gerçeği gibi.

Kendine gelir gelmez soluğu Poyraz'ın bulunduğu odada aldı. Onun iyi olduğunu gördüğünde bildiği tek gerçeği hatırladı, kardeşi olduğunu. Babalarının kim olduğu onun umurunda bile değildi, bildiği ve inandığı tek bir gerçek vardı, o da Poyraz'ın onun kardeşi olduğuydu ve bu gerçeği hiçbir kanın da bağın da değiştiremeyeceğiydi.

Bakışlarını kardeşinin sevimli suratına sabitledi. Olabildiğince hızlı bir şekilde bir çıkar yol bulmalıydı. Onu kulüpte tutamazdı, o adamın insafına bırakamazdı. Tek çıkar yol vardı. Yapmak istemiyordu ama yapmak zorundaydı. Yurda bırakacaktı ama sadece kısa bir süreliğine. Bu süre zarfında düzenini kuracak ve kardeşini yeniden yanına alacaktı.

Vakit kaybetmeden durumu kardeşine anlattı.

“Söylediklerimi anladın mı abim?”

“Anladım abi.”

“Peki hiçbir şey söylemeyecek misin?”

Mimik çehresinde küçük bir tebessüm peyda oldu. Küçük elini onun dizinde duran elinin üzerine koydu. “Sen beni merak etme abi, ben başımın çaresine bakarım,” dedi tıpkı büyük bir adam gibi. Çenesini havaya kaldırdı. “Ben o adama babamız diye elimi kaldırmadım yoksa beni kimse dövemez, sen merak etme.”

Yağız’ın içinde kopan fırtınalara rağmen yüzünden belli belirsiz bir tebessüm geçti. Onun gülümsediğini gören Poyraz’ın cesareti artarken kollarını kaldırıp pazılarını abisine göstermeye başladı.

“Gördün mü? İstesem seni bile dövebilirim... Ama sana vurmam, merak etme.”

Yağız’ın gülümsemesi genişledi. Onu ince kollarından kavrayıp kendine doğru çekti. Başım şefkatle okşarken, “Aferin benim aslanıma,” dedi gururlu sesiyle.

Kısa bir süre vedalaşır gibi başını okşayıp kokusunu soluduktan sonra kardeşini kucaklayarak düştü yeniden yollara. Aniden kaşlarını çatıldı. İstemeyerek de olsa annesinin onlar için bıraktığı zarfa uzandı parmakları. İçinden taksiye yetecek miktarda parayı alıp zarfı yeniden çantasına attı. Taksiye gitmek istediği yeri söylediğinde kardeşi dizlerinde uyuyakalmıştı. Baktı kardeşinin yüzündeki, kollarındaki, bacaklarındaki hatta göremese de ruhundaki yaralara. Bu görüntüyle bir minik damla süzüldü gözlerinden. Bu damlalar onun kararmaya mahkûm olan kalbinin gösterdiği son tepkimeydi. Lakin onun elleri babasının aksine masumlara değil, masumlara kalkan ellere uzanacaktı.

İçindeki ağlama isteğini bastırarak indi taksiden. Kucağında uyuyakalan kardeşini uyandırmadan yurdun büyük bahçe kapısının önüne dikkatlice uzattı. Kimseye görünmek istemiyordu. Bunu yapmaya mecbur olduğunu bilse de utanmadan edemiyordu. Eline

aldığı orta büyüklükte bir taşı güvenlik kulübesinin camına fırlattı. Camın çıkarttığı tiz sesle kulübeden çıkan ellili yaşlarda kısa boylu, hafif kilolu güvenlik görevlisi etrafına bakınmaya başladı. Saniyeler içinde demir parmaklıkları andıran kapının ardındaki küçük bedeni buldu koyu renk gözleri. Çocuğun yanına ulaştığında çatık kaşlarını indirdi. Yerde yatan yaralı, küçük bedeni kucakladığı gibi yurt binasının yolunu tuttu.

Kardeşinin artık güvenli ellerde olduğuna emin olan Yağız koşar adımlarla uzaklaştı. Omuzlarında taşıyamayacağı ağırlıkta bir yük, kalbinde minik kardeşi vardı.

Günler haftaları kovaladı. Poyraz kaldığı yurda da arkadaşlarına da alışmaya başladı. Güneşin teni yaktığı güzel bir yaz günü, bahçede arkadaşlarıyla top oynarken bahçe kapısında kırklı yaşlarda bir adam belirdi, orta boylu, kumral, irice bir adamdı.

Poyraz'ın meraklı bakışları adamı buldu. Aslında dikkatini çeken adam değildi, sepetindeki rengârenk çiçeklerdi. Elindeki topu arkadaşlarına doğru atıp küçük adımlarla adamın yanına yaklaştı.

Adam peşinden gelen minik adımları görmezden gelerek arka bahçeye yöneldi. Toprak zemine geldiğinde elindeki sepeti yere bırakıp eldivenlerini giydi. Poyraz'm bakışları eşliğinde sepetinden çıkardığı çiçekleri tek tek toprağa ekmeye başladı.

Adama doğru küçük birkaç adım daha attı ve yanı başında durdu Poyraz. Adam bu defa kayıtsız kalmayarak başını ondan tarafa çevirdi. Poyraz'ın gülen suratını görünce ifadesizliğini korumaya çalıştı ama pek başarılı olamadı hafifçe gülümsedi. Onun bu tepkisiyle cesaretlenen Poyraz toprak zemine oturup sıcak havaya tatlı sesini karıştırdı.

“Bu çiçeğin ismi ne amca? Peki ya bunun? Ya öbürlerinin?” Parmığıyla tek tek çiçekleri işaret ederken bakışları bir anda adamın açık renk gözlerine tırmandı. “Ya senin adın ne amca?”

Adam daha fazla kendini tutamayarak gülmeye başladı. “Dur oğlum, yavaş. Bir dur, bir soluklan.”

Poyraz'ın kahkahaları bahçede yankılandı. Az ileride ip atlayan bir grup kız çocuğunun bakışları onlara döndü.

“Senin adın ne amca?”

Adam yüzündeki gülümsemeyi soldurmadan, “Sen bana usta diyebilirsin,” dedi.

“Peki usta.” İşaret parmağını mor bir çiçeğe doğrulttu. “Bu çiçeğin ismi ne?”

Bahçıvan kaçışının olmadığını anlayınca tüm çiçekleri tek tek tanıttı karşısındaki küçük adama. Bu tatlı sohbet esnasında farkında olmadan sepetindeki tüm çiçekleri ekmişti. Doğrulup onu can kulağıyla dinleyen Poyraz’ın kolundan tutarak az ilerideki kamelyanın altına götürdü.

Banklardan birine oturur oturmaz, “Sen neden buradasın?” diye sordu bankın ucuna ilişen çocuğu yanına çekerken.

Poyraz kıvrımlı kirpiklerini hüznle kırıştırdı. Onun bu hâlle-riyle hüznlenen bahçıvan, konuyu dağıtmak ister gibi, “Çiçeklerin de bir hikâyesi vardır evlat, bilir misin?” diye sordu.

Poyraz, “Ya...” diye heyecanla atıldı.

“Tabii yaa...” dedi usta onu taklit ederek.

“Anlatır mısın usta?”

Bahçıvan omuzlarını gerinerek gevşetti. Sırtım banka yasladı ve başladı ektiği tüm çiçeklerin hikâyesini anlatmaya. Ustayı soluksuzca, hayranlıkla dinledi Poyraz. O gün merak saldı bitkilere, o gün karar verdi içlerinden en güzelini araştırıp bulmaya. Bu düşüncelerle girdi yurdun binasına, bu düşüncelerle daldı uykuya.

Ertesi gün güneş tüm güzelliğiyle sarı ışıklarını bahçeye saçarken kulaklarına dolan tanıdık sesle oturduğu banktan tavşan gibi zıplayarak kalktı. Sesin geldiği yöne doğru var gücüyle koşmaya başlarken, “Yağız!” diye heyecanla şakıdı. Kendini ve de abisini büyüdüğüne ikna edebilmek içinde abi değil, Yağız deme kararı almıştı.

Boynuna atılan minik bedeni tek koluyla kucağına aldı Yağız. Kardeşini kucağından indirmeden etrafına doluşan boy boy çocuklara cebinden çıkardığı çikolataları dağıtmaya başladığında Poyraz’ın tek derdi içinde bulunduğu güvenli topraklara sıkı sıkıya

tutunmaktı. Bütün işlemleri halletmiş ve kardeşini söz verdiği gibi sekizinci haftanın sonunda yanına almıştı Yağız.

Zaman su misali akıp gitmiş, Yağız güçlendikçe güçlenmiş, Poyraz ise ortaokula başlamıştı. Güzel bir bahar günü burnuna dolan mis gibi çiçek kokularına duyarsız kalamayarak eve gitmek yerine yönünü kütüphaneye çevirdi Poyraz. Eline aldığı koca koca ansiklopedileri masaya bıraktı ve araştırmaya başladı tüm bitkileri. Her birinin bambaşka güzelliği vardı ama o birine odaklandı.

Mimoza...

Onun özellikleri, rengi, en çok da kokusu ilgisini çekmişti. Hikâyesini okumuş, özelliklerini öğrenmiş, güzel ipeksi dokusunu bile hayal edebilmişti ama kokusunu bilmiyordu. Delice merak ediyordu. Çünkü mimozayı mimoza yapan dillere destan olan kokusuydu.

Kütüphaneden çıktığında aklında tek bir şey vardı, Yağız'dan onu mimoza ağaçlarına götürmesini isteyecekti. Kardeşinin hevesine ortak olan Yağız sorgusuz sualsiz arabaya kuruldu.

Poyraz yolcu koltuğuna oturur oturmaz, "Yağız..." dedi heyecanla.

"Söyle abim."

"Hem kırılgan hem nahif hem de bir o kadar dirençli ve güçlü, biliyor musun?"

"Kim?" diye soruverdi Yağız.

Poyraz sinirle, "Mimoza mimoza, başka kim olacak," dediğinde Yağız karakterine tezat olarak güçlü bir kahkaha attı.

"Yağız!" Yağız ciddileşti. "Ayrıca ölümsüzlük, diriliş, hassasiyet, tek aşk, gizli aşk ve yeniden birleşme olarak da anılmakta," dedi ve hiç duraksamadan ekledi: "O sıradan bir bitki değil, biyolojik saatinin oluşuyla Nobel Ödülü kazandırmış."

Yağız kardeşinin hayranlık dolu cümlelerini aynı hayranlıkla dinlerken Maltepe'ye sürdü arabayı. Mimoza ağaçlarının en yoğun olduğu bölge Maltepe-Adalar arasındaydı ama Maltepe'de de birkaç ağacın varlığını öğrenmişti.

Araba durur durmaz kendini parkın ilerisindeki ağaçların

önünde buldu. Baktı uzun uzun güzel rengine, ciğerlerine kadar soludu eşsiz kokusunu ve dokundu ipeksi dokusuna. Bir kez daha dokundu, kokladı...

Hayran olduğu bu çiçeğe âşık olacağını bilemeden.

Günler sonra bir okul çıkışı arkadaşlarıyla evin yolunu tutarken elinde tuttuğu sırt çantasını omzuna atmak için arkaya savurduğunda bir şey oldu, çantasının birine çarptığını fark etti. Arkasını döndüğünde kendi yaşlarında sevimli bir kızla burun buruna geldi.

Kız çarpmanın etkisiyle sağ yanağını eliyle tamamen kapatmıştı ama bu onun güzel yüzünü görmesine engel değildi. Saçlarını tepede iki ayrı topuz yapmış, topuzun etrafına ince birer sarı kurdele takmıştı. Üzerinde sapsarı mimoza renginde bir elbise vardı. Zarif yüzündeki çatık kaşları, elbisesinin rengini alan açık kahverengi gözleri ve uzun kirpikleriyle ona bakıyordu.

Ona, Poyraz'a...

Hem de gözlerinin tam içine.

Kızgındı siması, kızarmıştı pürüzsüz buğday teni ama o kadar masum ve güzel görünüyordu ki... Kızaran yanağından öpmeyi arzulayacak kadar, uzun kirpiklerine parmak uçlarını dokundurmak isteyecek kadar, sarılaşmış gözlerinde kaybolmayı isteyecek kadar...

"Mimoza..." diye mırıldandı ama kız neyden bahsettiğini anlamadı. "Sen gerçek bir Mimoza'sın."

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, nefesinin kesildiğini hissediyordu. Büyülenmişti. Gözlerini onun gözlerinden alamıyor, heyecandan ölecekmiş gibi hissediyordu. Aniden elindeki çantayı atar gibi yere bıraktı. Tam yeniden konuşacaktı ki kız öfkeyle arkasını döndü ve yanağını tuta tuta ilerlemeye başladı. Giderken de, "Geri zekâlı aptal," demişti.

Sesi de kendisi kadar tatlıydı. Sanki bir iltifat duymuş gibi gülümsedi Poyraz. Kendine gelmesi zaman alsa da hızla toparlandı

ve tüm gücünü bacaklarına yüklercesine ardından koşup sırtındaki çantaya asıldı. Arkasını döner dönmez aynı çocuğu tekrardan görmenin bıraktığı öfkeyle, “Salak!” diye bağırdı tatlı kız.

O çok tatlıydı, çok şirin, çok güzel...

“Senin için salak olabilirim.”

“Eşek seni!”

Bağırtısıyla yanlarından geçen öğrencilerin bakışları onlara döndüğünde Poyraz’ın bakışları tek bir noktadaydı onun sarı gözlerinde. Oysa kız onun yüzüne bakmıyordu bile.

“Eşek de olabilirim.”

Birkaç defa dudaklarını açıp kapadıktan sonra, “Hem de eşek-koğlueşek!” dedi tatlı tatlı.

İçine tarifi imkânsız büyüklükte bir mutluluk sızdı Poyraz’ın. Dünyanın en güzel kelimelerini duyuyordu sanki. Bakışları kızın çatık kaşları, sarı gözleri ve büzülen kırmızı dudakları arasında mekik dokurken bir anda baharı kuskandıran büyüklükte bir gülümseme bahşetti ona. Lakin onun bu tepkisiyle kız daha da sinirlendi. Burnunu kırıştırdı. Yanağını kaşırken arkasına bakmadan büyük adımlarla ilerlemeye başladı.

“Geri zekâlı, aptal, salak, pislik torbası.” Kendi kendine söylüyordu.

Pes etmedi Poyraz. Arkasından koşup kızın çantasına yeniden asıldı ve bu defa kaçmasına fırsat vermeden söze girdi.

“Canın çok yandı mı?”

Kendi canının daha çok yandığına şüphe yoktu. Kızın yanağındaki kabarıklığı bulun gözleri buğulanırken kalbi çatırdadı. Bunu ona kendisinin yaptığını düşünüyordu. Çatırdayan kalbi artık paramparçaydı.

Çatık kaşlarının altındaki sarılaşmış kahverengi gözleri kaçmaya devam ediyordu. Arkasını döndüğü gibi söylene söylene ilerlemeye başlamıştı ama henüz ikisi de bilmiyordu, kader ağlarını çoktan örmüştü.

Kızı günlerce, aylarca hatta yıllarca uzaktan uzağa izlemekle

yetindi ve anladı ki hayranlık duyduğu mimoza çiçeği gerçek anlamda ete kemiğe bürünmüştü. O tatlı kız, mimozanın tüm özelliklerini aynı anda barındırıyordu bünyesinde. Fakat bir sorun vardı, bu çiçek rüzgârı sevmezdi. Mimozanın bu özelliği Poyraz'ın bu güzel çiçeği uzun bir süre uzaktan izlemesine sebep oldu. Ona duygularını açamamıştı ama onun bu çiçeği keşfetmesine vesile olan ustasına açılabilirdi.

Yine bir okul çıkışı soluğu yeniden kulüpte, abisinin yanında aldı. Ondan yurda gelen bahçıvanı bulmasını istedi. Yağız kardeşinin bu isteğine bir anlam veremese de birkaç saat süren bir araştırmanın sonucunda onu ustasına götürdü.

Küçük bir kulübede yalnız başına yaşıyordu bahçıvan. Kulübenin küçük bir bahçesi vardı; rengârenk çiçeklerin kalpleri yeşerttiği küçük, şirin bir bahçe...

Usta dizlerinin altına kadar gelen siyah çizmeleri ve ellerine geçirdiği yeşil bahçe eldivenleriyle toprakla bütünleşirken başını adım seslerinin geldiği yöne doğru çevirdi. Karşısında Poyraz'ı gören bahçıvan bir an afalladı. İlk görüşte tanımıştı onu. Aynı gözler, aynı afacan bakışlar, aynı ele avuca sığmaz deli bir yürek... Onu nasıl bulabilmişti? Aslında daha ilk görüşte anlamıştı, o küçük çocuğun isteyip de yapamayacağı hiçbir şey yoktu; kararlıydı, yürekliydi ve de inatçı.

Poyraz ustanın şaşkın bakışları eşliğinde bahçedeki tahtadan yapılmış koltuklardan birine kuruldu. Yerinde duramıyordu. Daha hâl hatır sormadan, "Usta, usta buldum onu!" diyordu.

"Kimi buldun oğlum?"

"Mimoza'yı usta, başka kimi olacak?" dedi gömü bulmuş gibi.

Bahçıvanın şaşkınlığı arttı. Gözlerinin ucundaki kazayakları kısilan gözleriyle derinleşti. "Oğlum mimozalar her yerde."

Poyraz başını hızla iki yana salladı. "Hayır usta, hayır," dedi. "O başka, o insansı bir mimoza."

Bahçıvan ağız dolusu bir kahkaha attı, ustanın kahkahaları delikanlıyı da gülümsetti. Oturduğu yerden kalktı, sonra yeniden oturdu. Bir daha kalktı ve yine oturdu. Bu hareketi defalarca tekrarladı.

En sonunda yeniden oturdu ve alt dudağını ağzının içine yuvarladı, *enfes* der gibi başını sallamaya başladı.

“Usta bir görsen, o kadar güzel ki...” Gözlerindeki ışıltı güneşe kafa tutuyordu âdeta.

Usta ciddileşti. Bu deli oğlan gerçek bir insandan bahsediyordu hem de içi titreye titreye. Eldivenlerini çıkarıp onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Şunu en baştan anlat bakalım.”

Usta can kulağıyla dinlemeye başladı. Poyraz heyecanla, soluksuzca anlattı, bahçıvanın ise her cümlede şaşkınlığı büyüdü. Poyraz anlattı, ustası bu kızı delicesine merak etti, Poyraz anlattı, ustasının ağzı açık kaldı, Poyraz anlattı, ustası hayran oldu; onun küçük kalbinden taşan kocaman sevdasına da onu bu hâle getiren kıza da. Sonra kendi yazdığı masalı anlattı ona.

Ustanın şaşkınlığı ikiye katlanırken, “İsmi ne bu kızın?” diye sordu büyük bir merakla.

Poyraz’ın gözlerinin içi gülerken, “Mi-mo-za,” dedi tane tane, iç çeker gibi, içi gider gibi.

“Oğlum başka adı yok mu bu kızın?”

“Liza usta, Liza!” dedi *nasıl bilmezsin* der gibi. “Masalın adı da *MimoLiza*,” diye ekledi sihirli bir kelimeyi zikreder gibi.

Ustanın nutku tutuldu. Bu yaşma kadar ne böyle bir sevda görmüştü ne de böylesine delice atan bir kalp.

O günden sonra bu masal dilden dile dolaşır oldu. Rüzgâr MIMOZA’ya, bu masalı dinleyenler de Rüzgâr’ın ona olan aşkına hayran oldu.

11. Bölüm

Bir Bilinmeze Doğru...

Bir bilinmeze doğru yürümektir yaşamak.

Nereye, kime gideceğini bilemeden...¹⁴

Haziran 2008

İçimdeki huzursuzluğu giderebilmek için bildiğim tüm duaları okusam da bana şifa olmayacağını biliyorum çünkü bir hastanın iyileşebilmesi için önce tedaviye açık olması gerekiyordu ve ben tam bir umutsuz vakaydım.

Beynimin içinde yankılanıp duran, “*Sakın gözüme görünmeyin! Hiçbiriniz!*” cümlesiyle bindiğim uçaktan, çaresizliğin en uç noktasındayken indim. Tüm bu bilinmezliğin içinde kendi derdime düşüp kardeşimin doğum gününü bile kutlamayı unuttuğumu hatırlayarak acılarımı katlıyordum. Kim bilir ne kadar üzülmüştür.

Yanımdan geçen küçük bir kıza acı acı gülümserken kolumda hissettiğim sert temasla başımı babamdan tarafa çevirdim. Yüzün-

14. Yazara aittir.

deki salt öfke tazeliğini korurken yere yapışan ayaklarımı kolumdan çekiştirerek hareketlendirdi. Ruhsuz bir beden, hissiz bir kalple takip ettim adımlarını. Öyle hissizdim ki gri bulutlardan akan yaşları bile hissedemiyordu ona ait olan tenim.

Havalimanının dışında büyük cam kapının önünde durup sırtımı kapının az ilerisindeki duvara yasladım. Bakışlarımı sabitlediğim asfalta düşen yağmur damlarından almamı sağlayan Yavuz amcamın babacan sesiydi.

“Liza,” dediği anda elimdeki çantayı atar gibi yere bırakıp boynuna sarıldım ve içime attığım ne varsa tenime çarpan yağmur damlaları gibi yağıdırmaya başladım.

Öyle sarıldı ki bana, kalbimin saydam bir materyalden oluştuğunu, onun da tüm acılarımı görebildiğini düşündüm. Acılarımı üzerine almaya gönüllü bir kurtarıcı gibiydi.

“Nasılsın kızım?” dedi başımı bir baba şefkatiyle okşayarak.

Sonra Mert’e döndü. “Liza korkudan uçağa binemez diyordun.” Tekrardan bana döndü. “İyi gördüm seni.”

“İyiyim amca. Korkmadım, merak etme,” demekle yetindim.

Kısa süreli bir hoşbeşin ardından avucunun içiyle gözyaşlarımı sildi ve beni siyah Range Rover’ına doğru götürdü. Babam ön koltuğa, amcamın yanına kurulurken ben arkaya Mert’in yanına oturdum.

Dikkatimi çeken iki şey oldu. Biri amcamın babamı yüzüne bile bakmadan minik bir baş selamıyla başından savuşturması, diğeri de Mert’in bana zorlukla uzanan eliydi. Amcamdan önce boynuma atılmamış, saçlarımı dağıtmaya başlamamıştı, yanaklarımı parmaklarının izi çıkana kadar da sıkılmamış. İlginçti.

Onu son görüşümün üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Her yaz gelirlerdi İstanbul’a. Bu yıl gelen ben olmuştum yoksa giden mi?

Başını neredeyse gövdesiyle beraber cama çevirmiş, bakışlarını camdaki flu görüntüye sabitlemişti Mert. Sanki bana bakmamak için özellikle çaba sarf ediyor gibiydi. Onun aksine gözlerimi ayırmadım

ondan. Dalgalı, açık renk saçlarına parmaklarını geçirdi, daha çok çekiştiriyor gibiydi. Beyaz tişörtünün üzerine geçirdiği hâki gömleğinin açık olan düğmeleriyle oynamaya başladı. Bakışlarını önüne sabitlediğinde kısa bir an göz ucuyla baktı bana ama çok kısa bir an. Yeşile çalan ela gözleri benimkilere değdiğinde yapay bir tebessüm bahşedip yeniden camdan tarafa kaçtı. Nesi vardı bu çocuğun? Onu tanıyamıyordum.

Yaklaşık bir saatlik bir yolculuğun sonunda araba büyüleyici bir manzaranın önünde durdu. Yeşilin her tonunun ahenkle dansına eşlik etmiş, adını bile bilmediğim envaiçeşit çiçeklerle süslenmiş cennetten bir bahçeye düşmüştüm. O kadar güzel bir bahçeydi ki, “İnsan burada yaşlanmaz,” dedirtiyordu. Bahçe kapısının girişinde kırmızı sarmaşık güllerle çevrili büyükçe bir bahçe kapısı karşıladı bizi. Burası gerçek bir cennetti.

Serin, tertemiz havadan süzülen rüzgâr okşuyordu tenimi; güneş kendini gösterip göstermemekte oldukça kararsızdı, yağmur ise çiselemeye devam ediyordu.

Büyük bahçenin sonundaki durağımız evin giriş kapısıydı. Uzun boyu, karamela çalan küt saçları, buğday teni, parlak, renkli gözleri ve yüzünden eksik olmayan tebessümüyle bizi karşılayan bu zarif kadın, Eda yengemin ta kendisiydi. Bayılıyordum bu kadına, aynı zamanda hayrandım. Tam bir hanımefendiydi.

“Eda yenge!” diyerek atıldım zarif bedenine, doladım ince kollarımı boynuna ve serbest bıraktım içimdeki gözyaşlarını usulca.

O da sarıldı bana, aynı sıcaklıkla karşılık verdi dokunuşlarıma. Özlediğim, daha doğrusu hiç tatmadığım hisleri tattırıyordu bana. Elimden tutarak evin içine çekti beni.

“Bebeğim,” dedi tıpkı Rüzgâr gibi, ardından, “Nasılsın güzelim? Görmeyeli daha da güzelleşmişsin,” diyerek yaralarımın tuz bastı.

“İyiyim,” diye yalan söyledim ona da. “Perişanım, kan kusuyorum ama yutup oturuyorum,” diyemedim.

“Nasıl özlemişim,” dedi yanaklarımı bir kez daha öperken. “Artık her tatilde yanımızdasın, ona göre.”

Yanıt olarak gülümsedim sadece. Yüzündeki tebessümü soldurmadan salona doğru ilerlerken babamla selamlaştı. Krem rengi deri koltuklardan birine oturduğumda bize kahvaltı hazırlayacağını söyledi, yardım teklifimi dinlenmemi söyleyerek reddetti.

Kahvaltının hazırlanmasını beklerken amcamla sohbet ettik. Yalnız bu sohbe babam hiç dâhil olmadı, üzerine her zamanki asık suratıyla kendi kendine oflayıp popladı. Ben duymamazlıktan geldim, amcam hiç oralı olmadı.

Hazır olan kahvaltıdan nezaketen bir şeyler atıştırırken amcamın da en az benim kadar iştahsız olduğunu fark ettim. Nitekim tabağına aldığı yeşil zeytini çatalıyla dakikalardır kovalaması bunun bir göstergesiydi.

“Yol yorgunusundur, hemen dinlenmek ister misin?”

Yengemin sorusuyla gözlerimin içinin güldüğüne yemin edebildim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, belki de ağlamaya.

“Sanırım dinlensem iyi olacak.”

Yengem elindeki tabağı masaya bırakarak Mert’ten tarafa döndü. “Mert, Liza’ya odasını göster oğlum.”

Mert cevap vermeden ilerlemeye başladı. Koridorda duran çantamı eline almasıyla peşine takıldım. Bir değil, iki değil, üç kat çıkmış ve çatı katındaki odalardan birine yönelmiştik. Şirin mi şirin, baharın bağırından kopmuş rengârenk, ılık ılık bir odaydı. Kapının karşısında şirin bir pencere, pencereyi sağlam soltu sarmalayan yeşilli beyazlı bir perde, ahşap desenli bir yatak ve duvarın sağ köşesini neredeyse tamamen kaplayan devasa bir kitaplık...

“Konuşmamız lazım Liza.”

Arkamı döndüğümde Mert’in asık suratıyla karşılaştım. Haklıydı, gerçekten de konuşmamız lazımdı.

“Sen iyi misin Mert?”

“İyi değilim Liza, hiç iyi değilim.”

Evet, hiç iyi görünmüyordu. Şayet öyle olmasaydı Mert bana asla böyle davranmaz, susmaz hatta gözlerini kaçırmazdı. Şimdiye kadar en az beş defa küsmüş olmalıydım ona. Mert sürekli şakalar

yapar, ben de alınırdım. Alındıkça beni daha çok kızdırır, sonunda da kendini affettirmek için şebeklikler yapardı.

Bu defa bana yaklaşan o oldu. Kolumu tutup benimle birlikte yatağa oturdu. Oldukça gergindi ve önemli bir haberin duyurusunu yapmaya hazırlanan spiker gibi kendi kendine mırıldanıp şekilden şekle giriyordu.

Tedirgin bakışlarım yüzünde gezinirken, “Bak Liza, ben-” diye devamını getiremediği bir cümle kurdu. “Liza bak, aslında ben-” diye benzer bir cümle daha kurdu. “Yani ben ve...”

Meraktan ölmek üzereydim. Neydi bu kadar zor olan, ne olmuş olabilirdi? Onun bu alışılmışın dışındaki hâllerine daha fazla dayanamayan dudaklarım, “Sen ne Mert? Ne?” diye sessizce haykırdı.

Burnundan sıkıntılı bir nefes verdi ve, “Liza ben seninle evlenemem,” dedi bir çırpıda.

Durdum. Sustum. Sonra gülmeye başladım. Gülerken yanaklarımdan süzülen yaşları anlamlandıramadım. Bön bön bakmaya devam ettim. Sonra yine güldüm ve yine ağladım. Bu hâllerime korkulu gözlerle baktı. Aptalca görüldüğüme emindim. Artık gerçek anlamda aklımı oynatmıştım.

Kurduğu saçma cümleyi algılayamayan beynimin komutuyla dudaklarımdan, “Ne?” diye bir ses kaçtı. “Ne saçmalıyorsun sen Mert?”

Bulanıklaşan aklımı daha da bulandırmak ister gibi, “Sen... Sen bilmiyor muydun?” diye saçma sapan bir soru yöneltti. Allah kahretsin! Neyi bilmiyordum? Ben bu yaşma kadar bilmem gereken neyi bildim ki bunu da bilecektim? Nasıl bir lanetin içine hapsolmuştum? Vücuduma yapışan uyuşukluk hissini omuzlarımdan sarsılmasıyla atmaya çalıştım. Ne kadar sürdü bu eylem?

O kadar hissizdim ki, “Kendine gel Liza,” diyerek beni sarsmaya devam eden Mert’e sormak istediğim onca soru varken tek bir kelime edemiyordum.

Beni daha çok sarsmaya başladığında, “Mert ben... Yani sen ve

ben... Yani biz..." diye çaresiz kelimelerimi art arda sıralamaya başladım.

"Ben senin bildiğini sanıyordum Liza."

"Benim hiçbir boktan haberim yok Mert. Bana hiçbir şey anlatıldığı da yok. Tek bildiğim apar topar kaçırılır gibi buraya getirilmem."

"Neyin kafasını yaşıyor bunlar?"

"Bana neler döndüğünü en başından anlatıyorsun Mert."

"Ben de senden farklı değilim kuzen," dedi gergin sesiyle. "Babamla amcam bizi evlendirme kararı almış. Ben de havalimanına gelirken öğrendim. Neyse ki gerdeğe girmeden önce öğrendik."

Gülen suratını görmemle, "Kes şunu Mert!" diye bağırdım. Bu durumda bile şaka yapabilmesi inanılır gibi değildi. Parmaklarım üzerinde yükseldiğim gibi kıvrıkcık saçlarına asıldım. "Sen nasıl bir bok çukuruna düştüğümüzün farkında mısın? Sen benim ne hissettiğimi anlayabiliyor musun?" Tüm sinirimi ondan çıkarırcasına saçlarına daha sıkı asıldım. "Ama pardon ya, sen erkektin değil mi? Senin elinin kirydi!"

Saçlarında duran elimi tuttuğunda yüzündeki alaycı ifade toz misali uçmuş, yerine acı çeken bir ruh peyda olmuştu. "Böyle iğrenç bir şeyin imasını bile yapmayacağımı biliyorsun," dedi kırgınlıkla. Saçlarını serbest bıraktım. Doğru söylüyordu, Mert böyle biri değildi. "Sadece bir ironiydi."

"Ama ne yeriye ne de zamanı."

"Haklısın," dedi mahcubiyetle. Bu defa pencereye yönelip derin bir nefes alan o oldu. Rüzgârda havalanan saçlarını geriye attı. "Hadi amcam tamam da babam nasıl böyle bir saçmalığa ortak olur, aklım almıyor," dediğinde anladım, o da en az benim kadar öfkeliydi.

Orasını benim de aklım almıyordu, amcam böyle biri değildi. Bizim kardeş gibi büyüdüğümüzü bilmiyor muydu?

"Ne zamandan beri planlanıyordu bu saçmalık?"

"Bilmiyorum."

"Bizim kardeş gibi büyüdüğümüzü bilmiyorlar mı? Hadi ben

etkisiz elemandım, ya sen? Amcam sana sormadan, senin ıslan olmadan nasıl böyle bir karar alır?”

“Bilmiyorum Liza, Allah kahretsin ki hiçbir şey bilmiyorum.”

Gözlerimi kapadım ve kendimi her şeyin bir kâbustan ibaret olduğuna inandırmaya çalıştım. Bu bir kâbustu, şimdi gözlerimi aralayacak ve buna bir son verecektim.

Gözlerimi açtığımda üzerimdeki lanet büyü hâlâ etkisini koruyordu. Mert karşımdaki yatakta, çaresizliğim de yüreğimde oturmaya devam ediyordu ama zihnimdeki kara bulutlar azalmış, zorlukla da olsa düşünmeye başlamıştım. Madem yetişkin bir birey olduğuma kanaat getirip evlendirmeye karar vermişlerdi, o hâlde ben de bir yetişkin gibi davranıp haklarımı koruyacaktım.

Mert'in anlamsız bakışları eşliğinde odadan çıkmış, koşar adımlarla merdivenleri inmiştim. Öfkeyle salona daldığımda soluk soluğaydım. Babam karşımdaki koltukta, amcam da sağında duran tekli koltukta oturuyordu. Adım seslerimle yengem de ardımdan salona girdi.

“Kendinizde bu hakkı nasıl buluyorsunuz? Nasıl bize sormadan böyle bir karar alabiliyorsunuz? Hem de kardeş bildiğim kuzenimle.”

“Sen büyüklerinle ne biçim konuşuyorsun?” diye bir soru yöneltti babam hakaretler eşliğinde. Büyüklük? Sahi neydi büyüklük? Gücünün yettiğini bir böcek gibi ezmek mi? “Senin dilin iyice uzadı, kesmenin vakti geldi de geçiyor bile.”

Bana doğru yaklaştığı sırada ben de geri geri gidiyordum ama sonra bir şey oldu ve aniden durdum. Kaçmamaya, artık korkmamaya karar verdim. Bunu nasıl başarabildiğimi bilmiyordum ama ateşe körükle giderek ölümümü beriye çekecek bir hamle yaptım.

“Mert'le asla evlenmeyeceğim!” diye öfkeyle bağırınca, aramızdaki mesafeyi aştı ve sol yanağıma parmaklarını damgaladı. “Seni küçük orospu!” Başım eğilirken elimi alev alan yanağıma kapattım.

Hiçbir şey söylemedim, kaçmadım. Hırsını alamayıp üzerime

yürümeye devam eden sözde babamı, amcam zorlukla zapt ediyor, Eda yengem ise kurduğum son cümlelerin şokunu yaşıyordu. Anlaşılan o da dönen dolaplardan bihaberdi. Yengem neler döndüğünün hesabını amcamdan sorarken, bu kâbusa son verecek son bir hamle daha yaptım.

“Ben Mert’le evlenemem çünkü başkasının oldum.”

Evet, söyledim bunu! Hem de gözlerinin içine baka baka. Çünkü ölmek istiyordum. Artık bitsin istiyordum bu işkence, uyanmak istiyordum bu kâbustan. Öfkem damarlarımdan, cesaretim bedenimden, içimdeki acı ruhumdan taşmıştı, babamsa öfkeden kudurmuş ama yine de bana inanmamıştı. Suratında alaylı bir bakış vardı. Sözlerimin, evlilikten kurtulmak için uydurulan bir yalandan ibaret olduğunu düşünüyor olmalıydı, keza amcamlar da öyle.

“Ölürüm de bir başkasıyla evlenmem,” dediğimde mümkünmüş gibi daha da kudurdu.

“Yalan söylüyorsun!”

“İster inan ister inanma. Benim ruhum başkasına ait.”

Elleri bana ulaşamayınca dilini uzatmaya kalktı, ağza alınmayacak küfürler savurdu. Eda yengem duydukları karşısında aklım oynatmak üzereydi. İşittiği iğrençliğe tahammül edemeyecek hâle gelince elleriyle kulaklarını kapattı ama ben onun aksine hiçbir şey duymadım, hissetmedim. Çünkü çok daha ağırlarına maruz kaldım yıllarca.

Yengem babamın sarf ettiği küfürleri daha fazla hazmedemeyerek ellerini siper ettiği kulaklarından çektiği gibi soluğu onun yanında aldı. Mert’i tek hamlesiyle oyun dışı bırakıp ona unutamayacağı ağırlıkta okkalı bir tokat bahşetti. Babamın yengeme kalkan elini, Mert var gücüyle kavrayarak bükmeye başladı. Yine de durmayıp boşta duran eliyle saçlarıma asıldı.

“Eh, yeter be, başlarım senin babalığına da amcalığına da...” Mert’in sabrının taşmasıyla suratına şiddetli bir yumruk yiyen babam ancak arkasındaki sandalyelere çarparak durabildi.

Savrulan bedenine ruhunu da eklemek istercesine, “Ruhumu

verdiğim adama bedenimi de teslim ettim hem de dün akşam!” diye haykırdım.

Öylece durup yüzüme baktı. Doğru söyleyip söylemediğimin analizini yapıyordu. Yüzünde bu zamana kadar görmediğim tarzda bir ifadesizlik oluştu. Bu özellik anneme mahsustu, babam duygularını içinde yaşamayı bilmezdi ama bu defa farklıydı. Bu alışılmadık hâllerıyla Mert’in onun bileğini tutan eli gevşedi. Saniyesinde yüzündeki ifadesizlik cebesini attı, yerine koca birer öfke bulutu yerleşti ve beni kolumdan yakaladığı gibi çıkış kapısına yöneldi. Mert arkamızdan gelerek babamın beni tutan koluna asıldığında amcam ona eşlik ediyordu.

“Siz karışmayın,” dedi nefret kusan gözleri, sıkıdığı dişleriyle. Mert’i var gücüyle savurup koluma yeniden asıldı. “Düş önüme!”

Beni sürükleyerek kapının önüne getirdi.

“Yeter Adnan, bırak kızı. Nereye götürüyorsun?” diye atıldı amcam.

“Yalan söyleyip söylemediğini öğrenmeye,” dediğinde ne demek istediğini anlayamamıştım, ta ki yengemin zarif çehresindeki gözlerin birer ateş topuna dönmesi ve bir volkan misali patlayıp bütün lavları babamın üzerine savurmasına şahitlik edene değin.

“Çek o iğrenç ellerini kızın üzerinden!” Babamın beni sıkıca tutan koluna vurduğu gibi bedenini bana siper edercesine ikimizin arasma girdi. “Sen bu duyarlılığı oğlunun beraber olduğu kadınlara da gösteriyor musun? Peki taciz ettiği kızlara?” Amcam utançla avcunu yüzünde kaydırırken, Mert benim gibi hayranlıkla bakıyordu annesine. “Ya beraber olduğun kadınlara?”

Eda yengem gibi asil bir kadının dudaklarından bu kelimelerin döküleceğini kim tahmin edebilirdi? Onu bile çileden çıkartmayı başarmıştı.

Babam pişkin pişkin, “Kız benim değil mi, istediğimi yaparım,” dediğinde Mert daha fazla dayanamayarak, “Hop! Dur orada amca,” dedi ve karşısına dikildi. “Senin de dediğin gibi kızın o senin, kızın! Yani emanetin! Malın değil!”

Mert'in sözleriyle deliye döndü. Bana savurduğu küfürleri ona da savurmaya kalktığı anda amcam daha fazla dayanamayarak bu rezilliğe bir son verdi. Babamı kolundan tuttuğu gibi kapının önüne attı, o sırada Mert de küçük çantasını suratına fırlatmıştı.

Bu yaşadığım anı ve birçoğunu hafızamdan silmenin bir yolu olmalıydı. Kuvvetli bir rüzgâra yakalanan, rotasını kaybetmiş bir gemi misali oradan oraya savrulup duruyordum. Bu bir esintide değil, başa çıkamayacağım büyüklükte bir fırtına veya tufandı. Kulajımda dolaşan küfür, tenime yapışıp kalan kin, kalbime saplanan hançer...

Yolun sonuna geldiğimi hissediyordum. Önüm uçurum, arkam bataklık, sağım karanlık, sol yanımda enkazdı. Neresinden tutsam elimde kalyordu.

Hatırladığım son şey, kendimden geçercesine, boğazımı yırtarcasına, sesim kısılana dek ağlarken bir çift kolun beni sarıp sarmaladığıydı.

“Şşşt... Sakin ol kuzen, senin gibi inatçı bir keçiyle ömrümü çürütecek değilim. Seni bu inatla benden başkası da almaz. Yani anlayacağın evde kaldın.”

Beni yatağa uzatıp gittiğinde göğsümde meydana gelen acı patlamayla yeniden bir ağlama krizine giriyordum ki henüz yeni kapanan kapı yeniden açıldı ve Yavuz amcam neredeyse benim kadar perişan bir hâlde içeri girerek başucumdaki sandalyeye oturdu. Dirseklerini dizlerine bırakıp başını ellerinin arasına aldı. Bu düşünceli hâllerıyla saçlarına düşen akların bugünden sonra artacağını haykırıyor gibiydi.

Akmasına engel olamadığım minik yaşlar eşliğinde, “Neden amca? Sen neden böyle bir kötülüğe ortak oldun?” diye sitem ettim.

Ses tellerim harap olmuştu. Başını kaldırıp yüzüme baktı ama gözlerimin içine bakamıyordu.

“Senin için kızım,” dedi mırıldanır gibi. “Her şey senin iyiliğin için.”

Anlamsızca bakmaya devam ettim yüzüne. “Mert’le evlenmemi isteyerek bana iyilik mi yapmış oldun amca? Bizim ne düşündüğümüzün, ne hissettiğimizin hiç mi bir önemi yok? Hadi babam neyse de sen bize bunu nasıl yapabildin?”

“Buna razı olmak zorundaydım kızım,” dedi çaresizce. “Senin için buna mecburdum.”

“Neden amca, neden? Seni buna mecbur eden ne?”

Boğazını temizleyip bakışlarını sehpadaki dekoratif parfüm şişesine sabitledi. “Baban bir ay önce beni aradı. Antalya’daki tarlaların satılması için babamı ikna etmemi istedi. Sebebini sorduğumda düğün yapacağını, bunun için de paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Sevindim, tebrik ettim. Eğer babam razı olmazsa maddi manevi her türlü imkânı sağlayacağımı söyledim. Düğün ne zaman diye sorduğumda, okul tatil olur olmaz nişanlayacağım, dedi. Bir süre sessiz kaldım, ne söyleyeceğimi bilemedim. Ben Cihan’ı evlendireceğini düşünürken, o seni Antalya’da, neredeyse kendisiyle yaşıt bir adama vereceğini söyledi.”

Babamın ellerini boğazımda, acımasız planını da her yanımda hissettim.

“Karşı çıktım hatta bağırdım. Telefonda epey tartıştık. Adama söz verdiğini, karşılığında ise hatırı sayılır miktarda toprak aldığını söyledi. Buna müsaade etmeyeceğimi söylediğimde bana, ‘O zaman sen al,’ dedi.”

Sen al! Sen al! Sen al! Bu iğrenç cümleyi beynime kazımak istiyordum. Unutmamalıyım. Asla! Neyini satıyordu bu adam, ben neydim onlar için? Babalığın doyurmaktan, anneliğin doğurmaktan ibaret olduğunu mu sanıyorlar? Yatağın içine iyice sızdığım da artık ikimiz de birbirimizin yüzüne bakamıyorduk.

“Karşılığında Antalya’daki tarlaların devrini verdim ona. Tarlaların büyük bir kısmı benim üzerime, yarın notere gidip vekalet vereceğim.” Satın mı almıştı amcam beni? *Kol kırılınsın ama yen içinde kalsın* mı demişti? Rüzgâr’ın bakmaya doyamadığı yüzüm, Poy-

raz'ın dokunmaya kıyamadığı bedenim satışa çıkmıştı, öyle mi? Ve bana bunu yapan, beni dünyaya getirenlerdi. Sorsan biri ata, diğeri ise anaydı. Sorsan herkes haklıydı. "Durumu Eda yengelere daha önceden anlatmadım ama senin için kabul edeceklerini düşünüyordum. Sonuç olarak hepimizin ortak noktası senin iyiliğin. Tabii bunun için önce senin onayın lazım."

Sormaya korkuyordum. Öğrendiğim her yeni bilgi beni düştüğüm bataklığa daha çok çekiyordu. Kelimelerimle değil ama bir umuda tutunmak isteyen bakışlarımla sorduğumda, "Mert'le evlenmen gerekiyor kızım," dedi buna mecbur olduğumu dile getirir gibi.

"Asla!" diye bağırdım. "Bunu asla yapmayacağım!" Sırtımı ondan tarafa dönüp yatağın kenarına kıvrıldım. Beni düştüğüm bataklıktan çıkaracak büyülü cümleler bunlar mıydı? "Ölürüm de evlenmem!" dedim öleceğimi bilemeden.

Saçlarımda dolaşan parmaklarını hissetmemle yüzümü yeniden ondan tarafa döndüm. Hâlâ tutunmaya devam ediyordum umuda.

"Başka bir yolu olmalı amca. Hem Mert de istemiyor bu evliliği. Fikrini mi değiştirdi yoksa? Nasıl bir bataklığın içine düştüm ben böyle?"

Bir yolu olmalıydı, bu masal böyle bitmemeliydi. Liza ölüyor, Mimoza kapanıyordu. Kocaman bir boşluk hissi her yanıma sarmalarken amcam her kelimesiyle o boşluğu daha da genişletiyordu.

"Senin o eve geri dönmen demek, çok daha büyük bir batağa sürüklenmen demek," diyerek çaresizliğimi gözler önüne serdi.

Lanet olsun ki haklıydı.

"Burada üç aydan fazla kalamazsın, bu şartlar altında geri de dönemezsin. Burada kalabilmenin en kolay yolu da evlenmen. Tamamen formaliteden ibaret, kâğıt üzerinde bir evlilik olacak. Sen süresiz oturumunu aldığında da tüm bu formaliteler son bulacak, tabii sen istersen. Son kararı verecek olan sensin ama hemen karar verme kızım. Şu anki ruh hâlinle sağlıklı bir karar veremeyebilirsin. Düşünmek için yeterince vaktin var." Bir an duraksadığında bakışlarımı beyaz duvara dikmiş, boş boş bakıyordum. Şefkatle birbirine kenetlediğim parmaklarıma dokunarak, "Kararın ne

olursa olsun, bizim maddi ve manevi yanında olduğumuzu asla unutmama. Sen ne yalnızsın ne de kimsesiz, bizler senin aileniz,” dedi tüm samimiyetiyle.

Yerinden kalkıp büzüşerek duvara yapıştığım yatağın kenarına oturdu. Saçlarıma dokunup başımdan öptüğünde tüm yaşananları unutmak ister gibi sessizce ağlamaya devam ettim. Düşünecek vaktim vardı ama ben artık düşünmek istemiyordum. Ben yok olmaya mahkûm olduğumu çoktan kabullenmiştim aslında ama yine de amansızca çırpınmaya devam ediyordum.

O eve asla dönmeyecektim. Poyraz’a zaten gidemezdim, gitmezdim. Onu abisiyle karşı karşıya getiremeyeceğim gibi buna hakkım olmadığını da biliyordum. Başına kalmış bir zavallı gibi sığınamazdım ona. Evet, zavallının tekiydim ama gurursuz değildim. Onun böyle düşünmeyeceğini bilsem de bu istenmediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Hem o beni burada bırakmazdı ki gelirdi, iki eli kanda da olsa gelip alırdı beni. *Gelirdi, değil mi?*

Amcama döndüm. Yok oluşuma giden bu yolda, kaderime boyun eğdiğimin göstergesi olan o cümleyi kurdum. “Mert’le evlenmek istiyorum.”

Benden zalimce koparılıp alınan umutlarımı, hayallerimi, hayatımı ve de geçmişimi düşünmekten geleceğimi göremeyecek kadar bir bilinmezin içine sıkışıp kalan o kişiydim ben; daha çocuk bile olamadan kadın olan Liza’yıdım, deli bir Rüzgâr’a tutulup oradan oraya amansızca savrulan Mimoza’yıdım...

Bu benim hem masalım hem kendimi bulma serüvenim.

Hem gerçeğim hem hayalim.

Hem kaderime karşı verdiğim savaşım hem de kendimle olan barışım.

Bu benim en büyük mağlubiyetim en güzel zaferimdi.

Bu benim en çok da umudumdu.

Ve ben, umudunu asla kaybetmeyendim.

Çünkü umudun olduğu yerde aşk vardı.

Aşkın olduğu yerde ise o vardı, Rüzgâr.

Ben Mimoza...

*Sırf deli bir Rüzgâr esmeye devam etsin diye bu masalın satır-
larını kanımın son damlasına kadar muhafaza edecektim.*

Edemediğim yerde ise gerekirse kanımdan geçecektim.

Ve asla umudumu kaybetmeyecektim.

Ninova

12. Bölüm

Oyuna Getirilen Mimoza Tanesi

*Oysa ben, bütün cümlelerin baş tarafını kaçırdığımı çok iyi biliyordum; oyuna geliyordum.*¹⁵

-Oğuz Atay-

Yıllar önce geri dönmemek suretiyle çıktığım bu kapıya, şimdi yaprağa tutunan bir çiy tanesi gibi göz pınarlarımda biriken yaşlarla bakıyordum. Özlemiş miydim annemi ya da babamı? İçten içe seviyor muydum hâlâ onları bilmiyordum çünkü koca bir boşluk hissiyle kaplıydı kalbim. Dolmasını istiyor muydu çocuk ruhum, onu da bilmiyordum.

Gözlerimi buğuya, kahverengi kapıyı beyaz boyaya batırmışlardı. Zamanında bakımsızlıktan kurumaya yüz tutmuş bahçe de yeşermişti. Kara kalpleri de beyazlamış mıdır, ya kurak zihinleri? Peki bu neyi değiştirirdi? Unutabilir miydim yaşadıklarımı, geri getirebilir miydim kaybolan yıllarımı? Aptal mıydım ben? Sadece

15. Oğuz Atay - Tehlikeli Oyunlar, İletişim Yayınları.

insan kalmaya çalışıyordum aslında, her şeye rağmen tutunmak istiyordum umuda.

“Vay anasını be!” diye kendi etrafında döne döne bahçeye bakıyordu Leyla. “Kızım sizinkiler de bayağı kodaman çıktı ha!”

Leyla’nın sözleriyle düşüncelerimi aklımın en ücra köşesine saklayıp içinde bulunduğum kaosa odaklandım ve derin bir nefes bıraktım; rüzgârlı, bulutlu, hafif yağmurlu havaya.

“Kodaman ne Leyla, Allah aşkına.”

“Affedersin çiçeğim,” dedi baseniyle kalçama vurup neredeyse kapıya yapışmamı sağlarken. “Sizinkiler narko terörden sorumlu, Araştırma ve de Ulaştırma Bakanlığı’nda yetkili pek saygı değer ve hürmete erer, eremediği yerde de yerer, son derece dürüst kişilerdi.”

Yarım metre ayırdığım ağızla başımı ondan tarafa çevirdiğimde mala bakar gibi bakıyordu bana. Şimdi bu cümleyi anlayamamış olmam benim mallığım mıydı yani?

“Leyla sen ne dedin Allah aşkına?”

“Boş ver çiçeğim.” Kapıya döndü. “Anlatsam da anlamazsın.”

“Of Leyla,” dedim askerlik arkadaşı gibi omzuma doladığı kolunu söküp artarken. “Sen onu bunu boş ver de savaşa hazır mısın, onu söyle.”

Bu savaşın bir kazananı olmayacaktı belki ama kaybedeni de ben olmayacaktım.

Yine mala bağlamışım gibi bana bakarken ağızını yüzünü eğmeye başladı Leyla. Bu kıza da bir türlü kendimi beğendiremiyordum.

“Leyla’dan bahsediyorsun tatlım. Her türlü kaos, savaş, bela, şer, fenahk, fesatlık, hainlik, kötülük, çirkeflik, gâvurluk, ceberuttuk benden sorulur, unuttun mu?”

Soluksuzca dile getirdiği kelimelerini soluğumu tutarak dinlemiştim. Bu da ayrı bir âlemdi.

“Bunu unutmam ne mümkün.”

“Buna sevindim,” dedi ve her zamanki kırtışıyla benden önce davranıp zile bastı.

Sanki kırk yıllık dostlarını ziyarete gelmiş gibiydi, ben ise on yıllık esaret sonrası bir cesaretle yeniden kendi ayaklarıyla hücreğine giren bir kader mahkûmu.

Kapıyı evin yardımcısı olduğunu düşündüğümüz yirmili yaşlarda esmer, genç bir kız açtı. Kibarca, “Buyurun efendim,” diyerek sorgusuz sualsiz eve buyur etti bizi.

Daha kapıdan içeri adımımı bile atmadan evin kasvetli havası nefesimi kesmeye yetmişti. Belli etmemeye çalışıyordum ama bu savaşın sandığımdan daha zor geçeceğini hissedebiliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse yüzlerini görmek bile istemiyordum, seslerini duymak da.

Kahverengi, koyu renk duvarlar fildişi rengine boyanmış, ahşap dresuar yerini altın rengine bırakmıştı. Avizeler de dâhil olmak üzere her şey yenilenmişti. İşin ilginç yanı, bir mahzen kadar karanlık ve kasvetli olan evin ıslık ıslık oluşuydu. Bu görüntü karanlıkla olan bitmek tükenmek bilmeyen mücadelemi getirdi gözlerimin önüne.

“Sen iyi misin çiçeğim?”

Tedirginlikle bakıyordu yüzüme Leyla, sanırım iyi görünmüyordum. Omuzlarımı dikleştirip göz pınarlarımda akmaya hazır duran yaşları içime akıttım ve en öz güvenli hâlimle, “Hiç olmadığım kadar,” diyerek seslerin geldiği salona yöneldim.

İçerisi tahminimden daha kalabalıktı. Yüksek, yuvarlak masaların etrafında toplanan şık giyimli insanlar, elde duran kadehler, klasik bir müzik... Şuurumu kaybetmem an meselesiydi. Yaşadığım anlık şoku başımı sallayarak hızla tarumar edip salonun ortalarına doğru ilerlemeye başladığımda Leyla da hemen yanı başımdaydı.

Salonda da gözle görülür derecede değişiklikler vardı; koltuklar, mobilyalar, aksesuarlar, neredeyse her şey yenilenmişti. Her parça oldukça lüks ve pahalı görünüyordu. Sağ köşede gold detaylı bir piyano vardı. Bir histeri krizinin tam eşiğine gelmeme rağmen tuttum kendimi ama yaşadığım şokun etkisinden kurtulmam öyle kolay olmamıştı.

Ben sessizce evi incelerken Leyla da boş durmuyordu, sağındaki masadan kaptığı atıştırmağı ağzına atmış, tanımadığım orta yaşlı,

sarışın, şık giyimli, hoş bir beyle sohbete dalmıştı. Yok artık! Saniyesinde bulmuştu zevkine göre sarışın, bebeksi bir çıtır. Bu kafaya sahip olabilmek için neler vermezdim. Yüzümden anlık bir gülümseme geçerken duyduğum sesin sahibine yöneldim.

“Ben hanımefendiye haber ver-”

Bizi içeriye buyur eden kıza sevimsizce, “Gerek yok,” dediğimde kalabalığın arasındaydım.

Nedendi bu kalabalığın sebebi? Özge’nin doğum günü kutlaması olabilir miydi? Ne zamandan beri bu evde doğum günleri kutlanıyordu? Klasik müzik dinlenip piyano çalan birilerinin bu evde yaşamını sürdürdüğünü düşündükçe bunun da mümkün olabileceğine kanaat getirdim.

Etrafı dikkatlice tarayan gözlerim Özge yerine tanıdık başka bir çift gözle kesişirken hâlihazırda yaşadığım şoka bir yenisini daha ekledim. Alev abla! Yok artık! Yuh artık! Çüş artık! Vay anasını! Oha, yuh, muh, çüş falan oldum yani! Tüm hayret nidalarını gönderin bana ancak atlatırım bu içinde bulunduğum şoku üzerimden.

Kendi yaşlarında tanımadığım bir kadınla sohbet edip ağız dolusu kahkahalar atıyordu. Beni tanımış olacak ki belli belirsiz bir baş selamı bahşetti kıbarca. Tuhafılık bende miydi? Ne yaşıyordum ben böyle? Benim ne işim vardı burada? Ben, Alev ablada kilitli kalırken omzumda hissettiğim temasla kulaklarımda tanıdık bir ses dolandı.

“Liza, şekerim!” diye şakıyarak boynuma atıldı Hande. *Hande mi?* “Bu ne güzel bir sürpriz böyle?” O sürpriz asıl banaydı, bana. Alık alık bakışlarım da onaydı, ona. “Hiç değişmemişsin şekerim.”

Belerttiği kahverengi gözleriyle baştan aşığı süzüyordu beni, ben ise hâlâ içine düştüğüm manzaradan çıkmaya çalışıyordum. Derin bir nefes aldım, gözlerimi birkaç defa kapatıp açtım ama işe yaramadı. Doğru görmüştüm, gözlerim beni yanıltmıyordu, Hande’nin üzerinde gelinlik vardı, kollarının arasında durduğu kişi de Cihan’dı.

Neler dönüyor lan burada?

İçinde bulunduğum saçmalığa dâhil olmanın verdiği sinirle kendimi tutamayarak kahkaha atmaya başladım. Saçmalık! Bu ya-

şadıklarımın başka bir tanımı olamazdı. Jülide Bozbeyli'nin yıllar önce hafifmeşrep diyerek evinden kovduğu kızın aynı eve gelin diye gelmesine mi gülmeliydim, kocasının metresini oğlunun düğün törenine çağırmasına mı yoksa benim tüm bu saçmalıkların tam ortasında bulunuyor olmama mı? Tesadüf müydü bütün bunların benim geldiğim güne denk gelmesi? Belki olabilirdi ama ben tesadüflere inanmazdım.

Kahkahalarımın bıraktığı etkiyle tüm bakışlar bana dönmüş, Leyla da yanıma ulaşmıştı. Omzuma dokunup neler olduğunu soran ela gözlerine kayıtsız kalarak benimle konuştuğunu zanneden Cihan'a döndüm.

“Sonunda kürkçü dükkanına döndün demek.” Yılışık suratına, kendini *cool* sanarak bıraktığı uzun saçlarına, neredeyse göğsüne kadar inen sakallarına ve hiç değişmeyen boş gözlerine tiksintiyle baktım. “İşte böyle eşek gibi, tıpış tıpış gelirsin ayaklarıma,” dediğinde sıktığım yumruğumu iğrenç suratına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Aptalın tekiydim ben! Aptal! Yıllar sonra tek bir sözle ayaklarına gelecek kadar aptal! Özge'nin kendi iradesiyle beni çağırmaya cesaret edemeyeceğini düşüneyecek kadar aptal!

“O ağzını topla yoksa...”

“Yoksa ne yaparsın?” dedi alaycı sırtışıyla.

“Cihan, ayıp ama kuşum,” dedi Hande adam sandığı şahsın sakallarını okşayarak. “Misafirimiz yol yorgunudur, daha fazla üzerine gidip de ağırlık yapma. Misafir sonuçta.”

Misafirliğimi özellikle vurgulayarak mekânın sahibi olduğunu zafer edasıyla dile getiren Hande'ye acıyarak baktım. Henüz nasıl bir pisliğin içine düştüğünü göremeyecek kadar şuursuzdu.

Gözlerimi Cihan'ın tükürmek istediğim suratından alarak Özge'yi aramaya başladığımda, “Kuş mu?” diye kulağımın içine fısıldadı Leyla. “Bu ayıdan olsa olsa devekuşu olur be.” Cihan'ın suratına doğru bir kahkaha savurunca daha fazla kendimi tutamamaya güldüm.

“Sen hayırdır?” diyerek Leyla’ya kabaca elini sallayan Cihan’ı kolundan çekiştirerek konukların olduğu masalardan birine götürdü Hande.

“Hayır, hıyar,” diye bağırdı arkasından Leyla. “Bu ne tür bir kardeş kızım böyle? Aşılarını falan yaptırıyorlar mı bunun?”

Yemin ederim bu kız hayatımın tuzu biberiydi. “Anneciği düzenli olarak yaptırıyor, merak etme.” Güldük. “Arpasını yemini de eksik etmiyor.”

“Belli belli,” dedi kendisine on adımlık mesafeden düşmanca bakan Cihan’a bakarken.

Leyla kendini yeniden aynı adamın masasında bulunca Özge’ye bakınmaya başladım. Onu görüp bir an önce bu saçma evcilik oyunundan çıkmam gerekiyordu yoksa kendimi tutamayarak ya sağanak bir yağmura ya da büyük bir tufana sebep olabilirdim ama bakışlarım bana ihanet edercesine görmek istemediğim kaç çehre varsa bir bir seriyordu gözlerimin önüne. Annem bambaşka bir edayla, bambaşka bir görüntüyle bana doğru yaklaşıyordu, hemen yanında da babam vardı.

Yanıma ilk ulaşan annem oldu. Açıkta bıraktığı simsiyah saçlarını maşalamış, gözlerine yaptığı gri tonlarındaki makyajını koyu bir rujla tamamlamıştı. Üzerindeki gümüş parıltıları olan uzun, lacivert elbisesi gözlerindeki ruhsuzluğa tezat olabilecek nitelikteydi. Değişikti, çok değişik.

“Geldin demek,” dedi annem o üzerine zimmetlediği ifadesizlik zırhını koruma altına alarak. “Ne kadar kaçarsan kaç, nereye gidersen git, günün sonunda kendini yine burada bulacaksın,” diye devam etti indirdiği gözleriyle ayaklarının dibini işaret ederek.

O kahrolası beynimi kendi ellerimle dağıtma isteğimi bastırdım ve en soğukkanlı hâlimi takınmaya çalıştım. Ona istediğini veremeyecek, karşısında bir böcek gibi durmayacak ve onun gibi ruhsuz olmaya çalışacaktım. Farkında olmadan yumruk yaptığım ellerimi sezdirmeden açıp, avuçlarımdaki teri gömleğime sildim ve, “Özge için buradayım, onu görüp gideceğim,” dedim.

Sakinliğim hoşuna gitmişti. Bir yanım sarsılarak ağlamak

isterken diğerk yanımı tüm bu saçmalığa bir son vermek ister gibi yakıp yıkmak istiyordu. Ne zaman bitecekti bu ikilem? Yetmemiş miydi benden aldıkları?

Annemden cevap gelmeyince, “Hoş geldin,” dedi babam yapay bir gülümsemeyle. Bu cümleyi kurmasına tek sebep misafirlerine rezil olmamaktı. Beni de sırf bu sebepten getirttirmişti ayaklarına. El âleme karşı *kızım la aramda bir sorun yok* diyerek kusursuz anne ve baba imajını zedelememek için. “Biraz geciktin ama neyse ki düğün bitmeden yetiştin.”

Bakışlarımı annemden alıp babama odaklandım. Gri saçları tamamen beyazlamış, Cihan’ınki kadar olmasa da uzun bir sakal bırakmış, lacivert takımını da boynundaki kırmızı fularla taçlandırmıştı. Komik görünüyordu ama ben içinde bulunduğum ruh hâliyle bir zavallıya bakar gibi baktım ona.

“Sizin saçma evcilik oyununuza dâhil olacak değilim, Özge’yi görmeye geldim.”

“Kimden izin aldın?”

“O benim kardeşim, onu görmek için sizden izin isteyecek değilim.”

“Özge odasında,” diyerek araya girdi annem, aksi takdirde biliyordu bu konuşmanın sonu hiç iyi yerlere gitmeyecekti.

Biricik oğlunun en mutlu gününde olay çıkması arzulayacakları en son şey olmalıydı. Sırtımı döndüğüm gibi Özge’nin odasına giden merdivenlere yöneldiğimde Leyla’nın varlığını hatırlatan ve içimdeki kasveti dağıtan sözleriyle dünyanın o kadar da kötü bir yer olmadığını düşünmeye başladım.

“Gelini gördün mü Liz? Kızım ben kendimi kısa sanırdım, kız resmen yerden bir tık yüksekteydi. Gelinliğin kızı vardı resmen.”

Ağlamakla gülmek arasında gidip gelen duygularım Leyla’nın gülen suratıyla tebessüm etmeye karar verdi, sözlerinde haksız sayılmadı. Hande, en fazla bir elli boylarındaydı. Üzerindeki gelinliğin haddinden fazla uzun olan kuyruğuyla oldukça komik görünüyordu. Üzerine Cihan’ın bir seksen beşe yakın boyu düşünüldüğünde ona hak vermemek olanaksızdı.

“O gelin Hande,” dedim merdivenleri çıkarken.

“Hangi Hande?”

Merdivenin başında durup tepeden yan bir bakış attım. “Sana bahsetmiştim, sınıftan arkadaşımız olan Hande.”

“Çüşüşüş...” dedi pembe dudaklarını haddinden fazla dışarı çıkararak. “Annenin orospu diye evinden kovduğu Hande mi?” Başımı salladım. “Yok eşeğin-”

“Leyla!!!”

“Ne var kızım, yalan mı? Bu durumu daha iyi anlatan bir hayret cümlesi olamazdı.”

Haklıydı ama tabii ki de bunu dillendirmeyecektim.

Özge’nin odasının önünde durup kapıyı usulen tıklattım ve onay beklemeden daldım içeriye. Güzel kardeşim çalışma masasının koltuğunda oturmuş, önündeki deftere bir şeyler karalıyordu. Bu küçüklüğünden kalma bir alışkanlıktı, ayrıca çok da güzel resim yapardı.

Çıkardığımız sesleri duyunca arkasını döndü. Beni görür görmez donup kalma eyleminin hakkını vererek birkaç saniye öylece bakakaldıktan sonra, “Ablaaa...” diyerek boynuma atıldı. Küçük meleşim artık genç bir kız olmuştu. Sık sık görüntülü konuşuyorduk ama hiçbir şekilde aslının yerini tutmuyordu.

Sade, dizlerinin altında yeşil bir elbise vardı üzerinde. Siyah saçlarını ensesinde bir topuz yapmış, boynuna krem rengi tonlarında bir fular takmıştı. Benim bu evden gittiğim yaşlardaydı ve hâlâ çok masumdu güzel gözleri, hâlâ bebensiydi yüzü. Öptüm güzel yüzünü, uzun uzun kokladım saçlarını. Bizden çaldıkları yılları telafi eder gibi sardım kollarıma.

“Geleceğini hiç düşünmemiştim abla.”

“Senin için ablacığım, sadece senin için buradayım, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum abla.” Başı önüne eğildi. “Şey ben... Özür dilerim seni-”

Sözünü kesip daha sıkı sardım kollarıma. Jülide Bozbeyli’nin

sözünün üzerine söz söylemeye hakkı olmadığını en iyi bilen kişi bendim. Bunun için kendini suçlu hissetmesini istemiyordum. Onu kollarımdan ayırmadan yatağının kenarına oturdum, Leyla da çalışma masasının koltuğunu çekip yanımıza yaklaştı.

“Sen bunları düşünme meleğim. Nasılsın, her şey yolunda mı?”

“Ben iyiyim,” dedi ama gözleri pek de öyle söylemiyordu. Bu evde en fazla ne kadar iyi olunabilirdi, bunu ikimiz de iyi biliyorduk. Aklımı okumuş gibi gözlerini devirdi. Zarif ellerini tuttum ve güzel ellerini öpmeye başladım.

Kollarını iki yana açarak, “Ne kadar güzel bir kız olmuşsun,” dedim konuyu dağıtmak ister gibi.

Burnunu kırıştırdı. “Emin misin abla?”

Kaşlarım çatılırken, “Tabii ki de eminim,” dedim.

Bu doğruydı, o çok güzeldi ve neden kendini güzel bulmadığını anlamak zor değildi. Sürekli ötekileştirilmiş, hor görülmüş, aşağılanmış, susturulmuş ve çok daha kötülerine maruz kalmıştık. Benim kendimle barışma serüvenim de oldukça uzun sürmüştü ve bunda en büyük katkı Poyraz’a aitti. Oydu bana kendimi sevdiren, oydu yaşadığım her şeye rağmen beni hayata bağlayan.

“Hande’yle Cihan...” dedim kuşkuyla. “Ne zaman oldular? Hande ne zamandan beri bu eve girip çıkar oldu?”

“Çok değil, birkaç haftadır beraberler,” diye yanıtladı Özge. “Başlarda özellikle babam çok karşı çıktı ama Cihan diretince annem babamı ikna etti.”

Cihancık ister, annesi alırdı. Bu yıllardır böyleydi ve anlaşılan o ki her şey bıraktığım gibi yerli yerinde duruyordu.

“Anladım,” demekle yetindim. Bu tatsız konuyu daha fazla uzatıp onun da tadını kaçırmaya hiç niyetim yoktu.

“Bir daha gitme abla,” dedi aniden âdeta yalvaran bir tonda. “Ne olur burada kal artık, sana çok ihtiyacım var.”

Büyük bir yara daha yerini buldu içimde. Geri dönsem dahi bu evde asla kalmazdım, kalamazdım.

“O hayvan seni dövmeye falan kalkmıyor inşallah?” Sorduğu soruyla ikimizin bakışları da Leyla’ya döndü.

“Hangi hayvan Leyla abla?”

“Evrimini tamamlamamış orangutan yavrusu.”

Güçlü bir kahkaha dudaklarımdan firar ederken, “Cihan’dan bahsediyor,” dedim.

Biz gülmesini beklerken o bir anda buz kesti. Gülüşlerimiz solarken, “Dövmüyor Leyla abla,” dedi sessizce.

“Gözlerin hiç öyle söylemiyor,” diyen Leyla’ya tebessüm etmeye çalıştı Özge.

“Sen orangutan deyince birileri duyar diye tedirgin oldum bir an.”

“Yalnız konuşmak ister misin ablacığım?”

“Ben bir evi dolaşayım,” diyerek ayaklanan Leyla’nın eline asıldı Özge.

“Hayır Leyla abla, gitme lütfen. Eğer söyleyeceğim bir şey olsaydı senden çekinmezdim.”

Boşta duran elini tuttum. “Şimdi gözlerimin içine bakıyorsun Özge,” dediğimde kahverengi bakışları gözlerime çevrildi. “Seni üzen, rahatsız eden, canını sıkan herhangi bir şey var mı?”

“Hayır abla, yok.” Sesi açık, bakışları netti. Lakin yine de emin olamıyordum çünkü benim aksime mimiklerini fazla kullanmaz, hislerini belli etmezdi. Bu özelliğini annemden almıştı, bu sebepten onu çözmekte zorluk çekiyordum. “Annemi biliyorsun, okuldan eve, evden okula. Ne bir arkadaş edinmemize izin verir ne de bir yere çıkmamıza.”

Haklıydı, bu bile yeterli bir sebepti bunalmasına. Anlaşılan annem hiç değişmemişti.

Leyla hayretle, “Oldu olacak bir de boynuna tasma taksaydı,” dediğinde Özge’nin eli istemsizce boynundaki fuları bulurken benim parmak uçlarım boynuma doğru yürüdü. Muhtemelen Özge gördüğü baskının dillendirmesinden rahatsızdı, oysa ben boğulmaya başlıyordum. Leyla bilmeden beni yıllar öncesine götürmüştü.

Boğuluyordum. Boğazımda hayalî bir el dolaşıyor ve beni nefessiz bırakıyordu.

“Abla?”

Özge’nin bana uzanan ellerini umursamadan açık pencereye ulaştığım gibi başımı dışarı çıkardım. Nefes alamıyordum.

“Liz?” Sol koluma girip titreyen bedenimi dengede tutmaya çalışan Leyla’nın sesi bir uğultudan ibaretti. “Su,” dedi etrafına telaşla bakınırken. “Kolonya ne varsa getir Özge.”

“Al Leyla abla.” Özge’nin uzattığı kolonyadan bir miktar avcuna döken Leyla yüzümü saç diplerime ve boynuma kadar ıslattığında aldığım limon kukusuyla kendime geldiğimi hissettim. “Hasta mısın abla? Bir an bayılacaksın sandım.”

“Saatlerdir yollardayız,” derken uzattığı bardaktan birkaç yudum su aldım.

“Kahvaltıyla duruyor salak.”

Bardağın dibinde kalan suyu üzerine fırlattım. “Sensin o salak. Çatlak kurabiye.”

Leyla omzuna sıçrayan suyu silerken Özge’den minik bir kıkırdama sesi duyunca gülümsedim. Gerçeği öğrenmelerindense salak olduğumu düşünmelerini yeğlerdim.

“Ablam önceden de böyleydi Leyla abla.”

“Yani doğuştan salak diyorsun?”

Özge gülmemek için elini ağzına kapattı, ben ise Leyla’nın kolunu çimdikledim.

“Sadece kahvaltı yapar, akşamları da birkaç lokma yiyip kalkardı.”

“Salak işte,” diyerek salaklığımı yüzüme vurmaya devam etti Leyla. “İnsan ne diye yaratılmış?”

“Niye yaratılmış Leyla, söyler misin, bu insan oğlu ne diye yaratılmış? O engin bakış açınla bizi aydınlatır mısın?”

“Şimdi,” dedi tek kolunu benim omzuma diğerini de Özge’nin omzuna dolarken. “İnsan oğlu yemek, içmek ve de sevişmek için yaratılmıştır.”

Özge kıs kıs gülmeye başladı. “Peki bu saydıklarının insanlığa ne gibi bir faydası var Leyla abla?”

“Sayıyorum,” dedi omzumdaki kolunu çekip işaret parmağını kaldırırken. “Eğer biz yemek yemezsek yemek şirketleri nasıl para kazanacak? Bunun çiftçisi var, esnafı var, aşçısı var. Var da var. Bu insanlar evine para götürmesin mi?”

“Götürsün,” dedik Özge’yle aynı anda.

“Bak, gördünüz mü, nasıl da insanlık namına yemek yiyorum.”

“İyi ki senin gibi iyi insanlar var Leyla abla.”

“Merci kuzum.” Şımarıkça saçını savurup parmaklarıyla iki yaptı. “İçmek,” derken bir bana bir Özge’ye bakıyordu. “Eğer ben o rakıları biraları içmezsem ne olur?”

“Ne olur?” diye sorduk müthiş bir merakla.

“İti, kopuğu, sapığı içer, sonra da kadınlara kızlara sarkar.”

“Vay anasını,” dedim ciddi görünmeye çalışarak. “Ben bunu nasıl düşünemem.”

“Salaksın da ondan.”

Özge’den sesli bir gülücük saçıldı etrafa. Onun mutluluğuyla salaklığuma sevinme kararı alarak Leyla’yla uğraşmayı bıraktım.

“Peki ya sevişmek?”

Özge’nin sorusuyla Leyla’dan büyük bir dişil enerji fişkırmaya başladı. “Şöyle ki...” diye söze başladığında soğuk terler döküyordum. Leyla’ydı o, her an her şeyi söyleyebilirdi. Özge’yi göstererek, “Eğer sen sevişmezsen,” dedi ve beni gösterdi. “Bu sevişmezse.” Kendini gösterdi. “Ben sevişmezsem bu insanlık nasıl üreyecek?”

“Ben üremek istemiyorum,” dedi Özge başını sallayarak. “Bu dünyaya çocuk getirmek akıl işi değil.”

“Aferin benim kızıma.” Özge’nin alnına dudaklarını dokundurdu, sonra ağzını eğerek bana baktı. “Bu salak evlenir evlenmez doğurur bak, demedi deme.”

Derin bir kesik oluştu sol yanımda. Sanki, “*Talya*,” diyen o güzel sesi okşadı kulaklarımı. İsmi Talya olacak, baharı müjdeleye-

cekti. Baharda mimozalar çiçek açacaktı. Sonra bir rüzgâr esecekti kuzeyden...

“Özür dilerim çiçeğim.” Leyla’nın pişmanlık kokan ela gözleri üzerimdeydi, Özge’nin hüzünlü kahverengileri de. “Onu bunu bırak da kızım, onlar nasıl gözlerdi öyle ya? Aman Allah’ım.” Konuyu dağıtmaya çalışıyordu Leyla.

“Hangi gözler?” diye sordu Özge.

Leyla gözlerini kocaman açtı. “Kız giyen gelinliğin gözleri.”

Özge tatlı tatlı kıkırdamaya başlayınca gülümsedim ben de. Bozulmaya başlamıştı yine dengem, aralanmaya başlamıştı sisten perdem, gülüşlerim arasında dolmaya başlamıştı yine gözlerim.

“Allah muhafaza, maşallah dediği kırk gün değil, kırk saniye yaşar. Kenafır gözlü, Şam şeytanı, mendebur suratlı.” Bakışlarım bana çevirdi. “Seni de yedi bitirdi bakışlarıyla.”

“Abartma istersen Leyla.”

“Kesinlikle abartmıyor,” diyerek Leyla’ya arka çıktı Özge.

Abartmıyordu, yaptığı tüm çıkarımlarda nokta atışı yapmıştı. Hande tam da böyle bir kızdı. Sevgili anneciğim belki de ilk defa haklıydı fakat sözlerine karşın eylemleri pek tutarlılık göstermiyordu.

Sandalyeye oturup elbisesinin açılan yırtmacını düzeltti Leyla. “Yalan mı ama?”

Özge onaylar anlamda başını salladı.

“Muhabbetinizi bölmek istemezdim ama artık gitmeliyiz Leyla.” Özge’nin yanma yaklaşıp siyah saçlarını okşamaya başladım. “Güzelim, şimdi gidiyorum ama yarın beraberiz. Hem birlikte zaman geçirmiş oluruz hem de hediyeni kendin seçmiş olursun, ne dersin?”

Saçlarında gezinen elimi tuttu, gözleri dolu doluydu. “Abla keşke biraz-”

Cümlesini tamamlamayışı kendi tercihiydi. Sözlerinin işe yaramayacağını biliyordu, bu evde boğulduğumu da. Dolan gözlerinden öptüm.

“Yarın hep beraberiz meleğim. Hem biz de yol yorgunuyuz, bugün erkenden uyumak, yarın için enerji toplamak istiyorum.”

“Peki abla.” Bakışları benimle Leyla arasında gidip geldi. “Siz nerede kalacaksınız?”

Sorunun cevabını öğrenebilmek için Leyla’ya döndüğümde kocaman bir o şeklinde açılan ağzını hızla eliyle kapadı. Anlaşılan rezervasyon işini Leyla’ya bırakmakla hata yapmıştım.

“Unuttun, değil mi Leyla?”

Hızla ayağa kalktı. Aynanın karşısına geçip pembe rujunu tazeledi. “Aman canım, koskoca İstanbul’da boş bir otel odası bulamayacak değiliz ya.”

Aynayla bedeni arasına girerek onun bana sıklıkla yaptığı gibi parmağımı yüzüne doğrulttu. “Seni bir gün gerçekten öldüreceğim Leyla!”

Benim ölümcül bakışlarıma karşılık gülümsedi, bir de üzerine parmağımı indirerek yanağıma minik bir öpücük kondurdu. “Ölümüm senin ellerinden olsun çiçeğim,” diyerek de kalbimi fethetti.

Öptüm iki yanağımdan birden. İki kardeşimi de kanatlarımın altına aldım sıkıca. Dakikalardır akıp akmamak konusunda orta yolu bulamayan gözyaşlarım sonunda akmaya karar vermiş, kalbimse ona bu kadar yakınken bir o kadar da uzak olmanın sancısını çekmeye başlamıştı. Öyle bir iç çektim ki sanki kalbimden geçenleri pencereden sızan ılık rüzgâr duymuş da kokusunu bana getirmişti. Belki o da almıştır kokumu, kim bilir?

“Liza!” diye seslendi duymaya bile tahammül edemediğim o sesin sahibi. Öyle işlemiş ki bu ses benliğime, sadece kulaklarımda değil, beynimin içinde de yankılanmıştı.

Özge’yle vedalaşmış *Casper* gibi kimseye görünmeden evden çıkabildiğimi düşünmüştüm, anlaşılan bunu bile becerememiştim. Yine de duyduğum sesi duymamazlıktan gelip yoluma devam

etmeye karar verdiğimde aynı ses ve tonla yeniden engellendim.

“Liza!”

Leyla’yla gözlerimiz kesişti. Bana olan desteğini hissettirmek ister gibi zarif parmaklarını belime dokundurdu *sana güveniyorum, bunu yapabilirsin* diyordu.

Arkamı döner dönmez biyolojik babamla burun buruna geldim. Bir uzuv gibi yapışıp kalan nefreti duruyordu yüzünde, muhakkak kalbindeki zift de öyle...

Aynı duygularla baktım yüzüne.

“Hemen eve girip abini tebrik edecek, misafirlere bir hoş geldin diyeceksin!” dedi hâlâ onun uslu, minik finosuymuşum gibi.

Ne çeşit bir kafaya sahiplerdi gerçekten incelemek isterdim. On yıl önce beni bir mal gibi satışa çıkarıp sonra da, “Malımı geri aldım,” diyerek buyruğu altına yeniden girmemi mi bekliyorlardı? Cevap vermeye gerek dahi duymadım. O kadar küçüklerdi ki bir de ben küçültmek istemedim. Sessizce gitmek isteyince tüm nefretini eline yüklemiş gibi yapıştı koluma. Elleri çok ağırdır, elleri çok kabadır, elleri zavallıdır, Liza iyi bilir.

“Sana ne söylüyorsam yapacaksın! Hemen!”

Leyla’nın babamın üzerine öfkeyle yürümesiyle ondan önce davranıp, “Bunu asla yapmayacağım!” diye korkusuzca karşılık verdim lakin içten içe hâlâ tedirgin olduğum gerçeği beynimi kemiriyordu.

“Yapacaksın! Yapmak zorundasın!”

Zorundasın diyor, buna mecbur olduğumu söylüyordu! Akıl alır gibi değildi. Kolumu daha çok sıkmaya başladı. Acı eşiğimin yüksek olmasına rağmen canımın acıdığı gerçeğini görmezden gelemiyordum, Leyla ise yerinde duramıyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Hâlâ korkularımı, yalnızlığımı hissediyordum ve o kahrolası beynim de bana hiç yardımcı olmuyordu ama bu kadar kolay kabullenemezdim. Ben eski Liza değildim. NLP eğitimleri almış, aile danışmanlığı yapmış, birçok sosyal kurumda gönüllü olarak çalışıp insanların yaralarını bir nebze de olsa sarmaya çalışmıştım. Pekâlâ

kendi yaralarımı da sarabilir, o lanet anılarımla yüzleşebilirdim. Sanırım herkesin günahlarıyla yüzleşme zamanı gelmişti.

Samimi bir ifadeyle, “Tamam,” dedim uslu bir çocuk gibi. “Siz nasıl isterseniz öyle olacak.”

Kaba suratında zafer tebessümleri peyda oldu. Leyla beni hayretler içinde izlerken hanım hanımcık, minnoş minnoş, ponçık ponçık, upuslu bir kız çocuğu gibi giriş kapısına yöneldiğimde Leyla ve babamın adımları da hemen ardımdaydı.

Salona giriş yaptığım gibi diğerlerinden daha süslü olan sözde gelin masasına yöneldim. Cihan etrafına topladığı genç kızlarla sırnaşık tavırlar sergilerken müstakbel karısı Hande de Cihan’ın çocukluk arkadaşı Tuncay’la takılıyordu. Tam karşılarında durup sırtımı onlara, yüzümü konuklara çevirdim.

Ellerimi şaplatarak, “Müsaadenizle küçük bir konuşma yapmak istiyorum,” dediğimde tüm oklar bana yöneldi, tam da istediğim gibi. “Umarım ne kadar kutsal bir mekânda ne kadar değerli insanların huzurunda olduğunuzun farkındalığını yaşıyorsunuzdur.”

Salondan çıt çıkmıyordu, kendimi dünyanın merkezinde gibi hissediyordum. Kurmuş olduğum cümle babamın ve Cihan’ın hoşuna giderken annem dişlerini sıkmakla meşguldü. Zekâ, tam da böyle bir şeydi. Aralarında küçük değil, oldukça büyük bir fark vardı. Yüzüme kocaman bir gülümseme oturtup uslu bir kız olmaya devam ettim.

“Bugün Bozbeyli ailesinin biricik oğlu Cihan Bozbeyli, adam olmaya giden yola ilk adımını atmış ve evlenmiş. Sizce de büyük bir alkışı hak etmiyorlar mı?”

Leyla şakıyarak alkışlamaya başladı. Salonda fısıldaşmalar birer uğultuya dönmeye başladığında babam dişlerini sıkarken Cihan’ın bana uzanan adımlarını durduran annem oldu. Onlar için kimden ve nasıl olduğunun bir önemi olmadan erkek bir toruna sahip olmak adamlık, hangi yoldan geldiğini sorgulamaksızın para getirmek kutsalıktı.

Leyla’nın keyifli ısıklıklarını duyunca kaldığım yerden devam ettim fitili ateşlemeye.

“Hem de kiminle biliyor musunuz?” Anneme döndüm, bana doğru gelen adımlarına elimi kaldırarak engel olduğumda ummadığım bir şekilde hemen durdu, sanırım daha beterini yapmama korkuyordu. Alayla baktım nefretle beslediği karanlık yüzüne. “Jülide Bozbeyli’nin yıllar önce bu kız hafifmeşrep, nişanlı adamlarla oynuyor, babası da pezevenklik yapıyor diyerek evlerinden kovduğu kızla, yani Hande’yle. Sizce de büyük bir alkışı hak etmiyorlar mı?”

Bunları söyleyebildiğime ben bile inanamıyor, Leyla da gülmekten kendini alamıyordu. Salonda, “Aaa,” “Yok artık!”, “Nasıl yani?” ifadeleri yankılanırken Cihan koluma yapışıp beni dâhil ettikleri evcilik oyununun dışına atmaya kalktı.

“O başını küçükken ezecektim senin.”

“Eğer o pis ellerini hemen çekmezsen senin ve ailenin ne bok olduğunu sadece konuklarınız değil, tüm Türkiye öğrenir!”

Leyla’nın sözleri ve kolumda duran eline batırdığı tırnaklarım hisseden Cihan vahşi bir hayvan gibi kolumu serbest bırakıp Leyla’nın üzerine yürüdü.

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

“Ediyorum!” diyerek Cihan’a meydan okudu Leyla.

Leyla’ya kalkan elini görür görmez hızla Cihan’ın önüne atıldım. Ancak bu hamlemlle aynı öfkeyle Cihan’ın üzerine yürüyen bir adamla çarpıştım. Sert omzuna çarpan burnumu kırıştırırken hafif eğilen başımı kaldırdığım an göz göze geldik. Bu adam Leyla’nın dakikalar önce masada sohbet ettiği sarışın erkek güzeliydi. Bakışlarını yüzümden aldığı gibi Cihan’ın bileğini sertçe büktü ve çevik bir hareketle dizlerinin üzerine çökmesini sağladı.

“O elin bir daha kadınlara uzanırsa, kalkamayan tek uzvun elin değil-”

Devamını kulağının içine fısıldadığında Cihan taş kesildi. Vücudunu hareket ettiremediği gibi neredeyse yere yakın duran başım kaldıramıyordu bile. Ortamın kızışmasıyla salon bir anda boşalmaya başladı. Babam bana doğru yaklaşırken annem her zamanki gibi

verdiği gazın sonucundaki patlamayı görmek için sabırsızlanıyordu.

Babamın hışımla üzerime yürüdüğünü fark edince, “Yaklaşma!” diyerek kendimi hızla geriye savurdum. Bu ani hareketimle babamın temasından kaçabildim ancak bu defa da kim olduğunu bilmediğim adamın temasına maruz kaldım. Adamın sıkı vücuduna yapışmış, arkamı dönmemele de yeşil gözleriyle burun buruna gelmişim. Kollarımda hissettiğim saçma temasıyla yoğun elektriğe maruz kalmış gibi kendimi hızla geriye çektim.

“Benden korkmanıza gerek yok.”

“Kimseden korktuğum yok benim.”

“İyi görünmüyorsunuz.”

Sarışın güzeline odaklandığım sırada Leyla yanıma geldi. Yine fena hâlde dengem bozulmaya başlıyordu. Evrende bunun için elinden geleni yapıyordu. Kesin bir derdi vardı benimle. Tüm bu yaşananların başka hiçbir açıklaması olamazdı.

“Rengin kireç gibi olmuş Liz, sen iyi misin?”

Leyla’nın bu soruyu sormasındaki tek sebep atan rengim değildi, kimden nasıl kaçacağımı bilemez bir şekilde deli gibi ortalıkta dolaşmamdı. Hande, babam, Cihan, gizemli sarışın... Dört bir koldan etrafım sarılmış gibiydi. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde Leyla’nın bana uzanan eline tutunduğum anda ne olduğunu bile anlayamadan babamın zalim ellerine saçlarımı kaptırdım.

“Yeter bu kadar şebeklik, sana kim olduğunu hatırlatmanın zamanı geldi.”

Nefret ediyorum. Kendimden de beni bu iğrenç manzaranın içine çekenlerden de. En çok da sırf kadın olduğum için bu muameleyi görüyor olmamdan. Ağlamamak için kendimi zor tutarken saçlarımı kurtarmaya çalışmıyordum bile. Saçlarımın serbest kalmasını sağlayan aynı gizemli adamdı.

Babamın ensesinden yakaladığı gibi kendine çekerken, “Adnan!” diye tısladığında babamın yüzünde bugüne kadar hiç görmediğim bir ifade belirdi: korku. “Canımı sıkıyorsun!”

Babam başını hafif öne eğerek, “Siz karışmayın lütfen Tunç Bey,

bu bir aile meselesi,” dedi tam bir beyefendi gibi. Babamın sesindeki yumuşak tınıyı ağzı açık bir şekilde dinledim. Adama *beyefendi* ve *lütfen* diye hitap ettiğine göre ya ensesi kalındı ya da oldukça zengin.

“Ne ailesi be!” diye araya girdi Leyla.

“Kızım o benim,” diye kendini bile inandıramadığı bir cümle kurdu babam.

Leyla kahkaha attı. “Kızın, öyle mi?”

Babamın bakışları bana döndü. “Bizi misafirlerimize rezil ettin.”

“Asıl rezil sizsiniz be!” diye bağırdı Leyla. Babama iğrenerek baktı, bu bakış az sonra kuracağı cümlelerin bir fragmanı gibiydi. “Sen rezil kime denir bilmek ister misin?” Cevabını beklemeden tükürür gibi kustu kelimelerini. “Kendi öz kızına aşağılık küfürler eden adama rezil denir. Daha çocuk yaşta kendi öz çocuğunu öldüresiye dövene rezil denir. Kızını bir mal gibi satışa çıkaran sözde babaya rezil denir. Kendi pisliğini temizlemek için öz evladına pislik atana rezil denir. Sırf erkek diye namussuzluk yapan oğlunun pisliklerini kapatıp, kızına belden aşağı küfürler eden adama rezil denir.”

Durdu, yüzündeki ifadeyi soldurmadan anneme döndü. Öyle kaptırmıştı ki kendini kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes şok içindeydi. “Orospu dediği kızı, evine gelin diye getirene rezil denir.”

Cihan’a döndü. “Evine misafir diye gelen kızları taciz edene rezil denir. Varlık içinde yüzerken çalıp çırpına rezil denir.”

Ela gözleri babamla annem arasında gidip geldi. “Bütün bunları bilip de ortalıkta göğsünü gererek gezenlere rezil denir.” Bakışlarını babama sabitledi. “Tanıdın mı bey amca? Bir yerlerden tanıdık geldi mi?”

İfadesi daha da sertleşirken anneme odaklandı. “Eserinle gurur duyuyor musun?”

Gösteri bitmişti ama benim içimde sahnelenen film henüz yeni başlıyordu. Sözleri, ses tonu, sarf ettiği her kelime kalbime dart iğneleri gibi bir bir saplanıp kalmıştı. Yıllar sonra tüm bu gerçeklerle yüzleşiyor olmam ve bunları bir başkasından duyuyor olmam gururumu yerle bir etmişti. Resmen dağılmıştım.

Arkama bakmadan çekip gittim. Koşarak ilerlesem de bacaklarımın her an beni yarı yolda bırakmasından ölesiye korkuyordum.

Kendimi o lanetli villanın dışına atabildiğimde çoktan gece olmuştu, yağmur içindeki hüznü sezercesine ılık yaşlarını bıraktıyordu tenime. Koşar adımlarla bahçe kapısına ulaştım ancak oradan öteye gidebilecek gücü bulamıyordum kendimde. Alnımı bahçe duvarına dayayıp tüm bu yaşananları hazmetmeye çalışan midemin, bir an önce yatışmasını bekledim ama bana ihanet edercesine hazmedemediği ne varsa çıkarmaya başladı. Boğazıma kadar gelen safra tadıyla saniyeler, belki de dakikalarca öğürmeye başladım.

Beyaz gömleğimi çıkarıp tüm bu pisliklerden arındırdım kendimi. Bu ana tanıklık eden gözlerimden iki minik damla süzölmeye başlarken gömleğimi fırlatıp attım, yaşadığım utanç ve acıyla avuç içlerimi duvara bastırdım. Başımı eğip yüzleştığım tüm gerçeklere isyan eder gibi sessizce ağlamaya başladım. Yine bir kayboluşun tam eşiğindeyken işittiğim sesin yumuşaklığıyla başımı kaldırıp sesin geldiği yöne doğru baktım.

“Siz iyi misiniz?”

Bu ses, adının Tunç olduğunu öğrendiğim erkek güzeline aitti. Koyu yeşil gözleri yüzümün her yerinde dolaşüyor, cebinden çıkardığı siyah mendili de benden tarafa uzatıyordu. Hâlâ mendil taşıyan adamlar var mıydı? Kalbim gülmek istese de zihnim bunu asla yapmamam konusunda uyarılar gönderiyordu.

“İyiym, teşekkür ederim,” diyerek mendile uzandığımda parmak uçlarım mendile temas etmeden hemen önce elimi hızla geri çekip bahçe kapısından kaçır gibi çıkıp gittim.

Ne diye elin adamından mendil almaya kalkıyorsun aptal?!

Çılgınca koşmaya başladığımda Leyla'yı villada unuttuğumu hatırladım. Aniden durdum, hızla arkamı döndüm ama tek adım atamadan yüzümü yeniden sert bir bedene çarptım.

Yeter ama ya! Ne istiyordu bu adam burnumdan?

Burnuma dolan yoğun erkeksi kokuyla şekilden şekle soktum

yiüzümü. Bir de adamın üzerine hapsirdim. Bu kadar parfüm sık-
maktaki amacın neydi acaba?

“Ne istiyorsunuz benden? Ne diye takip ediyorsunuz?”

“İyi görünmüyorsunuz, yardımcı olmama izin verin.”

Ani çıkışımdan ötürü bozulması gerekmiyor muydu? Yeşil göz-
leri gecenin karanlığında zümrüt gibi parıldamaya başladı, sinir-
lenmem hoşuna gitmişti sanki, sol yanağında minik bir gamzesi var
gibiydi, kirpikleri de saç rengine tezat oldukça koyu ve gürdü. Ne
saçmalıyordum ben böyle? Kendime yeni bir lanet daha okuyarak
ondan kurtulmak ister gibi sağa doğru bir adım attım. Onun da sola
bir adım atmasıyla yeniden burun buruna geldik.

Öfkeyle, “Çekilir misin önümden?!” diyerek dirseğimle itip yo-
luma devam ettim.

“Amacım sizi rahatsız etmek değildi.” Hemen arkamdaydı.
“Gecenin bu saatinde yalnız başınıza görünmeniz güvenli olmaya-
bilir.”

“Yalnız olduğumu kim söyledi?” Öfkeyle omzunu hafifçe dürt-
tüm. “Sizin düşündüğünüzün aksine biz kadınların bir korumaya ih-
tiyacı yok. Siz erkekler kendinize sahip çıkın, yeter!” Saçımı savurup
hızla yürümeye devam ettim.

“Asla bunu kastetmemiştim.” Hâlâ peşimden geliyordu. *Çattık
ya.* “Ayrıca bir korumaya ihtiyacı olacak en son kişi siz olabilirsiniz.”

Lanet herifin sesi de güzeldi. Sözleri gerçeği yansıtmasa da dı-
şarıdan böyle görüldüğümü işitmek oldukça hoşuma gitmişti. Leyla
bana doğru yaklaşıırken neredeyse boyuna gelen valizini zorlukla sü-
rüyor, diğer elinde de benim küçük valizimi tutuyordu. Adımlarımı
hızlandırıp valizimi elinden aldım.

“Kızım neredesin sen?”

Tunç dibimizdeydi. Bir Tunç’umuz eksikti. *Sevgili Tunçcuğum,
beyciğim, benim ilgimi madenler çekmiyor. Benim ilgi alanıma
sadece siyah siyah, ısl ısl, inciler giriyor. O da ne yazık ki sende
yok. Üzgünüm ama Liza’yla değilsiniz, Mimoza’yla hiç değilsiniz.
Haydi uza!*

Onu görmezlikten gelerek Leyla'ya *sonra anlatırım* bakışı atıp yuvasız kuşlar gibi minik adımlarla yürümeye devam ettik.

“Sizi gideceğiniz yere kadar bırakmama izin verin.”

“Süper olur,” diye atıldı Leyla.

Sinirle Leyla'ya dönerken bakışlarımın aksine hedefimde Tunç vardı. “Buna hiç gerek yok. Gideceğimiz yer yürüme mesafesinde, dolayısıyla taksi çağırmamıza lüzum yok.”

Dudakları kımıldanan Leyla'nın kolunu cimciklediğimde boğazından, “Awhuiihhy!” diye acayip sesler kaçtı. Kaşlarını çattı ve, “Teklifinizi kabul ediyoruz,” diyerek adamın koluna girerek peşine takıldı.

Seni hem yemek, hem gebertmek, hem de lime lime etmek istiyorum kurabiyem!

Leyla'nın aksine güzelim ayakkabılarımı asfalta sürterek ilerledim. Villanın güneyine park edilmiş tek kapılı bir Mercedes'in önünde durduğumuzda Tunç valizleri bagaja yerleştirirken ben arka koltuğa, Leyla da ön koltuğa geçti.

“Nereye gidiyoruz?”

Bakışlarımı camdan alıp cevabımı bekleyen Leyla'nın gözlerinin içine hüznle baktım. Cevap vermek yerine Tunç'a yolu tarif ettim, Leyla'nın çatılan kaşlarını da görmedim.

Dört dakika yirmi yedi saniye sonra varış noktasına ulaştığımızda Tunç valizleri dikkatlice kaldırıma bıraktı. Benimle Leyla arasında gidip gelen gözlerini üzerimizden ayırmadan vücudunu saran siyah gömleğinin cebinden çıkardığı kartviziti bize doğru uzattı. Leyla kartı alıp cebine attığında ona hayretle bakıyordum.

“Yardımcı olabileceğim bir konu olduğunda beni-”

Sözünü kesen Leyla oldu. “Mutlaka arayacağız Tunç Bey.”

Tunç'un zümrüt gözleri ışıldarken Leyla'nın elini tutup minik bir buse bıraktı. “Tanıştığımıza memnun oldum Leyla Hanım.”

Aynı kibarlıkla karşılık verdi Leyla. “Ben de.”

Leyla'ya öfkeyle bakarken elimi hangi ara avucuna alıp dudak-

larına bastırıldığını fark etmem zaman almıştı. Nezaketen başımı hafif eğip tebessümle karşılık verdim.

“Bana isminizi bahşetmediniz.”

Hangi gezegenden ışınlandın yavrum sen, hangi ülkenin prensisin, nerenin şansölyesisin? Lüzumsuz kibarlığın, kusursuz hatların, zümrüt gözlerinle sinirlerimi bozmaya başladın ve itiraf ediyorum, reddedilmesi zor bir adamsın ama ben normal bir insan değilim, hatta ve hatta benim insan olduğum bile tartışmaya açık bir konu.

Benden cevap gelmeyince Leyla atıldı. “Liza...”

Tunç henüz yeni bıraktığı elimi yeniden tutup dudaklarına götürdü.

“Liza...” dedi büyümlü bir kelimeyi zikreder gibi. “Çok... Çok güzel,” diyerek gözlerimin tam içine baktığında ismimden bahsetmediği aşikârdı.

Gözlerimi gitgide koyulaşan yeşil gözlerinden, elimi de hâlâ orada neden durduğunu anlayamadığım avucundan aldım.

“Tekrar memnun oldum Liza,” dediğinde mırıldanır gibi, “Bende,” demekle yetindim.

“Namıdiğer MIMOZA,” dedi Leyla kendini öldürmem için yeterince sebebim yokmuş gibi.

“MIMOZA?”

“Orası uzun bir masal.”

“Dinlemek isterim.”

“Anlatmak isteriz.”

Sohbetin odak noktası bendim ama konu benden bağımsız bir şekilde saçma sapan bir yere gidiyordu.

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim,” dediğinde daha fazla sabredemedim.

“Biz artık gidelim Leyla.”

Sonunda moda dergilerinden fırlamış gibi abartılı derecede yakışıklı ve kibar olan gizemli adamdan kurtulmuş, öfkeyle Leyla'ya yönelmiştim.

“Oldu olacak bir de eve buyur etseydin Leyla.”

Gülerken çapkınca göz kırptı. “Bir an aklımdan geçirdim ama ne yazık ki o mükemmel yarattığı atacak bir evim yoktu.”

“Yuh be Leyla!”

Bunu yapmayacağını bilmeme rağmen her defasında hayret ediyor olmam da ayrı bir tuhaflıktı. Valizini yatırıp kalçasını üzerine bıraktı. Karşı kaldırımından geçen birkaç genci umursamadan bacaklarını ayırıp elbisesinin eteklerini bacak arasına sıkıştırdı.

“Hem biz nereye geldik, kimin evi burası? Bak ben öyle tanımadığım insanların evinde kalmam, ona göre.”

Anılarımı bir tokat gibi suratıma çarptığında zifirî karanlığı aydınlatan tek bir ışık vardı etrafımızda, o da yüz metre ilerideki sokak lambasıydı. Yağmur durmuştu ama benim içimdeki sağanak göz pınarlarıma acımasızca saldırıyordu. Elimde değildi. Bedenim benden bağımsız hareket ediyor, her parçam ona çalışıyor, her hücrem ona koşuyordu. Vücudumda sızlayan her bir noktayı hissediyor ama içten içe buna engel olamıyordum. Ruhu olmayan bir bedene sahip gibiydim ve bu beden artık ruhuna kavuşmak istiyordu, artık tamamlanmak istiyordu.

“Bizi nereye getirdin Liza?”

Leyla, karşımdaki eve sabitlediğim bakışlarımı kendine çevirdi ve gözlerimdeki acıya, yanaklarımdan süzülen yaşlara, kalbime dokundurduğum elime, son olarak da aralanan dudaklarıma baktı. “*Evime.*”

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

13. Bölüm

Her Şey Anını Bekler

Beklemek lazım gelir bazen.

Beklemeye değerse, geleceği vakti bilir o zaten...¹⁶

“Burası onun evi mi?”

Gözlerimi pencereden ayırmadan başımı salladım. Perdeler tamamıyla kapalıydı ve ben hâlâ bu evde yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum.

Hayat, acımasızlıkta sınır tanı mıyordu. Sadece ikimizin olduğu ıssız, uçsuz bucaksız bir ormanın derinliklerinde yaşamayı dilerken, bu acımasız dünyada onsuz kalmıştım, asıl acımasız olup içimi yakıp kavuransa onun hakkında artık hiçbir şey bilmiyor oluşumdu. Ve bilmediğim bir şey daha vardı; zihnimi bulandıran, hücrelerimi kemirip duran, nefesimi kesen bir soru: *Ya evliyse?*

Aniden çıkan bu kuvvetli fırtınaya karşı daha fazla direnemeyen dizlerim kırılırken çitlere sıkı sıkıya tutunarak ayakta durmaya çalış-

16. Yazara aittir.

tım. Şayet evliyse bu zamana kadar yaşadığım tüm acılar bir sinek ısırığından farklı olmayacaktı, bir umuda tutunmak isteyen kanatlarım kırılacak, bu masal da burada bitecekti.

Tüm bu belirsizliğin içinde, “Ne olur Allah’ım, evlenmiş olmasın,” diye duyulur bir sesle mırıldandığımı Leyla’dan gelen cevapla anlayabilmişim.

“Bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi ve bahçe kapısına yöneldi.

Ne, “Dur,” diyebilirdim ne de, “Yapma.” Hayatım bir kumara dönmüştü ve işin kötüsü kartlar açık da değildi, daha da kötü olanıysa ben kumar oynamayı da bilmiyordum. İşim tamamen şansa kalmıştı ve ben bu şansla güneşi söndürür, denizi kurutur, Rüzgâr’ı da artık rüyalarımda bile göremezdim.

Leyla’nın kilitli olan bahçe kapısını zorlamasıyla işlevini durduran beyin hücrelerim geç de olsa çalışma kararı almış ve elim kapıyı zorlayan sağ eline yapışmıştı. “Dur Leyla, yapma.”

Kapıyı zorlamaya devam ediyordu. “Eğer içeri girmeyeceksek neden geldik buraya?”

Durdum ve sustum. Ona verebilecek bir cevabım yoktu. Leyla’nın az önce kalktığı valizin üzerine oturup çaresizce mırıldandım.

“Onunla yüzleşecek cesareti kendimde bulamıyorum.”

Kalçasıyla beni itip yanıma oturduğu sırada düşmemek için avcumu yere bastırdım. “Sonsuza kadar kaçamazsın. Senin de en az onun kadar masum olduğunu biliyorum ama ona borçlusun Liza. Bunu en iyi sen biliyorsun.”

Avcuma yapışan pislikleri temizlerken omuz silktim. “Benim kaçtığım falan yok. Sadece hazır olmadığımı söylüyorum.”

Elini şefkatle yanağıma dokundurdu. “Yapma böyle çiçeğim. Artık kendini cezalandırmayı bırak. Yetmedi mi çektiklerin? Bak, bu şekilde bir yere varamazsın.”

“Ben artık kalmak istiyorum Leyla. Oradan oraya savrulmaktan çok yoruldum. Ve ben...”

Başını eğdi. “Ve sen?”

“Ben evimi çok özledim.” *Benim evim oydu.*

Birden ayağa kalkıp karşıma dikildi. “Kalalım o hâlde,” derken göz kırptı.

Zorlukla kalkıp tam karşısında durdum, onun aksine oldukça yavaş hareket ediyordum. “Ya kapıyı abisi açarsa, ya bana yeniden ondan uzak durmamı söylerse ya Poyraz açarsa? Ne söyleyeceğim ona? Ya evlendiyse ve-”

Kendi ellerimle ektiğim ızdırap tohumları yeşermekle kalmamış, koca bir ormana dönüşmüştü ve bu ormandaki zehirli sarmaşıklar bir yılan gibi sürünüp boynuma dolanmış, beni soluksuz bırakmıştı.

“Allah beni kahretsin!” diye bağırarak kafama vurduğumda Leyla, “Yeter!” diyerek isyana kalkıştı.

İki kolumu birden yakaladığında onu hiç bu kadar sinirli görmediğimi itiraf etmek durumundaydım. “Kendini suçlamayı bırak artık. Sen de en az onun kadar yandın, en az onun kadar acı çektin. O bekledi mi bilmiyoruz ama sen her Allah’ın günü onu bekledin. Her kapıyı o *geldi* diyerek açtın, her nefesi bir gün o gelecek diye aldın. Sen tek bir adama ait oldun Liza. Hayatına kimseyi almadın. Sen onun uğruna kendi canından vazgeçtin.”

Bunların hepsi doğruydı ve tıpkı benim gibi o da acı çekiyordu. Az önce vurduğum başıma küçük bir öpücük kondurduğunda küçük bir çocuk gibi burnumu çekmeye başladım.

“Bu masalda sen de en az onun kadar masumsun Liza. Ama tek günahın var...” Boynuna doladığım kollarımı çözdü ve parmağıyla evi işaret etti. “Şimdi bu kapıyı çalıp günahınla yüzleşiyorsun ve bu günaha bir son veriyorsun.” Başımı yana eğip gözlerinin içine yalvararak baktım, buna cesaretim yoktu. “Anlaşıldı, bunu da ben yapıyorum.”

Bahçe kapısının kolunu zorlamaya başladığında bu defa engel olmadım. İnatla açılmayan kapıyı es geçerek tahta çitlere yöneldi. Fazla yüksek olmayan çitleri kolaylıkla aştığı gibi kapıya doğru yürü-

meye başladı. İçimde cesaretin zerresi olmadığından elimi kalbime koydum ve nefesimi tuttum. Olduğum yere çömeldiğimde tek yaptığım şey dua etmektir.

Allah'ım, ne olur, evlenmemiş olsun.

Bu cümleyi kaç defa tekrarladığımı bilmiyordum ama yaklaşan ayak sesleriyle kalbimin bir anlığına durduğuna yemin edebilirdim. Ellerimi kulaklarıma siper edip gözlerimi sıkıca kapadım.

“Evde kimse yok,” dediğinde nedensizce rahat bir nefes alma gereği hissettim.

“Şimdi ne yapacağız?” diye kendi kendime mırıldandım sanki gidecek başka yerim yokmuş gibi.

İkimiz de olduğumuz yere çöküp düşünmeye başladık. Ben parmaklarımla oynarken Leyla sessizce beni izliyordu.

Bu hâllerime daha fazla dayanamayarak, “Sen...” diye mırıldandı şefkatli sesiyle. “İstiyor musun onu?”

İşte bu soruyu asla beklemiyordum. Böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdim ki? İstiyorum dediğim takdirde ne değişirdi? Fırından ekmek alır gibi bir adet Poyraz alıp gelecek miydik?

Güzel ela gözlerini kısarak, “İstiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu zihnimi okumuş gibi.

“Evet dediğim takdirde ne yapacaksın? Gidip bana bir adet Poyraz mı alacaksın?”

Kahkahasıyla kalbimdeki umut kapılarını aralamış, gecenin sessizliğini tatlı sesiyle bozmuştu. “Tatlım sen orasını bırak da soruma cevap ver. İstiyor musun, istemiyor musun?”

Yanımızdan geçen on sekiz yaşlarında şişmanca bir gencin, “Ben istiyorum abla,” demesiyle gülmeye başladık. Genç, gülüşümüzden cesaretle Leyla'ya bakıp, “Verecek misin abla,” deyince benim göz bebeklerim yuvalarından çıkarken Leyla, “Siktir lan oradan,” diyerek eline geçirdiği valizimi fırlatmaya kalktı. Panikle koluna yapıştım.

Genç, gözden kaybolurken, “Artık versen de almam,” diye bağırduğunda Leyla'yı zorlukla zapt ediyordum.

Arkasından, “Piçe bak sen!” diye söylendi Leyla.

Valizlerimizi alarak ilerlemeye başladık. Çölde susuz kalmış iki bedevi gibi sürüne sürüne yürürken Leyla’nın çevirdiği taksiye atladık. Sahi, biz gecenin bir vakti elimizde valizlerle nereye gidiyorduk?

“Nereye gittiğimizi söyleyecek misin Leyla?”

Pembe dudaklarını ısırırken, “Seni Rüzgâr’a bırakmaya,” dedi alelade bir şeyden bahseder gibi.

Omuz silktim. “Bunu nasıl yapacağını öğrenebilir miyim? Hem ben bile Poyraz’ı nasıl bulacağımı bilemezken sen nasıl bulacaksın?”

“Ben değil çiçeğim, onu sen bulacaksın.”

Güldüm. Nerede ve nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını o da biliyordu. Başımı hayal kırıklığıyla cama yasladım.

“Senin şu Rüzgâr’ın bir abisi vardı, neydi adı?”

“Yağız mı?”

“Ha işte, o dediğinden.”

En berbat zamanlarımda bile içimi ısıtıyor, yüzümü güldürebiliyordu. *Yerim kız seni.*

“Abla adresi söylemeyecek misiniz?” diye sordu taksici genç.

“Tarif et,” dedi Leyla.

Şaşkınlıkla, “Nereyi?” diye sordum.

“Yağız’ın mekânını,” dedi askerlik arkadaşından bahseder gibi.

Gözlerim dehşetle açıldı. “Ne?! Olmaz, Yağız’a gidemem. Poyraz’la bile yüzleşebilirim ama onun karşısına çıkamam. Hem hâlâ aynı mekânı işletip işletmediğini bile bilmiyorum.”

“Abla, adres.”

Hay sana da, ablana da, adresine de... Sırası mı lan şimdi?

“Söyle Liza.”

Derin bir nefes verdim. Bir of çektim. Sonra derin birkaç nefes

daha verdim ve verdiğim nefesle beraber adresi bir bilinmeze doğru üfledim.

Cılgın bir Leyla, küçük bir Mimoza ve iki valizle gece kulübüne gelmiştik. Tam yirmi altı dakikadır kapının önünde dikildiğimiz yetmezmiş gibi bir de dev gibi ruhsuz, muhtemelen de kalpsiz iki adamın çatık kaşlarına gülümsemeye çalışıyorduk. İçimde cesaretin zerresi, kırıntısı, parçacığı olmadığından adamlara alık alık bakıp gülümsemeye devam ettim. Öyle tedirgin, öyle dalgındım ki, “Hadi Liz,” diyen Leyla’yı bile zorlukla duyabilmişim.

Adamlar duvar gibi hareketsizce durup bize bakıyordu. O kadar hareketsizlerdi ki parmağımla dürtüp canlı olup olmadıklarına emin olmak istemişim.

Bu sinir bozucu hâllerime daha fazla katlanamayan Leyla söyleyerek önüme geçti. Dolan gözlerimi görünce valizin kulpunu bırakıp ellerimi tuttu. Ben bile kendimden bezmişken o beni ısrarla kendime getirmeye çalışıyordu. *Nasıl tatlı, nasıl güzel, nasıl lezzetli bir kurabiyesin sen böyle?*

“Gözlerime bak.”

Baktım.

“Ne demiş Yunus Emre?”

Güldüm.

Şu an bana bir nefes kadar yakın olan Leyla’yı göremezken Yunus Emre’yi duyabileceğimi hiç sanmıyordum.

Boş, donuk gözlerle bakmaya devam ederken, “*Kader gayrete âşıktır*”, dedi boyun eğdiğim kaderime kafa tutmamı ister gibi. “Ya gayretinle yaralarını saracaksın ya da içindeki boşlukta yok olup gideceksin. Unutma! Senin gayretin olacak seni sen yapan. Kimse düştüğün yerden kaldırmayacak. Kimse sana içindeki boşlukta yoldaşlık etmeyecek. Kimse sulamayacak köklerini, aksine

17. Yunus Emre’ye aittir.

kıracaklar dallarını, dökcekler çiçeklerini, doyamayıp koparıp atacaklar.”

Hayretler içinde dinliyordum onu. Ondan asla ve asla duyamayacağım sözleri işiten kulaklarım bile şok içindeydi.

“Şimdi düştüğün gibi kalkacak, kalktığın gibi koşmaya başlayacaksın. Unutmayacağın en önemli şey ise arkana asla bakmaman gerektiği. Geçmiş geçmişte bırakamazsan geleceğin geçip giderken sen arkasından bakmakla yetinirsin. Son bir sözüm daha var...” Duraksadı, ela gözlerinde dostluk ateşleri tütü. “Asla pişman olma, yaşadıklarından da yaşayamadıklarından da... Yaşadıkların seni sen yapan, yaşayamadıklarınsa seni yaşatacak olandır. Yaşa! Doya doya yaşa! Kana kana yaşa bu hayatı! Kaderine inat hep daha güzel yaşa! Hakkın olanın kapma gelmesini bekleme! Hakkın olanı, senin olanı git ve söke söke al!”

Kurmuş olduğu her cümle beni anlatmıyor, âdeta yaşatıyordu. Sadece geçmişimi değil, yarınlarımı da sermişti gözler önüne. Bir kez daha anladım, ben kadersizliğimle kaderimi, şanssızlığım ile şansımı bulmuştum. Ben ne yalnızdım ne de kimsesiz, ben sadece tamamlanmayı bekleyen yarım bir kalp, eksik bir ruhtum.

Öyle içtenlikle sarıldım ki boynuna, tam karşımda duran ifadesiz izbandutların yüzlerinde bile belli belirsiz bir mimik oluştu. Yanaklarını öptüm defalarca, ipek gibi saçlarını sevdim. O kadar abarttım ki, “Offf yeter be, on yıldır çılgın bakire gibi yaşamamanın acısını benden çıkarmayı düşünüyorsan-” diye tamamlamasına müsaade etmediğim sözler sarf etti. O kadar sesli söylemişti ki görevliler de dâhil olmak üzere henüz mekâna yeni giriş yapan iki genç de duymuştu. Az önceki cümleleri kuranın Leyla olduğuna inanmak oldukça güçtü.

Valizimi kaptığım gibi mekâna daldım. Başım önde girdiğim mekânın koridorlarında Leyla’yı haşlamayı düşünürken bir anda on yıl öncesine gittim.

Boş dersimizin birinde ısrarlarıma dayanamayarak kulübe getirmişti beni. Çok merak etmiştim nasıl bir yer olduğunu. Merakım bununla da sınırlı değildi, gözüme kestirdiğim bir şişeyi

ona sezdirmeden kafama dikerken Yağız'a yakalanmıştım. Rakı olduğunu sonradan öğrendiğim sıvıyı yudumlar yudumlamaz aldığım acı tatla ağızımdakileri adamın üzerine püskürtmüş, Poyraz'ın günlerce dilinden düşmemiştim.

“Saçımı başımı yolacağım artık,” diyerek ayaklarını yere vurup haklı olarak isyan etmeye başladı Leyla.

Ne dese ne yapsa haklıydı, neredeyse yirmi dört saattir yollar-daydık ve hâlâ bir yere varamamıştık.

Sonunda büyük salona giriş yaptığımızda *bir bakan, dönüp bir daha bakıyor* dedikleri o anı yaşıyorduk. Birisi boyumuzda olmak üzere iki valizle gece kulübüne gelmiştik. Tam bir rezillikti.

Üzerimizde gezinen meraklı ve alaycı bakışlar eşliğinde barın yakınındaki localardan birine yöneldik. Her şey o kadar farklı görünüyordu ki bir an doğru mekânda olup olmadığımızı sorgulamaya başlamıştım.

“Acaba hâlâ Yağız mı işletiyor?”

Acaba Poyraz buralarda mı? Leyla'ya kokusu burnuma doldu desem inanır mıydı? Midemdeki karıncaları geçirmem için ne yapmam gerekiyordu?

“Orasını bilmem ama zevkli oldukları kesin. Kızım, mekânın güzelliği şaka gibi.”

Bunu yirmi yedi ülkede gezmedik yer bırakmayan Leyla söylüyordu, nitekim haklıydı, büyüleyici görünüyordu. Hem oldukça parlak hem mat bir tasarımı vardı. Hem koyu renklerin hem de ferahlatıcı havanın hâkim olduğu tezat bir uyumun içindeydik ve inanılmaz kalabalıktı.

Leyla içecek ve atıştırmalık bir şeyler söylediğinde ne kadar aç olduğum gerçeğini de gözler önüne sermişti. Ancak ben bir şeyler yemek şurada dursun, heyecan ve tedirginlikten yerimde duramayacak hâle gelmiştim. Dakikalardır karşımda öpüşüp koklaşan çiftte içinde bulunduğum ruh hâlinden ötürü küfretmek istiyordum. Tırnaklarımı yerken, “Liz,” diye seslenen Leyla'yı duymamış olmamın sebebi onlardı. “Liz,” diye bir kez daha seslendiğinde boğazımdan,

“Hıı,” diye bir ses kaçmasının sebebi de onlardı. Hiç anlayış da kalmamış canımı, olanı vardı, olmayanı...

Leyla sağ bacağıma bastırarak bir kez daha, “Liz,” dediğinde daha fazla dayanamayarak bakışlarımı ona çevirdim.

“Ne var Leyla? Ne istiyorsun benden?”

“Asıl sen ne istiyorsun zavallı masadan?”

“Ne olmuş masaya?”

Bacağımyı tutan elini sıkılaştırdı. “Rahat mı bıraksan artık.”

“Hıı?”

“Dakikalardır ayağınla masaya vurup duruyorsun. Rahat bırak artık masayı da kendini de. Biraz bulunduğun ortamın tadını mı çıkartsan acaba?”

Çıplak bacağımda duran elini çekmesiyle bacağıma baktım, parmak izleri buğday tenimde kırmızı izler bırakmıştı, birazdan kabarcacağına hiç şüphem yoktu.

Garsonun masayı donatmasıyla Leyla yemeklere atılırken ben usulen bir şeyler atıştırıp alkolsüz içeceğimi yudumladım. Başım yeterince ağrıyordu, bir de alkolün bıraktığı ağrıyla uğraşacak hâlde değildim. Ben içmeyi de beceremezdim ki. Becerebildiğim iki şey vardı: Biri Rüzgâr’ın kalbine, diğeri de koynuna girmekti. Hoş, onları nasıl başarabildiğimi hâlâ anlamış değildim. Böyle de açık sözlü, dobra, edepsiz, hayasız ve de terbiyesiz bir Mimoza’ydım.

“Dans edelim mi?”

Leyla’nın sorusu üzerine hayret kotamı doldurduğumu hissediyordum. İnanılır gibi değildi. Burada bulunuş amacımızı çoktan unuttuğu yetmezmiş gibi kolumu hızla çekiştirmeye başlamıştı.

“Hiç havamda değilim Leyla.”

Kolumu çekiştirmeye devam ediyordu. Dengemi korumak için masaya tutunmasaydım zemine kapaklanabilirdim.

“Hadi ama nazlanma, kim bilir bir daha ne zaman geleceğiz.”

Kendimi bir anda kalabalığın arasında buldum. Dans etmek şuraya dursun, kılımı kıpırdatacak hâlîm bile yoktu. *Leyla Martin*

Garrix Animals şarkısıyla kendinden geçercesine dans ederken, ben sanki uzun hava eşliğinde ağıt yakıyordum. Şarkı beynimin içinde yankılanıyor, etrafımda dönüp duran neon ışık hüzmeleri başımı döndürüyor, kolumda hissettiğim sıcaklık da sinirlerimi bozuyordu. Birileri koluma sürtünüp duruyordu!

Başımı arkaya doğru çevirip koluma temas eden şahsa öfkeyle baktım. Açık renk saçları, mavi gözleri ve gereksiz tebessümüyle beni süzüyordu. Beynime, “Yanlışlıkla değmiş olabilir çünkü pist oldukça kalabalık,” diye net bir komut gönderip önüme döndüm ve ağıt yakmaya devam ettim ama lanet herif beynimin komutlarını reddedercesine ısrarla temasına devam ediyordu.

Öfkeyle yeniden arkamı döndüğümde sapıkça vücudumun her yerini süzmeye başladı. Olay kotamı doldurmuştum. Yeni bir aksiyonu daha kaldıramazdım hem de Yağız Eroğlu’na ait olduğunu düşündüğüm bir mekânda.

Yüzüme nezaketen bir tebessüm oturtup, “Koluma dokunup durmayı kesecek misin?” diye sıkıttığım dişlerimin arasından şirince sormaya çalıştım.

Daha çok sıırıtmaya başladı ve kulağıma doğru eğildi.

Sakin oluyoruz Liza. Müzik sesli ya, duyabilmen için yaklaştı.

“Koluna dokunmam hoşuna gitmediyse başka yerlerine de dokunabilirim güzellik.”

Kan beynime sıçradı. Daha önce hiç bu kadar yılışığım ve edepsizini görmemiştim. Vücuduna temas etmemeye özen göstererek kulağına eğilip, “Siz Türklere özgü çok güzel bir âdet varmış, birlikte deneyelim mi, ne dersin?” diye sordum.

Sorduğum soruyla mavi gözleri yuvalarından çıkmış, soluğu kesilmişti. Zaten göğsüne kadar açık olan gömleğinden bir düğme daha açtı. “O hâlde bana gidiyoruz,” diyerek ölmeden önce mezar yerini seçti, bana da mezar taşını yerli yerine oturtturmak kalıyordu.

Yanına yaklaştım. Sağ elimin parmaklarını son defa açıp kapattığımda yakınlığımızdan ötürü kalp krizinden gebermek üzereydi

adi sapık. Beklemediği bir anda sağ elimi kaldırıp okkalı bir tokat geçirdim yılışık suratına.

“Ne diyorlardı buna, Osmanlı tokadı mı? Yemesi nasıl bilmem ama atması oldukça zevkliymiş.”

Sol yanağına bastırıldığı elini çekip üzerime yürümeye başladı.

Harika! Wunderbar¹⁸! Wonderful¹⁹! Meraviglioso²⁰!

Adama unutamayacağı bir tokat bahşedip sonra kaçabileceğimi düşünmem gerçekten de *harikaydı*. Ayrıca mekân da görüldüğü kadar elit değilmiş! Demek ki sadece insanların değil, mekânların da görünüşüne aldanmamak gerekiyormuş.

Üzerime öfkeyle yürüyen yılışık heriften geri geri giderek kurtulmaya çalıştım. Bunu yaparken dans edenlerin neredeyse hepsine bir bir çarpmıştım. Pislik herif öyle yavaş hareket ediyordu ki sanki korkulu gözlerim ona zevk veriyor gibiydi.

Sonunda gidecek yerim kalmamış ve masalardan birine yapışmıştım.

Hay lanet bin kunduz!

Leyla'yı göremiyordum. Korkuyordum. Bedenimi arkaya o kadar eğdim ki bir milim daha eğildiğim takdirde masaya yatabilirdim. Bana biraz daha yaklaştı. Artık iğrenç gömleği açıkta kalan karnıma temas ediyor, midemi daha çok bulandırıyordu.

“Uzak dur benden!” diye bağırdım. “Adi sapık!” Müzik o kadar gürültülüydü ki bağırmam hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Avuç içlerini masaya yapıştırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Mavi gözleri neredeyse dudaklarımın içine girecekti. Öpecekti beni! *Lanet herif! Pislik herif! Ölürüm de izin vermem!*

“Bizde daha neler neler var güzelim, hepsini birlikte tadacağız.”

O ne iğrenç bir tatsa daha şimdiden mideme oturmuştu. Midem bulanıyordu. Bana biraz daha yaklaşmaya kalktığında diz kapağımı

18. Almanca harika demek.

19. İngilizce harika demek.

20. İtalyanca harika demek.

bacak arasına geçirdim. Acıdan iki büklüm olup üzerime neredeyse yığılırken var gücümle itip pis bedeninin altından kurtuldum.

“Seni pislik torbası!”

Masada duran bardak, tabak, şişe elime geçen ne varsa fırlatmaya başladım ama tüm bunlara rağmen doğrulmayı başardığımda bir anda etrafımız kalabalıklaştı. Yalnız olmadığını anladığımda her şey için çok geçti. Şebek kılıklı adamın etrafı bir anda siyah giyimli etten duvarlarla çevrildi.

Korkak herif. Bir kadına karşı altı adamla savaşıyordu.

“Bayağı dişli bir hatun çıktın.” Panikle etrafa bakındığımda tek savunma aracı olarak tahta bir sandalye buldum, zorlukla kaldırdığım sandalyeyle sendelemeye başladığım sırada sandalye ikimizin arasında duruyordu. “Severiz, değil mi?” Hep bir ağızdan sapıkça gülmeye başlayınca korkumun büyüdüğünü hissettim.

En sağındaki adam atıldı. “Offf, hem de ne severiz.”

“Eğer bana dokunmaya kalkarsanız hepinizi gebertirim.”

Sandalyeyi yüzüme siper edercesine sallamaya başladım. Sandalyeden ziyade benim sallandığımı gören adamların yükselen kahkaha sesleriyle midemin bulantısı arttı.

Altısı birden etrafımı yarım daire şeklinde sardığında pislik herif ortalarına geçip üzerime doğru yürüyordu. Önümdeki duvarları aşamayacağımı anlayınca kedi gibi masanın altına kıvrılıp yeniden kaderimin zalim ellerine bıraktım kendimi.

“Ne oldu dişi kurdum, yavru ceylana mı dönüştün?”

Yaklaşan sesiyle gözlerimi yumdum ve çaresiz yaşlar dökmeye başladım. “Yardım edin!”

Tam umudumu kaybetmişken kargaşanın arasında işittiğim tanıdık sesle doğrulmaya çalıştım, doğrulurken kafamı masaya vurdum. Elim başıma koyup masanın altından çıktığımda Leyla’yı adamlardan birinin tepesinde gören gözlerim şokla açıldı. Adama, ağaç dalına asılan bir maymun gibi yapışmış, zarif elleriyle saçlarını çekiştiriyordu. Beni asıl şaşırtansa en az on adamın ona yardım ediyor oluşuydu. Nedenini, nasılinı düşünmeyi bırakıp elime geçen sandalyeyi karşımdaki pisliğin kafasına geçirdim.

Ve olanlar oldu.

Havada uçuşan sandalyeler, kafalarda kırılan şişeler, üzerimize doğru gelen görevliler...

Yarattığımı kargaşanın uzağındaki masalardan birine tutunarak toparlanmaya çalışırken *Hulk* gibi bir adamın Leyla'yı omzuna attığı gibi çıkış kapısına yöneldiğini görmemle hızla adamın gittiği yolu izledim. Adam yürüyor, ben ise koşuyordum, buna rağmen yetişemiyordum. Adamın bacakları o kadar uzundu ki onun tek adımı benim neredeyse dört adımına eş değerd.

Kulüpten çıktığımızda sırtı bana dönük olan adama saldırmayı planlarken dengesini kaybedip yere düşen Leyla'ya yöneldim. Adam Leyla'yı tıpkı bir un çuvalı gibi yere bırakmıştı.

Hayvan herif!

Koşup Leyla'nın kalkmasına yardımcı olurken Leyla'yı yere bırakan adam, elini kalkması için Leyla'ya uzattı. Hem atıyordu hem de tutuyordu, anlaşılan bu da dengesizdi.

“Seni Allah'ın cezası kulüp ayısı!” Adama gelişigüzel yumruk savurmasına rağmen adamda tek kıpırdanan şey takım elbisesinin ceketiydi. “Öküz herif! Dev gibi boyun devrilsin inşallah! Allah belanı versin! Allah seni kahretsin! Bana gelen sana gelsin! Elbisemi mahvettin! Tırnağımı kırdın! Düştüğüm yerdeki tüm taşlar bir bir gö-”

Adam öfkeyle Leyla'nın sözünü kestiğinde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Ağzını topla küçük hanım!”

Duyduğum sesle adamın yüzüne baktım. Bir yetmişe yakın boyuma rağmen bunu yapabilmek için başımı oldukça kaldırmak zorunda kalmıştım. Adamın bir doksandan uzun olduğuna, ayrıca bu sesin ve yüzün Yağız Eroğlu'na ait olduğuna dair yemin edebilirdim. *Yağız mı? Eroğlu mu?*

“Leyla dur!” diye bağırdığımda gözlerim bir çift kara gözle buluştu. Bu buluşma sandığımdan daha yaralayıcı oldu. Bu gözler, aynı gözlerdi. Bu bakışlar, aynı bakışlardı. Bu acı, aynı acıydı. İçimdeki yara oluk oluk kanıyordu.

“Liza,” diye sessiz bir şekilde mırıldandığında yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu ve bu beni daha da tedirgin ediyordu ancak ifadesizliğine rağmen şaşkınlığını gizleyemiyordu.

“Ya- Yağız.”

Kalbim durmak üzereydi, gözlerim çoktan dolmuştu. O kadar benziyorlardı ki... Tüm korkularımı bir kenara bıraksam, utancımı göğüs kafesime saklayıp kollarına atılsam kokusu gelir miydi bana? Neden bana gözlerini bile kırpmadan bakıyordu?

“Ne işin var burada,” diyerek azarlar mıydı yoksa, “Uzak dur bizden,” mi derdi? Lanet olsun ki hiçbir renk vermiyordu. Ne düşünüyordu, ne hissediyordu, ne söyleyecekti, hiçbir fikrim yoktu.

Tuttuğum nefesimi usulca bırakıp yeniden Leyla’ya odaklandım. Önceliğim adamın karnına savurduğu yumruklara bir son vermek olmalıydı. Leyla’yı durduramayacağımı anlayınca ikisinin arasına girip yüzümü Leyla’dan tarafa çevirdim.

“Çekil önümden,” diyerek beni itmeye çalıştı. Yağız’a savurduğu yumruklarını havada yakaladığımda çıldırmış gibi, “Manyak mısın kızım sen, bırak beni, geberteceğim bu ayıyı,” diye bağırdı.

“Yağız,” diye mırıldandığımda havada yakaladığım bileklerini tutmaya devam ediyordum.

“Başlarım şimdi Yağız’ına da sana da. Bırak beni, önce şu ayının icabına bakacağım, sonra da Yağız’la Poyraz’ın.”

İçimden gülmek istemiştim ama maalesef ne yeriye ne de zamanı ama Yağız’ın hemen arkasındaki korumalardan minik sesler işitmiştim.

“Yağız’ı mı arıyorsun küçük hanım?”

Başka birinden bahseder gibi konuşan Yağız’ın ta kendisiydi. Kibarlığı görüntüsüne büyük bir tezattı ama bu adam tam olarak buydu. Onun eli de dili de kadınlara kalkmazdı. Leyla’nın düşmesi de muhtemelen onun çırpınışlarındandı.

“Sana ne be?” Hışım ile bana çevirdi öfkeli gözlerini. “Sen de bırak şu kolumu.”

Kollarını serbest bıraktığımda ilk iş olarak saçlarını düzeltmeye

başladı. Daha sakın görünüyor, Yağız'ı ona sezdirmeden süzüyordu.

“Ne yapacaksınız Yağız'ı?” Bakışları Leyla'daydı.

Leyla tek kaşını kaldırdı, artık bariz bir şekilde azalmıştı öfkesi. “Sen tanıyor musun onu?”

“Sen önce soruma cevap ver küçük hanım.” Sesi oldukça sakin.

Leyla, Yağız'a doğru bir adım attı ama aralarında durmam sıkıntıydı. “Çekil şuradan!” Hafif kenara doğru itti beni.

“Vurmayacağına söz verersen çekilirim.”

Gözleri önce kocaman açıldı, ardından manidar bir şekilde kısıldı. Ellerini beline koyduğunda tek hedefi bendim.

“Sen ne diye elin adamını koruyup duruyorsun? Bir de kendini bu ayya siper etmişsin.” Mümkünmüş gibi bana biraz daha yaklaşırken ayı kelimesinden sonra Yağız'ın ağzının içinde bir şeyler gevelediğini duydum. “Sen yoksa bu heriften hoşlan-”

“Yeter Leyla, saçmalamayı bırak o...”

Yağız'm eliyle omzuma kurduğu belli belirsiz temasla kelimelerim boğazıma düğümlendi. Bunu beni susturmak için yaptığını anladığım an arkamı dönüp gözlerinin içine baktım. Bana o kadar dikkatli bakıyordu ki karşısında yutkunamıyordum bile. Saniyeden dakikaya doğru hızla yol alan şaşkın bakışmamızın sonunda koyu renk dudakları kımlıdandı.

“Memnun oldum küçük hanım, Yağız Eroğlu ben.”

Şaşkınlığını korumaya devam eden kara gözleri bendeydi ama sözleri Leyla'yı kucaklıyordu. Cebinde duran diğer elini çıkarıp Leyla'ya uzattı ama ne yazık ki eli boşta kaldı.

Leyla abartılı bir kahkaha atarak inanmadığını belli edince Yağız'ın yüzündeki ciddi ifade daha da yoğunlaştı. Leyla onun bu ciddiyeti karşısında açıkta kalan ağzını hızla toparlayarak yutkundu. Kolumu yakaladığı gibi beni kendine çekip kulağıma fısıldadığında Yağız'ın bakışları üzerimizdeydi.

“Kızım Yağız bu mu? Yani bu Yağız mı? Onun abisi mi? Eroğlu olan mı? Mafya babası olan mı? Mekânın sahibi bu adam mı?”

Benzer soruları değiştirerek sorduğunda sonucu da değiştirebileceğini umuyor olmalıydı. Başımı onaylar anlamda salladım. Benden aldığı onayla yönünü yeniden Yağız'a çevirdi. Bu defa başka bakıyordu. Yağız ellerini yeniden ceplerine koymuş, dik omuzlarını mümkünmüş gibi daha da dikleştirmiş, Leyla'yı görebilmek için de başını hafif eğmek zorunda kalmıştı.

Leyla tam önünde durdu ve yüzüne odaklandı. Aralarındaki boy farkından ötürü bunu yapabilmek için başını arşa çıkarmak zorunda kalmıştı.

Onun hafif yana taranmış, simsiyah gr saçlarında tatlı bir gezintiye çıktı ela gözleri. Usulca saçlarından inen bakışları, aynı renk kaşlarıyla gözleri arasında mekik dokudu uzunca bir süre. Bakışlarını park ettiği karanlık gözlerinde kaybolmuş lakin bulunmak istemiyor gibiydi. Onun kemikli, erkeksi hatlarını inceledi uzun uzun. Bunu yaparken Yağız başını hafif yana eğmiş, Leyla'nın hayranlık dolu bakışlarıyla istemsizce göğsünü şişirmişti.

Büyülenmiş gibiydi Leyla. Bakışları hafif aşağı indiğinde şekilli koyu renk dudakları artık görüş alanına girmişti. Tam da o an Leyla pembe dudaklarını ısırımış, Yağız'ın kara gözleri de Leyla'nın ısırdığı dudaklarına değmişti.

Leyla durmadı ve adamı gözleriyle yemeye devam etti. Bakışları yavaşça gr sakallarından boynuna doğru kaydığında Poyraz'ınkine nazaran daha belirgin olan âdemelması hareketlendi. O esnada ikisi birden yutkundu ve aynı anda birer nefes bıraktılar sıcak havaya.

Bizim hem şaşkın hem de apkın Leyla durmadı. Bakışlarım kendiliğinden Leyla'nın baktığı yere kayarken sırtından geldiği anlaşılan anlamlandıramadığım bir dövmenin sol köprücük kemiğine doğru uzandığını fark ettim. Bunu son on yılda yaptırmış olmalıydı çünkü ben ilk defa görüyordum.

Leyla'nın bakışları onun siyah gömleğinin açıkta bıraktığı esmer teninde asılı kalırken, Yağız onun zihninden geçenleri okumuş gibi dudağını sağa doğru haklı bir öz güvenle kıvırdı. Bizim apkın kurabiye adamı gözleriyle yedi bitirdi resmen. İşin tuhaf yanı Yağız, Leyla'nın tipi değildi. Ona mümkünse sarışın, bebeksi, uslu adam

lazımdı; otur dediğinde oturacak, kalk dediğinde kalkacaktı ve Yağız tüm bu kriterlere tamamen zıt bir adamdı. Leyla çıtı pıtı, pembeli morlu, Yağız ise benim bugüne kadar gördüğüm belki de en heybetli, en kara, en karanlık adamdı. Zihnimdeki romantik komedi filmine bir son veren ise kolumdan sertçe tutup beni kendine çeken filmin esas kızıydı.

“Allah senin binbir türlü belanı versin, e mi!” diye kulağımın içine içine bedduasını savurdu. Manyak mı ne? Ne yaptım ben şimdi? Bu kız neden sürekli bela okuyup duruyordu? “Kızım insan adamdan bahsederken biraz da fiziksel özelliklerine değinmez mi? Bu kadar yakışıklı olduğunu bilseydim bu kılıkta çıkar mıydım karşısına?”

Oysa çok güzel ve tatlı görünüyordu ama Yağız’ın ne düşündüğünü anlamak oldukça güçtü. Yüzünde ifadenin kırıntısı olmadığı gibi gecenin bir yarısı dakikalardır bizimle beraber bu kapının önünde dikilmesi de ayrı bir muammaydı. Bakışlarım üzerimde hissettiğimde utanarak başımı hafif eğdim. Bu adam bana neden bu kadar dikkatli bakıyordu?

“Eyvah, valizlerimiz!” diye bağırdı Leyla aniden. Kırıştırdığı minik burnuyla Yağız’ın karşısına geçip ellerini belinde birleştirdi. “Adamlarına söyle, valizlerimizi getirsin!”

Yağız tek elini havaya kaldırdığında arkasındaki adamlardan biri anında yanına gelip itaate hazır vaziyete geçti. Neredeyse *hazır ola* geçmiş adamın kulağına duyulmayacak bir şekilde fısıldadı. Bu hareketiyle adamın içeriye girip valizleri getirmesi sadece saniyeler sürmüştü.

Bakışları Leyla’yla benim aramda gidip gelirken, “Siz neden valizlerle dolaşıyorsunuz?” diye sordu.

Hayır, tabii ki de bu soruyu beklemiyordum. İlk soracağı soru, “Burada ne arıyorsunuz?” tarzında olmalıydı. “Ne istiyorsun, bunca yıl sonra neden geldin ya da sizi bir daha benim mekânımda görmek istemiyorum,” da diyebilirdi.

“Uçaktan iner inmez Özge’nin yanına gittik. Orada Liza büyük çaplı bir sinir krizi geçirince kendimizi nasıl olduğunu bile anlamadan sizin evin önünde bulduk. Yani hâlâ orada oturup oturmadığı-

nızı bilmiyoruz ama şansımızı denemek istedik. Fakat evde kimseyi bulamayınca benim en az kendim kadar zarif ve güzel olan beynim, Poyraz'ı burada bulabileceğimizi düşünmüş ve bizi buraya kadar getirmişti," diye anlattı Leyla hızlı hızlı.

Bir an durup soluklanma kararı aldığı anda kafamı deve kuşu gibi toprağa gömmek istemiştim. Sadece biz değil, görevliler de hayretler içinde Leyla'yı dinliyordu. Yağız duyduklarından dolayı mıydı yoksa Leyla'nın açık sözlülüğünden miydi bilinmez, duruşunu değiştirip başını hafif yana eğdi, bu *seni can kulağıyla dinliyorum* duruşuydu. Leyla, Yağız'ın odak noktası oluşuyla hafif utanmış bir tavırla sarı saçlarını omzunun bir tarafına döküp anlatmaya devam etti.

O çok zilliydi, çok fenaydı. Manyak kurabiye.

"Sonuç olarak buradayız ve Poyraz'ı almadan gitmeyeceğiz." Eliyle beni gösterdi. "On yıldır bu ruh hastasıyla uğraşmaktan ayarlarım oynadı. Of, biraz da siz uğraşın canım," dedi bezmiş bir şekilde yakasını silkerek.

Liza ölsün artık. Yerin en dibine girsin ve bir daha çıkamasın.

Başımı yerden kaldırmadan valizimi kaptığım gibi boşta duran elimle Leyla'nın kolunu yakaladım. Utançtan kulağımdaki tüyler bile yanıyordu ve biraz daha durduğum takdirde ağlayabilirdim. Yağız'ın yüzüne bakamasam da nezaketen, "Bizim gitmemiz gerekiyor," diyebilmişim.

"Tamam, çekiştirip durma," diyen Leyla'yı umursamadım. "Bari bir taksi çağırın. Özür dilemeyi bilmiyorsunuz ama sanırım bunu yapabilirsiniz," deyince Yağız atıldı.

"Mekânımı birbirine kattıktan sonra benden özür dilememi bekliyorsanız..." İki büyük adımda Leyla'yı yakaladı. Yakınlıklarından ötürü Leyla bir an afalladı ama çabuk toparlandı, ta ki Yağız onu belinden nazikçe yakalayıp kaldırma bırakana dek. Aralarındaki boy farkı öyle çoktu ki bu yüzlerini bir nebze de olsa hizalamak için yapılmış bir hamle olmalıydı. "...daha çok beklersiniz küçük hanım."

Leyla uzunca bir süre sessiz ve tepkisiz kaldı. Normal şartlarda

şimdiye tepesine çıkmış, saçlarını yolmaya başlamış olmalıydı. Ancak onun göstermiş olduğu tek tepki, “Se-sen... Sen...” diyebilmektir.

Yağız onu umursamadı. “Doğan!” Saniyeler içinde on dokuz yirmi yaşlarında kumral bir genç yanına ulaştı. “Bizim araçlardan birini getir!”

Bu adam bizimle neden ilgileniyordu? Yıllar önce uzak durmamı söyleyen o değil miydi?

Leyla konu mankeni gibi durmaya devam ederken, “Buna hiç gerek yok. Bize bir taksi çağırırsanız yeterli olur,” dedim kırılganlıkla. Kırğındım, küskündüm ona.

“Sen bana kısa mı demek istedin?”

Leyla’yı umursamamakta kararlıydı Yağız. “Nereye gideceksiniz?”

“Neden Yağız Eroğlu, neden?” *Sormuştum bunu.* “Neden ilgileniyorsun bizimle?”

“Mekânıma kadar gelen iki kadını gecenin bir vakti yalnız başına bırakacak birine benziyor muyum?”

“Tabii ya.” Küskün bir çocuk gibi valizimi yakalayıp sürümeye başladım. “Başka ne olabilirdi ki?”

Vicdan azabı çekmesini beklemem aptallıktı belki de. Beni umursadığını düşünmem ise tam anlamıyla salaklıktı.

“Beni hiç tanımamışsın küçük.”

Küçükmüş, kibire bak! Cevapsız kaldığımda bir bilinmeze doğru ilerliyordu adımlarım.

“Araba burada Liz, nereye gidiyorsun?”

Leyla’yı duyamıyordum, kendimi göremiyor, Yağız’ı anlayamıyor, Rüzgâr’ı bulamıyordum.

Saat epey geç olmuştu. Gökyüzünde beliren kızıl ışıklar günün aymak üzere olduğunu habercisi gibiydi.

“Liza,” diye seslendi Yağız. Sesi yüksek değil ama kuvvetli çıkmıştı. “Bekle!”

Durdum ama arkamı dönmedim; kırğındım, küskündüm, en

çok da yaralıydım. Yaralarım kanamaya başlamıştı. Ona baktıkça Rüzgâr ruhuma sızıyor, sanki mazinin tozlu sayfalarından kaçan yaprakları acımasızca yaralarımın bastırıyordu.

“Arabaya bin!” Cümlesinde emir vardı ama ses tonunda rica saklıydı. Cevap veresim gelmedi. “Sözümün hiç mi bir hükmü yok?”

Kanamaya devam eden yaralarımın yapışıp kalan sayfaları bir bir suratına savurma isteğiyle hışımla arkamı döndüm. Elimdeki valizi yere bırakıp tam karşında durdum. Çenemi kaldırıp duruşumu dikleştirdim onun gibi. Sürekli çatık duran kaşları, sert mizacı beni her ne kadar ürkütüyor olsa da bu konuşmaya hazır olduğumu düşünüyordum.

“Hüküm? Bende bir hükmün olmadığını mı düşünüyorsun?” Masalımızın kayıp, gizli sayfaları vardı ve bu sayfalar ondaydı, bunu biliyordum ama o benim bildiğimi henüz bilmiyordu. “Ben senin dudaklarından dökülen tek bir kelimeye çocukluğumu, gençliğimi, hayallerimi, umutlarımı, aşkı, hayatımı ve senin bilmediğin daha nicelerini feda ettim Yağz Eroğlu!”

Çok daha fazlasını savurmak, haykırmak istiyordum ama yapamadım. Ailemle bile yüzleşebilmişim ama onunla yüzleşmek bana ağır geliyordu. Korktuğum için değil, onun abisi olduğu için yapamadım bunu. Yağz onun tek ailesiydi ve Rüzgâr’a dair her şey o kadar kıymetliydi ki benim için yine de incinmesini istemiyordum. Ama yılların birikimini az da olsa atmak zorundaydım, kaldıramıyordum artık.

“Sevgi de bir nevi fedakârlık değil midir?”

“Ya senin fedakârlığın nerede? Benim sevgimi ölçmek miydi gösterdiğin fedakârlık? Ölçebildin mi bari, yeterince sevebilmiş miyim kardeşini? Yoksa kahrından ölüp gitmedim diye sınıfta mı kaldım?” Ağlamamak için direnirken işaret parmağımla göğsünü dürttüm. “Sığdıramadın mı yoksa küçük bir Mimoza Tanesi’ni o koca yüreğinin bir köşesine?”

Sicim sicim akmak istiyordu gözyaşlarım, oluk oluk kanıyordu yaralarım, için için ağlıyordu anılarım.

“Bazen kalp alır ama dayanmaz, kalp dayansa akıl kalmaz.”

“Ne bu?” dedi Leyla alay edercesine. “Mafya tekerlemesi mi?”

“Ne demek istiyorsun, açık konuş lütfen.”

Hâlâ göğsünde durmaya devam eden parmağımı tutup göğsüne iyice bastırdı. “Buran alır ama...” Kendi kalbini gösterip benim kalbime ithaf ediyordu. “Bazen dayanacak gücün kalmaz...” Tuttuğu parmağımı şakağına dayadı. “O zaman da burası devreye girer.” Anlamsızca bakmaya devam ettim kara gözlerine. Hiç ama hiçbir şey anlayamıyordum ve bunu o da görebiliyordu. “Anlayacaksın küçük,” derken tuttuğu parmağımı serbest bıraktı. “Anladığında ise her şey anlamını yitirecek.”

“Bu da bilmece mi?”

Leyla’nın anlamamış olması ufak da olsa bir teselliydi benim için, zira gerçek anlamda aptal olduğumu düşünmeye başlıyordum. Bana öylece bakarken gözlerimi devirdim ve ardıma bakmadan çekip gitmek istedim ancak sağ ayağım havada kaldı. Kolumdan şiddetle çekilmemle dengemi kaybedip yere kapaklandım. Kalkmaya çalışmadım, Leyla’ya kızmadım, ağlamadım, kanayan dizimi de umursamadım. Kalçamı zemine bırakıp bağdaş kurdum. Aslında ben bağdaş kurmayı da beceremezdim, uçmaya hazır kelebek kanatları gibi havada asılı kaldı bacaklarım.

Bugün yaşadıklarımın bir komedi filminden ibaret olduğuna kendimi inandırdım ve gülmeye başladım, Yağız’ın ve isminin Doğan olduğunu öğrendiğim gencin bana uzanan yardım elini geri çevirdiğimde Leyla tedirginlikle yanıma çömelip mırıldanmaya başladı.

“Affedersin çiçeğim, sadece seni arabaya doğru yönlendirmek istedim.”

Sesi üzgün ve tedirgin çıkmıştı. Tedirgindi çünkü az sonra sağanak yağmurların başlayacağını iyi biliyordu. Doğan’ın ısrarla bana uzanan elini geri çevirmeye devam ederken bu saçma gülüşlerime son veren Yağız oldu. İtiraz etmeme fırsat bile vermeden kucakladığı gibi arabanın arka koltuğuna oturttu beni. Tek kelime etmedim. Tüm direncim, gururum yerle bir olmuştu. Üzerine Leyla’nın beni teselli eden cümleleri canımı daha çok yakmış, sağanak yağmurlar

da kaçınılmaz olmuştu. Yüzümü cama çevirip varış noktasına kadar sessiz sessiz ağladım. Nereye gittiğimizi merak dahi etmiyordum.

Arabadan inip büyük, görkemli bir otele doğru ilerlediğimizde başımı ısrarla yerden kaldırmıyordum. Girişten itibaren merdivenlere kadar uzanan sarı bir halı bizi selamlarken duyduğum sesle arkamı döndüm.

“Liza!”

Bizi otele bırakanın Yağız olduğunu yeni fark etmem, nasıl umutsuz bir vaka olduğumun bir kanıtı gibiydi.

“İyi misin?” diye sorduğunda hiç düşünmeden, “O iyi mi?” diye sordum çünkü o iyiyse, ben de iyiydim.

Tek elini cebine ilıştirdi ve, “Daha iyi olacak,” diye açık uçlu bir cevap verdi.

Ona doğru minik bir adım attığımda Leyla benden önce davranıp nefesimi kesen, kalbimi durduran, düşünmekten beyin hücrelerimi öldüren o soruyu sordu.

“Evlendi mi?”

Benim âdeta kanım çekilirken onun yüzünde en ufak bir mimik oynamamıştı. İçimde koca bir boşluk hissi oluştu, asıl boşluksa onun dudaklarından dökülen kelimelerde saklıydı. Şayet cevap evetse, o boşluk sonsuza dek benimle kalacaktı. Ama o, duran kalbimin bir anda delice atmasına sebep olan o cümleyi kurdu.

“Bunu neden kendisine sormuyorsunuz?”

Sözleri, heyecan ve korkunun aynı anda vücudumda gezinmesine neden oldu. Nefesim kalbimi zorlarken Leyla atıldı.

“Bunu yapabilmemiz için önce beyimize ulaşmamız gerekiyor.” Arkasını dönüp resepsiyona yöneldi. “Söyle ona, onu almadan gitmeyeceğiz.”

Giderayak yapacağını yapmıştı. Utanç içinde resepsiyona yürürken iki şey oldu. Önce Yağız, “*Her şey anını bekler Liza,*” diye arkamdan seslendi. Sonrasında Leyla, “Oha!” diye bir ses çıkarıp çılğınca lobinin merkezindeki yapay mimoza ağacına doğru koştu.

Bu inanılır gibi değildi. Otelin merkezinde devasa bir mimoza

ağacı duruyordu, mimoza çiçekleri de her yerdeydi, bir de lobinin merkezindeki ağacı güneş gibi aydınlatan mimoza salkımları şeklinde kristal bir avize parlıyordu tavanda. Şaşkınca etrafıma bakındığımda kapının iki yanında neredeyse birer adam boyunda beyaz vazolar, içlerinde mis kokulu mimozalar olduğunu gördüm. Ağlamaktan burnum tıkanmış olmalıydı, zira bu kokuyu almamam olanaksızdı.

Maltepe ve Adalar'ın etrafında mimozaların ne kadar yaygın olduğunu Poyraz'dan öğrenmiştim ama böyle bir otelin olması inanılır gibi değildi ve işin tuhaf yanı, şu anda mimozaların açma mevsimi bile değildi. Burası hayal edemeyeceğim güzellikte bir mekândı. Burası resmen cennetti. Yağız, bu oteli özellikle seçmiş olmalıydı ama neden? Neden beni bu kadar önemsiyordu? Bunun tek bir açıklaması vardı, vicdanını bir nebze de olsa rahatlatmaya çalışıyordu.

Leyla giriş işlemlerini yaparken hızla kapıya yöneldim. Yağız'ı yakalayıp bir an önce sorularıma bir açıklık getirmem gerekiyordu. Ancak oldukça geç kalmıştım, çoktan gitmişti. Hayal kırıklığıyla başımı havaya dikip açıkta kalan boynumda parmaklarımı gezdirdim. Yine kabarmaya başlıyordu tenim. Kısa bir süreliğine yumduğum gözlerimi açarken bakışlarım havada, ellerim boynumda asılı kaldı. Gözlerime inanamıyordum. Bu mantık dışı bir görüntüydü, bu mümkün değildi.

Gün aymıştı lakin benim gözlerimi alan ne sabahın ilk ışıktıydı ne de otelin dört bir yanının mimoza ağaçlarıyla çevrili oluşuydu. Benim gözlerimi kamaştıran otelin sarı ışıklar saçan tabelası da değildi, otelin ismiydi. Beynim ısrarla reddediyor asla, katiyen, zinhar mümkün olamayacağını söylüyordu. Açık unuttuğum ağzımı kapatıp gördüğüm manzaraya en az benim kadar şaşıran Leyla'ya tabelayı işaret ettim.

“Orada ne yazıyor Leyla?”

Şu an bu kelimeyi bir başkasından duymam en sağlıklı olanıydı.

Leyla bıraktığı derin nefesiyle masalsı, büyüleyici, mucizevi bir sesle mırıldandı. “*MimoLiza.*”

14. Bölüm

Zorlu Bekleyiş

Beklemek mi?

Ölüm gibiydi.

Ama ölüm, belki de beklemeyi bıraktığın anda gelendi.²¹

“Bu kadarı da tesadüf olamaz canım.”

“Bence de.”

Leyla’yı onaylarken resepsiyonist kızdan aldığımız kartla üçüncü kattaki odamıza çıktık.

“Bu kadarına sen bile inanmazsın.”

Bellboydan makas alan Leyla’nın kapanan kapıyla beraber kolunu cimcikledim.

“Sen bile derken?”

Yüzünü, gözünü eğerek parmağıyla şakaklarıma vurdu iki kez.

“Hani sen biraz salaksın ya...” dediğinde sarı saçlarının ucunu

²¹Yazara aittir.

çekince gülerek az önce vurduğu yere bir öpücük bıraktı. “Kızmakta sonuna kadar haklısın çiçeğim.”

“Bunu kabullenmene sevindim,” dedim çekiştirdiğim saçlarını düzeltirken.

Hangi dağda kurt öldü de haklılığımı kabullendi diye düşünürken, “Biraz değil,” dedi ve üzerindikileri çıkarıp iç çamaşırlarıyla yatağa yayıldı. “Sen bildiğin süzme salaksın.”

Sırtını döndüğü gibi uykuya daldı. Evet, hem süzme salak olduğumu yüzüme baka baka dile getirdi hem de saniyesinde uykuya daldı.

Kendi kendime, “Sen de çatlamış bir kurabiyesin,” diye söylenerrek harikalar diyarındaki yolculuğuma çıktım. Daha fazlasını saydıracaktım ama nefesimi israf etmek istemedim, sonuçta her damlasına muhtaç kalacak olan yine bendim.

En kıymetli nefeslerimden birini alarak odayı dikkatlice incelemeye başladım. Gördüğüm her detayda beni unutmadığı, belki de beklediği ihtimaliyle kanatlanmış kalbimden uçuşan kelimeler, “Bu mekân senin hayalindi Liza,” diyordu mutluluğa kanat çırpıp çırpıp. Belki bir otel değildi ama her detayında sarının ve mimozaların olduğu bir evdi hayalimiz; bahçesinde kızımızı uyuttuğumuz bir hamamı olan şirin bir ev. Penceresi kuzeye, balkonu mimoza ağaçlarına bakacaktı. Ben kahvaltı hazırlarken o ekmek almaya gidecek, gelirken de kucağında koca bir buket mimozayla görünecekti.

Çok şey istememiştik aslında ama çok gördü bize bu dünya.

Sarının en güzel tonuydu mimoza, huzurun rengi olan beyaz da ana renkti bu güzel odada. Pencereyi boydan boya mimoza salkımlarıyla örten bir perde vardı tam karşımda, hemen yanındaki duvarda da mimoza figürlü yağlı boya bir tablo. Beyaz, seramik vazoları kokusuyla mest eden özgürlüğün sembolü duruyordu her köşede tıpkı bir kadın zarafeti, hassasiyeti ve direnişiyle. Hem umudun hem direnişin sembolüydü çünkü mimozalar. Savaşın sonunda yıkılan, harabeye dönen bir ülkeye umut olandı; umudunu asla kaybetmeyendi. Pekâlâ yuva da olabilirdi ardında bıraktığı enkaza.

Camı açtığımda bugünün bir milat olmasını, artık bu masalın devamını layıkıyla yazmayı diledim ama bu kez kalemle değil, ka-

derimle. Ilık havaya karışan dilek tohumlarımı üfledim gökyüzüne; yağmur gibi aksın diye, her bir damlası Rüzgâr'ın kalbinde yeşersin diye.

Uzunca bir süre yastığı ıslattım tuzlu yaşlarımla. “*Kokunu özledim Mimoza'm,*” deyişi geliyordu sanki kulaklarıma. Gözlerimi camdan sızan ışığa sabitlediğimde yağmur damlaları cama vurmaya devam ediyordu usulca. Ama güneş de oydu, yağmur da, yanaklarıma damlayan yaşlar bile oydu.

“Akıl alır gibi değil,” dedi Leyla aklımdan geçenleri okurcasına. “On yıl boyunca görmediği, duymadığı, dokunamadığı bir insanı nasıl unutamaz insan?”

Sırtım ondan tarafa dönüktü ama ağladığımı biliyordu. Üzerimdeki sarı çarşafa daha çok sarılıp bakışlarımı camdan almadan mırıldandım.

“Unutamıyorum Leyla. Unutmak istemiyorum. Öyle sevdi ki beni, kendimi dünyanın merkezi, kâinatın en nadide parçası gibi hissettim. Öyle öptü ki yaralarımı, bana yaralarımı sevdirdi. Öyle baktı ki gözlerimin içine içine, kendimi tapınası bir varlık gibi hissettim.” Ondan tarafa döndüm. Dağılmış sarı saçları ve mor çamaşırlarıyla yatağın ucunda oturmuş, öylece beni dinliyordu. “İnsanı annesi babası sevmezken böyle bir sevgiden yoksun kalmak ister mi? Söylesene Leyla... Sana bu dünyadaki cenneti yaşatan bir insandan nasıl vazgeçebilirsin?”

Anlamsızca, hayretler içinde bakıyordu bana. Yüzüne dökülen saçlarını hoyratça geriye atıp yatağa tekrar gömüldü. Uzunca bir süre çarşafın altında mırıldanıp durdu. Anlamıyordu beni, anlamasını beklemiyordum. Bizi bizden başkası anlayamazdı.

“Sen elbise giyer miydin?”

Şaşırmakta haksız sayılmazdı, en son ne zaman elbise giydiğimi ben de hatırlamıyordum.

“Leyloş,” dedim cilveli cilveli. Beyaz mini elbisemin eteklerini tutup şımarıkça popomu oynatmaya başladım. “Güzel olmuş muyum?”

Yüzünü şekilden şekle soktu. Tavır yaparak sırtını döndüğü gibi valizini boşaltmaya başladı.

“Sinir bozucu derecede.”

Hazırlığını tamamlayan Leyla kapıya yönelince peşine takıldım. Yemek salonundaki masalardan birine geçer geçmez Özge’yi aradım ama ne yazık ki ulaşamadım. Dün akşam yaşananlardan sonra Özge’yi benden uzak tutmaya çalışacaklarını biliyordum ve hamle sırasını onlara verdiğimi de. Jülide Bozbeyli asla ve asla altta kalmayacaktı, buna emindim. Acısını Özge’den çıkarmaması için tekrar aramak yerine mesaj attım.

Ablacığım nasılsın? Bugün görüşebilecek miyiz?

Benim üzgün hâllerimi gören Leyla, “Ulaşamadın, değil mi?” diye sordu. Mavi kot bir şortla pembe mini bir top giymişti. Yarım topladığı saçlarına kondurduğu pembe bir kurdele ile Şeker Kız Candy’ye benziyordu.

“Hayır, ulaşamayınca mesaj attım. Birazdan dönüş yapacaktır,” dediğimde telefonumdan gelen bildirim sesiyle ekrana baktım.

İyiyim abla, sen nasılsın?

Cevap yazmadan yeni bir mesaj daha geldi.

Bugün çıkamayacağım.

Mesaj bunlarla sınırlıydı.

Tamam ablacığım, sen müsait olduğunda yazarsın.

Tamam abla, görüşürüz.

Canım sıkıldı. Yıllar sonra Özge için bu topraklara ayak basmış ama onunla vakit geçiremez duruma gelmişim. Almanya’da en azından telefonla da olsa görüşebiliyorduk ama artık sesini bile duyamaz olmuşum. Hayatım dramdan trajediye doğru evriliyordu.

Kahvaltı sonrası yeniden lobiye yöneldik. Leyla bara geçip içecek bir şeyler alırken kafamda bir plan yapmaya çalışıyordum. Bir yerden başlamam gerekiyordu. Madem buradaydım, o hâlde ona ulaşmam gerekiyordu *ama nasıl* diye düşünürken kafamın içinde onlarca sorunun birbiriyle yarış hâlinde olduğunu fark ettim. Yağız, Poyraz’a burada olduğumu söylemiş olabilir miydi? Eğer söylediye neden hâlâ gelmiyordu? En azından, gelip bir hesap sorması gerekmiyor muydu? Kafamdaki deli sorulara cevap gibi bir şarkı çalmaya başladığında gü-lümsedim. Yine başlamıştım alınmaya, her şeye bir anlam yüklemeye.

Cam kenarındaki yuvarlak masalardan birine yönelip bu güzel parçanın tadını çıkarmaya başladım. Arka fonda Sancak çalıyordu ve ben neredeyse onun tüm şarkılarını ezbere biliyordum. Beyaz koltuklardan birine oturup alnımı masaya yasladığımda şarkıya ses-sizce eşlik ediyordum.

“Ağlasam şimdi düşer mi damlalar camına?

Dokunsam yüzüne çekip gider misin bir daha?”²²

Kafamın içindeki sorular yetmezmiş gibi şarkı sözleri bile soru içerikliydi.

“Yerime kimseyi koyamazsın bilirim.

Bu bir rüyaysa uyandırma.”²³

Rüya gibi bir mekânda, rüya gibi bir şarkıya eşlik ediyordum. Bir yanım, “Başkasına ait olup olmadığını bile bilmediğim bir ada-mın mekânında ne işin var,” diye fısıldıyor, diğer yanım ise ısrarla, “Evindesin, yuvanda,” diye haykırıyordu. Leyla da, “Kızım bunlar nasıl sözler,” diyerek zihnimi daha çok bulandırıyor...

Yüzünü cama dönüp benim aksime oldukça yüksek bir sesle şarkıya eşlik etmeye başladı Leyla.

“Şimdi ben, seni, tutmadan,

Yüreğime sarmadan,

Haklısın sanmadan hadi git!”

22. Sancak - Bu Rüyaysa Uyandırma.

23. Sancak - Bu Rüyaysa Uyandırma.

Git derken üzerine basa basa söylemiş ve gözlerimin içine içine bakmıştı. Bana imada mı bulunmuştu? Kaşlarımı çatarak onu izlediğimde bir yandan içeceğini yudumluyor, diğer yandan beni iğnelemeye devam ediyordu.

*“Nefretim uyunmadan,
Cümleler susmadan,
Yaptığını yutmadan hadi git!”*

Kalbime zorlukla ektiğim cesaret tohumlarını henüz yeşermeyen çürümeye mahkûm etmişti. Sadece bir şarkıdan ibaret olan sözleri neden bu kadar üstüme aldığım anlaşılır gibi değildi. Öfkeyle masadan kalkıp resepsiyonist kızın karşısına geçtim.

“Buyurun efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Otelin sahibiyle görüşebilir miyim acaba?”

Yüzündeki tatlı ve bir o kadar da sinir bozucu olan gülümsemesi silinmeden, “Bir sorun varsa ben size yardımcı olabilirim,” dedi.

“Sizin yardımcı olabileceğiniz bir konu değil. Benim onunla görüşmem gerekiyor.”

Gülümsemeye devam ediyordu, ben de sinirlenmeye...

“Bu konuda size yardımcı olamayacağım efendim ama bir şikâyetiniz ya da arzunuz varsa bize iletebilirsiniz. Gerekli yerlere ulaşacağına emin olabilirsiniz.”

Hem güzel hem kibar hem de Poyraz'ın mekânında çalışıyor ve üzerine de beni geri çeviriyordu. Hem de beni! Beni! Bu mekâna ilham veren periyi! *Sakin oluyoruz Liza. Onun gibi gülümsemeye devam ediyoruz ve, “O Rüzgâr buraya gelecek!” diye bağırıyoruz.*

Kendime inanamıyordum. Neydi bunun adı, aşk mı yoksa aptal cesaretimi? Tüm bakışları üzerime toplamış ve bu hamlemlerle Rüzgâr yerine Leyla'yı ayağıma getirtmiştim.

“Kızım sakın ol, bu şekilde olmaz. Eğer senin söylediğin gibi bir adamsa, onu bu şekilde ayağına getirtemezsin.”

Olağanüstü mantıklı bir cümle kurmuştu. Neyse ki en azından birimizin kafası çalışıyordu.

“Lütfen zorluk çıkartmayın efendim.”

Resepsiyonist kıza nefretle bakıp asansöre yöneldim. Burada böyle oturup onun bana gelmesini bekleyemezdim. Sabırlı olan oydu, inatçı olan ise ben! Ona bu kadar yakinken uzak olmak tam bir cehennem azabıydı.

Odaya geldiğimizde kendimi yığılır gibi pencerenin önündeki sarı berjere bıraktım, elimi çeneme koyup bir çözüm yolu aramaya çalıştım.

“Peki şimdi ne yapacağız Leyla,” dediğimde odadaki telefonu alıp elime tutuşturdu. “Resepsiyonu arıyorsun ve ben ne dersem onu yapıyorsun.”

Çantasından çıkardığı küçük bir ajandaya bir şeyler karalamaya başladı.

“Neden? Ne söyleyeceğim onlara?”

“Sen Poyraz’ı buraya getirtmek istemiyor musun?”

“Evet.”

“O zaman ara.”

Ofladım. Bu muydu yani son derece parlak olan harikulade planı? Telefonda söyleyince daha mı etkili oluyordu? Telefonu masaya bırakıp elime geçirdiğim yastığı yüzüme bastırdım. *Boğ kendini, sen de kurtul, ben de Liza.*

“Ara şu numarayı Liz!”

Yastığı suratımdan çekip telefonu yeniden elime tutuşturdu. Daha iyi bir fikrim olmadığından, “*Kaybedecek neyim var ki?*” diye söylenerek tuşa bastım, aynı anda kâğıdı aldım elime, söylemem gerekenler yazıyor olmalıydı.

“Buyurun efendim.”

“Yardımaınıza ihtiyacım var. Arkadaşım pencerenin pervazına çıkmış...”

Durdum ve bana kurmuş olduğum cümleyi bile unutturup pencerenin pervazına çıkan Leyla’ya şok içinde baktım. Kaşını, gözünü, ağzını, burnunu, elini, ayağını, kolunu, bacağına hatta kıcını büke-

rek devam etmemi işaret etti. Kafayı mı yemişti bu kadın? Ne yapmaya çalışıyordu? Eğer atlamayı planlıyorsa sadece Poyraz'ı değil, tüm İstanbul'u başımıza toplayabilirdi. Hayretler içinde ona bakmaya devam ederken ahizenin karşısındaki sabırsız sese yöneldim.

“Arkadaşım kendini pencereden atacağını söylüyor ve ben onu ikna edemiyorum. Çabalarım sonuçsuz kalınca sizi aramak zorunda kaldım. Lütfen yardımcı olun.”

Aldığım onayla telefonu kapatır kapatmaz Leyla'ya döndüm.

“Bunu gerçekten yaptığma inanamıyorum.” Omuz silktim. “Şu şahane planını anlatacak mısın artık?”

Pencereden uzaklaştı. “Görevliler odaya gelip beni ikna edemeyince ne olacak?”

“Muhtemelen ya polisi ya da tımarhaneyi arayacaklar.”

Gülmeye başladı, inanılır gibi değildi.

“Hayır çiçeğim, hiç kimse otelinin adını kirletmeyi göze alamaz. Bu yüzden biz ne istersek onu yapmak zorunda kalacaklar.” İçinde bulunduğum saçmalığa bir kahkaha da ben patlattım. Ergen ergen tavırlar sergileyip duruyorduk. “Neyse ki şanslısın çiçeğim, benim gibi güzel, zeki, hayat dolu, süper seksi bir kız kardeşe sahipsin.”

Güzelliğinin ve seksiliğinin bana ne gibi bir faydası olduğunu düşünmeden edemedim. Eğer şu kadcık... Şu kadcık öz güvenli olabilseydim şimdi bu hâllere düşmüş olmayacaktım.

Kapının tıklanmasıyla Leyla pencereye, ben de kapiya yöneldim. “Dikkatli olacağına söz veriyorsun.”

“Merak etme tatlım, bir erkek için canımdan olacak değilim. Hem de benim olmayan bir adam için.”

Kapıyı açmamla biri kadın diğeri erkek iki görevli içeri girdi. Leyla iki eliyle birden pencerenin pervazına tutunmuş, tek bacağını da dışarı sarkıtmıştı. Yüreğim hopladı. Eğer onun kılına zarar gelecek olursa kendimi asla affetmeyeceğim gibi ardından atlamaya bile kalkabilirdim. Yapabilirdim bunu, böyle de dost canlısı bir Mimoza'ydım.

“Arkadaşımı ikna edemiyorum, lütfen yardım edin.”

Görevlilerden kadın olanı elini kaldırıp *dur* işareti yaptı. Leyla onun bu hamlesiyle bacağını mümkünmüş gibi daha çok sarkıtınca gözlerim dehşetle açıldı.

“Hanımefendi, sakın olun. Sorununuz her neyse birlikte-”

Leyla sözünü kesti. “Sakın yaklaşmayın! Yaklaşırsanız atarım kendimi!”

Bedenini daha çok sarkıttığında korkuyla, “Leyla!” diye atıldım.

Eliyle sadece benim görebileceğim bir işaret gönderdi, sakın olmamı istiyordu. Rolümün hakkını layıkıyla yerine getirdiğime emindim.

“Tamam, sakın olun lütfen, konuşarak halledebiliriz,” dedi görevlilerden erkek olanı.

“Konuşacak bir şey yok. Otelin sahibi buraya gelecek!”

Artık tek panikleyen ben değildim. Leyla öyle inandırıcıydı ki... Eğer ön konuşma yapmış olmasaydık kimse beni tüm bunların bir rolden ibaret olduğuna inandıramazdı.

“Tamam ama bakın böyle-”

Kadının sözünü kesen yine Leyla oldu. “Aması falan yok. On saniyeniz var,” dedi ve saymaya başladı. “On.”

Güvenliklerden erkek olanı Leyla’ya doğru bir adım attı.

“Dokuz,” dedi ve dışarıda duran bacağını alıp iki ayağıyla birden pencerenin pervazına bastı Leyla. Ayağa kalkmaya çalışırken, “Sekiz,” diye bağırarak aklımı almaya devam ediyordu.

“Leyla saçmalamayı bırak da in artık,” diyerek ona yaklaşınca, “Dur!” diye bağırdı. “Yedi.”

Dizlerim titremeye, gözlerim korku ve endişeyle dolmaya başlamıştı.

“Altı.”

Leyla’nın rol yapmadığına ikna olan erkek görevli cebinden çıkardığı telefonla kapıya yöneldiğinde içlerinden kadın olanı Leyla’ya ikna etmeye çalışıyordu. Erkek görevli çok geçmeden geri geldiğinde gerginliği ses tonuna yansımıştı.

“Beyefendi yolda, on dakikaya burada olur.”

Kalbim tekledi, midem kasılmaya başladı. Yaşadığım korkunun üzerine onunla yüzleşeceğim gerçeği eklenince direncim kırılmış, bedenim güçsüzleşmişti.

Masadan destek alarak sakinleşmeye çalıştığımda Leyla, “Çıkn dışarı!” diyerek adamları kapı dışarı etti.

Hayatımda ilk defa bir işin hakkını bu kadar iyi vermiştim. İçimde yaşadığım tüm hisleri kendiliğinden dışa vurmuş, yansıttığım her bir duyguyu iliklerime kadar hissetmiştim.

“Sen aklını mı kaçırdın Leyla, yüreğim ağzıma geldi.”

Tüm bunlara sırf benim için katlanıyor olduğu gerçeği beni daha da güçsüzleştiriyordu.

“İşe yaradı ya, sen ona bak.”

Rüzgârın dağıttığı saçlarını düzeltirken solundaki sandalyeye oturdu. Elimi kalbime götürdüğüm sırada boğazımdan yükselen acımsı tatla banyoya koştum. Hazır olduğumu düşünüyordum, bunu yapabileceğime inandırmıştım kendimi. Fakat yaşamakla düşünmek arasındaki farkı bu şekilde tatmak oldukça ağır gelmişti.

Suyu açıp buz gibi suları yüzüme çarpmaya başladım. Soğuk su bedenime iyi geliyordu lakin ruhum bunu hissedemeyecek kadar uyuşmuştu. Başımı kaldırıp aynaya baktığımda beyaza yakın olan tenimin kireç gibi olduğunu gördüm. Bir hayaletten farksızdım.

Yüzümü kurulayıp saçlarımı düzeltirken, “Bu anın bir gün geleceğini biliyordun Liza, şimdi topla kendini ve yapman gerekeni yap,” diyerek kendimi teskin etmeye başladım. Aynadaki hayaletimle vedalaşıp odaya yöneldiğimde artık yüzleşmeye hazırdım.

Odaya adımımı atar atmaz gözlerimi birkaç defa kırpıştırmaya başladım. Tatmin olmayınca yumdum ve bir süre bekledim. Tekrar açtığımda manzara değişmeyince sesli bir şekilde gülmek için elimi ağzıma kapadım. Yan profilden görebildiğim Leyla’nın neden Yağız’ın kucağında olduğu sorusu, yeryüzündeki tüm soruları gölgede bırakan cinstendi. İşin asıl ironik yanıysa, Leyla’nın bulunduğu kolları kırmaya çalışması yerine onlara sıkı sıkıya sarılmasıydı.

Bacaklarını, çamaşır ipine asılı duran külotlu çorap gibi sarkıtmış, yatırdığı başını neredeyse Yağız'ın geniş omzuna yaslamıştı. Yağız'ın Leyla'ya bakışıysa *ben ne günah işledim de Allah seni karşıma çıkardı* der gibiydi. Sahiden Leyla neden sürekli Yağız'ın kucağındaydı?

Bana göre uzun, onlara göre kısa sayılabilecek bir zaman dilimi sonunda bu ilginç manzaraya bir son verme gereği duyarak minik bir öksürük bıraktım odaya.

“Öhöm, öhöm.”

İşittiği sesle panikleyip Leyla'yı atar gibi yere bıraktı Yağız.

“Yuh be... Odun taşıyorsun, kibar ol biraz, ayı!” dediğinde düştüğü yerden kalkmaya çalışıyordu Leyla. “Hem senin ne işin var bizim odamızda?”

Odaya yayılan soğuk hava dalgasının Yağız'ın donuk bakışlarından kaynaklandığını anlamak güç değildi. “Beni buraya getirten ve gelmediğim takdirde intihar edeceğini söyleyen sensin küçük hanım.”

Waww... O duyduğum kapak sesi miydi?

Leyla mosmor kesilirken yıllar sonra onu alt edebilen birinin olduğunu görmek güzeldi doğrusu.

“Otelin size ait olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?” Bunu birinci ağızdan duymak kulağa hiç de kötü gelmiyordu. Yağız sessiz kalmayı seçince Leyla sormaya devam etti. “Bu otelin adı neden Mi-moLiza?”

Onu köşeye sıkıştırmıştı. Bu kadar açık sorulara maruz kalacağını hesap edememiş olmalıydı. Parmaklarını sakalına daldırdı Yağız, vereceği cevabı düşünüyor olmalıydı. Gözünün ucuyla bana bakarken, “Sorularınızın cevapları bende değil,” dedi ve kapıya yöneldi.

Ne yani, kaçıyor muydu? Koskoca Yağız Eroğlu, iki kadından kaçıyordu, öyle mi? Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Eğer beni etrafında görmek istemiyorsa neden buraya getirmişti? Yok eğer tam tersiyse neden bana yardımcı olmuyordu?

Ona doğru yaklaşırken girişteki küçük masaya kartvizitini bı-

rakıp, “Bir dahaki sefere oteli ayağa kaldırmak yerine bu numarayı arayın,” diye uyarınca Leyla atıldı. “Bizi sorularımızın cevabına götür o zaman.”

Bu kız bir harikaydı.

Kapının eşiğinde durdu Yağız. Karizmatik bir şekilde omzunun üstünden son bir bakış attı ve beni çaresizce beklemeye mahkûm eden o cümleyi kurdu.

“Rüzgâr ne zaman isterse, o zaman eser.”

Her şey anını bekler.

Rüzgâr ne zaman isterse, o zaman eser.

Yine net bir soru ve yine açık uçlu bir cevap. Bugün İstanbul'daki beşinci gecemdi ve ben ne Özge'yle tekrardan görüşebildim ne de Poyraz'ı görebildim. Özge bugün de görüşemeyeceğini söyleyip beni başından savdığında bu kararı kendi iradesiyle vermediğini biliyor ama yine de canımın yanmasına engel olamıyordum.

Cama sabitlediğim buğulu gözlerimi, daldığı belirsizlik denizinden çıkarıp rastgele aldığım bir şort ve tişörtü üzerime geçirdim. Sabah kahvaltısında yediğim bir adet kruvasan ve dört fincan kahveyle duruyordum. Yemek umurumda değildi ama akşam yemeğine inip Leyla'ya eşlik etmeliydim. Onu da çırpındığım bu derin sularda boğmaya hakkım yoktu. Saçlarımı gelişigüzel toplayıp kapının önünde sabırsızlıkla beni bekleyen Leyla'ya gülümsemeye çalıştım.

“Ben hazırım, artık inebiliriz.”

Kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde çoktan asansöre binmiştik.

Sıkıntıyla iç çekerek, “Rüzgâr ne zaman isterse, o zaman eser,” diye Yağız'ın sözlerini mırıldandım.

Bir süre sessiz kaldığında büfeye ulaşmıştık. Tabağıma az miktar salata ve *parmesanlı türüflü tagliani* olarak masalardan birine

oturduğumda Leyla yine tüm tatları aynı tabakta birleştirmişti. Çatalına batırdığı et parçasını dudaklarına götürmeden hemen önce gözlerimiz kesişti.

“Tam da tahmin ettiğim gibi,” dedi dolu bir ağızla. “Sen istediğin zaman değil, ben istediğimde ulaşabilirsin bana diyor.”

Sırtımı sandalyeye yasladım, içeceğimden büyükçe bir yudum aldım. “Yani?”

“Yanisi şu çiçeğim...” Ağzı boş durmadığından tane tane konuşmak zorunda kalıyordu. “Seni beklemeye mecbur bırakıyor ve bunun ne kadar berbat bir his olduğunu tatmanı istiyor.” Tamamıyla bana odaklandı. “Yani iki seçenek var. Ya çok yaralı ve öfkeli, ki umarım öyledir çünkü bu hâlâ içinde bir yerlerde seni sakladığının bir göstergesidir. Bu da dönüşünle anıların üzerindeki tozu üfledin, yaralarını da kanattın demek oluyor. Yani senin onda bıraktığın izleri görmeni hatta tatmanı istiyor. Ya da...” Göğsüme saplanan hançeri hissetmemeye çalışarak *devam et* der gibi kafamı salladım. “Ya da canı oyun istiyor?”

“Oyun derken?”

“Seni kapana kısırmış, şimdi de kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak istiyor.”

“Açık konuşur musun?”

Tabağındakileri yemeye devam etti iştahla. “Ona yaşattığın acıları senin de yaşamayı istiyor. Yani acı çekiyor ve neler çektiğini hissetmeni istiyor. Aslında her ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Sonuç olarak da içinde bir yerlerde Mimoza’yı saklıyor.”

Kalbim tekledi. Şayet kapının ardında o varsa, bir işkence odasına dahi girmeye razı olabilirdim ama bunlar sadece birer çıkarımdan ibaretti, dolayısıyla gerçeği yansıtmıyor da olabilirdi. Rüzgâr’ı iyi tanıyordum ama Poyraz... İşte o çok bilinmeyenli bir denklemdi. O bana sert yüzünü göstermezdi. Eğer benim acı çekmemi istiyorsa bunu Poyraz olarak arzuluyordu ve ben Poyraz’la nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum. Poyraz sertti, soğuktu, yakıp yıkandı. Bana bu yönünü gösteriyorsa eğer, benim onun içindeki Rüzgâr’ı çıkarmam oldukça zor, belki de imkânsızdı. Poyraz aklydı, Rüzgâr ise kalbi.

Önceliğim onu bulmak, sonra da kalbine ulaşmaktı ama bana beklemekten başka bir çare bırakmıyordu ve henüz evli olup olmadığını bile bilmiyordum. Israrla beyin hücrelerimi öldürmeye devam ederken Leyla aklımı daha da karıştıran cümleler kurmaya devam ediyordu.

“Bir seçenek daha var...” Pembe dudaklarını peçeteyle sildi ve kollarını masaya bırakarak bana yaklaştı. “Seni tamamen unutup yeni bir hayat kurmuş olabilir. Bir kız arkadaşı ya da karısı-”

Elimdeki bardağı sertçe masaya bıraktığım gibi ayağa kalktım. Bu tepkimle etrafımızdaki masaların odak noktası olmuştum, garsonlar da buna dâhildi. Leyla’ya öfkeyle bir omuz atıp lobiye doğru yürüdüm.

“Eğer evliyse neden otelin ismi MimoLiza?”

“Belki oteli yaptırdıktan sonra unuttu seni, olamaz mı?”

Hışımınla arkamı dönüp ona can düşmanımymış gibi bakmaya başladığımda kıkırdadı.

“Çok mu komik?”

“Tamam be, kızma hemen.” Minik bir öpücük kondu yanağıma. “Gerçek fikrimi söylememi ister misin?”

Merkezdeki mimoza ağacının tam altında duruyorduk. Gözlerimi devirerek, “Söyle hadi,” dedim melül melül bakışlarımla.

“Bana anlattığın gibi bir aşk varsa ortada -ki buna hiç şüphem yok- muhtemelen o da seni unutmadı ve hep bekledi. Çünkü bir gün döneceğini o da biliyordu ama bu dönüşün bu kadar uzun süreceği eminim onun bile aklına gelmemiştir. Muhtemelen senin isteyerek gitmediğini de biliyordur. “

“Neden Leyla, benim isteyerek gitmediğimi biliyorsa neden gelip almadı beni? Hadi ben korkularıma yenik düştüm. Ya o? O ne de-”

Bu defa o sözümü keserek yanağıma dokundu hafifçe. “Cevabın sorunda saklı çiçeğim. Birincisi çok gençtiniz, mantıklı düşünememiş olabilir, ikincisi belki gelmek istedi ama engellendi, olamaz mı?”

Aynı kişiyi düşündüğümüze emindim: Yağz. Ama Poyraz konu

ben olunca onu bile çiğnerdi, buna emindim. Bundan ötürüydü benim tüm çaresizliğim. İyi tanıyordum onu, iki eli kanda olsa da gelirdi bana. Başka bir sebep olmalıydı.

Aklımı okumuş gibi, “Gurur,” diye mırıldandı Leyla başını ağır ağır sallayarak. “Gidişin senin elinde değildi ama dönmemen tamamen senin seçimindi. Tamam, kendince sebeplerin vardı ama bunları o bilmiyor. Giden sendin ve dönen de sen olmalıydın.”

Dün oturduğumuz masaya doğru ilerledim. Kendimi atar gibi koltuğa bıraktığımda bu yükü sadece bugün değil, ömür boyu taşıyacağımın bilincindeydim. O beni bir gün affetse dahi ben kendimi hiçbir zaman affedemeyecektim.

Gözlerimin dolduğunu görünce, “Hadi kulübe gidelim,” dedi elimden tutarak.

Omuz silktim. “Ne kulübü Leyla?”

“Şu ayının mekânına,” dedi sırtarak. “Hem belki Poyraz’ın evli olup olmadığını da öğrenebiliriz.”

“Sen Yağız’ın ağzından laf alabileceğini mi sanıyorsun?”

“Sanmıyorum çiçeğim, buna eminim. Leyla’yım ben, unuttun mu?”

Leyla olan oydu ama hakkını veren bendim, buna ne demeliydi?

“Yağız’ı tanıımıyorsun. O istemediği takdirde etrafındakiler nefes dahi alamaz.”

“Ben onun var ya...” Sandalyesini geriye iterek öfkeyle ayağa kalktı. Göz bebekleri yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. “Nefesini keserim ulan!”

Bunları söylerken dişlerini sıkmıştı. Sanki hislerini bastırmak için kendini zorluyor gibiydi. Hoşlanmıştı ondan. Bir an Poyraz’ı almayı planlarken Yağız’ı alıp gittiğimizi hayal ettim de...

“Kesemem mi yani?”

“Anlamadım?”

Gözleri kısıldı. “Nefesini diyorum, kesemem mi?”

Gülüşlerim büyüdü. “Derisini bile yüzersin.”

Minik bir kahkaha saçıldı havaya. Laf olsun diye söylememiştim aslında. Leyla'ydı o, kafasına koyduğunu yapandı ve ne yapıp edip benim yüzümü güldürmeyi başardı.

Kolumdan tutup kapıya doğru yürümeye başladı. Zorlukla da olsa elinden kurtuldum. Benim için uğraşıyordu ama çabaları boşunaydı, Poyraz istemediği takdirde ne ulaşabilirdim ne de onunla ilgili tek bir kelime öğrenebilirdim.

Leyla'yı geçirip odaya çıktım, üzerimi çıkarıp kendimi duşa attım. Tek istediğim sesim kısılana kadar ağlamak, boğazım yırtılana kadar bağırarak ve umutlarım tükenmeden önce o anın gelmesini beklemektir.

Ninova

15. Bölüm

Korkak

*Neye yarar ki güneş, ay ve yıldızlar
Eğer yoksa gözlerindeki ışıltılar...²⁴*

Tam on gün oldu. Umutsuzca geçmek bilmeyen on gün. Onsuz geçen 3360. günümdü. Her geçen gün umutlarım tükeniyor, direncim kırılıyordu; çaresizliğim ise bir çığ gibi büyümeye devam ediyor ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Özge'yle de görüşemiyordum. Sadece umutlarım değil, öz güvenim de pamuk iplene bağlı duruyordu ve ben bu ruhla kaybedeceğimi bile bile yeni bir savaşa daha giremezdim, üzerine bir de daha girmeden yenilginin eşiğinde olduğum bir savaşın sancısını yaşamaya devam ederken.

Çarşafın içine kıvrılıp ağlamaya devam ederken Leyla yanıma yaklaştı. Günlerdir çabaları boşuna gitmiş ve Poyraz'a ulaşamadığı gibi Yağız'ın ağzından da tek kelime alamamıştı. Sinirini bir kenara bırakmış olacak ki üzerimdeki çarşafı hızla açıp beni yataktan kalk-

24. Yazara aittir.

maya zorladı. Dört bir yana negatif enerji yayıyordum. Bir depresyon hırcam eksikti.

Küçük bir çocuk gibi burnumu çektiğimde daha fazla dayanamadı ve, “Yürü,” diyerek banyoya sürükledi beni. Öyle hüzünlü bakıyordu ki bana sanki beni ilk gördüğü güne gitmiş gibiydi; tıpkı bugün olduğu gibi bir enkazdan farklı olmadığım günlere.

Kısa bir süreliğine yanımdan ayrılıp geri döndüğünde benim için aldığı ip askılı, mini, mimoza sarısı şahane bir elbiseyi giymem için uzattı. Gözlerimi devirip, “Giymem ben bunu, çok kısa,” diye mızımızlandım. Giyerdim oysa ama şu anki ruh hâlimle değil. Kendimi perişan ve berbat hissediyordum, bu güzel elbiseyi bu ruhla taşımak istemiyordum.

“Bu elbise giyilecek!”

İtiraz etmeyi bırakıp giydim elbiseyi. Göz pınarlarıma doluşan yaşları sessizce akıtırken Leyla benim doğal dalgalı saçlarımı maşalamakla meşguldü. Direnmedim. Hafif bir makyajla hazırlığımı tamamladı ve çekıştırerek boy aynasının önüne getirdi. Yaşlı gözlerim aynadaki görüntümü bulur bulmaz âdeta sonsuzluğa açıldı. Hissettiğimin aksine göz kamaştırıyordum. Buğday tenim tıpkı bir porselelen bebek gibi görünüyor, uzun kirpiklerim rimelin etkisiyle kaşlarıma kadar değişiyordu, açık renk gözlerim ise üzerimdeki elbisenin rengini almış gibiydi. *Nude* ruj sürdüğü dudaklarımda belli belirsiz bir kıvrım peyda oldu. Bu kız, bu işin hakkını gerçekten veriyordu.

Büfeye geldiğimizde on gündür olduğu gibi bir adet kruvasan ve kahveyle geçiştirdim kahvaltımı. Onu bile zorlukla yiyebiliyordum.

İnsanların bana olan bakışlarına bir anlam veremeyerek kafamı tabağa gömdüm, bunu yapmadan hemen önce garsona öfkeli bakışlarımı yöneltmiştim. Öküzün trene baktığı gibi bakıyorlardı bana. Bu çok sinir bozucuydu.

Benim bu hâllerimi fark eden Leyla, “Üzerindeki elbisenin şirinliğine tezat olarak buram buram kadınlık kokuyor, masum bakışlarının ardında yatan savaşçı ruhunu görebiliyorlar,” dedi silkelenmemi ister gibi.

“Sahiden öyle mi düşünüyorsun?”

Sesim öyle öz güvensiz çıkmıştı ki...

“Sadece ben değil, etrafındaki herkes böyle düşünüyor.”

Beni motive etmeye çalışıyordu ama ne yazık pek işe yaramıyordu. “Gözlerinden çocuk gibi yaşlar eksik olmayan bir kadın.” O kişi kesinlikle ben olamazdım.

Dudaklarının kenarına bulaşan çikolata kremasını dilinin ucuyla yalarken kısılan gözleriyle başını hafif yana eğdi ve çalan şarkıya kulak kabartmaya başladı.

“Bu kadarı da tesadüf olamaz canım.”

Gözlerimi sabitlediğim tabaktan alarak ona baktığımda söyleyip söylememekte kararsızlık yaşıyordu. Bakışlarımı gözlerinin tam içine sabitledim. Bu bakış, bir damla umut kırıntısına muhtaç bir kadının çaresizlikle kıvranan bakışıydı, son günlerini yaşayan kanserli bir beden, kararmış bir ruhun bakışıydı. Benim bedenime panzehir, ruhuma ışık olmak ister gibi kısa süreli bir tereddüdün ardından konuşma kararı aldı.

“Bir anlamı var mı bilmiyorum ama dikkatimi çeken bir şey oldu.”

Heyecanla, “Söyle hemen,” diye atıldım.

“Her yemeğe indiğimizde klasik müzik yerini oldukça anlamlı ve de iğneleyici Türkçe şarkılara bırakıyor ve biz odaya çıkana dek aynı şarkı çalmaya devam ediyor. Seni izliyor olabilir mi? Sonuçta onun mekânındasın,” dedi tereddütle.

Her kelimesinde gözlerimdeki ışık, kalbimdeki hız artış gösterdi. Heyecanım göğüs kafesimi zorlarken kesik soluklarıma yetiştirmez oldum. Kafama dank etmiş gibi yerimden kalktığım gibi delice koşmaya başladığımda Leyla yüksek topuklarıyla bana yetişmekte zorluk çekiyordu. Bir yandan çılgınlar gibi koşuyor, diğer yandan kendi kendime kızıyordum.

“Allah kahretsin! Nasıl düşünemem? Nasıl anlamam?”

Tabii ya, tabii, o hep buradaydı. Yanımda. Yanı başımda. Kahretsin! Neden bu adam söz konusu olduğunda algılarım bu kadar tıkanıktı? Gözlerimde biriken yaşları serbest bıraktığımda lobinin bir

köşesinden diğerine gidip geliyordum, amacım kameraların yerini tespit etmektir. Leyla emin olamamıştı ama ben emindim. Onu günlerdir boşuna uzaklarda aramış, boşuna beklemiştim. İlk günden beri buradaydı. Her anımı, her hareketimi izliyordu. Çünkü Rüzgâr'dı o, benim Rüzgâr'ım. Mimoza'ya bu kadar yakın olup da kokusunu almadan duramayandı. Günlerdir söylüyordum oysa, "Leyla, yemin ederim, kokusunu alıyorum," diyordum ama o inanmamıştı bana. O da haklıydı kendince, aynı cümleleri on yıl öncesinde de kurmuştum ama bu defa başkaydı, bu defa bambaşkaydı.

Tüm kameraların yerini tek tek tespit ettim. Gözlerimde yaş, kalbimde umut tohumları, ruhumda parlak ışıklar vardı. Sanki güneş bugün benim yüzüme doğmuştu; sadece beni aydınlatıyor, sadece beni ısıtıyordu, tavandaki kristal avize bile sadece bana özel ışıldıyordu.

Benim hareketlenmemle beşinci defadır çalmaya devam eden şarkının sesi yükselince aniden durdum. Şarkı duvarlarda, zeminde, avizede... Otelin dört bir yanında yankılanırken sözlere kulak verdim.

Kızgınlıklar geçer belki zamanla

Kırgınlığım asla.

Olduğu kadar, olmadığı kader

*Deyip de gidelim mi şimdi?*²⁵

Sağımda kalan duvarın en köşesindeki kamerayı buldu titrek göz bebeklerim. Hızla o yöne doğru ilerledim. Bakışlarımı kameraya sabitleyip etraftaki kalabalığa kör oldum ve, "Rüzgâr!" diye haykırırcasına bağırmaya başladım. Nefessiz bir şekilde, "Rüzgâr!" diye bağırdım bir kez daha. "Buradasın, biliyorum." Gözlerimi kameradan ayırmadan elimi kalbimin üzerine yerleştirdim. "Hem de buradasın, hep buradaydın."

Otele giren, çıkan, lobidekiler, resepsiyonistler... Şaşkın, alaycı, kınayıcı bakışlar üzerimdeydi ama hiçbiri umurumda değildi. Yanağıma değen saçlarımı arkaya atıp hüznü gözlerimle kameraya bakmaya devam ettim.

25. Gökhan Özen - Korkak.

“Duy beni. Bak gözlerime ve o güneşi kışkırtan gözlerin... Sarılaşmış yine Mimoza Tanesi de.”

Gözyaşlarımla kurduğum cümlelerimi kalp ağrısıyla sonlandırdım. Haykırışımla lobideki mimoza ağacı acıma eşlik etti, merakla bakan gözler hüznünlendi, Leyla'nın kalbi paramparça oldu, vazolardaki mimozalar kapandı...

İki kolumu birden kocaman açıp on yıldır içime attığım ne varsa kelimelerime bırakırcasına haykırdım. “Mimoza bıraktı kendini Rüzgâr'a,” dedim tek nefeste. Kollarımı mümkünmüş gibi daha çok açtım. “Bak, günlerdir Poyraz'ı arıyor Liza. Essin mi artık bu deli Rüzgâr?”

Saçmaydı belki yaptıklarım, gurur kırıcıydı ama umurumda değildi ki... Ona ulaşmak zorundaydım. Duvarın diğer köşesindeki kameraya yönelirken şarkı çalmaya devam ediyordu.

İkimizden geriye bak

Bir oyun bir oyuncak

Biri çok seven

Biri korkak!²⁶

Hayır, hayır, bu doğru değildi. Evet, korkaktım ama hiçbir zaman onu oyuncağım olarak görmemiştim ve en az onun kadar sevmiş, beklemiş ve özlemiştim.

Başımı durmaksızın iki yana sallarken, “Hayır, hayır, hayır...” dedim üst üste. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

Çalan şarkı direncimi kırıyor, umutlarımı tüketmeye başlıyordu.

Korkak! Başım omuzlarına ağır gelmiş ya

Bırak! Bana büyük aşkını anlatma.

Ne var, senin oyuncağın kırıldıysa.

Benim kalbim paramparça...²⁷

Tahminimden daha derin olmalıydı yaraları, düşündüğümünden daha da büyüktü acısı ve gururu... O kahrolası gururu öldürüyordu içindeki Rüzgâr'ı. Oysa tek parçalanan o değildi, tek yara alan da.

26. Gökhan Özen - Korkak.

27. Gökhan Özen - Korkak.

Çaresiz bakışlarım etrafta dolandı. Resepsiyonistler, ziyaretçiler, herkes bana bakıyordu, zavallılığım. Ama ben kimseyi görmüyordum, Leyla'yı bile. Tek damla gurur kırıntısı kalmamıştı içimde.

Hızla akan gözyaşlarım arasından elime geçirdiğim yüksek bir sandalyeyi alarak giriş kapısını gören kameraya yöneldim. Titreyen bacaklarımla sandalyenin üzerine çıktığımda amacım ona daha yakın olmaktı. Görüyordu beni, buna emindim. Gözlerimin tam içine bakmalıydı, hissetmeliydi beni.

“Korkağım ben, korkak! Sana gelemeyecek kadar korkak!”

Havaya dağılan acı hıçkırıklarım öylesine dayanılmazdı ki gören yardım eli uzatıyor ama ben hepsini geri çeviriyordum. Sadece onu istiyordum. Onu. Rüzgâr'ı.

“Aptalım ben!” dedim gitgide kısılan sesimle. “Sen haklıydın. Beni unutamayacağını, bekleyeceğini, gururundan bana gelmeyeceğini anlayamayacak kadar aptalım.”

Dakikalardır çırpınıyor ve onun gelmediği her saniye ölüme bir adım daha yaklaşıyordum. Parmak uçlarım boynumda gezinirken gözlerimi yeniden kameraya sabitledim.

“Gel artık. Gel de al beni kaderimin elinden.”

Son sözlerimle beraber tamamen hissizleşen bedenim beni bu savaşta yarı yolda bıraktı. Çekilen gücümle yüksek sandalyeden yüzüstü düştüm. Sağ yanımın başımla beraber sert zemine çarpmasıyla olduğum yere yığılıp kaldığımda hâlâ bir umut sesimi duyurmaya çalışıyordum.

“Kapansın mı Mimoza?” Leyla koltuklarımın altından tutarak beni kaldırmaya çalışıyordu, ben ise inatla onu bekliyordum. “Ağlaya ağlaya kahrolsun mu Liza?”

Kıymazdı o bana, kıyamazdı. İnandırmak istiyordum kendimi buna.

“Yapma çiçeğim. Hadi gel, odaya geçip yaralarına bakalım, bak, dizin kanamaya devam ediyor.”

Benzer cümleleri defalarca kurdu Leyla. Savurdum bana uzanan

elini. Sadece onu değil, uzanan tüm yardım ellerini havada bırakıp beklemeye devam ettim.

Çatallaşan sesimle son bir defa, “Gel artık, gel,” diye yalvardım. “Sen dememiş miydin bana, *ne olursa olsun, ne yaşarsan yaşa, umudunu asla kaybetme*, diye.”

Biliyorum, gelecekti. Kaldıracaktı beni yerden, çıkaracaktı düştüğüm karanlık kuyudan. Gelmek zorundaydı. Gözlerinin önünde solmama, kapanmama izin vermezdi. Kıymazdı o bana. Benim acım ona azap, benim hüznüm ona ölümdü. O benim gözyaşlarımda buğulanandı, akan her damla kanımda aklını oynatandı.

“Gelmek zorundasın!” diye var gücümle bağırdım. “Bu masalı böyle bitiremezsin!”

Uzanan yardım elleri gelmez, müzik çalmaz olmuştu, aralarında konuşan insanlar da susmuştu. Onlar da kabullenmiş gibiydi, onlar da umudunu kaybetmişti.

Hayal kırıklığıyla başım önüme düşerken bir şey oldu. Sık sık iç çekişlerimin arasına adım sesleri karıştı. Sesin tokluğu duvarlarda yankılanırken merkezdeki kristal avize titredi. Midemdeki kramplar duruşumu tamamen bozuyordu. Görüş açımı neredeyse tamamen örten saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Adım sesleri gitgide yaklaşırken heyecanımı dizginleyemiyordum.

Ortam tamamen sessizleşti ve görüş açıma bir çift siyah, klasik bir *Bugatti* girdi. Elimi sol göğüs kafesime bastırıp başımı yavaşça kaldırmaya çalıştım. Üzerine oturan siyah, kumaş bir pantolon giymişti. Uzun bacaklarından ötürü buğulu bakışlarım gövdesine zorlukla ulaştı. Aynı renkte sıkı vücudunu saran gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı, elinin teki cebindeydi. Nefesimi tutmaya devam ediyordum, kalbimi de. Minik bir iç çekip elimin tersiyle gözyaşlarımı sildiğimde sağ eli cebinden çıktı, uzun parmaklı, damarları oldukça belirgin olan eli bana doğru uzandı.

Göğüs kafesime yastı duran elim yavaşça havalanırken parmak uçlarım eline tutunacağı sırada birden durdum ve elimi hızla geri çektim. O değildi. Lanet olsun ki değildi. Çünkü onun serçe parmağının ucunda minik bir doğum lekesi vardı. Hayal kırıklığıyla başımı

yere daha çok eğip bu defa da tükenen umutlarıma ağladım. Benim bu hâllerimi görüp de gelmiyorsa beni gözden çıkarmış olması büyük olasılıktı.

Sessiz bir kabullenişti benimkisi.

Belki de tükenmişliğin karakalemle resmedilmiş bir portresi.

Rüzgâr'ın dokunmaya kıyamadığı, koklamaya doyamadığı saçları yerlerde sürünen, güneşim dediği gözlerinden kanlı yaşlar akan, eli kalbinde, kalbi ardında bıraktığı enkazın dibinde duran kapkara bir portre...

Umutsuzca dizimden ince ince süzülen kanları izlerken diz kapaklarımın altında ve belimde hissettiğim dokunuşlarla kendimi bir anda yüzüne bile bakmadığım adamın kollarında buldum. Görüş açımı neredeyse tamamen örten saçlarımı iki elimle birden savurduğum gibi çırpınmaya başladığımda gözlerim bir çift kömür karası gözle buluştu. İfadesiz ama derindi bu gözler. Belki de ilk defa bu kadar duygu yüklüydü, belki de ilk defa renkliydi irisleri. Ve bu renk kesinlikle sarı sonbahardı.

Kollarından inmek yerine daha çok sokuldum göğsüne. Burnuma temas eden ceketinden derin bir solup çektim içime. Ama olmadı, getirmedi onu bana. Kokusu hiç benzemiyordu ki Rüzgâr'a aksine burnumu kaşındırıyordu. Onun kokusu ferahlatıyordu oysa, nefes oluyordu.

Başımı kaldırıp sert mizacına, ifadesiz ama bu defa anlamlı olduğuna emin olduğum kömür karası gözlerine baktım. Bakışları önünde, burnu Kaf Dağı'nda, omuzları o dağın yamacında, dik başı ise zirvesinde duruyordu. Fakat unuttuğu bir detay vardı; en sağlam, en sarsılmaz dağlar bile tıpkı bir bulut gibi süzülürdü yer-yüzünde.

Burnumu çekip, "Götür beni," diye mırıldandığımda gözlerini ıslak kirpiklerime indirdi. "Beni ona götür. Ne olur, ya onu bana getir ya da beni ona götür."

Kirpiklerini usulca kaldırırken asansörlere giden koridorun başında durdu. Başını hafif sola çevirip uzunca bir süre baktı, baktı. Başımı aynı yöne çevirdiğimde bomboş, bembeyaz koridorlardan

başka hiçbir şey göremedim. Uzun bir tereddüdün ardından asansöre yönelince sessiz sessiz ağlamaya devam ettim.

Odaya geldiğimizde beni yatağa dikkatlice uzattı. Sahipsiz, evsiz bir köpek yavrusu gibi kıvrıldım yatağın kenarına, saklandım çarşafın altına ve mırıldandım isyan edercesine.

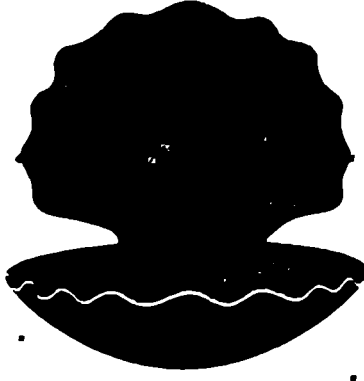
“Sen kazandın Yağız Eroğlu, ben yine kaybettim. Yıllar önce korkularıma, şimdi de çaresizliğime yenik düştüm.” Başucumda hareketsizce duruyordu. Dizlerimi karnıma çekerken omuzlarımın üstüne kadar çektiğim çarşafa sıkı sıkı sarıldım. “Umutlarım tamamen tükendi. Ne gururum kaldı ne de savaştığım gücüm. Daha fazla burada kalırsam eğer, kendime olan saygımı da yitireceğim.” Zorlukla verdiğim nefeslerimden en sağlamını alıp kırık ama kararlı sesimle ekledim. “Ona söyle, artık gelmesine lüzum yok. Mimoza kapandı, Liza yok oldu. Bu son gecem, gidiyorum.” Çarşafı tepeme kadar çekmeden hemen önce bir bakış attım. Rahat pozisyonunda, elleri ceplerinde, ok gibi sivri bakışları ise bendeydi. Duyduğum adım sesiyle, “Sen bu masaldaki kötü devsin Yağız Eroğlu!” diye bağırdım daha fazla içimde tutamayarak.

Ortam bir anda sessizleşti. Ne bir adım sesi vardı ne bir nefes. Merakıma yenik düşerek çarşafı yavaşça yüzümden çektiğimde kapının solundaki Mimoza tablosunun hemen önünde duruyordu, heybetli sırtı tıpkı bir duvarı andırıyordu.

“Masalların kötüsü değişir ama varyantları değişmez küçük.” Bakışlarını tablodan alıp kapıya yöneldiğinde konuşmaya devam ediyordu. “Bunu değiştirmeye ne senin gücün yeter ne de benim.”

Yeniden çarşafın altına saklanırcasına kıvrılıp beyin hücrelerimi öldürmeye başladım. Bu adam bana ne demek istemişti?

16. Bölüm

Savaş Çanları Çalıyor

Es artık deli Rüzgâr, es de görelim.

Ben miyim savrulan yoksa sen misin sinanan?²⁸

Zemin kattaki asansörün önünde durduğunda uzun zamandır ilk defa ne yapması gerektiğini bilmez bir hâlde şakaklarını ovuşturuyordu Yağız. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Düğmeye bastı ve beklemeye başladı sessizce. Kapı açıldı fakat o girmek yerine ani bir karar değişikliğiyle koridorlarda ilerlemeye başladı. Koridorun en solundaki asansöre binip şifreyi girdi. Aynı koridorun sağındaki asansör direkt olarak kendi odasına çıkıyordu, soldaki ise Poyraz'ın odasına.

Asansörün kapısı açıldı ve aralık camdan sızan güneş ışını karşıladı buruk yüreğini. Bugün bir başka güzeldi İstanbul, bambaşka parlıyordu güneş.

Beş adım sonra elini cebinden çıkarıp çalışma masasının başında yorgun yüzü, morarmış göz altlarıyla dizüstü bilgisayarının ek-

28. Yazara aittir.

ranına gömülmüş vaziyette duran kardeşinin yanı başında durdu.

Gözlerini monitörden alamıyor, elinde tutuğu içki şişesini sık sık dudaklarına götürüyordu. Odadaki anason kokusu o kadar yoğundu ki sadece genzi değil, gözleri de yanmaya başlamıştı. Tam on gündür aynı odada, aynı vaziyette duruyordu. İhtiyaç dışında koltuğundan kalkmıyor, uyurken bile monitörü kapatmıyordu.

Onun bu hâllerine daha fazla kayıtsız kalamayan Yağız, kardeşinin elindeki şişeyi kaptığı gibi fırlatıp attı. Tavandan yere kadar uzanan cama çarpan şişe parçalara ayrılırken, odanın içinde yankılanan tiz ses bile kılını kıpırdatamamıştı Poyraz'ın, gözlerini bir an olsun ayıramıyordu monitörden.

Çünkü o vardı

Mimoza...

Videoyu, abisinin onu kucakladığı yerde durdurmuştu, başını usulca kaldırıp Yağız'ı gördüğündeki o anda. Görüntüyü yakınlaştırdı. Genç kadının hüznünlü gözlerinde kaybolup yaralarını kanatmaya devam etti. Sararmıştı hayranlık duyduğu güzel gözleri ama ışıklar değil hüznü saçıyordu, acı kokuyordu ve onun acısıyla içinde büyüttüğü kara ormanın kurak topraklarında derin yarıklar oluşmaya başladı onsuzluktan.

Kapkaraydı bu orman, taşlarla, kıymıklarla, zehirli otlarla doluydu ama yine de büyüleyici kokuyordu. Acısı bile güzel kokardı onun, kokusuyla mest eder, içmeden sarhoş ederdi. Ama gururu, işte o ateşten bir gömlekti. Hem yanacak hem yakacaktı. Çünkü biliyordu ona teslim olduğu gün, kendine dair hiçbir şey kalmayacaktı içinde.

Başa sarıp sarıp izlediği o videonun tuşuna basmasıyla acılı bir feryat yankılandı odada.

“Kapansın mı Mimoza?” Kalbindeki yara öldürmek üzereydi Rüzgâr'ı. Onun iki yana ayrılan kollarını kendi beline dolamamak için müthiş bir savaş veriyordu her bir hücresiyle. “Ağlaya ağlaya kahrolsun mu Liza?” Asıl kahrolan Poyraz'dı ama bunu göremiyordu Liza.

Video yeniden sandalyeden düştüğü ana geldiğinde gözlerini var gücüyle sıkıp başını masaya geçirdi. Bu başına geçirdiği kaçınıcı darbeydi sayamamıştı.

“Gittinnn!”

Bir darbe daha indirdi. Onun kahıryla mahvolan Yağız, elini kaldırdığı gibi bilgisayarın kapağına geçirip kapanmasını sağladı.

“Yağız!” Öfkeyle masadan kalkıp onun karşısına dikildi Poyraz. Gözlerindeki öfke, önüne gelen her şeyi, herkesi yutacak güçte bir burağan gibiydi şimdi. “Beni zorlama!”

Yağız onun aksine oldukça durgun görünüyordu. Tek elini kaldırıp şefkatle kardeşinin omzuna dokundurdu.

“Yeter! Bir son ver artık bu saçmalığa! Ya git yanına ya da bırak gitsin!” Kardeşi onun zaafı, olmazsa olmazıydı; onun acısı ise kalbinde taşıdığı tek yükü, bu yükse vicdanına en büyük azaptı. “Ona da kendine de işkence etmeyi bırak artık. Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki kucakladığım gibi sana getirmemek için zor tuttum kendimi. Ya bu oyuna bir son ver ya da beni daha fazla bu işe bulaştırma.” Bakışlarını onun gibi pencereye sabitledi, çaprazındaki hastanenin bahçesindeki kalabalığa daldırdı gözlerini. “Sen bir yandan, o kaçık arkadaşı diğer yandan...”

“Gittiiii!” Sayıklar gibiydi. Kendinde değildi.

“Ama döndü. Sana geldi.”

“Gittiiii!” Duyamıyordu Yağız’ı, bulamıyordu kaybettiği Rüzgâr’ı. “Gittiiii!”

Kaygılıydı Yağız, kardeşi için endişe ediyordu. Yıllar önce, bir enkazdan farksız olduğu o günlerdeki gibi perişan görünüyordu. Onu kendine getirebilmek için neler çektiğini bir o bilirdi.

“Döndü,” dedi Yağız bir kez daha. “Sana döndü, Rüzgar’a-”

“Rüzgâr yok!” Ceketini çıkarıp gelişigüzel fırlattığında adımları cama doğru ilerliyordu. Yumruk yaptığı eliyle sol göğsüne sert bir darbe indirdi. “Rüzgâr, dönmediği her an yeniden öldü.” Kalbine vurdu. “Mimoza yok!” Öldü diyemedi. “Poyraz var, sadece Poyraz.” Şakaklarına vurdu. “Rüzgâr’ı, altında kaldığı enkazın en dibine gömen bir

Poyraz.” Kalbine vurdu. “Kalbi olmayan bir Poyraz.” Şakaklarına çıktı. “Kendi yazdığı masalın kurbanı olan Poyraz!”

“Gidiyor.” İki kara göz birbirini bulduğu anda bambaşka bir ıstırap aktı yüreklerle. “Bu gece oteldeki son gecesi, belki de İstanbul-”

Devamını duymak istemiyordu. Yağız’ın sözleri onu tarifi imkânsız bir ıstıraba sürüklemişti. Ona gitmek Poyraz’ın ölümüyse, gidişine bir kez daha mâni olmamak Rüzgâr’a tarifi güç bir azaptı. Ona giderse Poyraz’ı, gitmez ise Liza’yı kaybedecekti. Büyük bir ikilemle sarsılırken öfkeyle kendini banyoya attı. Sadece vücudundaki kaslar değil, gözlerini koca bir perde gibi örten kirpikleri bile seğiriyordu.

Öfkeden titreyen vücudundaki parçaları çıkardığında kendini ateş gibi suyun işkencesine bırakmıştı. Titrek nefesini fayanslardan destek alarak alıyor, içindeki kara ormana zift yağıyordu, bir yanı ise bomboştu.

Sonunda banyodan çıktığında odada yalnız olduğunu gördü. Gardıroptan aldığı siyah takım elbisesini özenle giydi. Dağınık ıslak saçları, uzamış kirli sakalı, sıkı vücudunu saran beyaz gömleğinin altından kendini belli eden yanık, esmer teni ve asi bakışlarıyla göz alıcı görünüyordu. Aynada gördüğü görüntü tatmin edici doza ulaştığında ağır adamlarla ilerledi. Bir yanı geri geri giderken ayakları kendiliğinden gideceği yeri belirlemişti.

Üçüncü kattaki 302 numaralı odanın kapısının önünde durdu. İçindeki boşluk dolmak istiyordu ama o boşluk koca bir ateş topuyla doluyor, siyah incileri öfke kusuyordu. İçten içe yanıyor, önünü alamadığı duygularıyla onu da yakmak istiyordu. Bu düşüncelerle sağ elini pantolonun cebine atıp kartı çıkardığında soracağı hesapları düşünüyordu. Bir anda vazgeçer gibi oldu ama artık her şey için çok geçti. Kartı kapıya tutmuş ve tüm alevi küle dönüp odaya dağılmıştı. Nefesini tutup elini sol göğüs kafesine bastırdı. Öfkesi, nefreti, acısı, gururu, yaraları, kalp ağrısı ve tek aşkı...

Buradaydı.

Tüm güzelliğiyle tam karşısında duruyordu. Beyaz yatağın kenarına kıvrılmış, sarı elbisesiyle küçük bir Mimoza Tanesi gibi uyu-

yordu. Müptelası olduğu siyah, uzun saçları yastığın dört bir yanını kaplamış, o eşsiz kokusu tüm odaya yayılmıştı.

Rüzgâr'ın varlığını hissetmiş gibi yataktan sarkan elini kendine çekip sol yanına doğru yerleştirdi Mimoza. Ama açılmadı hüznü gözleri, teslim oldu yeniden uykuya. Sol tarafına uzanmıştı, bu da sağ yanağındaki kızarıklığı gözler önüne sermişti. Yavaş yavaş morluklar da oluşmaya başlıyordu. Kötü düşmüştü. Çok kötü. O düşüşü, feryatları kalbine bir hançer gibi saplanıp kalmıştı. Gözünün önünden gitmiyordu o anlar, kulaklarından çıkmıyordu acı feryatlar. O ağladıkça hançer daha da derine batmıştı. Kıyamazdı ona ama kıymıştı. Bunu ona kendi yapmıştı ve bunu bile bile getirmemişti gururu onu diğer yarısına.

Sessizce iç çekti. Nefesini tuttu ve elini kaldırıp kızaran yanağına uzattı usulca. Parmak uçları kendiliğinden ilerlemeye devam ederken onun narin tenine temas etmeden hemen önce duraksadı. Durmak zorundaydı. Durmadığı takdirde kendini kaybedecekti. Sınır hücreleri yeniden harekete geçtiği an dudaklarını birbirine bastırdı, elini öfkeyle yumruk hâline getirdi ve bir hışımla geri çekildi.

O çok masumdu, cezbediciydi ve çok güzeldi ama ölümcüldü. Gururunu öldürüyor, yıllardırilmekilmek işlediği kişiliğini ayaklar altına alıyordu. O yaşamdı, aynı zamanda da ölüm. Aştı, aşk olduğu kadar da gurur. Berrak bir suydu, bir o kadar da yakıcı bir ateş. Ateşe bu kadar yakın olmak da içindeki yanardağı âdeta fokurdlatıyordu.

Çattığı kaşlarıyla elbisesinden sızan pürüzsüz bacaklarına değdi bakışları. Elbisesinin etekleri neredeyse kalçasına kadar çıkmıştı ama o tek bir noktaya odaklanmıştı, kanlı diz kapağına. Mimoza'nın gözyaşlarıyla boğulan bir Rüzgâr'dı o, Liza'nın akan her damla kanında aklını yitirendi. Nefes alamıyordu, aklını bulamıyordu.

Yatışan öfkesiyle son bir hamle daha yaptı ve yüzünü önce onun saçlarına yaklaştırdı. Yüzünü değdirmemeye özen göstererek kokladı saçlarını, kokladı, kokladı... Sonra dizindeki yaraya doğru süzüldü. Birkaç saniyeliğine gururunu bir kenara bırakmakta ne gibi bir kötülük olabilirdi ki? Gözlerini yumdu ve dudaklarını tıpkı bir tüy hafıflığıyla onun kanlı diz kapağına dokundurdu. Bunu yapmak

zorunda olduğunu hissediyordu. Her ne kadar itiraf edemese de biliyordu, o masalının mihenk taşıydı.

Kalbinin hızı her saniye artarken yavaşça geri çekildi. Usulca gözlerini araladığında olanlar oldu. Artık kesilen nefes de duran kalp de tek değildi. Çünkü bir çift siyah göz sarıyla buluşmuştu.

Ve sarı siyaha, siyah kızıla bulandı.

Asıl savaş şimdi başlıyordu.

17. Bölüm

Sessizlik Sonrası Gelen Fırtına

Bir Latin atasözü der ki:

“Rüzgâr ilerletmiyorsa, küreklere asılın.”

“Kendini yalnız hissettiğinde yum gözlerini ve fısılda rüzgâra,” demişti bir keresinde Rüzgâr. “O getirecek kokunu bana, giderecek yalnızlığını.”

“Ya senin kokun, o nasıl gelecek bana?” diye sorduğumda önce gülümsemiş sonra da elini çenesine götürmüştü.

Beklemediği yerden gelmişti soru. İlk defa ne diyeceğini bilememiştir. Uzunca bir süre düşündükten sonra ellerini gözlerime dokundurmuştu. “Aç o zaman güzel gözlerini ve gülümse güneşe.” Özgürlüğüne kavuşan gözlerimdeki kirpikleri okşamıştı parmak uçlarıyla. “Senin gülümsemen güzelliğini, ışığını sorgulatacak güneşe, küsecek gökyüzüne.”

Gülümserken kıvrılan dudağımın kenarına dokunmuştu hafifçe.

“Sonra ne olacak?”

“Sonra bir Rüzgâr esecek kuzeyden...”

“Sonra?” diyerek sözünü kesmiştim hevesle.

Dudağımın kenarını okşamaya devam etmişti. *“Küçük Mimoza’sını alıp kalbinin ortasına konduracak.”*

Kaşlarımı çatıp yüzümde duran eline vurmuştum bir kere. Omuzlarımı kaldırıp, *“Sevmedim bunu. Ben değil, sen gelecektin bana,”* demiştim küskünlükle.

“Ben sana gelemem Mimoza’m,” demişti hiç düşünmeden. Dudaklarımı büzüp gerçekten küsmeye hazırlandığımı görünce elimi yakalayıp sol göğsümün üzerine kondurmuştu. *“Çünkü sonsuza dek burada olacağım.”*

Biliyordu.

Güneş batıdan doğsa da yerle gök yer değiştirse de sonsuza dek onun olacağımı biliyordu. Onun yanında takınamazdım binbir çeşit maskelerimi, saklanamazdım siyah incilerinden. Yalan söyleyince kızarıp kabarırdı her yanı. Dudaklarım kaçsa gözlerim kaçamazdı, gözlerim kaçsa ona, mühürlü tenim kaçamazdı. Bilirdi her şeyimi, görürdü her yanı, duyardı içimdeki sessiz çığlıklarımı. *O benim yana yana aradığım ama bir türlü bulamadığımdı.*

Elimi göğüs kafesime bastırırken kokusunu aldım. İşte yine oluyordu ve ben başladığım noktaya geri dönüyordum, yaşamla ölüm arasındaki o ince çizgide durduğum yıllara. O zamanlar da sık sık alırdım kokusunu, döndüğüm her köşede karşımda görürdüm yüzünü. Sanırım Leyla haklıydı, ben gerçek anlamda aklımı yitirmiştim çünkü gerçek anlamda kokusunu soluyormuş gibi hissediyordum.

Yardım et Rabb'im, bu defa olmaz, bu defa kaldıramam, tekrar o günlere geri dönemem.

İstemiyordum ne onu unutmayı ne de onu kendimden çok sevmeyi. Birini kendinden çok sevmek bir insanın kendine yapacağı en büyük saygısızlıktı. Hoşuma gitmiyordu bu hâllerim. Yaşadığım onca şeye rağmen hem kendim olmaya çalışmış hem de kendimce ayakta kalabilmiştim. Acılarımı kalbimden atabildiğim kadarıyla atmış, atamadığımda da içimde yaşamıştım. Dayanılmaz oldukları za-

manlarda da en kuytu, en puslu, en tozlu yerde muhafaza etmiştim. On yıldır yapabildiğimi pekâlâ şimdi de yapabilirdim ama içimde bir şeyler sızlayıp dururken öyle zordu ki...

Elimi kalbimden alıp parmaklarımı göz pınarlarıma bastırdığım sırada dizimde belli belirsiz bir temas hissettim. Yorgun göz kapaklarımı yavaşça aralarken gördüğüm yüzle panikleyip gözlerimi yeniden yumdum. Nefesimi tutarken, “Rüya,” dedi zihnim, “Bu bir rüya. Daha önce de yaşadın bu anı hem de defalarca. Şimdi gözlerin açılacak ve yıllar önce olduğu gibi yine gidecek.”

Nefesimi tutmaya devam ederken yeniden açtım gözlerimi. Hayır, hayır, gerçek değildi. Beş kez üst üste tekrarladım aynı eylemi ama buradaydı, yanımda, yanı başımda. Yatağımın başında durmuş, bana bakıyordu. Oydu, bu defa yanılmama imkân yoktu. Siyah gür saçları nemli, aynı renk irisleri alevli, göz altları yorgun, kaşları çatık, alnı kırmızıydı, dudağının kenarında da az miktarda kan vardı. Kaza falan mı geçirmişti, bir şeyler olmuştu. İyi görünmüyordu. Ayrıca son derece gergin ve öfkeliydi.

Aramızda çok mesafe yoktu ama yakın da değildik. Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttığımda hafif geriye sendelerken komodine çarptı. Onun gözleri kaçıyordu ama benim bakışlarım siyah incilerinin merkezini hedef alıyordu. O öfkeden, belki de nefretten kasılıyordu; ben ise özlemle, aşkla, pişmanlığımınla kıvranıyordum.

Gerçekliğinden emin olmak ister gibi elimi ürkekçe kaldırıp koluna dokunmak istediğimde kolunu hızla geriye savurdu.

“Sakın!”

Sesi kalın, tok ve bir o kadar da kararlıydı. Hışımınla sola dönüp ilerlemeye başladı. Gidiyordu! Hızla kalkıp kapıya ulaşmadan önüne atıldım. Gidemezdi! Yeniden kaybedemezdim onu. Bu defa olmazdı.

Kesik kesik verdiğim nefeslerin arasından, “Rüzgâr...” dedim inlercesine.

Cehennem ateşiydi şimdi gözleri. “Uzak dur benden!”

Acılı bir çığlık boğazımı işgal ettiğinde, “Durmam, duramam!”

diye direttim beni itmek için omzuma uzanan elinden kaçarak.

Kapıya doğru ilerlemeye devam ediyordu. O ileri giderken ben geri geri gidiyordum, gözleri de ısrarla kaçıyor gözlerimden. Aralık duran kapıyı ayağımın ucuyla kapattım. Sonunda gidecek yerim kalmayınca kapıyla bedeni arasına sıkıştım. Eli kapı koluna uzandığı an ondan önce davranıp kapının koluna yapıştım.

“Gidemezsin!” dedim acılı sesimle. “İzin veremem. Beni dinlemek zorundasın. Gözlerime bakmak zorundasın.”

“Gözlerin felaketim!” diye kahredici bir ses yankılandı odada. “Sesin, benliğime üflediğin Sûr’um!”

Kahroldum. “Söyleme öyle.”

Dudaklarımdan kaçan hıçkırığımı duyar duymaz başını geriye atıp boynunu ovuşturdu, boğuluyordu. Güneş ışını yanık tenine vururken keskin çenesini süsleyen uzamış kirli sakalları bile saklamıyordu öfkesini ve nefretini. Aynıydı yüzü, sadece oturmuştu erkeksi hatları. Aramızdaki boy farkı daha da artmış, normalde de yapılı ve kusursuz olan vücudu zarafete tamamıyla teslim olmuştu. O da süzüyordu beni ama bunu sezdirmemeye çalışıyordu, belki de bana öyle geliyordu.

“Öptün,” diye mırıldadım bir anda beynime dank etmişçesine. “Dizimi öptün, yaramı öptün.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

“Dudaklarının kenarında kanım duruyor. Gözlerimi aralamadan önce tenimde bir dokunuş hissettim, buna eminim. Öptün yaramı.”

“Saçmalık,” dedi artan öfkesiyle. Tenini kazımak istercesine eliyle dudaklarının kenarını silmeye başladı. “Umurumda mı sanıyorsun senin kanın?”

“Değil mi?” dedim acı içinde.

“Zerre kadar umurumda değilsin.”

Sözleri ayrı, gözleri ayrı yaralıyordu. Siyah incilerinden nefret akıyordu, benim ise kalbim özlemiyle sarsılıyordu. Öyle çok özlemiştim ki hiçbir söz, hiçbir bakış bunu resmedemezdi.

“O hâlde neden buradasın?”

Ona iyice yaklaştığım sırada öfkeyle parlayan gözleri bir anda donuklaştı. Yakınlığımızdan ötürü rahatsızlık duyuyor olmalıydı. Anlayamıyordum onu. Neden kaçıyordu, neden konuşmuyordu, neden hesap sormuyordu benden?

“Yağız,” derken duraksadı. “Onun zoruyla buradayım.”

“Saçmalık,” dedim onun gibi acı ve alay dolu bir tonla. “Buna inanacağımı mı sanıyorsun? Sen kimsenin lafıyla hareket etmezsin.”

“Sen kim oluyorsun da benim hakkımda çıkarımda bulunuyorsun?” Sözleriyle beraber başını tablodan tarafa çevirdiğinde sesindeki kahredici tonla kıvrandım. “Kim olarak, neyim olarak?”

Bu anın geleceğini, bu hesapların verileceğini biliyordum ama beni bu denli yaralayacağını hesaba katamamıştım.

“Mimoza’yım ben Rüzgâr’ın-”

Sözümü kestiğinde odağında tek bir kelime vardı.

“Bana Rüzgâr deme!” Sert sesiyle alına sert bir darbe indirdiğinde canımın acısını tarif etmekte zorluk çekiyordum. “Bir ölünün ardına sığınıp, günahını gölgelemeye kalkma.”

Hıçkırdım. “Mimoza var olduğu sürece Rüzgâr ölemez. Bedeli neyse günahının, ödemedi Liza devam edemez.”

Bir daha vurdu, bir daha hıçkırdım.

“Mimoza yok! Kes sesini, kes!”

Bir daha vurdu. “Biri kurban edildi ve tüm günahlar silindi.” Bir darbe daha indirdi alına. Acımasız bir ordunun kurşunlarına hedef oldu bu sevdâ. “Biri bedel ödedi, öderken ölümü diledi.”

Dört bir yanıma saran bu acının tarifi nerede yazıyordu? Bize yazılan bu kaderin adı ne olmalıydı?

İnatla duymak istemedim, kalbimdeki kırıkları da sesindeki nefreti de. Ve bir hamle yaptım. Hiç düşünmeden yüzümü bana yakın duran boynuna yaklaştırıp kokusunu solumak istedim ancak duyumsadığım o tanıdık, ferahlatıcı kokuyla tutamadım kendimi ve gözyaşlarımı serbest bıraktım tenine.

“Sana bu kadar yakınken uzak olmak beni öldürüyor, bunu göremiyor musun? Sen benim tek damla gözyaşıma dünyayı feda ederdin. Kıyamazdın sen-”

Hiç beklemediğim bir anda kolumu sertçe kavradı ama uzunca bir süre uzaklaştırmadı beni kendinden. Ben hıçkırıklar eşliğinde derin nefesler alıp verirken o nefesini tutuyordu sanki.

Saniyeler sonra kendini bir anda sertçe geriye çektiğinde ilk defa gözleri gözlerimdeydi. Bir zamanlar bakmaya kıyamayan o gözlerin şimdi nefretle olan dansına şahitlik ediyordum, âşık olduğum adamın gözlerinden nefret akıyordu. Acıdan kesilen nefesimle sıkıştığı kolumun acısını dahi hissetmiyordum.

“Sen bana kıydın ama,” dedi delici, kahredici sesiyle. Kalbime yeni bir acı daha kuruldu. “Neden Liza.” *Bunu bana nasıl yaptın* der gibi bakan öfkeli gözleri anılarını kusuyordu. “Neden dönmedin?”

Ruhu, bozguna uğrayan bir ordunun yaralı neferi gibi usulca terk ediyordu bedenini. Mümkün olsaydı eğer o yaraları çekip alırdım kendi ruhuma, asla iyileşmeme pahasına; onun anılarını, acılarını çekerdim içime tek nefeste, nefessiz kalma pahasına.

“Göründüğü gibi değil. Ben, isteyerek gitmedim.”

“İsteyerek gitmediğini biliyorum. Ben sana neden dönmedin diye soruyorum Liza?”

Kolumu tutan eli sıkılaştı. Yanaklarıma yapışan saçlarımı yüzümden çektim hızla. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Peşine düşmeyeceğimi mi sandın?” Boşta duran avuç içini kapıya yapıştırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığında, ruhundaki yansımının dışavurumuydu gözlerindeki o ıstırap dolu kanama. “Sen beni önce cennetin en üst katına çıkardın, sonra da cehennem çukuruna attın.”

Dizlerim acıdan yenilmiş gibi kırılırken tek destekçim sadece sırtımı yasladığım kapıydı. Boğazıma saplanan acılı feryatları yutarken tek sığınağım ona yaşattığım acıların yansımısını hissettiğim, ısrarla beni almayı reddettiği, demir parmaklıklarla örülü yaralı kalbiydi.

“Gözlerimin içine bak!”

Bakmadım.

Bakamadım.

Ondaki hayal kırıklığını görmeye dayanamadım.

“Bak şu lanet olası gözlerime!”

Sesi bu defa oldukça yüksek çıkmıştı, kolumu sıkmaya devam ediyordu, artık ciddi anlamda acısını hissettiğimi yüzümü hafif buruştururken dile getirmek istemiştim ama onun acısı bu detayı göremeyecek kadar büyük ve derindi.

“Sana, gözlerime bak dedim!” Baktım. İfadesi yüzündeki varlığını korumaya devam ederken, “Sen okula gelmeyince evinize gittim,” dedi. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek sözlerine odaklandım. “Kapıyı annen açtı. Seni görmek istediğimi, görmeden gitmeyeceğimi söyledim. İzin vermeyince eve girdim. Annenden ve Özge’den başka kimse yoktu. Odana çıktım. O lanet olası kokun her yerdeydi ama sen...”

Eğilen başımı çenemi tutarak kaldırdı. Nasıl acı çektiğini ısrarla göstermeye çalışıyor, ardımdaki enkazın kalıntılarını bir daha kalkmamak suretiyle kalbime yerleştirmek istiyordu. Boşta duran elini yumruk yapıp havaya kaldırdığında göz kapaklarımı sıkıca bastırdım. O elin bana kalkmadığını biliyordum ama onun gözlerindeki nefreti görmeye dayanacak gücüm kalmamıştı.

Yumruk yaptığı elini birkaç defa kapıya geçirdiğinde o yumruk sol göğsüme inmiş gibi titreyip nefessiz kalmaya başladım.

“Bana küçüklükten beri Mert’e âşık olduğunu, onun da sana karşı boş olmadığını, bunu öğrenince de evlenme kararı aldığınızı söyledi,” dedi tükürür gibi.

Gözlerim dehşetle açıldı. Sıkıdığı dişlerinin gıcirtısı odanın içine dağılıyor, sarfetmiş olduğu asılsız sözlerde zihnimde yankılanıyordu.

Yüzüne acıyla bakarken, “Ne?” diye inledim. “Buna inanmadığını söyle. Hayır! Buna inanmış olamazsın. Bana inanmadığını söyle!” dedim vahşetle. Evet, bu bir vahşetti. Bu, bir annenin öz kızını nasıl diliyle parçalara ayırdığının vahşi bir belgeseliydi.

“Allah kahretsin ki inanmadım,” dedi hemen. “Bu saçmalığa inanacak kadar aptal değilim.”

“Peki neden-”

“Bunun cevabını sen vereceksin. Asıl sen neden dönmedin Liza, neden?” Koluma daha çok asılıp beni kapıya tamamen yapıştırdı. “Neden dönmedin Allah’ın cezası?”

“Be-Ben dönemedim,” diye kekeleyen dudaklarımdan dökülen kelimeler onu tatmin etmedi.

“Ne demek dönemedim? Zorla mı tuttular seni, esir mi aldılar?” Tatmin edici bir cevap alamamak onu daha da çıldırtıyordu. “Konuş Liza!”

“Ben, o eve dönemezdim artık,” diyebildim tüm acizliğimle.

Her saniye biraz daha sinirleniyor, bedeni titremeye başlıyordu.

“Sana neden bana dönmedin diye soruyorum Liza, bana.” Bana daha çok yaklaştı, yüzündeki nefreti yakından görmemi istiyordu ve bu beni kahrediyor, diri diri yakıyordu, yapabildiğim tek şeyse bir zavallı gibi ağlamaktı.

“Bir insanın senden vazgeçtiğini nasıl anlarsın biliyor musun?” Gitgide kısılan sesiyle devam etti. “Gidişinden değil, geri dönmeyişinden.”

Sustum ve dakikalar sonra acizlikle dolup taşan bir cümle kurdum. “Benimki bir vazgeçiş değildi, korkuydu.”

Bu cevap çok gurur kırıcıydı, bir zavallı gibi görünüyordum ve asıl canımı yakansa benim gerçekten de bir zavallı oluşumdu. Bana biraz daha yaklaştığında eli kolumu sıkmaya devam ediyor, bedenlerimiz birbirinden destek alıyordu.

“Neyden korktun?” dediğinde çaresizliğimin anbean büyüdüğünü hissettim.

Bana öyle bir bakıyordu ki uçuşumun kenarında durmasına rağmen tutunacak incecik bir dal arıyor gibiydi deli yüreği. Ancak hasret kaldığım sıcak nefesi tenime çarparken konuşmak şuraya dursun, nefes almak bile öyle zordu ki... Sessiz, çaresiz, umutsuz kaldım. Ona ne diyebilirdim ki? Çocuk yaşta beynime korkuyu ve

sessizliği aşıladılar, bu sebepten aptalca her şeyden korktum, her türlü işkenceye sustum, kendi hayatını bile yönlendiremeyen zavallının tekiydim ben, kendini koruyamayan ama aklınca seni korumaya çalışan bir zavallı.

“Sen,” diyen acılı sesiyle kıvrandım. “Umutsuzca beklemenin ne demek olduğunu biliyor musun?” Bilmiyordum çünkü ben hep bir umutla beklemiştim onu. “Sen kendi ellerinle ektiğın ağacın dalında, boynunda yağlı bir urganla asılı kalmak istemenin nasıl bir azap olduğunu biliyor musun?”

O urgan benim boynuma sarılmış gibi boynuma asılıp, “Hayır!” diye çığlık attım. “Sus! Konuşma!”

“Sen!” diye bağırdı çığlığıma aynı şiddette karşılık verirken. Bu defa iki kolumu birden yakaladı. Acıdan hissizleşen kolumla dökme-ye başladım kandan gözyaşlarımı. “Kendi yazdığın masalın kurbanı olmak ne demek biliyor musun?”

“Yapma,” diye inledim.

“Sen yaptın ama.”

“Gidişinle enkaza dönene Rüzgâr’ın, Mimoza olmadan o enkazdan çıkamayacağım bile bile dönmedin.”

Anlamıyordu beni, belki de ilk defa göremiyordu. Beni kahrediyordu ve bunu bile isteye yapıyordu. Kollarımda asılı duran elleriyle beni biraz daha kendine yaklaştıınca, yakınlığımdan ötürü gözyaşlarım çenemden gömleğine doğru süzölmeye başladı. Gözlerimi kapatıp yüzümü değıdirmemeye özen göstererek boynundan derin soluklar almaya başladım. Şuursuzca hareket ettiğimi biliyordum ama aksi elimde değildi. Ben onun her zerresine muhtaçtım, o ise benim her zerreme tutsak. O benim canımı yakıyordu ama ben onun bana bıraktığı acıya tutunuyordum. Onun bedeninden destek alıyor, kokusuna, ruhundan kopan her bir parçaya tutunmaya çalışıyordum.

“O kurbanlardan biri de bendim.”

“Ben sana...” dedi boğulur gibi. Yeniden konuşmak için yeltendi ama söylemek istediğı her ne ise dökölmedi dudaklarından. Yüzümü

ona biraz daha yaklaştırıp burnumun ucunu boynuna dokundurduğumda, “Kurban olurdum,” diye belli belirsiz bir ses duyuldu. O kadar sessiz söylemişti ki emin olamadım.

“Duyamadım,” dedim gözyaşlarını tenine akıtmaya devam ederken. “Lütfen bir daha söyle.”

İhtiyacım vardı duymaya. Öğrenmek zorundaydım içinde bir yerlerde beni hâlâ taşıyıp taşımadığını. Fakat o bambaşka bir hamle yaparak aniden kendinden uzaklaştırdı beni. Daha ne olduğunu bile anlamadan aynı hızla beni kendine çekip sert göğsüne bastırduğunda afalladım. Çeneme dokunup yüzüne bakmamı sağladığında ise yüzündeki tüm ifadeler silindi. Alnındaki minik kırışıklıklar bile yok oldu bir anda. Puslu bakışlarım siyah incilerinde, ifadesiz yüzünde, uzamış kirli sakallarında ve vişne rengine çalan dolgun dudaklarında gezindi. Aklımdan geçenleri okumaya çalışırken kolumu kavrayan elini çekmesiyle hissettiğim acı tüm bedenimi uyuşturdu.

Bu ifadesizliğı beni ürkütüyordu, aklından neler geçtiğini bilmemek kahrediyordu. Gözyaşlarını silmek için elimi kaldırdığımı görür görmez onun eli de hareketlendi. Sağ elini başımın arkasına yerleştirip yüzümü yüzüne yaklaştırmasıyla dudaklarımızın arasında sadece bir nefeslik mesafe kaldı.

“Ne yapıyorsun?” demeye fırsatım bile olmadan, “Korktun, öyle mi?” dedi mırıldanır gibi. “Hem de on yıl boyunca bana gelmeyecek kadar, benden vazgeçecek kadar.”

Ona gelememiştim ama ondan asla vazgeçmemiştim. Bu doğıru değıldi. Başımı *hayır* anlamında iki yana salladım. “Ben bir an olsun vazgeçmedim senden.”

İfadesizliğı yüzünün her milimine dağılırken başımda duran elinin parmaklarını saçlarıma geçirdi. Bir eli saçlarımda, diğeri yanağımda, göğsü göğsümde ve...

Dudakları dudaklarımdaydı.

Kokusu her yanımdaydı.

Aklım almıyordu.

Yüreğim dayanmıyordu.

Dizlerim tutmuyordu.

Bu adam bana ne yapıyordu?

Yanağımda duran eli belimi buldu aynı hızla. Saçlarımda hafifçe hareketlenen parmakları saçlarımla tamamen bütünleşirken öylece duruyordum. Ne yapacağımı ne hissedeceğimi bilmez bir hâlde elbisemin kumaşını çekiştiriyordum. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki nefes almakta bile zorluk çekiyordum ama onun acılarını içime çekmek ister gibi şuursuzca soluduğumu fark edebiliyordum. Bu, yaşamak için yeterli bir kaynaktı. Kendine has tadına da anason karışmıştı ama bir tuhaflık vardı çünkü beni öpmek şuraya dursun, dudaklarında en ufak bir yaşam belirtisi dahi yoktu. Yoktu. Bedeni benimleydi ama ruhu yoktu. Ne bedeninde ne de ruhunda candan eser yoktu. Oysa benim çenem özlem ve içimdeki anlamsız korkuyla titremeye başlamıştı. Ve o an bir şey oldu, bu tepkimle derin bir nefes çekti dudaklarımdan benliğine. Derin, çok derin. Tuttuğu nefeslerini misliyle almaya çalışır gibi.

Ve her şeyi unuttum; acılarımı, yaralarımı, sızılarımı, kalbimin deli gibi atışını, kim olduğumu... Beni öpmüyor, benim onu soluduğum gibi o da beni soluyordu. Sormaya korkuyordum, “Özledin mi beni?” diye. Sormaya cesaret edemiyordum, “Bensiz neler yaptın?” diye ve sormak istiyordum, “Bana ne yapmaya çalışıyorsun sen?” diye ama soramıyordum. Sadece tir tir titriyordum kollarında küçük bir Mimoza Tanesi gibi. Ama yine de uzak tutamıyordum hiçbir parçamı savrulmayı, yok olmayı göze alır gibi.

O da bırakmadı beni. Dudakları bir an olsun kıpırdanmasa da saçlarımda duran parmakları hareket hâlindeydi sürekli.

İnsanın kalbi göğüs kafesinden dışarı usulca çıkıp gökyüzüne doğru süzülebilir miydi?

Bir kuşun kanadına asılıp mutluluğa kanat çırpabilir miydi?

Çırpıtığı kanatla umut yağdırabilir miydi?

Tam da o an, yıllar sonra kalbimin özgürlüğüne kavuştuğu an, kalbim on yıllık esaretten kurtulup özgürlüğe kanat çırparken, ruhum

yerinden çıkmak üzereyken, ruhumu zifirî karanlığa mahkûm eden, umutlarımı toprağa gömen, beni acı içinde kıvrandıran, o kanserli hücreleri dudaklarımın içine içine acımasızca üfledi. “Evlendim.”

Ölüm, sadece dolaşım ve solunum sistemlerinin işlevini yitirmesiyle mi olurdu?

Eğer öyleyse ben neden bir ölüden farksız hissediyordum kendimi?

Çünkü kimi zaman tek bir kelime yeterdi bir yaşamı sonlandırmaya. Bir insanın dudaklarından kaçan tek bir kelime, göğüs kafesini delip kalbine saplanırdı ve o kelime içindeki tüm umut kırıntılarını süpürüp atardı.

Bu gerçeğe nasıl baş edecektim? Sarf ettiği kelimedenden sonra nasıl devam edecektim?

Bir an önce kendime gelmek zorundaydım ama bu sandığımdan çok daha zordu çünkü dudakları hâlâ dudaklarıma yaslı duruyordu. Sıcaklığı tenimde, nefesi ciğerlerimdeydi. Ben onu soluyor, onu taşıyordum.

Onu...

Bir başkasına ait olduğunu bildiğim bu adamı.

Ne yapıyordum ben? Ne yapmaya çalışıyordu bana? Ayaklarına kadar gelen fırsatı kaçırmayarak gündüzleri beni öpüp geceleri de karısıyla mı sevişecekti? Ne geçiyordu o zeki aklından, beni metresi yapmak mı?

Kolumun yanıyor gibi acıyor oluşunu umursamadan var gücümle itip kurtuldum kollarından. Hızla yaşlarımı silip dakikalar önce bana nefretle bakan o gözlere aynı nefretle bakmaya çalıştım.

Yüzüne tükürmek, avazım çıktığı kadar küfretmek istiyordum ama tek yapabildiğim, “Yalan söylüyorsun,” diyerek her şeye rağmen bir umuda tutunmak olmuştu. “Canımı yakmak istiyorsun, aynı acıları tatmamı istiyorsun, ne kadar acı çektiğini görmemi istiyorsun.”

Umursamaz tavırlarla iki elini birden cebine ilıstirdi. “İstedigini düşünebilirsin.”

Bu muydu yani, bu kadar basit miydi? Sinirden titreyen dizle-rimle ne yapacağımı bilmez bir hâlde sessizce pencerenin yakının-daki koltuğa oturup bakışlarımı karşımdaki başka bir otele sabitle-dim. İhtiyacım olan en önemli şey mantıklı düşünmekti, bunun için de zamana ihtiyacım vardı. Önceliğim doğru söyleyip söylemediğini anlamak olmalıydı. O bana yalan söylemezdi ama şu anda karşımda duran adam bambaşka biriydi. Ya çok iyi oynuyordu ya da gerçek anlamda başka birine dönüşmüştü.

Ona sezdirmeden parmaklarını inceledim, yüzük yoktu ama bu yeterli bir kanıt değildi. Oturduğum yerden kalkıp ona doğru ilerle-dim. Az önce dudaklarıma yapışan kendisi değilmiş gibi hızla geriye sendeledi. Asla yenilmeyeceğini düşündüğü, kendinden emin bakış-larında çok uçuk bir ikilem sezinledim.

“Madem evlisin, yüzüğün nerede?” Ses tonumdaki sakinlik sa-dece beni değil, onu da şaşırtırken dudakları arsızca kıvrıldı. “Böyle-si kadınların daha çok hoşuna gidiyor.”

Dilinden çıkan o zehirli oklar asla kalbime isabet etmemeli, beni kıvrandırmamalı, soluğumu kesmemeli, gururumu hiç ama hiç zedelememeli.

Hayır Liza, hayır. Yıkılma. İçten içe kan ağlama. Bu karşında duran Rüzgâr değil. O sadece sana değil, hiçbir kadına böyle haka-ret etmez. Kendine gel.

Tüm nefretimle sağ elimi kaldırdığımda hızlı bir refleksle bile-ğimi havada yakaladı.

“Çek o iğrenç elini üzerimden!”

“Laflarına dikkat et!”

“Etmiyorum!”

“Karşında Rüzgâr yok senin!”

“Kim var benim karşımda?”

“Kalbi taş, ruhu köz olmuş bir beden.” Bakışları seğiren çeneme inip tekrar gözlerime tırmandı.

“İçinde iyiye, güzele dair hiçbir şey kalmayan...” Duraksadı. Zorlu birkaç nefes verdi. “Sana dair tüm izleri tırnaklarıyla kazıya kazıya bugünlere gelen bir adam.”

“Sen bu değilsin. Bu kadar katı olamazsın.”

Çenemin yeniden titremesiyle bakışları yeniden dudaklarına indi. Dudaklarına acı bir tebessüm yerleşirken, “Hâlâ bu kadar aptal olamazsın,” dedi.

“Düzgün konuş benimle,” dedim kırgınlıkla. Tuttuğu bileğimi kurtarmaya çalışırken gözlerini koluma indirdi. Tam da o an gözlerinden öyle bir dehşet geçti ki... Durgun bir okyanusun derinliklerinde saklı duran siyah incileri, kabuğunu her an kırmaya hazır gibiydi. Gözlerimi dehşetle açılan gözlerinden alarak koluma baktım. Tenimde parmaklarının izi duruyordu, hem de üç boyutlu bir fotoğraf karesi gibi.

Sıkıca tuttuğu bileğimi tüm parmaklarını açarak serbest bıraktı. İlk şoku atlatır atlatmaz yanan koluma dokunmak isteyince hızla geri çekildim.

“O eller...” dedim acıyla. “Başka teni seven o ellerle bana, dokunmaya kalkma!”

Kalbimde derin bir yara açılıyordu. Yüzündeki ifadeyi ilk defa bu kadar net seçebiliyordum, acı. Acı çekiyordu. Dakikalar önce nefretle bakan gözler şimdi acı içinde kıvranıyordu. Bunu ilk defa bu kadar derinden hissettirmişti bana ama neden?

“Bu-bunu sana ben mi yaptım?”

Kekelemişti. Kendini ifade etmekte bir dünya markası olan Poyraz Eroğlu, karşımda kekelemişti. Ceketini çıkarıp yatağın üzerine attığında kravatı çoktan gevşemişti. İnce parmaklarını ne yapacağını bilmez bir hâlde gür saçlarına daldırırken yüzündeki acı tazeliğini koruyordu.

“Bu mümkün değil.”

Parmakları yeniden kravatını buldu. Hızlı bir şekilde çıkarıp attı ve aynı hızla gömleğinden iki düğme açtı. Boğuluyordu ve bu hâllerıyla benim aklımı bulandırıyordu.

“Hayır...” Gözlerine indirdiği darbeleri aslında kalbime indirdiğini biliyor muydu? “Düştüğünde oldu.” Onay beklercesine baktı yüzüme. “Tenin hassas olduğu için böyle oldu.” Mimoza olduğun için diyememişti. Kıvranırcasına onay bekliyordu benden. Bense kendi acımı unutmuş, onun siyah incilerindeki aklımı bulandıran acılarla kıvranıyordum.

“Bir şey söyle Liza. Sandalyeden düştüğümde oldu desene. Kolumun üzerine düştüm desene.”

Delirmiş gibiydi. Onu böyle görmeye dayanamıyordum ama dayanmak zorunda olduğumu biliyordum. Harareti gitmeyince odanın içinde turlamaya başladı. Beyaz gömleğinden bir düğme daha açtı, sonra bir tane daha. Can alıcı kasları acıyla seğiriyor, bugün fazlasıyla takındığı ifadesizliği bile ona yardımcı olmuyordu.

“B-Ben isteyerek olmadı.” Başını durmaksızın iki yana sallanıyordu. “Ben yapmadım, kendimde değildim.” Açtığı avuç içlerine bakmaya başladı dalgın dalgın. “Bu eller mi yaptı bunu sana?”

Bunu bilerek yapmadığını biliyordum ve duygularımın beni yanıltmadığını da. Yıllar sonra Rüzgâr’ın varlığını hissettirmişti bana güçlkle de olsa. Peki az önceki cümleyi kuran adam kimdi? O cümleyi ne Rüzgâr kurardı ne de Poyraz.

“Kimsin sen?” dedim aklımdan geçenlerin dudaklarımdan firar etmesine engel olamayarak. “Mimoza’ya bu dünyadaki cenneti yaşatan Rüzgâr mı? Liza’yı kendi canından çok seven Poyraz mı?” Kesik bir nefes vererek akmaya hazır yaşları geri savurdum. Bu cümleyi kurarken ağlamamalıydım. “Yoksa onu bekleyen bir karısı olduğu hâlde başka bir kadına dokunan aşağılık bir adam mı?”

Son sözlerimle damarına basmama rağmen öfkesini dizginlemeye devam ediyordu. Sorularımı cevapsız bırakırken mini bara yöneldi ve içinden aldığı kutu içeceği yüzüme bile bakmadan bana uzattı.

“Koluna tut.”

Almadım. “Kimsin sen?” diye bağırdım bir kez daha. “Kim?!”

Elindeki kutuyu kaptığım gibi duvara fırlattım. Asitli içecekten

fişkırان sarı sıvı yatağa, duvarlara, zemine, kıyafetlerimize kadar sıçrarken çıkarttığı ses tüm sinir hücrelerimi harekete geçirdi. Üzerine yürüdüğümü gördüğü an gözlerini kaçırıp geri geri sendeledi. Maskesinin altındaki yüzü görmemden mi korkuyordu yoksa iğrenç bir adama dönüştüğü gerçeğini saklamaya mı çalışıyordu bunu öğrenmek zorundaydım.

“Kimi görüyorsan ben oyum,” dedi sessizce.

Göremiyordum. Asıl mesele buydu, ben onu göremiyordum. Az önceki cümleyi kuran adam oydu, peki şimdi acıyla kıvranan ruh kimindi?

Bir anda havaya kalkan ellerimi suratına savururken tereddütsüzdüm. Kaçmadı, darbelerime engel olmaya çalışmadı, aksine bana doğru eğilip darbelerimi kolaylıkla indirebilmemi sağladı, daha çok vurmamı istiyordu. Öyle çok vurdum, öyle geçirdim ki tırnaklarımı, esmer teni kızıl sıvılar akıtmaya başladı saniyeler içinde.

“Göremiyorum seni, duyamıyorum, okuyamıyorum...” Onun yüzünde mimik oynamazken benim kalbim milyonlarca parçaya bölündü indirdiğim her darbede. Geri çekilmedikçe göğsüne savurmaya başladım yumruklarımı kalbime saplanan o iğrenç kelimelerin acısını çıkarmak istercesine. “Kimsin sen? Neden buradasın? Yokluğunda en azından anılara tutunuyor, bana yaşattığın aşka sarılıyordum. Söylesene Poyraz...” diye mırıldandım zorlukla çıkan sesimle. “Tatmin oldu mu o lanet olası gururun? Tek damla umut kırıntısı bırakmadın, mutlu musun şimdi?”

Israrla sorularımdan kaçarken, “Ağlama,” dedi sadece.

“Sana ne benim gözyaşlarımdan. Ben on yıldır kendi yaşlarımı sildim, yaralarımı kendim sardım, senin yokluğuna sarıldım lanet olası.”

Elini havaya kalkan koluma dokunmak için uzattı ancak kolumdaki kızarıklığı görünce vazgeçerek yüzünü saçlarıma değmeyecek şekilde yaklaştırdı ve, “Gittin,” diye belli belirsiz bir ses çıkardı. “Gittin,” diye tekrar etti, kahrolup kahrederken. Başımı saçlarıma yakın duran yüzüne doğru çevirdiğimde saklanır gibi yüzünü saçlarıma kapattı. Neden yapıyordu bunu bana, neyin savaşım veriyordum

ben hâlâ? Ne için çabalıyordum, neden geri çekilmiyordum? Allah kahretsin! Ben neden hâlâ bu adamın kollarında ölmek istiyordum?

Temasımız yeterince zehirli değilmiş gibi yüzünü biraz daha yaklaştırdı ve kahrolası gerçekleri acımasızca fısıldadı kulaklarıma. “Gittin ve giderken sadece kendini değil, beni de benden aldın.” Sesi ısırap, nefesi zifir saçıyordu. “Gittin ve ardında bir enkaz bıraktın.”

Gerçekler üzerime koca bir enkaz gibi çökerken tüm ceremesini ondan çıkarmak ister gibi gömleğinin yakasını kavradım ve kendime doğru çektim. Gözlerinin altında başlayan derin sıyrıklar vardı yüzünde. Yüzü kan, acı ve öfke içindeydi.

“O enkazın altında ben de kaldım ama ben çareyi başkasının kollarında aramadım,” dedim sitemle. “Ya sen...” Hızla kendime çektim koca bedenini. Yüzündeki salt acıyı görmeme rağmen vazgeçmedim. Madem benim acı çektiğimi görmek istiyordu, acılarımın her zerresine şahitlik edecekti. “Söylesene Poyraz, kaç koku sindi üzerine, kaç ten değdi seninkine, öptün mü onları da beni öptüğün gibi, kokladın mı saçlarını, onlara da içine çekecekmiş gibi baktın mı, bakarken için titredi mi, dokunduğunda nefesin kesildi mi, kaçını uyuttun göğsünde, onlara da masal yazdın mı?”

“Yeter!” diye kükredi. “Terk edilen benim Liza, ben! En ufak bir açıklama yapmadan çekip giden de sensin, sen! Neyin hesabını soruyorsun benden, hangi yüzle, hangi gerekçeyle?!”

Sesi odada yankılanırken kendimce şiddetli bir darbe indirdim göğsüne.

“Söyle Poyraz, duymak istiyorum. Gidişimin nelere mal olduğunu bilmek istiyorum. O lanet olası göğsünde kimlerin uyuduğunu bilmek istiyorum.”

“Gidişini bile anlarım,” dedi bitmiş bir hâlde. “Ama dönmeyişin...” Bu savaşta mağlup olan bendim, gidişimle her şeyimi kaybetmiş, dönmeyerek hayatımı mahvetmişim. “İşte onu anlayamam Liza.” Düşen omuzlarıyla sızladı içim. Anlardı oysa. Anlatsam anlardı ama o anlarsa acısı artardı. “Affedemem.”

Ben de anlayamıyordum, nasıl olur da ardımdan gelmezdi?

Ben de affedemiyordum, nasıl olur da bir başkasıyla evlenirdi?

Yakasını yeniden kavradım. “Allah seni kahretsin,” dedim içimden milyonlarca kez tövbe ede ede. Hıçkırdım. “Git! Karına git ya da diğerlerine! Kimler uyuyorsa göğsünde, onlara git!” Onu hissetmek için sızlayan parmaklarım, şimdi ona zarar vermek için uzanıyordu. Yakasına var gücümle asılıp, “Git!” diye bağırdım bir kez daha. “Daha ben bile uyumadım o kahrolası göğsünde!”

Yakalarında duran ellerime yapıştığında gözlerinde yine o vardı, nefret. Avuçlarının arasına hapsettiği ellerimle beni kendine çekerek, “Kime ne zaman geleceğime de kimden ne zaman gideceğime de ben karar veririm,” dedi dikbaşlılıkla. Hızla çekişiyle göğsüne çarpan bedenimi kendinden ayırmadı, tıpkı gözlerimden bir an olsun ayrılmayan gözleri gibi. Ellerimi bırakmadan beni kapının önüne getirdiğinde, gözlerimden bir damla yaş düştü yıllardır içinde beslediği nefretin üzerine. “Ben değil, sen bana geldin.” Dirseğiyle kapıyı açtığında ne yapmak istediğini anlamamın sancısıyla kıvrandım. “Şimdi o zehirli kokunu al ve geldiğin cehenneme geri dön!”

Bu çok ağırdı; gurur kırıcı, kahrediciydi. Ellerimi asıldığım yakalarından çekmeye çalıştıkça ısrarla daha sert asıldım avuçlarıma hapsettiğim kumaşa. Böyle bitmemeliydi. Bilmediği ve söyleyemediğim şeyler vardı ve ben bir hayat borçluydum hem ona hem de...

Kalbime sızan küçük bir parçayla, “Ama...” diye mırıldandım. Yakasını öyle sıkı tutum ki zaten göğsüne kadar açık olan gömleğinden birkaç düğme daha açıldı. Gözlerim, aheste aheste o aralığa doğru süzüldü. Bulanık gözlerimi örten göz kapaklarımı birkaç defa açıp kaparken bakışlarım açıkta kalan sol göğsünün hemen üzerinde, ellerim de yakalarında asılı kaldı. Zamanın durduğu o noktadaydım.

Hissizleşen ellerim iki yanıma düşerken panikleyip gömleğinin açık düğmelerini kapatmaya başladığında hissizliğin kıyısında gezen vücudum titremeye başladı. Kulaklarımda uğuldayan uğursuz kelimeler, az önce gördüğüm resimle asla bağdaşmıyordu. En başından beri hareketleri de tutarsızlık gösteriyordu.

Göğsüne yapışıp kalan bakışlarımı gözlerine tırmandığında yüzünü yine kuvvetli bir öfke bulutu kapladı. Az önce istemeyerek de olsa Rüzgâr'ı gözlerimin önüne sermişti, şimdi ise Poyraz olarak gururunu koruma altına almaya çalışıyordu. Yani artık maskesizdi.

“Evli olmadığını ikimiz de biliyoruz,” dedim *buna eminim* der gibi. Elimi öfkeyle şişirdiği göğüs kafesine bastırdım. “Burada beni sakladığını ikimiz de biliyoruz.”

Öfkesi artarken, “Sen öyle olmasını umuyorsun,” dedi.

Dudaklarım alay eder gibi kıvrılırken gömleğinin yakalarını yakaladığım gibi sertçe iki yana çekip göğüslerini açıkta bıraktım. İnsanı günaha sürükleyen karın kasları tüm çıplaklığıyla gözlerimin önündeydi şimdi. Parmaklarımı yavaşça hareket ettirip sol göğsünün hemen üzerinde gezdirmeye başlayınca aldığı derin solukla göğüsleri daha da şişti.

“Peki ya bu...” Parmaklarımın altında duran minik dövmeyle gösterdim. “Bu dövmeyle neyi umarak yaptırdın?”

Sol göğsünün üzerinde kendisi küçük ama anlamı dünyalara bedel bir dövme uyuyordu: minik bir mimoza çiçeği. Beni kalbinde uyutuyordu. Beni. Mimoza'sını. Şu dakikadan itibaren hiçbir kuvvet beni evli olduğuna inandıramazdı.

“Bir anlık bir şeydi,” diye saçma bir savunma yaptı.

Güldüm hafifçe. “Ya bu otel, o da mı bir anda inşa edildi?”

“Tüm bunlar evli olmadığım anlamına gelmez.”

“Ama hâlâ bana ait olduğunu kanıtlar.”

Başka, çok başka bir öfke kuruldu siyah incilerine.

Ve tüm bunlar saniyeler içinde gerçekleşti; beni tutması, çevirmesi, yatağa uzatması, ne olduğunu bile anlayamadan üzerime kapanması ve, “Sen bana ne yaptın, biliyor musun?” diyerek gözlerimin içine kahredici bir ıstırapla bakması. “Tenini...” diye mırıldandı boynuma değdirdiği dudaklarıyla. “Kokunu...” Saçlarımı soludu, bunu yaparken zehir soluyor gibiydi. “Tüm hücrelerime, ruhuma, bedenime buladın...” Gözlerindeki hayal kırıklığını perişan yüzüme daldırdı. Artık sessiz değildi hıçkırıkları. “Beni önce masalların

gerçekliğine, mucizelerin varlığına inandırdın, sonra da...” Başını omzuna yatırıp yumruklarını sıktağında, yüzünde gördüğüm hayal kırıklığının hiçbir şekilde telafisi olmadığını bile bile kaçırmıyordum gözlerimi. “Gittin. Gittin ve bir daha da dönmedin. On yıl, geçmek bilmeyen koca on yıl. Neredeydin bunca zaman, neden şimdi, neden döndün? NEDEN?!”

Cevabımı bile beklemeden doğrulduğı gibi kapıya yöneldi. Ona defalarca git diyen ben değilmışim gibi şu an gidiyor olduğı gerçeğiyile kıvranıyordum. Kapıdan çıkmadan hemen önce durdu ve son bir bakış attı.

“Git Liza!”

Kararlıydı.

Kızgın ateşe batırdığı kelimelerini kalbime saplayıp beni acının zalim kollarına bıraktığında yatağın ucuna oturmuş, öylece bakıyordum.

“Git...” diye tekrarladı yeniden. “Hiç dönmemiş gibi, bir daha hiç dönmeyecekmiş gibi.”

Ses tonundaki burukluk, gidişim, dönmeyişim, onu teselli edemeyen sözlerim... Bedeli bu kadar ağır olmamalıydı.

Hızla doğrulup, “Hayır,” diye mırıldandım ne söyleyeceğimi bilmez bir hâlde. Kapının hemen önünde hareketsiz dururken, “Çıkart içindeki Rüzgâr’ı,” dedim yalvaran sesimle. Başımı yana yatırdım hüznünlü bakışlarım eşliğinde. “Bırak, bu defa da sen bırak kendini Mimoza’ya. Bırak iyileştirsin yaralarını, toplasın ardında bıraktığı enkazı. Bırak toparlayamadığı yerde yeniden inşa etsin. Sence de bir şans daha hak etmiyor muyuz? Bunu Liza değilse bile Mimoza hak etmiyor mu?”

Bunu yapmak zorundaydım. Çünkü ben, yaptıklarımın değil, yapmadıklarımın pişmanlığını taşıyordum içimde.

Omzuna henüz yeni dokundurduğum elimi acımasızca ittiğinde kaybeden cephede olacağımı bile bile kaldırmıyordum inatla teslim bayrağını. Az önce elime dokunan sıcaklığı şimdi buz gibi kapı kolunda duruyordu.

Kapıyı açtığı gibi hızla ilerledi ama beş adım sonra durdu, etrafına bakındı. Yan odanın önündeki oda görevlisine belli belirsiz bir göz işaretinde bulunduğunda adam odaya girer girmez yönünü bana çevirdi. Ürkek adımlarımla ona doğru ilerledim. Henüz üç adım atmıştım ki elini kaldırıp keskin bir *dur* işareti yaptı. Öyle sert, öyle kararlı duruyordu ki ayaklarım anında yere saplandı.

“Sen...” dedi elini indirmeden, gözlerini gözlerimden çekmeden. “O şanssı geri dönmeyerek kaybettin.”

“Bana bir şans daha vermelisin,” dedim panikle. “Bu masal böyle bitmemeli.”

“Bu masalı ben yazdım, ben bitiririm,” dedi sarsıcı bir öz güvenle. Sırtım benden tarafa döndü. “Bu masal dönmeyişinle bitti.” Asansöre doğru minik bir adım attı. “Ve enkazın altında üç ceset kaldı.” Bir adım daha. “Biri Poyraz’a...” Bir adım daha. “Biri Rüzgâr’a...” Ve bir adım daha. “Diğeri de aşka inanlara aitti.”

Ve Rüzgâr gitti.

Bu masal da burada bitti.

Gökten üç hançer düştü.

Biri Liza’nın,

Biri Mimoza’nın,

Biri de umuda tutunanların kalbine saplandı.

Gidişiyle soğuk zemine yapışan ayaklarımı, yaşlı gözlerimi, perişan hâlimi görüp bana doğru yaklaşan iki gence sırtımı döndüğüm gibi odaya koşup kapıyı hızla kapattım. Her yer soğuk, karanlık, boş ve onsuzdu ve ben artık onsuzluğa dayanamıyordum.

Üzerimdekileri hoyratça çıkarıp attığım gibi banyoya girdim. Çenemin titremeye başlamasıyla suyu kapatıp küçük havluya sarındım. Çarşafın altına girdiğimde bir daha ısınamayacağım gerçeğiyle baş başaydım. On yıldır yalnız ama umutluydum, artık yapayalnız ve umutsuz...

Çalan telefonumla bu işkenceye bir son vermek zorunda olduğumu bir kez daha hatırlayarak hızla doğruldum. Bu bir görüntülü WhatsApp aramasıydı. Vücuduma sardığım havlunun ucuyla göz-yaşlarımı sildim ve havluyu yeniden göğsümün üzerine sabitledim. Yıllardır takındığım mutluluk maskesini yüzüme takarak kocaman bir gülümsemeyle ekranın karşısına geçtim.

Ve flu görüntü netleşti.

Gece gibi karanlık, ay gibi parlak saçları, simsiyah boncuk gibi gözleri, pembe dudakları, iri gözlerini çevreleyen uzun kıvrımlı kir-pikleri, deniz mavisi elbisesinin altında kendini parlak bir elmas gibi belli eden beyaz teni ve bana umut olan o tatlı sesiyle, “Hallo mama,” *Merhaba anne*, dedi benim minik cadım.

Gözyaşlarımı ustalıkla geri savurup, “Bebeğim...” dedim kocaman bir gülümsemeyle.

İşliydirdi onunkiler gibi bakan simsiyah gözleri, özlem tütüyordu bebeksi teni ve sızlatıyordu burnumu, kanatıyordu yaralarımı, seriyordu günahımı gözler önüne. Oysa günahkâr olan bendim, masum olan onlar. Babasız kalan Talya’ydı, kızından ayrı kalansa Rüzgâr. Bitmeyecekti bu işkence çünkü ben affedemeyecektim kendimi bir ömür geçse de.

“Ich vermisse dich sehr.” *Seni çok özledim.*

“Sen de benim burnumda tütüyorsun,” dediğimde, “O ne demek anne? Acıyor mu burnun?” diye sordu.

Gülümsemem büyüdü. Türkçeyi çok güzel anlayıp konuşabiliyordu ama bazı kelime ve deyimlere henüz aşinalığı yoktu. Bu tarz soruları sıklıkla sorar tatlılığına tatlılık katardı.

“Wollen wir küssün?” *Öpelim mi?*

Elimdeki telefonu yatağın üzerine bırakıp arkasına yastığı koyarak görüntümü tamamen kadrāja aldım. İkimizin dudakları da aynı anda kameraya uzandı ve birer kokulu öpücük kondurdu.

“Wollen wir uns umarmen?” *Sarılalım mı?*

Kollarımız sonsuzluğa açıldı ve onun ince kolları zarif bedenine, benimse titrek ellerim yaralarımına sarıldı.

“Und jetzt riechen.” *Şimdi de koklayalım.*

İkimiz de derin birer nefes çektik içimize. Benden öğrenmişti tüm bunları. Cam acıdığına, “Öpelim mi, sarılalım mı, koklayalım mı?” diyerek tüm bunları gerçekleştirir, sonra da gıdıklamaya başlardım. Anında unutturdu her şeyi. Bu özelliğini benden almıştı, çabuk unuttur, asla küs kalamazdı.

“Wann kommst du?” *Ne zaman geliyorsun?*

Doğduğundan bu yana ilk defa ayrı kalmışlığın ardında bıraktığı özlemle kıvrılırken, sorduğu soruya ne cevap vereceğimi bilmez bir şekilde bir süre sessizce izledim ekrandaki güzel yüzü. Deli bir Rüzgâr’a kapılmış, amansızca savrulup duruyordum. Bir yanım uçarak kızımıza gitmek isterken diğer yanım, “Eksik olan parçanı tamamlamalısın, bunu onlara borçlusun,” diyordu.

Ve bu yalnız ruh tamamlanmak, sürüklenmek değil, kalmak istiyordu ama tüm kapılar kapanmıştı yüzüme. Saniyeler içinde sayısızca senaryo geçti zihnimden, birçoğu felaketle sonuçlanıyordu. Kalbim çoktan terk etmişti beni, ya zihnim, o neden yardımcı olmuyordu bana?

Zorlukla gülümsemeye devam ederken, “İlk uçakla geliyorum,” demek isteyen dudaklarım kalbime yenik düşerek, “Hazırlan bebeğim, İstanbul’a geliyorsun,” deyiverdi: Rüzgâr’a.

Ninova

18. Bölüm

Kanlı Hesaplaşma

Şiddetli bir Rüzgâr'a maruz kalmış gibi...

Sol yanın tutmuyormuş gibi...²⁹

Kısa süreliğine de olsa bana acılarımı unutturan kitapların bile ruhumdaki boşluğu ıstırapla doldurmaya başladığı, günlerin geçmek bilmediği, güneşin batıdan doğmaya başladığı, umutlarımın tamamen tükendiği, kâbusların uyanırken bile peşimi bir an olsun bırakmadığı, gecenin tüm ağırlığıyla üzerime çöktüğü, görünmez elleriyle boğazıma yapışıp nefesime son vermeye çalıştığı günlerden birinde tutunmuştu bana minik parçası.

Nefesime son vermeye çalışan acımasız bir gecenin sabahında gözlerimi açtığımda bir muayene lambasının beni, “Merhaba,” diyerek karşıladığı bir salı günüydü. Gökyüzü mavisi gözleriyle bana bulutları bahşedecekmiş gibi gülümseyen Alman bir doktorun dudaklarından damlayan o mucizevi kelimelerle âdeta, “Buradayım, içinde,” demişti Talya’mız.

29. Yazara aittir.

“Hoş geldin cehennemime cennetten düşen yağmur damlası,” diyememiştim, anlamamıştım çünkü. Daha çocuk bile olamadan bir bebeğin emanetini sırtlanmam isteniyordu, daha kendimi büyütemeden bir bebeği büyütmem bekleniyordu, daha kendimi bile iyileştiremeden minicik bir bebeğin ruh ve beden sağlığını korumam gerekiyordu. Yapabilir miydim bunu? Yapabildim mi bilmiyorum ama yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Çünkü ben kendime kıyardım ama onun bana bıraktığı parçaya kıyamazdım, ben kendimden geçerdim ama onun parçasından geçemezdim ve bir karar aldım, acılarımı kendime dost, yaralarımı yoldaş, dökülen kanlarımı da şerbet bildim. İsyan etmeyi, dövünmeyi, feryat etmeyi bırakıp bana tutunan o parçaya tüm benliğimle tutumdum ve tutunmaya da devam ediyorum.

Pencerenin önündeki koltukta oturmaya devam ederken telefonumdan galeriye girerek son fotoğrafa baktım. Açıkta bıraktığı ipeksi saçlarıyla omuzlarını örtmüş, başını kameraya doğru uzatarak dilini çıkarmıştı. Bu dil, onu çeken Mert’e çıkmıştı. Bu yaramazlıklar hep benim eserimdi. Sık sık dilini çıkarır ve bu görüntü oldukça hoşuna giderdi. Açık rengini benden, siyah gözlerini babasından almıştı. Birer damla hasret damladı gözlerimden ve bu hasret tam da çenesini öptü. Gözyaşlarım bile biliyordu, annesi en çok çenesinden öperdi onu. Çünkü çenesinde minicik bir gamzesi vardı ve o gamzedden babasında da vardı.

Dudaklarımı telefonun ekranına bastırırken, “Talya...” diye mırıldandım.

Kokusu Rüzgâr olanım...

Talya; baharın müjdeleyicisi, doğanın uyanışı, hayvanların koryucusu, Antalya’ya adını veren deniz tanrıçası ve cennet bahçesine düşen yağmur damlası.

Ben onda kapanması güç bir yara açıp giderken, o ben de yara

bandını bırakmıştı, ben onun tenine tüm zehrimi akıtırken o ben de panzehrini bırakmıştı.

Hızla silkelendim. Bu dünya bana, ben de onlara bir aile borç-luydum ve artık ödeşme zamanıydı. Dakikalar önce üzerimden çıkardığım elbiseyi yeniden giyinmek için banyoya geçtim. Bu elbise-nin içinde tam anlamıyla bir Mimoza Tanesi gibi görünüyordum ve benim Mimoza'nın yardımına ihtiyacım vardı. Asitli içecekten sızan damlalar elbisede minik lekeler bırakmıştı hem lekeleri geçirmek hem de kokusunu yok etmek için lekeli yerleri yıkayıp fön maki-nesiyle kuruttum. Kumaşından ötürü ütüye ihtiyaç duymaması iyi haberdi.

Bu defa saçlarıma ve makyajıma daha bir özendim. Karşımdaki kişi Poyraz'dı ve Liza'ya da ihtiyacım olacaktı, işimi şansa bıraka-mazdım, tüm kozlarımı oynayacak gerekirse şike yapacaktım. Sa-vaşta ve aşkta her yol mübahtı ve ben hem aşkta hem de savaştay-dım. Oldukça zor, yorucu, yıpratıcı, belki de yıkıcı bir savaş olacaktı ama ikimiz de birer enkazdan ibarettik ve kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmamıştı, en önemlisi de o tüm bunlara değerdi.

Küçük boy çantama telefonumu, rujumu ve mimoza esanslı parfümümü yerleştirip asansöre yöneldim, amacım kulübe gidip Poyraz'ı bir şekilde oraya getirtmekti, muhtemelen Leyla da oraday-dı. Açıkça söylemiyordu ama fena kaptırıyordu kendini Yağız'a. He-nüz farkında değildi ama ağır bir savaş da onu bekliyordu.

Resepsiyonist kızın, "Merhaba,"sına gülümseyerek karşılık ver-diğimde çıkış kapısına doğru ilerliyordum.

Henüz yeni dönmeye başlayan kapıdan çıkmak yerine birkaç tur atmaya başladığımda yanımdaki genç kız gülümseyince güldüm ben de. Altıncı turun sonunda beni izleyen meraklı bakışlar eşliğ-inde dışarı çıkmak yerine yeniden otele girdim. Ah! Yemin ederim rezillikte üstüme yoktu. Herkes beni izliyordu ve kesinlikle deli ol-duğumu düşünmekle kalmıyor, buna emin bir şekilde sırtlıyorlardı. Gülümsedim hepsine tek tek, bir de üzerine, "Hallo zusammen³⁰," diyerek dönen kapıyla ilk kez tanışan bir turist gibi davranmıştım

30. Almanca "Merhaba millet" demektir. (y.n.)

ama daha çok ormanından ilk defa çıkmış bir şebeğe benzediğime hiç şüphe yoktu.

Kendi kendime kıkırdamayı bırakıp asıl amacıma odaklandım, neden gitmediğime. Gidemedim çünkü ben lobiye adımımı atar atmaz klasik müzik yerini yeniden Türkçe bir müziğe bırakmıştı, malum kapıda dönmeye başlamamla da yeniden klasik müziğe dönmüştü. Bunun iki anlamı vardı, o buradaydı ve beni hâlâ izliyordu.

Yani aptallığını o da gördü Liza.

Ah, gözlerimin önüne gelen puştça sırtış git hemen, git.

Aptal aptal atan kalbime uslu durmasını tembihleyerek oteli göz hapsine aldım. Lobide tanıdık bir simaya rastlamayınca tuvaletlere giden koridorlara yöneldim. Saçmaydı, koskoca Poyraz Eroğlu misafir tuvaletini kullanacak değildi ama en ufak bir detayı bile atlamamalıydım.

Lanet olası topuklarımın zeminde çıkardığı sesle bakışları üstüme toplayınca çıkarıp elime aldım. Aradığımı burada da bulamayınca lobinin diğer ucundaki bara doğru yürüdüm. İlerlemeye devam ettikçe parlak ışıkların yerini loş bir ortamın alması, huzursuzluğumun artmasına yeterli bir sebepti.

“Çekil şuradan.”

Kapının önünde yalı kazığı gibi dikilen genci iterek salona daldığımda gözlerim ilk olarak koklaşan çiftleri buldu.

“Dingonun ahırına mı giriyorsun?”

Arkamdan bağırان gence dilimi çıkarıp yeniden önüme döndüm. “Ahıra senin gibi hayvanlar girer yavrum,” dediğimde güldü dengesiz. Sesim fazla tatlı çıkmıştı, kızmasını beklemek saçmaydı zaten. “Ben bir Mimoza olarak hayallerimdeki mekâna giriş yapıyorum.”

Duyan ve de anlayan olmamıştı ama sorun değildi, ben de onları anlayamıyordum zaten. Karşımda öpüşen çifte eğdiğim ağzımla bakarken bakışlarım usulca diğer masalara doğru kaymaya başladı. Burası çok kalabalık değildi ama hiçbir ayrıntıyı kaçırma lüksüm yoktu.

Gitgide düşen omuzlarım ve devrilen gözlerimle son bir defa daha etrafa bakınırken bar masasının arkasında içki dolduran barmene takılan gözlerim, aradığını orada da bulamayınca hayal kırıklığıyla geri çekildiler. Hüzünlü bakışlarımı alıp giderken gözlerim kısa bir an lacivert kordonlu bir kol saatini buldu. Barın önünde oturan şişmanca adamın görüş açımı kapatmasıyla göremediğim yüzü, bardağı tutan elinin bileğinde duran saatle kim olduğunu ele vermişti. Bu onun saatiydi ve güzel bileğine çok yakışmıştı.

Minik ve ürkek adımlarla bara doğru ilerledim. Eğer beni izliyorsa benim ona bir nefes kadar yakın olduğumu biliyor olmalıydı. Zaman kısa bir süreliğine benim için dururken asalete teslim olmuş duruşunun, geniş omuzlarının, sıkı bedeninin tam arkasıdaydım. Üzerindeki beyaz gömlek yerini siyaha bırakmıştı. Oturduğu yüksek bar sandalyesinden ötürü ensesi göz hizamda, dirseklerine kadar çektiği gömleğinden taşmak üzere olan kahrolası kasları da hemen yanı başımdaydı. Benim insan olmadığımı ima ederdi ama kendisi de pek insana benzemiyordu. Bu karşımdaki varlık insansa eğer, her bir parçasına ayrı ayrı nüfus cüzdanı çıkartılmalıydı; her biri ayrı bir şahsiyet, haysiyet, zat, pek muhteremdi kendileri.

Zalimin oğlu.

Nefesimi tutarak yüzümü ensesine yaklaştırdım. Amacım minik bir koku almaktı lakin barmen gözlerimin içine bakarak, “Buyurun efendim, ne arzu edersiniz?” diyerek soluğumu burnuma tıkayıvermişti.

“Seni Allah’ın belası nefes düşmanı! Bir soluğu bile Mimoza’ya çok gören saadet düşmanı!” demek istedim ama hanımefendiliğime toz kondurmamak için zarifçe yuttum her bir kelimemi.

Yüzünü bana çevirdiği an aşkıma, hasretime, kırgınlığıma, bir de utancım eklendi. Kıpırmızı olmuş yanaklarımla gülümsedim. Benim milyonlarca mimiğime karşılık o hiçbir renk vermiyordu. O beni tüm çıplaklığıyla görebiliyorken, onun kendini bana bu kadar kapatıyor olması hiç adil değildi.

“Uyuz!” diye söylendim ama içimden.

Kalbimin ritmini kaçırmama sebep olan bakışmamıza bir son veren onun bana yeniden sırtını dönerek barmene yönelmesi oldu. Utancı ve gururu bir kenara bırakıp solundaki sandalyeye, “Merhaba,” diyerek oturdum.

Hayır! Tabii ki de selamı sandalyeye vermemiştim.

Benden bir cevap bekleyen barmene *bana da bir selam çok görürdü ama* bakışı atınca minik bir, “Hoş geldiniz,” yanıtıyla selamımı yerde bırakmadı sağ olsun.

Benim oturmamla hızla telefonu ters çevirip kadehine asıldı. Poyraz’ın elinde tuttuğu kadehi işaret ederek, “Aynısından lütfen,” dedim kendim bile inanmadığım bir kibarlık ve asaletle.

Ayakkabılarımı ayağıma geçirirken başı kısa bir an sola döner gibi oldu ama son anda vazgeçerek bakışlarını karşıya yöneltti. Tanımamazlıktan, görmemezlikten geliyordu ama en azından çekip gitmemişti, bu bile iyiye işaretti.

İçkimden bir yudum aldım. Alışık olmadığım bir tattı ve oldukça sertti. Hem acıydı hem tatlı hem yakıyordu hem titretiyor. İçkisi bile oydu. *Dengesiz.*

Dakikalar geçmesine rağmen ikimiz de konuşmuyorduk, ikimiz de anlamsızca karşımızdaki şişelere bakıp bakıp içiyorduk. Yalnız içkisini daha sık yudumlayıp yenilettiği gözümünden kaçmamıştı. Nasıl kaçabilirdi ki? Adamı cam şişelerin yansımasından bile izleyecek kadar psikopata bağlamış durumdaydım. Aynısını bir erkek bana yapsa sapık diye kol, bacak, baş, gövde daldardım adama. Neyse ki şanslıydım, ben insan sınıfına girmediğim için cezai ehliyetim de olmazdı. Yani olmamalıydı.

İçinde bulunduğum kasvetli havanın üzerine bir de can sıkıntısı eklenince bir ayağımla yanımdaki sandalyenin ayağına, bir elimin tırnaklarıyla bardağa vurarak ritmik sesler çıkarırken, sandalyeye sert vurmuş olmalıyım ki sandalye birden yere serildi. Düşürmeden önce tutmaya çalışmışım aslında, hem de omzumu masaya vurma pahasına!

Acıyan omzumu tutarken, “Anlaşılan görüntünün aksine değişmeyen bazı şeyler de varmış,” dedi yüzüme bile bakmadan.

Başımı ondan tarafa çevirdim. “Görüntünün aksine derken?”

“Değişik.”

Çok mu değişmiştim? Hayır, yani en azından ben böyle düşünüyordum. Peki onun değişikten kastı iyi bir değişim miydi yoksa kötü mü? Sözlerinin bunlarla sınırlı olduğunu anlayınca çantamdan telefonumu çıkarıp kameradan kendime bakmaya başladım.

“Hiç de değişik görünmüyorum bir kere,” dediğimde bakışlarını üzerimde hissetmenin verdiği cesaretle tamamen ondan tarafa döndüm. Dönüşümle dudağının kenarında varlığından emin olmadığım tebessümü silinmiş, diz kapaklarımda bacaklarına temas eder olmuştu. Bacağına değen dizlerime kısa bir bakış atıp yeniden önüne döndü.

“Neden hâlâ buradasın?”

Hiç beklemediğim bir şekilde gelen bu çıkışıyla binlerce duygu aynı anda geçerken kalbimden, bu defa bir başka acıttığını kendime itiraf etmek durumundaydım. Çünkü sesi yüksek çıkmış ve barmen de dâhil olmak üzere etrafımızdaki herkes duymuştu. Bunu başkalarının önünde yapıyor oluşu oldukça gurur kırıcıydı. Ona baktığımda yüzü acının her çeşidini aynı anda yaşıyormuş gibi kassıldı.

Gözlerimden birer damla yaş firar ederken daha fazla duygularıma engel olamayarak, “Korkaksın sen!” diye bağırdım kırgınlıkla. “Bana söylüyorsun ama asıl korkak sensin!”

Sertçe kadehini masaya bırakıp hışımla bana döndü. “Kelimelelerine de sesinin tonuna da dikkat et!”

“Sen de kendine gel!” diye bağırdım yeniden. “At o yüzündeki iğrenç maskeyi!”

Hışımla ayağa kalkınca altındaki sandalye öfkesinden nasibini alarak yere düştüğünde tüm bakışlar bize çevrildi.

“Sana sesinin tonuna dikkat et dedim!”

Kalkıp karşısına dikildim. “Sen de kendin ol o hâlde!”

“Bana ne yapacağımı söyleme yetkisini kim veriyor sana?”

“Göğsündeki mimoza!” dedim meydan okurcasına. “Beni, yıllar önce, kendine sıırıslıklam âşık eden Rüzgâr!”

Cevap vermedi. Sadece baktı, baktım. Yanımızda oturan adamın bakışları üzerimizdeydi, barmenin de salona yeni giriş yapan bir grup gencin de ama onun gözleri bende idi, benim gözlerim siyah incilerinde. Müziğin sesi yükseldi, insanlar pistte çılgınlar gibi dans etmeye başladı, yan masadan bir kahkaha sesi yükseldi ama biz duymadık. O bakmaya devam etti, ben bakışlarında erimeye. Fakat sonra bir şey oldu ve sırtını döndüğü gibi büyük adımlarla ilerlemeye başladı.

O gitti, ben ardından bakakaldım.

Bazen sadece kalırsın.

Gidenin ardından bakakalırsın.

Ne yapacağını bilmez bir hâlde kalakalırsın.

Söyleyemediklerinin sancısıyla susup kalırsın.

Kendime gelir gelmez koşar adımlarla peşinden gittim. Tek bildiğim gitmesine izin vermemem gerektiği idi. Az önceki bakışların dili vardı, ruhu vardı, en önemlisi de aşkı vardı; aşkın olduğu yerde umut vardı ve bana umudumu yitirmememi söyleyen de oydu: aşk.

“Ruhumu ve bedenimi alan Poyraz!”

Bir an duraksadığında loş koridorlarda beş adım kadar gerisinde idim. Dik omuzlarını, heybetli sırtını izlerken, “Senin ruhun mu vardı?” diye sordu.

Ona doğru iki adım attığımda hareketsizce duruyordu. “Bir ruhum olduğunu unutmuşsun ama anlaşılan bedenimi unutamamışsın.”

Hışımınla arkasını döndüğünde bu defa ben hareketsizce duruyordum. “Hayal âleminden uzaklaşsan iyi edersin, sonra üzülen sen olursun.”

Ona doğru bir adım daha attım. “Bana, gözlerimin tam içine bakarak unuttuğunu söyle, ben de hayatıma kaldığım yerden devam edeyim.”

Yüzü kasılmaya, çenesi seğirmeye başladı. Güzel yüzüne, pü-

rüzsüz tenine kendi pençelerimle açtığım derin sıyrıklar içimi kanatıyordu. “Canımı sıkmaya başlıyorsun.”

Bir adım daha yaklaştım ve aramızda tek adımlık mesafe bıraktım. Bu tepkimle yüzünü kııştırdı ve o güzel çenesindeki minik gamze belirginleştı. Sakalları yoğundu ama çok uzun değildi. Ben onun gamzesini sevmeye bayılıyordum. Gözlerimi çenesinden almadığımı fark ediyordu ve bu sebepten istemsizce çenesine doğru usulca tırmanıyordu parmakları.

“Canımı, canına katmaya çalışıyorum.” Deli gibi dokunmak istediğim çenesinden gözlerine daldı bakışlarım. Simsiyah incileri bir okyanus kadar derin ve durgundu şimdi. “Başına yeniden bela olmak istiyorum.”

Siyah incileri yanağıma dökülen saçlarımda, sarılaşan gözlerimde, hafif aralanan dudaklarımda, kabardığını hissettiğim boynumda ve son olarak da üzerimdeki elbisede dolaştı. Uzunca sayılacak bir süre elbisemi inceledikten sonra gözlerimizi buluşturdu.

“Sen bana bu saatten sonra tek bir şey olursun...” Aramızdaki mesafeyi kapattığında gözleri gözlerime âdeta meydan okuyordu. Başını eğip harelerindeki o muhteşem tonu irislerime akıtırken, “Yara,” diyerek kustu içindikileri. “Sen benim kapanmaz yaramsın.”

Başım kendiliğinden omzuma eğilirken, “Sen de benim tek dermanımsın,” dedim.

Önce gözlerini, hemen ardından da başını çevirdi. Yeterli gelmemiş olacak ki sırtını döndüğü gibi hızla ilerlemeye devam etti. Pes etmedim, inatla takıldım peşine. Adımları hızlı ve büyük olduğundan ona yetişmek için koşmak zorundaydım.

“Git!” Son sürat ilerlemeye devam ederken sesi lobide yankılandı. Resepsiyonistlerin ve etraftaki insanların bakışlarına kayıtsız kalarak yeniden bağırdığında kalbimdeki kırıkların hesabını tutmaz olmuştum. “Yoksa öyle bir dert olurum ki başına, bu zamana kadar çektiğin tüm dertleri nimet sayarsın.”

Bu kadar acımasız olmamalıydı. İçim bu kadar ağlama isteğiyle dolmamalıydı. Derin nefesler alıp vererek kendime gelmeye çalıştığım sırada asansörlere giden koridora yönelmesiyle kolundan yaka-

lamak için atıldım ancak ayağımın burkulmasıyla koluna asılama-
dan kendimi zeminle bütünleşmiş bir vaziyette buldum. Bu defaki
düşüşüm bile başkaydı hem daha acılı hem de utanç vericiydi. Etraf
oldukça kalabalıktı ve yere yapışırken çıkardığım acılı ses tüm lobi-
de yankılanmıştı. İçimde kırılmadık tek bir parça kalmamıştı. Avuç
içlerimin ve diz kapaklarımın zemine yapışık duruşu umurumda bile
olmazken herkesten önce uzanan yardım eli, parçalarımı birleştiri-
mek yerine un ufak etmişti.

Kollarımı sıkıca tutup beni kaldırmaya çalıştığında, “Dokunma
bana!” diye var gücümle bağırdım. Ne yaşıyorduk biz böyle? Ne ya-
pıyorduk birbirimize? Onun içindeki yangını almaya çalıştıkça küle
dönüyordu her zerrem. “Körsün sen!” Görüş açımı kapatan saçları-
mı arkaya itip perişan hâllerimi gözlerinin önüne serdiğimde hemen
arkasında iki görevli duruyordu.

Gözyaşlarımın arttığını görünce, “İşinizin başına, hemen!” diye
bağırdı.

“İçindeki ateşin beni kora çevirdiğini göremeyecek kadar
körsün.”

Aynı acıyı, aynı boyutta ama farklı şekillerde yaşıyorduk. Fakat
ben onun canını isteyerek yakmamıştım ama o beni bile isteye öldü-
rüyordu. Bana uzanan elini yeniden savurmaya hazırlanırken elbise-
min ucunu kavradı ve açılan bacaklarımı örtmek için çekiştirdi. Bu
detayı fark edemeyecek kadar uyuşmuştu beynim.

Tutarsız hareketleriyle daha şiddetli ağlamaya başlayınca, “Ağ-
lama lütfen,” dedi ve beni yeniden kaldırmaya çalıştı.

Hem git diyordu hem bırakmıyordu hem yaralıyor hem de
sarmaya kalkıyordu, önce ağlatıp sonra *ağlama* diyordu. Denge-
mi korumam, sağlıklı düşünüp hareket etmem olanaksızdı. Bugün
ikinci defa düştüğüm dizim artık fena hâlde kanarken, dinmek bil-
meyen gözyaşlarımı tenimden kazımak istercesine öfkeyle silmeye
başladım.

Dizime doğru ilerleyen parmak uçlarını görünce bacaklarımı
kendime çekip, “Dokunma bana!” diye bağırdım bir kez daha.

“Dizin perişan hâlde. Dokunmama izin ver.”

“Derdin ne senin? Ne yapmaya çalışıyorsun? Eğer öldürmekse niyetin, ben zaten ölüyorum.”

İnadımdan zerre ödün vermeyeceğimi anlayınca beni kucakladığı gibi yürümeye başladı.

“Bırak beni,” diyerek yumruk yaptığım ellerimi göğsüne savurmaya başladım.

“Boşuna direnme, bırakmayacağımı biliyorsun.”

“Neden?” diye inledim.

“Benim açtığım yarayı...” dedi dik başı, tüm ihtişamıyla. “...bir başkası saramaz.”

Koridorun en solundaki asansöre yöneldiğinde beynimin içinde aynı cümle yankılanıp duruyordu. *“Benim açtığım yarayı bir başkası saramaz.”*

“Ya benim açtığım yaralar?” diye sorduğumda bakışları yüzüme indi. “Bir başkası sarabildi mi?”

Adımları durduğunda asansördeydik. Daracık alana nefeslerimiz, kokularımız, acılarımız yayılırken kollarında duruşumdan rahatsızlık duyarcasına geriye çekti yüzünü. Onun aksine tek kolumu ensesine doğru yürütüp kokusuna daha çok yaklaştım.

“Bazı yaralar sarılmamalı,” dedi o güzel dudaklarıyla. “Sararsan zamanla iyileşir, iyileşirse zaman sana yarayı da yaralayanı da unutturur.”

“Unutmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Gözlerimizi buluşturdu. “Mutlu sonlar masallarda olur diyorum.”

Asansör direkt olarak bir odaya açıldı. Başını kaldırıp ilerlemeye başladığında titremesine engel olamadığım çenemi kımıldattım.

“Mimoza’yla Rüzgâr’ın gerçek olmadığını mı söylüyorsun?”

Beni büyük camları olan pencerenin önündeki beyaz koltuğa bırakıp cama yöneldi, yarı açık duran pencereleri tamamen açtı. Odaya genzi yakacak derecede yoğunlukta bir anason kokusu hâkimdi. Sırtımı kolçağa yaslayıp elbisemin eteklerini düzeltirken

buzdolabından aldığı iki şişe suyla beraber yanıma geldi. Almadım. Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Başımı pencereden tarafa çevirdiğimde parmak uçları belli belirsiz yanağıma temas etti.

“İnat etme de iç.”

Ağlamaya devam ettim, bakmamaya da. Yanağıma daha belirgin dokunup yüzümü ondan tarafa çevirdi. Şişenin kapağını açıp dudaklarıma uzatınca daha fazla dayanamayarak, “Ne yapmaya çalışıyorsun sen?” dedim öfkeyle.

“Sadece suyu içmeni istiyorum.”

Şişeyi elinden kaptığım gibi doğrulmaya çalıştım ama bacağım da hissettiğim acıyla yeniden çöktüm koltuğa. Yanıma oturup zorla suyu elime tutuşturdu.

“İçmiyorum,” dedim omuzlarımı kaldırarak. “Senin verdiği suyu susuzluktan ölsem içmem.”

“Bir insanın inadında zerre eksilme olmaz mı?” diye söylenince şişenin kapağını açıp, “Bir şartla içerim,” dedim sanki pazarlık yapacak konumdaymışım gibi.

Kolunu koltuğun arkasına yerleştirirken, “Söyle,” dedi gergin sesiyle.

“Soruma cevap vermeni istiyorum.”

“Hangisine?”

Düşünceliydi, onun bu hâllerıyla ben de bir an düşünmeye başladığımı fark ettim. Evet, çok fazla soru sormuştum ama aklımda sadece son sorduğum kalmıştı.

“Mimoza’yla Rüzgâr’ın gerçek olmadığını mı söylüyorsun?”

“Masallara inanmayacak kadar büyüdüğümü söylüyorum.”

Cevabı yapıştırmış ve yüzüme bile bakmadan odanın içerisindeki bir başka odaya yönelmişti. Yüzümü yeniden pencereye dönüp bu defa da hayatı nasıl birbirimize zehredişimize ağladım.

Ölüm sessizliğini andıran bir süreden sonra elinde bir krem kutusu ve pansuman malzemeleriyle geri döndüğünde derin bir de-

javuyla sarsıldım. Ne öldürüyordu ne de güldürüyor, beni resmen anılarımda boğuyordu. Nefes alabiliyor ama içinde bulunduğum durumu tarif edemiyordum.

Dizlerinin üzerine çöktüğünü görmemle çığlık atarcasına, “Sakin!” diye bağırdım. Yaralı dizimle doğrulmaya çalıştığım sırada yanıma ulaştı. Hafif bükülen sol bacağımın beni aşağı çekme çabasına rağmen başımı dikleştirdim ve, “Beni affedemeyeceksen eğer sakın iyileştirmeye kalkma,” dedim en sonunda.

Elindeki kutuyu öfkeyle fırlatıp attı. Sıktağı dişleriyle belirginleşen damarları seğirirken yüzüne yerleşen o tanıdık öfke yenilgimin göstergesi gibiydi. Masaya bıraktığı küçük su şişesini alıp tek dikişte bitirdi. Parmaklarıyla burnunun direğine baskı uygularken sakinleşme çabaları sonuç vermemiş olacak ki masanın etrafında birkaç tur attıktan sonra yanıma ulaştı. Bileğimi yakalamasıyla asansörde bulduk kendimizi. Dik duruşuyla yenilmez bir savaşçıyı, bana dönük duran sırtıyla da yıkılmaz bir duvarı andırıyordu; bense beni affetmeyeceği gerçeğiyle sarsılan yıkık bir evin direği...

“Bir yolu olmalı.”

“O yol çıkmaz bir sokak.”

“Çıkma,” diye direttim. “Çıkmayalım. Bırak, ikimiz de orada can verelim.”

“Ölü bir adamı yeniden öldüremezsin.”

Asansör kapısının açılmasıyla bileğimden yeniden yakalayarak beni çekiştirmeye başladı. Dizimin acısıyla hızlı yürüyemediğimi görünce kucakladığı gibi odamın kapısına getirdi beni. Yine başladığım noktaya geri dönmüştüm. Ben çabaladıkça hayat beni bir şekilde engellemenin yolunu buluyordu, ben kaderime boyun eğmedikçe o beni ensemden yakalayıp kafamı toprağa gömüyordu.

Beni indirmeden cebinden çıkardığı kartı kapıya tuttu. Düşmemek için tek elimle ensesinden destek alırken, diğer elimi ürkekçe kaldırıp yanağına dokundurdum ve, “Rüzgâr...” diye mırıldandım.

“Sus! O kelimeyi bir daha ağzına alma!” diye bağırdı. “Amacın

ne senin?” Beni yere bıraktığında acıyan dizimle doğrulmakta zorluk çektim. “Ne istiyorsun benden?”

“Seni istiyorum aptal herif! Yeniden benim olmanı, beni içene çeken bakışlarını, saçlarımı solurken kesilen nefesini hissetmeyi, delice dokunmak isterken incitmemek için verdiği çabayı, çektiğin nefesle beraber beni de içine alıp sonsuza dek orada kalmayı...” diyemediğimden, “Beni affetmeni istiyorum,” dedim.

Bana bakmadı, yüzünü hafif aralık duran kapıya çevirdi. Etrafa attığı kısa bir bakışın ardından aralık kapıya savurduğu tekmeyle beni içeri çekip, “Neden?” dedi boğulur gibi. Yüzünü saçlarıma yaklaştırıp içine derin bir nefes çektiğinde titreyen çeneme engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yeniden terk edip gitmek için mi?”

“Hayır,” dedim kırık sesimle. “Gitmek benim seçimim değildi, bunu sen de biliyorsun.”

“Ama dönmemek senin kararındı ve sen dönmeyerek seçimini yapmış oldun.”

Konuşma bitmiş gibi sırtını dönüp gitti. Asansöre binmeden hemen önce koşup arkasından bağırdım.

“Poyraz Eroğlu!” Sesim hiç beklenmedik şekilde güçlü çıkmıştı. Asansörün kapısı açıldığında asansöre adımım atmadan hemen önce, “İstedğin oldu,” dedim yenilmişlikle. “Sen kazandın, gidiyorum.” Ayağı asansörün kapısında kısa bir süre sıkışıp kaldı. “Ama öncesinde bana bir açıklama borçlusun.”

Yeniden açılan kapıya yönelmek yerine adımını geriye çekti. Ne bir adım ilerledi ne de geriledi. Saniyeler süren kararsızlığın sonunda bana doğru birkaç adım attı.

Elbisemin düşen askısını kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Bu otelin adı neden MimoLiza? Bana ait bir masal diyarı kurup sonra da beni o cennetten kovabileceğini mi sanıyorsun?”

Etrafı hızla kolaçan etti ve kimsenin olmadığına emin olduğu an, “Geldiğin gibi çık, git hayatımdan!” diye bağırdı.

Ağlamıyoruz Liza, gurur da yapmıyoruz. Aynı şekilde seni bırakıp giden o olsaydı affedebilir miydin?

Sesli bir, “Asla!” çıktı boğazımdan. İstemsizce çıkan bu söze karşılık olarak yeniden, “Defolup git artık! Git!” diye kükredim.

“Gidiyorum Allah’ın cezası,” dedim acı içinde kıvranırken. Aramızdaki mesafeyi aştım. “Ama unutma, her ne kadar kendi cennetini kurmuş olsan da ikimiz de biliyoruz ki bensiz cennet bile cehennem sana.”

“Senin varlığın bana cehennem azabı artık,” dedi acımasızca.

Yüzünü merdivenlere giden koridora çevirince çenesini sıkıca tutup kendime geri çevirdim. Usulca, zarifçe sevmek istediğim yumuşak sakalları şimdi avucumda can çekişiyordu.

“Gitmeden bana vermen gereken bir şey var,” dediğimde buluştu iki yaralı bakış aynı ıstırapın ortasında. Gözlerinden milyonlarca soru geçerken, “Kokum...” diye mırıldandım az önceki sesime nazaran oldukça nahifçe.

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Evet, saçmalıktı ama sağlıklı düşünüp karar verecek durumda değildim ve bunu o da görebiliyordu. Canım yanıyordu ve kendimce deva aramaya çalışıyordum.

Öfkeyle bakmaya devam etti, benim gözlerim zaten kıvrımlı kirpikleriyle gözleri arasında mekik dokuyordu, onun ise bakışları biraz gözlerimde çokça saçımın buklelerindeydi. Çenesindeki elimle kalbini örttüğümde yan odanın kapısının açıldığını işittik ama umursamadık. Aynı anda cebindeki telefonu çaldı, duymadık.

“Ne demiştin bana?” dediğimde gerginliği arttı ama ben durmadım. “Artık kokun da bende, onu kalbime hapsettim, demiştin.”

Bambaşka bir öfke dalgası geçti gözlerinden. Aldırış etmedim, parmak uçlarımda yükselip yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Gözlerimi inatla kaçırmadım gözlerinden. O da kaçırmadı seğiren çenesine, öfkeyle kasılan yüzüne rağmen. Bu anın son şansım olduğunu hissedebiliyordum ya benim olacaktı yeniden ya da... Aksini aklımın ucundan bile geçirmek istemesem de biliyordum, ortası yoktu bu-

nun. Bu yolun sonu uçurumdu. Ya beraber tutunacak ya da beraber görecektik o uçurumun dibini.

“Neye yarar ki mimozalar kokusuz,” diye güçlükle mırıldandığımda hareketlenen dudaklarına parmak uçlarımı bastırdım. Çünkü konuştuğunda savuruyordu, milyarlarca parçaya ayırıyordu içimde kalan son gurur kalıntılarını. Dudaklarından kayan parmak uçlarım kalbinin merkezine doğru yürüdü. “Onu burada muhafaza ettiğini ikimiz de biliyoruz.”

Cevabını *bu kadar yeter* der gibi bakan gözleriyle verirken elim sertçe yapışıp hızla odaya çekti beni. Boşta duran eliyle kapıya sert bir darbe indirip kapanmasını sağladığında irkildim. İşte yine başlıyorduk. Anlaşılan öldürmeden durmayacaktı.

Uçsuz bucaksız bir ormanda huzur içinde yaşamayı hayal ederken bir otel odasına sıkışıp kalmıştık. Öyle ki paramparça olmak da yetmiyordu bize. Ya sarılıp bir olacak ya da savrulup yok olacaktık.

Elimi atar gibi bıraktı, aynı sertlikle belime yerleştirdi avcunu. Kavislenen belimle beni kendinden ayırmadan masanın önünde durdu.

“Benden kokunu istiyorsun, öyle mi?”

Sesi kısık, boğuk ama kararlıydı. Gözlerindeki acıya şahitlik eden korkulu gözlerimle, “Hayır!” diye haykırdım. “Hiçbir şey istemiyorum!”

Biliyordum bu bakışları, çok iyi biliyordum. Hiçbir zaman bana yönelmemişti ama az sonra kopacak büyük bir fırtınanın habercisi olduğunu görebiliyordum. Hamlesini hiçbir şekilde tahmin edemiyordum ama içimden bir ses hiç iyi şeyler olmayacağını avaz avaz bağıırıyordu ve emin olduğum bir şey daha vardı, her ne yapacaksa bana değil, kendine yapacaktı ve onun acısı beni öldürecek olan tek olguydu.

Kollarının arasında korkuyla titrerken gözlerini benden bir an olsun ayırmadan masadaki beyaz seramik vazoya uzandı. İçindeki mimoza çiçeklerini çıkarıp vazoyu kaptığı gibi masanın kenarına ge-

çirdi. Seramik parçaları bedenimize çarpıp etrafa dağılırken çıkan sesin arasına minik bir hıçkırıgım karıştı. Gözlerimin içine baka baka elini görüş açıma kadar çıkardığında vazoun kırık parçası hâlâ elinde, yüreğimde, ağzımda duruyordu.

“Demek içime akıttığın zehri istiyorsun benden.”

Panikle, “İstemiyorum!” diye bağırdım.

Beni duymuyordu.

“Kokun...” dedi kan kusar, zifir saçar gibi. “Al öyleyse!”

Elinde tuttuğu seramik parçasını sol göğsüne bastırmaya başladığında dehşet içinde, “Hayırrr!” diye inledim. “Yapma!”

O bastırdı, ben hıçkırdım.

O bastırdı, ben feryat ettim.

O bastırdı, ben acıyla kıvrandım.

O bastırdı, ben diri diri yandım.

Oynattım...

Bu defa aklımı gerçek anlamda oynattım.

Koluna var gücümle asıldım, olmadı.

Çığlık attım, olmadı.

Hıçkırıklarımda boğuldum, olmadı.

Durmadı.

Duymadı.

Beni, dayanılmaz bir acıyla kıvrandırdı.

“Yeter!” diye feryat ettim.

Boğazımı yırtma pahasına bağırdım. Onu durduramayınca elim geçene ne varsa fırlatmaya başladım.

“Dur!”

Durmadı.

“Duy beni!”

Duymadı.

“Gör beni!”

Görmedi.

Kalbimi parçalayan zehirli oklar durmadı, sessizce saplamaya devam etti yenilerini. Üzeri kanla, yüreği taşla, gözleri ateşle doluydu. Sicim sicim aktı gözyaşlarım. Aklımı yitirdim. Beynim açılmıştı sanki. Çaresizlikle kırılan dizlerimin üzerine yığılıp kaldım. Elimi yüzüme kapayıp mağlubiyet bayrağını kaldırmaya hazırlanırken yerde duran seramik parçasını gözüme kestirdiğim gibi boğazıma dayamam bir oldu.

“Dur artık lanet olası. DUR!!” diye son defa bağırdığımda boğazıma yaslı duran parçayı gören gözleri bir anda dehşetle açıldı.

Durdu, durdu kahrolası elleri. O durdu ama ben durduramıyordum kendimi. Gözlerimin önünde parçaladı kalbini. Birkaç saniyede dehşeti, cehennemi, kabir azabını yaşattı bana.

“Bırak onu Liza! Sakın yanlış bir şey yapayım deme.”

Yanıştı, belki de her şey koca bir yanıştı. Annemin, kafama vura vura ne kadar uğursuz ve lanet olduğumu öğrettiği hâlde onun hayatına girmem, onu kendimden çok sevmem, yıllarca bir umuda tutunup kalmam, sıcak bir yuvanın hayaliyle oradan oraya savrulurken kendimi onun yanında bulmam, benden çalman mutluluğu inatla almaya çalışmam...

Hepsi koca birer yanıştı.

“Sakin ol, bak geçti.” Geçmemişti, hiçbir şeyin geçtiği yoktu. “Bırak hadi onu. Bırak, en baştan sakince konuşalım.”

Bırakmadım, bırakamadım. Bitsin artık, bitsin istiyordum. Gururum kalmamıştı, umudum kalmamıştı, dayanacak gücüm kalmamıştı.

“Yalvarırım sana, bırak onu.”

Bırakmadım. Boynumda duran elimi sıkıca kavradığımda diğer elimi de onun elinin üzerine yerleştirdim. Beynimin içindeki ağır çekim gözlerimin önünde oynamaya devam ederken bakışlarımı onun yaptığı gibi gözlerine sabitledim. Onun beni tutan ellerini umursamadan gözlerinin içine baka baka, var gücümle seramik parçasını boynuma bastırdım. Şimdi yüzünde gördüğüm dehşet ve korku

bana neler hissettirdiğini anlamasına yetecek büyüklükteydi. Artık aklını oynatma sırası ondaydı, son sözlerimse bunlardı:

“On yılın acısını on saniyede çıkardın Poyraz Eroğlu. Artık o kahrolası gururuna sarılıp huzur içinde uyuyabilirsin.”

Ninova

19. Bölüm

Savaş Mı, Barış Mı?

Bir Deli Rüzgâr esti umut ormanına...

Savurdu küçük bir Mimosza'yı masallar diyarına...³¹

Olgunlaşırdı insan acıyla, tecrübesi artar, hatalarından ders çıkartırdı. Lakin bende yan etki yapıyor olmalıydı, büyümek istemediğim gibi bunu eyleme de geçiremiyordum. Oturup akliselim düşünmek yerine omuzlarım sarsıla sarsıla ağlıyordum. Bir çocuktan farksız, bir bebekten savunmasızdım.

Dizlerimi karnıma kadar çekip kollarımı bacaklarıma doladım ve yüzümü diz kapaklarıma kapattım. Üzerimdeki mini elbiseyle berbat bir frikik verdiğimi biliyordum ama umurumda bile değildi, adım gibi biliyordum, gözünün ucu bile değmeyecekti. Böyle de güveniyordum bu lanet herife.

Lanetti, ayarsızdı, pislikti, dengesizdi, delinin tekiydi! Öldürüyordu ikimizi de Allah'ın delisi, manyağı, aptalı, salağı, kas kafa-

31. Yazara aittir.

lısı! İnsanın hiç mi bir ayarı, kapatma düğmesi olmazdı? Olurdu ama o insan değildi. Ağzını, yüzünü, gözünü kırdağımın Rüzgâr'ı, yavrusu, Liza'nın devasa pisliği! Kızımı babasına kavuşturacağım diye az kalsın hem annesinden hem de babasından ediyordum.

Çok değil, birkaç saniye olmuştu bu pozisyonda duralı ama bana bir ömür, bir asır gibi geliyordu. Şu anda ne yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu, belki de gitmişti. Roller değişmişti çünkü, o hep gider olmuştu. Minik bir hıçkırık kaçınca dudaklarımdan sızısını hissettim kalbimin.

Kesik bir nefes vererek başımı kaldırdım dizlerimden. Buradaydı, tam karşımda duruyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, başını olabildiğince eğmişti.

Sonunda eğdin mi o yenilmez, dik başını? Bu kadarını o kuvvetli omuzların bile kaldıramadı, öyle değil mi?

Acıyan diz kapaklarımı zemine bastırıp yanma yaklaştım. Benim hareketlenmemle eğik duran başını hafif kaldırdı, bakışları zemine damlayan kırmızı lekeler ve seramik parçalarında. Bir süre dalgın dalgın aynı noktaya bakarken usulca boynuma süzülürdü bitik incileri, yarama bakıyordu. Nasıl görüldüğünü bilmiyordum ama sayesinde küçük bir kesikten ibaret olduğuna emindim. Tüm kuvvetini kullanmadan kolaylıkla söküp almıştı elimi boynumdan. Ama öyle çok korkmuştu ki dev gibi adam küçük kalmıştı karşımda.

İkimiz de cansız bir manken gibi durmaya devam ederken ilk tepki benden geldi. Hiç beklemediği bir anda tıpkı bir panter gibi üzerine atılıp yüzüne şiddetli bir tokat savurdum.

“Salak herif!” Yere yapışan sırtıyla karnının üzerine yerleştiğim gibi bir tokat daha attım. “Şu hâlimize bak, öldürüyordun ikimizi de.”

Bacaklarımdaki ıslaklıkla gözlerimi bedenine indirmediğimde göğsündeki kanların karnına, oradan bacaklarıma ve elbise bulaştığını gören gözlerim dehşetle açıldı. Titreyen parmak uçlarımla gömleğinin düğmelerini açtığım gibi göğsündeki yaraya bakmaya çalıştım ancak kanlar o kadar yoğundu ki göğsündeki

mimozaya ve sebep olduğu yaraya ulaşabilmem oldukça güçlü.

“Endişelenme, iyiyim.”

“Sus!” diye azarladım gömleğini kollarından sıyrırken. “Çıkar şunu!”

İkiletmeden sırtını zeminden hafif kaldırıp göleğini çıkardığında bir yumak hâline getirdiğim gömleğiyle göğsünü silmeye başladım. Hafif kurumaya başlayan kanları teninden yok edemeyeceğimi anlayınca üzerinden kalktığım gibi banyoya koşup temiz bir havluyu ılık suyla ıslattım. Aynı hızla arkamı döner dönmez kanlar içinde kalan vücuduyla karşılaşınca bir an afalladım.

“İyi misin?”

Sorusuyla gözlerinin içine baktım, ifadesizliğinden ötürü hâlâ bir çıkarımda bulunamamak beni endişelendiriyordu.

“Sen iyiysen ben de iyiyim.” Minik bir iç çekerken elimdeki havluyla dikkatlice göğsünü temizlemeye başladım. Kesikler çok fazlaydı ama şükürler olsun ki derin değildi. Kanlardan arınan pürüzsüz esmer teni tıpkı bir kehribar gibi ışıldarken, göğsündeki mimozanın bu kesiklerden nasibini almaması inanılır gibi değildi. Öyle ki kesikler etrafında bir çember oluşturarak koruma altına almış gibiydi. “Ya sen?” diye sorduğumda gözlerimi mimozadan alamıyordum. “Sen iyi misin?”

Derin bir nefes çekti içine. Bu nefesi saçlarımdan çektiğini, ılık bir yel gibi yanağıma çarpan esintisi söylemişti.

“Artık iyiyim,” dediğinde bakışlarım yüzüne ulaştı.

Elimdeki havluyu alıp lavabonun içine attığı sırada bir damla yaş süzüldü sağ gözümünden usulca. O hasret kaldığım, uğruna her şeyimi feda edeceğim siyah inciler gözyaşımın izlediği yolu izliyordu acı içinde. Yüzündeki acıya ve birkaç defa hafif kalkan eline rağmen dokunmadı gözyaşına. Affedemiyordu beni.

Tükenmişlikle odaya geçtim ve yatağın kenarına oturup sessizce ağlamaya başladım. Çok geçmeden yanıma gelip yatağın diğer ucuna oturduğunda, bakışları kanlarla ve kırık seramik parçalarıyla dolu zemini arşınıyordu.

“Seni unutamadığımı, unutmak istemediğimi kendi gözleriyle gördün ama bu sensiz yaşayamayacağım anlamına gelmiyor,” diye mırıldandı perişan sesiyle. “Ben on yıldır kalbimde taşıdım, ruhumda sakladım seni. Pekâlâ geri kalan ömrümü de sensiz geçirebilirim.” Vücudumu ondan tarafa çevirdiğim an konuşmama fırsat vermeden devam etti. “Söyleyeceklerim daha bitmedi.” Donuk bakışlarını duvardaki mimoza tablosuna çevirdi. “İki yol var... Ya ben de açtığın yarayla beraber saracağım seni ya da kalbimde açtığın yaraya hem Rüzgâr’ı hem de Mimoza’yı sonsuza dek gömeceğim.” Omuzları sözlerini desteklercesine dikleşti. Aynı tavırlarla gözlerimin tam içine bakarak, “Bana hemen şimdi, neden dönmediğini, neden bu kadar korktuğunu söylüyorsun Liza,” diyerek son noktayı koydu.

Hiç olmadığı kadar sakin ve kararlı görünüyordu. İşte en zor aşamaya gelmiştik. Onu şimdi ikna edemezsem sonsuza kadar kaybedeceğimi biliyordum ve ona her şeyi olduğu gibi anlatamayacağımı da.

Başımı yana eğip gözlerinin içine *ne olur anla beni* der gibi baktığımda, “Neden dönmedin?” diye sordu bir açıklama yapmaya mecbur olduğumu dile getirir gibi.

Kaçışımın olmadığı anladığımda bakışlarımı dizlerime kadar indirip kendimce en makul şekilde anlatmaya çalıştım.

“Senden gittiğim günün gecesi apar topar, kaçırılır gibi Almanya’ya gideceğimi öğrendim. Neden aniden böyle bir karar alındığı, pasaport ve vize işlemlerinin ne zaman, nasıl halledildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Yavuz amcamların yanına gidecek olduğumdu.” Gözümün ucuyla en az kalbi kadar yaralı olan yüzüne baktığımda soluksuzca beni dinlediğini gördüm. Ağlamamak için kendimi zor tutarken, “Sana haber vermek istedim ama telefonumu almışlardı. Annem, ‘Küçük bir valiz hazırla yeter,’ deyince az da olsa rahatladım ve amcamlara gider gitmez bir şekilde sana ulaşip haber veririm diye düşündüm. Ama...”

Sözümü yarıda kesince, “Ama?” dedi ve devam etmemi bekledi.

Derin bir nefes verip gerginliğimi atmak için parmaklarımla oynamaya başladığımda bakışları ellerime kaydı. Tam da o an minik, çok minik bir tebessüm geçi dudaklarından. Bu hareketin beni sakinleştirdiğini biliyordu ve bu yüzden çok severdi parmaklarımla oynamayı. Aynı şekilde hafifçe gülümsediğimi görünce bir anda ciddileşti.

“Ama?”

“Almanya’ya gittiğimde amcamdan öğrendim, beni Antalya’da yüzünü bile görmediğim, babam yaşında bir adamla evlendireceklerini. Okulumun bitmesini bekliyorlarmış. Bu durumu öğrenen amcam karşı çıkmış hatta babamla ciddi anlamda tartışmışlar. Babam geri adım atmayınca, amcam çözümü beni yanına almakta bulmuş.”

Gözlerini kırpmadan, soluksuzca, sıktığı dişleriyle dinliyordu beni. Syleyemedim ona babamın amcama söylediği iğrenç cümleyi. *O zaman sen al.*

“Neden bana ulaşmadın Liza? Bırakır mıydım seni orada, izin verir miydım seni benden almalarına? lrdm, öldürürdüm ama seni asla bırakmazdım,” dedi yumruklarını dizlerine yerleştirerek. “Neden?” diye mırıldandı kendi kendine defalarca, sitem edercesine.

“Tam da bu yüzden söyleyemedim,” dediğimde kaşlarını çatıldı. “Hani bana sormuştun ya neden korkuyorsun diye, işte bundan korkuyordum Poyraz. Ailemle karşı karşıya gelmeden, Yağız’ın bu işe dâhil olmasından, sana zarar gelmesinden.”

“nne çıkan ilk engelde kaçıp gittin yani, öyle mi?”

“Hayır, düşündüğün gibi değil, kaçmak değildi benimkisi, kaırıldığım yerde bir çıkar yol aramaktı.”

“Benden, aşkımızdan vazgeçmek miydi bulduğun çıkar yol?” dedi tüm çabalarına rağmen yüksek çıkan sesiyle.

“Ben ne senden ne de bana yaşattığın ölümsüz aşkından vazgeçtim, ben kendimden geçtim Poyraz.”

“Bunu bize nasıl yaptın Liza?” dedi *bana nasıl kıydın der gibi.*

Bilmiyorsun sevgilim, asıl sana kıyamadığım için yaptım,

bilmiyorsun ben senden değil, kendimden geçtim, bilmiyorsun ve umarım hiçbir zaman bilmezsin.

Tutamadım daha fazla kendimi, ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladım. “Çok gençtim, cahildim, korkaktım, aklıselim düşünemiyordum, Yağız’ın bu meseleye dâhil olmasından ölesiye korkuyordum, senin hayatını mahvetmekten korkuyordum.”

“Benim hayatım sendin,” dedi zorlukla duyulan bir sesle.

Bana hayat olan da sendin.

Pişmanlıktan ölmek üzereydim ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Alamazdım ki ne zamanı geriye ne de ondaki acıyı kendi benliğime. Çok geçti, her şey için çok geçti. O benim nefesim, ben ise onun eceli olmuştum. O beni sevgisiyle yaşatırken, benim sevgim ona ölüm getirmişti ve ölen sadece Rüzgâr da değildi, onunla birlikte Mimoza da ölmüştü, aşk da.

Ellerimi yüzüme bastırıp daha çok ağlarken, “Beni affetmek zorundasın dedim,” yalvaran sesimle. “Bedeli bu kadar ağır olmamalı.” *Sana da kızımıza da bir aile borçluyum, lütfen borcumu ödememe izin ver.* “Ya güveneceksin bana ya da...”

Bir yandan ağlıyor, bir yandan da bu yaşıma gelmeme rağmen onun yanında küçük bir çocuktan farksız oluşuma isyan ediyordum ve bunu yaparken beni avutmasını beklemeden de edemiyordum. Elimde değildi ki alıştırmıştı beni sevgisine, şefkatine, merhametine.

Hıçkırıklarımın arasına karışan kapı sesiyle ellerimi yüzümünden çektiğimde odada yaralı bir ben, kanlı bir zemin ve ardında bıraktığı kokusuyla baş başaydım. Doğrulamadım. Nefes bile alamadım. Ne yapacağımı bilemedim.

Hayatı boyunca hep başkası tarafından düşürülüp inatla kendi başına kalkan o kişiydim ben. Düştüğünde acıyan dizini tutan, koşup annesinin omzunda ağlayan çocuklardan olamadım hiçbir zaman. Başı derde girdiğinde babasının güvenli kollarına sığınan bir çocukta olamadım, aksine Yusuf Peygamber gibi en yakınları tarafından kuyuya atılan, atılan o kuyudan çıkamam diye de üzerine toprak atılan o kişiydim ben. Yine kalkacak, yine tırnaklarımla

tırmanacak, yine pes etmeyecektim. Gerekirse geldiğim gibi gidecek, hayatıma kaldığım yerden devam edecektim ama kahrolmadan da edemiyordum.

Elime bulaşan kanı elbiseme silip duvardan destek alarak kalktığımda içimde kalan ufacık gurur kırıntılarıyla üzerimdeki elbisenin askılarını düşürüp banyoya attım kendimi. Ilık suyun üzerimden acımasızca akıp gitmesiyle yaşadığım tüm bu mantık dışı durumlardan pişmanlık duymadığımı fark ettim. Tüm bunları kendim için değilse bile kızımız için yapmalıydım. İçimdeki vicdan azabını az da olsa söküp atmalıydım yoksa devam edemeyecektim.

Gözlerim ağlamaktan balon gibi şişip ellerim ve ayaklarım büzüş büzüş olunca çıktım duştan. Vücudumdan süzülen su damlalarıyla ilerleyip askıdan aldığım havluya sarıldım ve odaya geçtim. Elbise dolabından rastgele aldığım kıyafetlerimi giymek için havlumu üzerimden atıyordum ki duyduğum sesle havluyla âdeta bütünleşmiştim.

“Tek bir cevap istiyorum.”

Kalçamın hemen altında duran, göğüslerimin ise yarısını zorlukla kapatan küçük havluya sıkı sıkıya asılırken yavaşça arkamı döndüm. İri cüssesiyle pencerenin önündeki koltukta oturuyordu, kanlı kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Dirsekleri kolçakta, bakışları ise az önce üzerimden çıkan kanlı elbisemdeydi. Ama bir gariplik vardı. Elbisem dizlerini örten bir TV battaniyesi gibi duruyordu bacaklarında. Söyleyeceklerinden ziyade dizlerinde duran elbisemin neden orada olduğunu düşünürken, “Liza mısın, Mimoza mı?” diye sordu.

Bakışlarımı dizlerindeki elbisemden alıp yüzüne çıkardığımda öylece elbiseme bakmaya devam ettiğini gördüm. Sessiz ve tepkisiz kaldım çünkü ne demek istediğini anlayamadım. Ancak yeniden, “Liza mısın, Mimoza mı?” diye sorduğunda sesindeki hissedilir derecedeki yumuşamayla havluyu tutan ellerim titredi ve ben o an anladım, bitmişti. Evet, bu kanlı savaş burada bitmişti. Liza dersem Poyraz, Mimoza dersem Rüzgâr olacaktı bana.

Ellerim titriyordu, dizlerim tutmuyordu. Ama sarsak adımla-

rım ve şapşal suratımla ona doğru ilerliyordum. Bu minik hareketimi bekliyormuş gibi hızla doğrulup gözlerimizi buluşturdu. Bu defa bambaşka baktığına dair yemin edebileceğim bir derinlikte bakan gözleri, ilk olarak ıslak saçlarıma dokundu, saçlarımdan usulca yanaklarıma, oradan da sık sık kırıştırdığım kirpiklerime aktı damla damla.

Buğulu gözlerime inen o hasret kaldığım bakışlardan aldığım cesaretle, “Mimoza’yım,” dedim tek nefeste, onun gergin yüzünün aksine gülümsedim yaşlı gözlerimle. İhtiyacım vardı Rüzgâr’a, bir tek o şifa olurdu yaralarım.

Hafif aralanan dudaklarıma indi bakışları ve orada bekledi bir süre. Bu bekleyiş sandığımdan daha uzun sürünce dudaklarımı ıslattım istemsizce. Damağım kurumuştur, havluyu tutan elim yana düşmüştü, kalbim heyecandan durma noktasına gelmişti.

Bana doğru yaklaştı, aramızda minik bir mesafe kala durdu. Kısa bir an sol elinde tuttuğu elbiseme kayan bakışlarım, diğer elinin hareketlenmesiyle yeniden gözlerine tırmandı. Yavaşça hareketlenen elinin başparmağını sol gözümün hemen altında duran ıslaklığa bastırdı ve, “Artık ağladığını görmeyeceğim Mimoza Tanesi,” dedi hasret kaldığım o sesle.

“Allah kahretsin!” dedim duyulur bir sesle. “Allah kahretsin! Bunlarımı yaşamamız gerekiyordu benim bu anı yaşamam için.” Yeni bir damla yaş daha süzüldü gözlerimden, onu da sildi hemen. “Ağlama,” dedi ıstırap içinde. “Boğuluyorum.”

Aynı gün içinde maruz kaldığım onlarca duygunun üzerime bir anda çökmesiyle omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Şoktaydım. Gelmiş miydi gerçekten? Sahiden benim Rüzgâr’ım mıydı? Aklımı okumuş gibi varlığını hissettirdi bana. Tek koluyla omuzlarımı sardı.

“Yanılmışım,” dediğinde yüzüne baktım.

O da baktı derinlerden gelen hisleriyle. Çok ama çok yakındık ve bu yakınlık başkaydı, bu defa gerçek anlamda hissetmek için dokunuyordu. Kolu omuzlarımda, eli saçlarımda, nefesi her yanımdaydı.

“Hangi konuda?” diye sorabildim sonunda.

“Hiç değişmemişsin,” dedi hafif bir tebessümle.

Sesi de yüzü gibi huzurlu görünüyordu. Tırnaklarımla açtığım izlerin üzerindeki kanlar tamamen kurumuştı, yüzünü bile yıkamamıştı. İçimi bir hü­zün kapladı. O hü­zün damarlarıma sızdı, kanıma karıştı, oradan da kalbime aktı, aktı, aktı...

“Hâlâ sulugözsün, hâlâ mızımız, hâlâ inatçı bir Mimoza...” dedi yüzündeki tebessümün yerini muzipçe bir gülüş alırken. Yemin ederim gülüşü bile aynıydı, muzipliğini koruyordu. Bir kez daha anladım en çok da gülüşünü özlediğimi, bir kez daha anladım onun gülümseyişi uğruna her şeyimi feda edebileceğimi. “Ve hâlâ bebek gibisin.”

Bebek gibi dudağımı sarkıtıp burnumu çekerken beklemediği bir anda dirseğimi karnına geçirdim. “Sen de hâlâ hem puşt hem de deli bir Rüzgâr’sın.”

Daha bir güzel gülümsedi ancak bu durum fazla uzun sürmedi, aniden derin bir hü­zün kapladı her yanını.

“Hayatımın en zor sınavını sen gidince verdiğimi sanıyordum.” Gözlerini kırpmadan boynumdaki yaraya bakıyordu. “Ta ki senin boynundaki o seramik parçasını görene dek...” Saklama gereği duymuyordu artık, korkuyordu. “Dünyayı alırım karşıma, yine de eğmem başımı, kalbimi sökerim kendi pençelerimle, yine de kıpırdatmam kılımı, tüm servetimi savururum elimin tersiyle, yine de açmam kimseye avcumu, gözüm kapalı atlarım en derin sulara, yine de boğulmam, çıkarım.” Az önce dünyaya meydan okuyan o dik başı, şimdi eğiliyordu önümde efendisini huzuruna çıkan bir köle gibi. “Ama senin döktüğün tek damlada boğulurum Liza.” Dudaklarımdan kaçan hıçkırıkla avuçlarını yanaklarıma bastırduğında içimdeki pişmanlığın sancısıyla kıvranıyordum. Oysa sormak istiyordum, “Neden?” diye. “Neden gelip almadın beni? Neden ikimizi de bu cehenneme mahkûm ettin? Seni alıkoyan neydi?” Soramadım. Hem onu daha fazla kahretmek istemedim hem de duyacaklarımı kaldıramamaktan korktum.

Neler yaşattık birbirimize? Hâlbuki ben ona tüm benliğimi verirdim, o beni nefesinden sakınırdı. Üç yıllık beraberliğimiz boyunca hiç incitmediği gibi her türlü yarayı iyileştirmişti. Darmadağın bir

hâlde evden kaçıp okula, ona koşardım ben. Böyle günlerde içimi görürcesine daha güzel bakar, daha çok severdi beni. Olmadık şakalar, muzipliklerle ne yapıp edip dünyanın en mutlu insanı yapardı beni, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Yanaklarımda duran ellerinin tekini cebine atıp küçük bir yara bandı çıkardığında gözlerime yine bir hüznün perdesi örtündü. Bu, bu çok anlamlıydı. Ben hep ağrı kesici taşırdım yanımda, o ise yara bandı. Ben sık sık sakarlıklar yapıp bir yerlerimi yaralardım, o ise ateşler içinde yanmasına rağmen hiçbir zaman okula gelmemezlik yapmazdı. Yara bantları benim içindi, ilaçlar ise onun.

Kâğıdından çıkardığı bandı boynumdaki yaraya yapıştırırken, “Canın çok yandı mı?” diye sordu.

“Hiç,” dedim başımı sallarken. “Hiç acımadı ki.”

Gülümsedi bandı yapıştırırken. “Bu inanılır gibi değil.” Gülüşleri hayranlığa dönüştü. “Nasıl bu kadar aynı kalabilirsin?”

“Ben senin olduğum yaşta kaldım Rüzgâr,” dediğimde şimdiye kadar hiç görmediğim bir derinlik peyda oldu bakışlarında. Defalarca yakınlaşmış, defalarca temas kurmuştuk ama bu temasların hiçbirinde tutku yoktu. Bu karşımdaki bakışlar ise buram buram şehvet kokuyordu. Arada dudaklarıma inip yeniden gözlerime tırmanan siyah incileri öyle bir bakıyordu ki sanki onun olduğum o anın içine hapsolup kalmış gibiydi. Onun bu hâllerıyla yoğun bir sıcaklık sarıp sarmaladı dört bir yanıma. Boynumda durmaya devam eden parmak uçlarının usulca enleme doğru yürümesiyle henüz havluya yeni tutunan ellerim uyuşmuş gibi iki yanıma düştü. Aralanan dolgun dudaklarının üzerinde dilini gezdirdiği an gözlerim onun gibi dudaklarına kilitlendi. Diğer eli yanağıma yerleştğinde benim ellerim de etrafımı saran güçlü kollarına tutundu.

“Hâlâ benimsin Mimoza Tanesi.”

Dudaklarıma çarpan fısıltısıyla gözlerim kapandı. Dudaklarımız arasında sadece nefeslerimiz duruyordu ve ben yoğun kan kokusuna rağmen onun buram buram aşk kokan kokusunu alabiliyordum ve bu koku, tuhaf bir şekilde mimozayı çağırıyordu bana. Rüzgâr, mimoza kokuyordu sanki.

“Ben hep senindim Rüzgâr Yavrusu.” Dudaklarımda bir baskı oluştu, aynı anda yanağımda duran eli yanağımı okşadı. Ensemde duran eli başıma süzülüp beni kendine bastırdı. Kasıklarım kadar ulaşan o kıvrandırıcı hisle, “Sadece senin,” dedim ve kollarından çıplak omuzlarına, oradan da boynuna süzülen ellerimle sıkıca sarıldım ona. Ben sarılmadım ona, sarıp sarmalandım. Ben tutunmadım ona, her bir zerresine yapışıp kaldım. Ben koklamadım onu, ben nefes almaya çalıştım.

Bedenlerimiz arasında en ufak bir boşluk dahi yoktu artık. Dudaklarım dudakları, nefesim nefesi, her zerrem onundu. Her hücrem ona hasretti. Her zerresi bana susamışçasma damla damla akıyordu. Nefessiz bırakmıyordu bu defa, nefes oluyordu Liza’ya, su oluyordu Mimoza’ya, şifa oluyordu ruhuma. Dudakları dudaklarıma sürtünüyor, dili bendeki tüm tadın etrafında milim milim dolaşıyordu.

Ama yetmiyordu, bunu ikimiz de birbirimize var gücümüzle kenetlenirken dile getiriyorduk.

Yetmiyordu, dudaklarının arasına aldığı dudaklarımı içine çerken tatmin olmuyordu. Bunu bana, yüzümün her yerini karış karış dolaşan dili, dudakları söylüyordu.

Yetmiyordu, “Doyamıyorum,” diyen o dudaklar dudaklarımı yeniden kendine aldığı anda her zerremen sırlıslık olmasa bize fazlasını arzulatıyordu.

Yetmiyordu, sızlayan bedenimde hissettiğim sertlikle beraber, “Bu tada doyamıyorum,” diyen dudakların bıraktığı tat ikimize de yetmiyordu. Bu inanılır gibi değildi ama biz birbirimize her anlamda bağımlıydık.

“Sensizliğe nasıl dayandım, anlayamıyorum,” dediğim an dudaklarımın üzerindeki baskı kalktı.

“Kokunu alamamak işkencelerin en büyüğüydü.” Az önce defalarca tavaf etmişti dudaklarıyla. Sağ yanağımı öpüyordu. Biliyordu çünkü düştüğümde acımişti yanağım. “Gözlerine bakamamak...” dedi parmak uçlarını kirpiklerimde gezdirirken. “Ömür boyu karanlık bir hücrede yaşamakla eş değerdı.”

“Özledin mi beni Rüzgâr’ım?” diye sordum başımı eline doğru eğerken. “Biliyor musun, benim seni özlemediğim bir an olmadı.”

“Benim küçük Mimoza’m,” dedi yanağımı severken. Bana küçük diyordu ama asıl kendisi küçücük kalmıştı karşımda. “Ben özlemedim,” dediğinde büzdüğüm dudaklarıma örtündü dudakları. “Öldüm, öldüm, öldüm...” Minik minik öpücükler bıraktı dudaklarıma. “Ölürüm sana, ölürüm, ölürüm...”

Öyle içten kurdu ki bu cümleyi, başımı yasladığım göğsünde dileddim belki de en içten dileğimi. “Alma Rabb’im... Bize hayallerimizden öte bir hayat yaşatmadan alma, onu da beni de,” dedim. “Bize, bizden alınan hayatı misliyle geri almayı nasip et.”

“Deme öyle.”

“Demem öyle.”

Gülümsedim. “Etme beni taklit.”

Güldü. “Sen hâlâ Türkçeyi öğrenemedin mi?”

Koluna vurdum yavaşça. “Edebiyat okudum ben.”

“Vay canına,” dedi gözlerini açarak. “Mimoza Dili ve Edebiyatı mı?”

“Pislik seni,” dedim iki elimi birden yüzüne savururken. Ellerimi yakalayıp beni kendine doğru çektiği sırada dilimi çıkardım. “Şaka yapmıyorum, edebiyat mezunuyum ben.”

“Edebiyat kısmında bir sorun yok ama...” Yüzüme doğru eğilip dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürttü. Güldüm. Gülerken aralanan dudaklarımin arasına sızıp, dilimi, dişlerinin arasına alınca, daha büyük gülümsedim. “Dil konusu biraz sıkıntılı.”

“Nesi varmış dilimin?”

Hafif geriye çekilip siyah incileriyle gülüşümü öptü. Sonra yumuşak bir temasla yeniden buluşturdu dudaklarımızı. Bu defa kokladı, sevdi. Dilimin ucuna minik bir buse bırakırken, “Çok çıkıyor,” dedi. “Yaramazlıkta sınır tanımıyor.” Tatlı tatlı kıkırdadığımda kavradığı saçlarımı acıtmayacak şekilde çekerek boynumun yana yatmasını sağladı. Eğilen başımla yüzüme eğildiği sırada diğer eli be-

limi destekliyordu. “Hatırlıyor musun?” Tarifsiz bir tutku fırtınası geçti yüzünden.

“Neyi?”

“Öyle bir gün gelecek ki bu yaramazlıklarının hesabını bir bir vereceksin dediğimi.”

Sesindeki şehvet saniyesinde tüm vücuduma yayıldı. Başımın ve belimin arkasına yerleştirdiği koca elleri olmasaydı eğer, uyuşan bedenimle yere yığılmam an meselesiydi.

“O gün geldi mi diyorsun?”

Zorlukla çıkan sesimdeki titrek ton hoşuna gitmiş gibi çarpık bir gülüş kondu çehresine. “Gelsin mi?”

Olduğum yere yığılıp kalmak üzereydim, resmen siyah incile-riyle sevişme hâlindeydim. Karşımdaki gözler Poyraz’dı. Uyuşan be-denimi sırtüstü yatağa bırakıp üzerime serilen beden Poyraz’a aitti. Minicik bir havluyla yatakla vücudu arasına sıkışıp kalan beden ise benimdi. Üzerimde küçük bir havludan başka hiçbir şey yoktu ve bana ne yapacaksa buna karşı koymayacağımı, koymak istemediğim her zerremden okunuyordu.

“Ne demiştin sana?”

Bunumun ucuna kondu ateşten nefesi.

“Ne yapacaktın bana?” O Poyraz’dı ama ben küçük bir Mimoza Tanesi’ydim ve bu hâllerim onun oldukça hoşuna gidiyordu. “Dövecek misin?”

“Mimoza Tanesi...” Yanağıma süzülen dudaklarıyla göz kapak-larım örtündü. Sağ yanağımdaki eziğin üzerinde dolaşan ılık nefe-sini şakaklarıma doğru yürütürken, “Öpeceğim,” diye bir ses doldu benliğime. “Hem de her yerini.” İçime doldurduğu şehvet damar-larımdan taşmak üzereydi. Cevap verecek mecalim yoktu, havluyu tutan ellerim yatağa düşüverdi. “Ama o an bu an değil.”

Alnımda konaklayan dudaklarını çektiği gibi üzerimdeki ağır-lığını kaldırdı. Hissizliğin kapısından dönen uzuvlarımla kendime gelir gelmez doğrulduğumda koltuğa bıraktığı kanlı elbisemi aldığı gibi yüzüme bile bakmadan kapıya yöneldi.

“Gidiyor musun?” dedim şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla.

“Sanırım güzel bir yemeği hak ettik,” dedi kapıyı açmadan hemen önce.

“Yemek derken?”

Beni yemeğe mi davet etmişti? Hem de baş başa.

Ağzını kapat Liza.

“Bir an önce hazırlanmaya başlasan iyi edersin.”

“Ya elbisem. Onu neden aldın?”

“Bir saatin var.”

“Ne?” Hızla doğrulduğum sırada göğsümün üzerine doladığım havlu çözülüp ayaklarımın üzerine düştü. Gözlerim dehşetle açılırken bir çığlık attım. Çığlığımı duyar duymaz panikle arkasını döndüğü an bir çığlık da onun boğazını işgal edercesine beni izlerken ağzı ve gözleri sonsuzluğa açıldı. “Bakma bana!” İki elimle birden gözlerimi kapattığım sırada büyük bir kahkaha yankılandı. “Bakıyor musun?”

“Gözlerimi alamıyorum.”

“NE!” diye bağırdım. “Dön arkanı çabuk!” Sırtımı ondan tarafa döndüğüm an, bir kahkaha daha yankılandı. “Poyraz!” Gülmeye devam ediyordu. “Bakma Lütfen, çok utanıyorum?”

Son sözlerimle beraber bedenime bir kumaş parçası dolandı. Usulca gözlerim açıldığında, sarı yatak çarşafını vücudumu tamamen örtecek şekilde boynuma kadar örtüp uçlarını birbirine bağladı. Öyle tatlı görünüyordu ki yaralı yüzünden gözlerimi alamıyordum. “Görmedim, merak etme.”

“Gördün Poyraz, ikimiz de biliyoruz.”

“Bakmadan gördüm,” dedi muzipçe.

“O nasıl oluyormuş?”

“Görmeden sevmeye devam etmek, dokunmadan hissedebilmek, anlatmadan anlayabilmek gibi düşün.”

Bu çok anlamlıydı.

Ellerimi gözlerime dokundurup, “Görmeden sevdik,” diye mırıldandım.

Derin bir iç çekerken elini görüş açına kadar kaldırdı. Avuç içini yanağına doğru yaklaştırıp birkaç kez okşar gibi yukarıdan aşağı doğru yürüttü ama değdirmedi tenime, sadece iç çekti. “Dokunmadan hissettik.”

Sustuk. Uzunca bir süre susup sadece baktık. Dillerimiz sustu ama gözlerimiz serenat yaptı, dillerimiz sustu ama kalplerimiz haykırdı, dillerimiz sustu ama ruhlarımızdan kopan kelimeler semayı inletti.

“Anlatmadık ama anladık,” diyen dillerimizdi, lal olsalar bile avaz avaz bağırıp aşkını tüm evrene duyurabilecek güçte olan ve dudaklarımdı onun o eşsiz kalbinin üzerinde uyuttuğu Mimoza’yı öpen.

Aniden kapıya yöneldiğinde, “Ama ben bir saatte hazırlanamam ki!” diye bağırdım arkasından.

“Elli dokuz.”

Ona doğru küçük bir adım atmamla kapı açıldı. “Soruma cevap vermedin. Ya elbisem, onu neden aldın?”

“Elli sekiz,” dedi ve gitti.

Gidişiyle beyaz kapıya bakakaldım.

Onu anlamaya çalışmayı bıraktım ve aynı gün içinde yaşadığım duygu karmaşalarından kaçmak ister gibi giyinmeden yatağa attım bir kuş gibi hafifleyen bedenimi.

“Kızım o odanın hâli neydi öyle? O kan-”

Leyla korkulu gözleriyle vücudumu dikkatlice incelemeye başladığında kolumdaki kızarıklık, dizlerimdeki yaraları, bacaklarımdaki morlukları görünce dehşete kapıldı.

“O kanlar senden mi aktı? Ne oldu burada Liz? Bunları sana o mu yaptı?”

Gerçekten öfkeli ve tedirgin görünüyordu. Geldiğinde Poyraz

burada olmuş olsaydı eğer, sorgusuz sualsiz üzerine atlayıp adamı parçalara ayırırdı. Böyle de arkadaş canlısı bir kurabiyeydi kendileri.

“Sakin ol kurabiyem, o kanlar benim değil.”

“Bu hâlin ne o zaman?”

Ellerimle dizlerimi ve kolumu gösterdim. “Bunlar bir kazaydı, dizlerimin üzerine düştüm.” Parmak uçlarımı boynuma dokundurdum. “Bunu da ben yaptım.”

Aynanın karşısına geçip saçlarımı kurutmaya başladım. Zamanla yarışıyordum ve benim aksime o asla beni bekletmezdi.

Leyla yanıma yaklaşp, “Şunu en başından adamakıllı anlatıyorsun,” dedi sabırsızlıkla.

Fön makinesini yerine asıp benden istediği trajikomik filmin synopsisini hiç beklemeden onun tarzında sundum.

“Minik bir Mimoza Tanesi olduğumu unutarak Rüzgâr’a karşı koşmaya başladım. O sırada ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabılar beni yarı yolda bırakınca dizlerimin üzerine düştüm. Bunu gören Rüzgâr beni kucakladığı gibi odasına götürdü. Orada yaralarımı iyileştirmeye kalkınca ufak bir laf dalaşına girdik. Bunun üzerine beni yeniden odama bırakıp gitmeye kalktı. Ben de gidişine engel olabilmek için ilk aklıma gelen hamleyi yaparak ondan kokumu istedim. O da madem öyle al öyleyse diyerek eline geçirdiği seramik vazoyu kırarak parçasını kalbine sapladı. Delirmiş gibiydi. Onu durduramayınca çaresizce yere yığıldım. Yerde gözüme çarpan seramik parçasını aldığım gibi boynuma saplamaya kalktım. Lakin hızlı bir refleksle bana engel olarak seramik parçasını elimden aldı.”

Durup soluklandığımda önce hayretler içinde baktı, sonrasında yüzüne alaycı bir gülümseme kuruldu, anlaşılan bana inanmamıştı.

“Bunlara inanmamı beklemiyorsun herhâlde?”

“Dur, daha bitmedi,” dedim ve boğazımı temizleyerek devam ettim. “Tüm bu yaşananlar ona içindeki Rüzgâr’ı hatırlattı ve beni kanatları altına alıp kanlı göğsüne bastırdı. Ben de onun kanlı göğsünü öptüm. Sonra da yönünü bulmuş deli bir Rüzgâr gibi çekip gitti.

Giderken de kanlı elbisemi yanında götürdü, üvey anneme verecekmiş, birazdan gelip beni de yemeğe götürecektir."

Attığı kahkahayla çatladı kurabiyem. Onun aksine ciddiye-timden en ufak bir taviz vermeyerek saçlarımı kurulamaya devam ettim. Odada temizlik görevlileri olduğundan banyoda oyalanıyordum. Bunu da fırsata çevirerek saçlarımı ve makyajımı yapmaya başladım. Benim rahat tavırlarımı gören Leyla daha da sinirlendi. Kolumdan çevirerek ona bakmamı sağladı.

Buğday teniyle uyumlu kiremit tonlarında bir tulum giymişti. Kahve tonlarında yaptığı makyajını, parlak rujla ön plana çıkarmış, saçlarını da omuzlarına dökmüştü. Hem seksi hem de göz alıcı görünüyordu.

"Sen ciddisin." Göz bebekleri daha da büyüdüğünde başımı salladım. "Yok artık!" dedi hayretle. "Bir de bana manyak derler. Kızım siz basbayağı psikopatsınız." Güldüm. "Senin içinde de gün yüzüne çıkmayı bekleyen bir *Draculaura* yatıyormuş da haberimiz yokmuş."

Bu defa minik bir kahkaha attım. Yani haksız da sayılmazdı, bu şekilde anlatınca pek sağlıklı iletişim kurduğumuz söylenemezdi.

"Abartma Leyla. Alt tarafı küçük, masum bir öpücük."

"Ama kanlı kalbinden."

Bir yamyama bakar gibi bakıyordu bana. Bir vampir olmadığım kalmıştı, şükürler olsun ki ondan da geri kalmadım.

Kapının kapanma sesiyle odaya geçtik. Oda eski hâline gelmişti. Masada da bir fincan kahve ve bir adet de kruvasan duruyordu. Tam da benim içtiğim gibi, sütlü ve az şekerli bir kahve... Biliyordum. Her adımımı takip ettiğini biliyordum. Dolan gözlerimle hasret kokan kahvemi yudumladım. Daha önce böyle güzelini içmemiştim.

"Sen nerelerdeydin Leyloş?"

Talya'm ona böyle hitap ederdi. Kalbim özlemiyle tekledi. Kahvemden bir yudum daha aldım onun kokusunu getirmesi dileğiyle.

"Poşetlerden de anlaşılacağı üzere alışverişteydim çiçeğim."

Poşetlere göz attım. "Gün boyu mu?"

Anlamamazlıktan gelerek yüzünü buruşturdu. Her gün kulübe

gittiğinden adım gibi emindim. Telefonuma baktım, dokuzu yirmi bir geçiyordu.

“Leyla’dan bahsediyorsun tatlım. Bu eylemi günlerce bıkmadan, usanmadan gerçekleştirebilirim, biliyorsun.”

Doğru söylüyordu ama bu tezimi çürütmüyordu. Vücudunu saran mini, siyah bir elbise giydi. Saçlarını ensede dağınık bir topuz yaparken makyajını her zamanki gibi abartmıştı ama tuhaf bir şekilde basitlik değil ağırlık katıyordu zarif çehresine, olağanüstü aura-sına hiç değinmiyorum bile. Yanağıma minik bir öpücük kondurup kapıya yöneldi.

“Senin şu doğal afeti görmeyi çok isterdim ama sizin kanlı savaşınıza şahitlik etmeye hiç niyetim yok.”

Sorularımdan kaçır gibi cevabımı beklemeden çıkıp gittiğinde arkasından gülüyordum. Sanırım şu doğal afet fırtınalar koparan Rüzgâr oluyordu.

Poşetlerden gözüme kestirdiğim kırmızı, uzun bir elbiseyi üzerine geçirdim. Tercihim özellikle kırmızıdan yanaydı. Sarı benim, kırmızı da Poyraz’ın rengiydi ve anlaşılacağı üzere ikimiz de Galatasaraylıydık.

Aynanın karşısına geçtim. Hafif maşaladığım siyah, uzun saçlarımı yana tarayarak sol omzumu örttüğümde bakışlarım aynadaki aksimdeydi. Gördüğüm görüntü karşısında, “Aman Allah’ım!” demeden edemedim. Elbise fazla cüretkârdı. Vücuduma tam oturmuş, hatlarımı da tamamıyla gözler önüne sermişti. Derin dekoltesinden ötürü göğüslerim taşmış, sol bacağım da neredeyse tamamen açıkta kalmıştı. Yanaklarım elbisenin rengini alırken tekrardan poşetlere yöneldim, amacım elbisemi değiştirmekti fakat Rüzgâr’ın her zamanki gibi vakitsiz esmesiyle düşüncemi eyleme geçiremedim, kapı tıklatılıyordu. Kalbim bir anda delice atmaya başladı. Kendimi mezuniyet törenine giden liseli kızlar gibi hissediyordum. Heyecanımın yersiz olmadığını biliyordum. Çünkü bu bizim ilk özel yemeğimizi ve o benim ilk, tek ve de son aşkımdı.

20. Bölüm

Rüzgâr'ın Dönüşü

*Eğer esmiyorsa Rüzgâr, kendini şimdiden hazırla;
Zira büyük bir fırtına yolda.³²*

Poyraz Eroğlu

Pencerenin önünde durmuş İstanbul'un olağan gürültüsüne kulak misafiri olurken on yıl öncesine gittim.

Benden gittiği o güne...

Bana geldiğinin ertesi günü okula gelmeyince soluğu kapılarında almıştım. İlk ve son defa dayanmıştım kapılarına, onu almadan gitmeyecektim. İlk defa pişman olmuşum ona kıyamadığım için. Onu dinlememeli ve bırakmamalıydım; en büyük pişmanlığım, en büyük kahrım, en büyük sancımdı bu.

Bu düşüncelerle, bu pişmanlıkla basmıştım zile. Kapıyı açan anesi olmuştu. Aynı mahallede oturduğumuz için sık sık olmasa da daha önce birkaç defa görmüştüm ama ilk defa o gün gerçek anlamda

32. Yazara aittir.

dikkatle bakmıştım yüzüne. Çok güzel kadındı. Liza, kesinlikle güzelliğini annesinden almıştı. Yüzündeki her parça özenle seçilip yerli yerine kondurulmuş gibiydi, tıpkı Liza'da olduğu gibi. Fakat tüm bu güzelliklerin arasında gözle görülür derecede bir kusuru vardı, bütün güzellikleri gölgede bırakan bir kusur... O parçalar bir bütün oluşturamamıştı; anlamsızdı bakışları, ruhsuzdu yüzü. Oysa o öyle miydi? Her bir parçasına masal değil, destan yazılırdı. Her biri ayrı ayrı birer sanat eseri, edebi birer yapıtı.

İki şeyi asla unutamıyorum; birincisi, onu evde bulamayınca çığına döndüğümde kardeşinin korkulu gözleriyle annesine görünmeden yanıma gelip, *"Ablam Almanya'ya Yavuz amcamların evine gitti,"* dediğini. Kendimden geçmiş, aklımı yitirmiş, ölümle burun buruna gelmişim. Neler hissettiğimi anlatacak hiçbir kelime yoktu literatürde. İkincisi ise, evi bir harabeye çevirdikten sonra kapıdan çıkarken annesinin, *"Küçüklüğünden beri kuzeni Mert'e âşıktı. Geçen yaz geldiklerinde Mert ona duygularını açınca daha fazla beklemek istemeyerek evlilik kararı aldılar. Yıllardır tüm aile onların uyumunu, birbirlerine olan bakışlarını konuşup duruyordu. Bize de anne ve baba olarak bu uyumu dillere destan bir düşünle taçlandırmak düşerdi, öyle değil mi? Mert'le beraber büyüdüler. Mert; bize layık, soyu soppu belli, pırlanta gibi bir çocuk,"* dediğinde boğazına yapıştığım gibi soluğunu kesmemek için kendimi zor tuttuğumu.

Kan beynime sıçrasa da ona istediğini vermemek için tuttum kendimi. Bu aşamada bana yardımcı olansa söylediği yalanlara itimat etmememdi. Onun her zerresiyle bana ait olduğuna emindim. Çünkü ben yıllardır kendimden çok onu yaşıyordum. Ama içimde kocaman bir yaranın açılmasına ve de o yaranın beni içten içe öldürmesine engel olamıyordum. Beni asıl öfkeli kılarsa asılsız sözleri değil, beni ailemle vuruyor olmasıydı. Her ne kadar yüzünü dahi görmek istemesem de anneme laf etmesi... İşte bu bardağı taşıran son damlaydı.

Arkama bakmadan koşar adımlarla ilerleyip köşe başında beklemeye başladım. Saatler sonra sokağın başında arkadaşı Tuncay'la beraber Cihan göründü, yani piyango ona vurmuştu. Benden büyük

ve iri olmasına rağmen saniyeler içinde yüzünü gözünü tanınmaz hâle getirdiğimde sözde arkadaşı Tuncay çoktan toz olmuştu. Bu, Liza'ya yapılanlardan sonra içimde kanayan bir yaraydı, annesinin sözlerinden sonra ise kaçınılmaz bir sondu.

O günden sonra birçok kez gitmeye yeltendim ama Allah'ın cezası ülkeye ha deyince gidemiyordum. Sonunda Yağız'ın adamlarından birini kafaya alıp sahte bir pasaport çıkarttırdım. *"Hakkını helal et Yağız, gidiyorum,"* dediğimde inanmamıştı. Hatırı büyüktü bende, hakkı çoktu. Benim için hayatından vazgeçmiş, tüm yaşamını bana göre şekillendirmişti. Onu ezip geçmem kolay değildi, normal şartlarda mümkün de değildi ama Liza söz konusu olunca hiç kimseyi tanımazdım, onu bile.

İnanmayınca pasaportumu göstermiştim. Benim ciddiyetimi anlayınca o güne kadar yapmadığı bir şey yapmış ve bana ilk defa vurmuştu. Güzel, okkalı bir tokattı bu, eli de bayağı ağırdı. Güçlü ve dirençli olmama rağmen hem hazırlıksızdım hem de ayakta duramıyordum, yine son damlasına kadar içmiştim. Sendeleyerek duvara yapışmıştım. Karşılık vermeyince beni ensemden tuttuğu gibi aynanın karşısına geçirmişti.

"Kaldır başını da aynaya bak," diyerek ensemi daha sert kavramıştı. *"Şu hâline bak. Bu hâlde mi çıkacaksın o kızın karşısına, bir zavallı gibi. Daha kendine bile faydan yok,"* diyerek kapıyı göstermişti. *"Şimdi o kız bu kapıdan girse ne yapacaksın?"* dediğinde aynadaki suretime dikkat kesilmiştim. Haklıydı. Perişan bir hâldeydim. Saç sakal birbirine girmiş, göz altlarım morarmıştı, ayakta bile zorlukla duruyordum.

Yüzümü aynaya yapıştırıp, *"Bu mu?"* diye bağırması büyük bir hayal kırıklığıyla. *"Benim emeklerimin karşılığı bu mu? Şu hâline bak... Senin o adamdan ne farkın var?"* dediğinde öfkeden deliye dönmüştüm, sözde babamızı kastediyordu.

Beni tuttuğu gibi kapının eşiğine doğru fırlattığında afallamıştım.

"Siktir git lan!" diyerek bana ilk küfrünü de savurmuştu. *"Benim emeklerimin karşılığı buysa, defolup git ve bir daha da geri"*

döneyim deme.” Gözlerindeki hayal kırıklığını unutmam imkânsızdı. *“Beni soracak olursa da ‘kendi hayatım gibi onun hayatını da sikip geldim dersin,’*” deyip kapıyı suratıma kapatmıştı.

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Alistirmıştı beni varlığına, güvenine, sevgisine. Liza gidince kimsesiz, Yağız gidince evsiz kalmıştım. O gün ilk defa çaresizlikten ağlamıştım. Canımı ortaya koysam Yağız’ın hakkını ödeyemezdim ama onsuz da yaşayamazdım ve bu uğurda bir karar almıştım. Ne aşkımdan geçecektim ne de ailemden. Önce kendi ayaklarımın üzerinde durup, sonra gidecektim ona.

Girmedığım üniversite sınavına hazırlandım bir yıl boyunca. Üniversitenin kapısından girdiğim anda bambaşka bir dünyaya açıldı kapılar. Etrafımda kadınlar eksik olmaz oldu. İlk zamanlar rahatsızlık duyuyordum ama zamanla erkeklik gururumu okşadıklarını fark ettim. Hiçbirine ümit vermedim ama yanımdan da ayırmadım.

Bir süre sonra ona olan özlemim yerini öfkeye bırakmaya başladı. Ben kendimi buluyordum ama onun dönmeyişiyle içimdeki öfke de kibir de büyümeye başlıyordu. Unutmayı denedim, çok çabaladım ama o baş döndürücü kokusu öyle sinmişti ki üzerime her yer o kokuyor, her yüzde onu görüyordum.

Üniversiteyi bitirmiş, kendimi bulmuştum, Poyraz Eroğlu olmuşum artık ve o gidenin ardından gitmezdi. İçimdeki Rüzgâr’ı enkazın en dibine gömmüştüm. Gömdüğümü sanmıştım. Kendimi buna inandırdığımı sanıyordum.

Tam alıştım derken, “Geldi,” dedi Yağız. “Elinde valizle kulübe geldi, yanında kaçık bir arkadaşıyla. Seni almadan gitmeyeceklerini söylüyorlar,” dediği an göğsümde büyük bir patlama meydana geldi ve bu patlama büyük bir yıkımı da beraberinde getirdi. “Otele yerleştirdim, 302 numaralı odada kalıyorlar.”

Darmadağındım, perişandım. Tek kelime etmeden dakikalar sonra otelde buldum kendimi. Otele girdiği andan itibaren tüm görüntüleri en ince ayrıntısına kadar inceleyip saatlerce izledim onu. On gün boyunca her adımını takip ettim. O bana ulaşmaya çalıştıkça gururum beni geriye itti, o inat ettikçe öfkem gün yüzüne çıktı. Ne gitsin istedim ne de gidebildim.

Yağız bu defa da, “Gidiyor, bu gece son gecesi,” dediğinde kalbime aslını inkâr edemeyeceğim bir gerçek sızdı; gitmesini asla istemediğim, buna bu defa müsaade etmeyeceğim gerçeği.

Ve onu gördüğüm anda olanlar oldu, kalbime sızan duygulara art arda yenileri eklendi; öfke, özlem, acı, belki nefret ama en çok da aşk.

Aşk; kalbime sapladığı hançerdeydi, içimdeki boşluktaydı, ruhumdaki yaradaydı, en çok da onun kokusundaydı. Kokusunu soludukça beynimdeki çakralar birbirine girdi, içimdeki duygular gün yüzüne çıktı ve bana da tüm bu duygularla aynı anda savaşmak düştü. Ama es geçtiğim bir şey vardı, Paul Auster’ın da dediği gibi: “*Kaçtığın şey içinde saklıysa eğer, gittiğin yere onu da götürürsün.*” Benim ondan ne kaçışım vardı ne de kaçmaya niyetim. Ben yıllar önce bu mahkûmiyeti kabullenmiş, kendi rızamla, bile isteye ağırlaştırılmış müebbet yemiştım. Pişman mıydım? Asla! Bu yaşadıklarımı misliyle yaşayacağımı bilsem de hücremden dışarı tek adım dahi atmazdım. Çünkü onsuz bir hürriyet benim kalbime mahkûmiyetti, onun içinde olduğu bir hücre de ruhuma ömür boyu hürriyetti.

Tüm bu gerçeklere rağmen Poyraz, Rüzgâr’a galip gelmek üzereyken onun boynundaki seramik parçasını gördüm. Farkında mıydı, bilmiyordum ama tam da şah damarına dayamıştı, geri dönüşü olmayan bir gidişin eşiğinde duruyordu ve bu hamlesiyle şimdiye kadar hiç tatmadığım bir duyguyu daha tattırdı bana: korku. Onu kaybetmekten ölesiye korktuğum gerçeğiyle acımasızca yüzleştım, onu odanın içinde hıçkırıklara boğulurken bırakıp gittiğimde ise ne yaparsam yapayım, gidemeyeceğimi anladım. Sırtımı kapıya dayadım ve yirmi dokuz yıllık yaşamım boyunca ikinci defa iki minik damlanın göz pınarlarımdan süzülmesine engel olamadım. Ben ki dokuz yaşında küçük bir çocukken gördüğü şiddet karşısında bile ağlamamış, aynı gün annesi tarafından terk edildiği hâlde bile tek damla akıtmamıştım.

Ben kim miyim?

Ben, Poyraz Eroğlu.

Namıdiğer Rüzgâr.

Tüm dünyaya kafa tutan ama küçük bir Mimoza Tanesi'ne köle olanım.

Ceketimin yakalarını düzeltip kravatımı hafif gevşettim. Bir an çıkarıp atmayı düşünmedim de değil. Kendilerinden pek hazzetmediğim doğrudur. Bana göre insanı boğmaktan başka bir işe yaramayan nefes düşmanı, lüzumsuz bir icattı.

Kapıya bakmaya devam ederken neden bu kadar heyecanlandığımı düşünmeden edemiyordum. Her ne kadar cevabı bilsem de bu itirafı kendime bir borç bilirim.

Çünkü kapının ardında o var Poyraz; güzel Liza'n, küçük Mimoza'n. Sen bu mekânı sırf o hayal ettiği için yaptın.

"Küçük bir evimiz olsun Rüzgâr," demişti. "Pencereleri kuzeye baksın, küçük bir de bahçesi olsun."

Burnunun ucunu sıkıp, *"Bahçesinde de senin gibi küçük küçük mimoza ağaçları olsun,"* diye eklemiştim.

Yüzünde çiçekler açmış, güzel gözleri dolmuştu. *"Gerçekten mi?"*

"Gerçekten," dediğimde etrafımızdaki öğrencileri umursamadan yanağıma dokundurmuştu parmak uçlarını. Uzunca bir süre titrek parmaklarıyla okşamıştı tenimi beni göğsüne çıkardığını bilmeden. Normalde insanların içinde bunu yapmaya cesaret edemezdi ama o an nasıl bir duyguyla kaplandıysa etrafına bakmak aklına dahi gelmemişti. Bakışları öyle anlamlıydı ki onu kollarıma aldığım gibi göğsüme bastırmamak için zor tutmuştum kendimi.

Aniden, *"Vazgeçtim,"* demişti minik bir damla göz pınarlarından süzülürken. *"Evimiz olmasa da olur."*

"Olacak, hem de hayal ettiğinden çok daha büyük ve güzel olacak."

“Ben hayal edemeyeceğim büyüklükte ve güzellikte bir eve sahibim zaten,” deyip yanağımdaya duran elini kalbimin üzerine yerleştirmişti. *“Benim evim de, yuvam da, hayalim de sensin Rüzgâr.”*

Tam da o gün bir söz verdim kendime. Aç da kalsam, uykusuzluktan bayılacak hâle de gelsem, onun hayalini gerçekleştirmeden ölmeyecektim. Benim olduğum her yerde izi değil, imzası olacaktı. Çünkü o benim tek hayalim, tek gerçeğim, tek aşkım ve kanayan tek yaramdı.

Derin bir nefes verip yüzümü sıvazladım. Kravatımı biraz daha gevşetirken kapıyı iki kez tıklattım.

Kapı açıldı ve, “Rüzgâr...” dedi benim küçük Mimoza’m, hayal ettiğimden çok daha güzel büyüyen Liza’m, hem kanatıp hem duran deli sevdam, sormam gereken birçok hesap varken tek kelime dahi etmeden göğsüme bastırmak istediğim tek insan.

İçimden geçeni de yaptım, melül melül bakışlarıyla yüzümü incelerken omzuna dökülen saçlarına parmaklarımı geçirip hafifçe kendime çektim.

“Hani yetmezdi bir saat sana?”

“Yetmiş mi?”

Duymak istiyordu ne kadar güzel olduğunu ve bunu benden duymadan asla hissetmezdi başındaki o gizli tacı.

“Sanki biraz fazla gelmiş gibi.” Minik burnunu kırıştırırken asansöre yönelmek yerine merdivenlere doğru yürüyünce gülümsedim. Birlikte geçireceğimiz süreyi uzatmaya çalışıyor olmalıydı. Üzerindeki elbiseye tezat bir görüntüyle hoplaya zıplaya merdivenleri inerken adımlarımı hızlandırıp bileğini yakaladım. “Anlaşılan oteli boşaltmak zorunda kalacağım.”

“Neden ki?” dedi şirin ağzını hafif aralık bırakarak. Aniden durup elini tutan elime baktığında lobiye giden koridordaydık. Bileğinde duran elime bakmaya devam ederken elimi avcuna doğru kaydırıp parmaklarımızın kenetlenmesini sağladım. Bir süre tepkisiz kaldı, sonra parmaklarını benimkilere sıkıca kenetleyip gülümsemeye başladı. “Neden öyle dedin ki?”

Gerçekten anlayamamıştı, onun bu masum hâllerine eriyordu içimdeki Rüzgâr. Sarılaşmıştı yine güzel gözleri. “*Sarı değil ki benim gözlerim,*” derdi hep. Öyleydi belki de ama o bana sarıydı, o bana Mimoza’ydı, o bana aşktı.

“Gözlerimi senden alamıyorum.” Alamıyordum. Öyle cezbediciydi ki ona karşı eskisi kadar dirayetli olamıyordum. “En azından bugün elimi kana bulamak istemiyorum.”

Sarı gözleri dehşetle açıldı. “En azından bugün derken?” Ürkek bakışlarına kayıtsız kalamayarak gülümsedim. “Kan derken?”

Fazla ciddiye almasının sebebi, gerektiğinde tüm bunları elim titremeden yapabilecek delilikte olduğumu bilmesindendi.

Yanımızdan geçen iki küçük çocuğa kayan bakışlarıyla VIP salonuna doğru ilerlemeye başladık. “Korkma, şakaydı,” dediğimde yüzüme baktı.

“Sen şaka yapmazsın Poyraz,” dedi hiç düşünmeden. “Sadece bazı sözleri şaka yoluyla aktarırsın.”

İyi tanıyordu, beni çok iyi tanıyordu. Sessiz kaldığımda aynı sessizlikle adımlarımı takip ediyordu. Yeniden konuşmaya yeltendiği sırada adımını salonun girişindeki sarı halıya atar atmaz yuttu kelimelerini. Yuttu ve gözlerini yumup içinden mırıldanmaya başladı. Avcuma kıstırdığım parmakları titriyordu, muhakkak kalbi de kuş olup gökyüzünde süzülüyordu.

“Burası...” Bir çocuk neşesi ve masumiyetiyle elimi bıraktığı gibi masaların etrafında dolaşmaya başladı. “Gerçek olamaz.”

Bu salon, otelin diğer bölümlerinden biraz farklıydı. Burası özel davetler içindi, her ayrıntı özenle seçilmiş ve tasarlanmıştı. Tavan-dan mimozalar sarkıyor, mimoza figürlü şamdanların içindeki sarı mumların gölgesi sarı masa örtülerine düşüyordu, masa örtülerinin ucundaki işlemeli mimoza salkımları ise mekânın esas sahibini selamlıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse onun hayalindeki düğün salonunu tasarlamıştım ve bunu o da anlamıştı.

Masa örtülerinin kenarındaki mimozalara dokundu; sonra şamdanlara, seramik vazoların içindeki mimozalara ve son olarak

da ellerime. Gözleri öyle güzel ışıldıyordu ki güneşin rengini onun gözlerinden aldığına emin olmamak olanaksızdı.

“Bu mekân, mimozalar, sarı aydınlatmalar, masa örtüleri...” Sesi de elleri gibi titriyordu. “Bunların hepsi benim hayalimdi,” dedi elinin tersiyle gözyaşlarını silerken.

“Sen de benim hayalimdin,” dedim avcumu yanağına yaslayıp saçlarına doğru kaydırırken. Saçları hâlâ yumuşacıktı, hâlâ uzun, hâlâ büyüleyici kokuyordu. “Bana, peşinden gitmeye değer bir hayali, yokluğunla bile gerçekleştirebilecek gücü verensin. Küçük bir Mimoza Tanesi olduğun hâlde, içime sığdıramadığımsın.”

İçindeki mutluluk mu daha ağırdı yoksa ruhundaki hüznü mü, tartamıyordum. “Özür dilerim,” dediğinde, “Ne için?” diye sordum. Telifi yoktu bazı şeylerin, bu masalda ikimiz de kurbandık, bu masalda yanan taraftaydık.

Ve ben, Poyraz Eroğlu, karşımdaki sonbahar gözlü kızın gözlerinin içine bakarak bir söz daha veriyorum. Senin döktüğün her gözyaşının, akıttığın her damla kanın hesabını misliyle ödetmeden çıkmayacak bu can bu bedenden.

Sen Liza, gönül yaram, deli sevdam...

Demek beni almadan gitmeyeceksin, öyle mi?

Görelim bakalım Mimoza Tanesi, sen mi beni alacaksın yoksa ben mi seni alacağım?

Liza

Bizim için ayrılan masaya oturmak yerine seke seke terasta duran ikili koltuk şeklindeki salıncağa yerleşip çocuk gibi sallanırken tebessümle yanıma oturdu Poyraz. Kolunu bedenimin üstünden uzatıp salıncağın sallanmaması için mekanizmasını sabitlerken, “Kendi ellerinle yazdığın masalın kahramanı olduk,” dedim neşe içinde. “Burası, masallar diyarı gibi.”

Üzerimdeki hafif ağırlığını çekmeden gözlerini gözlerime sabitledi. “Sen de bir masal perisisin.”

Kendimi gerçek bir peri kızı gibi hissediyordum ve bunu tamamen ona borçluydum. Sessiz kaldım ama ceketinin içinden geçirdiğim kollarımı bedenine öyle sıkı doladım ki konuşmama gerek kalmadı.

“Ben yazdım masal oldu. Peki sen yazarsan ne olur?”

Kulaklarımda dolanan nahif sesi ve saçlarımı okşayan parmak uçlarıyla burnumu kedi gibi boynundaki o muazzam kokuya sürmeye başladım.

“Roman,” dedim hiç düşünmeden. “Ben yazarsam roman olur.”

“Ya biz...” Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Biz yazarsak ne olur?”

Siyah incileri, görmediği günlerin acısını çıkarırcasına içindeki hasret tohumlarını saçarken yüreğime, “Bir mucize daha olur... Ve efsaneler gerçek olur,” dedim. Gözlerim dolarken, “Rüzgâr,” diye mırıldandım. “Efsane olalım mı?”

“Nasıl?”

Anlamıştı ama beni söyletmek istiyordu. Gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadan, “Yeniden benim Rüzgâr’ım olur musun?” diye sordum. “Unutabilir misin acılarını? Sarmama izin verir misin yaralarını? Sevebilir misin beni eskisi gibi?”

“Ben seni eskisinden çok daha fazla seviyorum Mimoza Tanesi.”

Gözlerimin ucunda düşmeye hazır vaziyette duran yaşları görür görmez beni göğsüne öyle bir bastırdı ki içinde en ufak bir boşluk dahi kalmamıştı sanki, her yeri benimle dolup taşmıştı.

“Beni benden aldın ama seni benden alamadın.”

“Sitem mi ediyorsun?”

“Şükrediyorum.”

Başparmağının altında duran dudağımın kenarı kıvrılır gibi olurken bir anda ciddileştim. “Peki sendeki beni almamı ister miydin?”

“Bunlar fazla iddialı sözler.” Yanağımdan minik bir makas aldı.
“Büyük oynuyorsun.”

“Büyüdüğümü söylüyorum.” Çarpık bir gülüş yer etti muzip suratında. İnanmamıştı hâliyle. Haksız sayılmazdı, pek büyümüş gibi davranmıyordum doğrusu.

“Emin misin?”

“Hiç olmadığım kadar.”

Muzip bakışları hayranlığa dönüşürken, “Yanılmışım,” dedi.
“Bir kez daha yanılmışım.”

“Büyüdüğümü mü söylüyorsun?”

Buna kendim bile inanamazken onun inanmasına şaşırırmam sanırım normal karşılanmalıydı.

“Büyümüşsün...” İrisleri açıkta duran gerdanımda, omuzlarımda, elbisemden taşan göğüslerimde ve yırtmacımdan sızan sol bacağımda dolandı. İlk defa bu kadar sindire sindire, göstere göstere süzüyordu beni ve bu heyecandan elimin ayağımın birbirine dolaşmasına yeterli bir sebepti. “Öyle güzel büyümüşsün ki hayal etmeye kalksam kalbim dayanmaz, düşünmeye kalksam aklım yetmezdi.”

Siyah incileri gözlerime daldığında gözlerinin ardındaki görüntüde odadaki çırılçıplak hâlim olduğuna dair yemin edeceğim bir ifade vardı yüzünde.

“Sahiden böyle mi düşünüyorsun?”

Sormuştum bunu, sanırım onun yanında utanma yetimi en yüksek raflardan birine kaldırıyordum.

“Böyle olduğunu bizzat gördüm,” dediği an tüm vücudumun alev aldığını hissettim.

Aniden, “Yalancı Rüzgâr,” diye çıktım elimi göğsüne savurarak. Aldığı darbeyle yüzünü hafif kırıştıınca göğsündeki yarayı hatırladım. “Özür dilerim.” Gömleğinin üzerinden göğsünü okşamaya başladım. “Aklımdan çıktı bir an.” Tatmin olmayınca kravatını gevşettiğim gibi gömleğinden üç düğme açtım. Yana ayırdığım gömleğinin yakalarından elimi yavaşça daldırıp göğsündeki bandajın üzerine yerleştirdiğimde elimin üzerine elini yerleştirdi. “Çok acıdı

mi?” Tuttuğu elimi bırakmadan oturduğu yerden kalkıp dizlerinin üzerine çöktü.

“Çok acıdı?” dediğinde kalbimdeki ağrıyla büküldü belim. Tuttuğu elimi dudaklarına götürüp minik bir buse bıraktığında dolu dolu gözlerimle seyrediyordum bu sıra dışı Rüzgâr’ı. “İyileştirmek ister misin?”

Bunun için her şeyimi verirdim. Hüzünlü gözlerimle, “Hı hı,” diye bir ses çıkardığım sırada boшта duran eli ceketinin iç cebine doğru yürüdü. Saniyeler içinde cebinden minik bir kutu çıkardığını gören gözlerim, tuttuğu yaşları serbest bırakırken titreyen bedenimle dizlerimi onun gibi yere bıraktım. Diz çöküyordu, önümde, hem de avucunda tuttuğu minik bir kutuyla.

“Gerçek mi?” diyen sesim titrekti, tıpkı siyah incilerini örten ellerim gibi. “Bana ilk günkü aşkla bakan bu gözler...” Aralanan yumuşak dudaklarına süzüldü parmak uçlarım. “Az sonra bu dudaklardan dökülecek kelimeler...” Gerçektir. “Hepsi gerçek,” diyen dudaklar da beni içine çeken o bakışlar da gerçektir.

Dizlerimin üzerine yığılıp kalan bedenimi zarifçe kaldırıp benimle birlikte doğruldu ve hemen ardından yeniden dizlerinin üzerine çöktü. Aynı şekilde yeniden çöktüm dizlerimin üzerine. İstemiyordum karşımda diz çökmesini. Buğulanmamalıydı onun siyah incileri, düşmemeliydi heybetli omuzları ve eğilmemeliydi o güzel başı kimsenin önünde, bu kişi ben bile olsam, bu güzel bir an için bile olsa.

“Ne yapıyorsun Liza?” Şaşkınlıkla beni yeniden kaldırıp dizlerinin üzerine tekrardan çöktü. “Sen neden diz çöküyorsun?” Eteğimin yırtmacını sıkıca tutup yeniden karşısına geçtim. “Liza!” Hayretle bakmaya devam ediyordu şapşalım. “Ne yapıyorsun güzelim sen?”

“Eşitlik sağlıyordum sevgilim. Yüzün yüzüm, gözlerin gözlerim olmalı.”

“Yemin ederim ölürüm,” dedi derinlerden gelen bir sesle. “Sana da o güzel inadına da.”

Alnı alnıma dayandı. “Benimle yaşa Rüzgâr Yavrusu.”

Birkaç derin nefes alıp verdiğiğinde alnında biriken ılık terler yanaklarımıza doğru usulca süzölmeye başladı. Üst üstte yutkunup elini açıkta duran boynuna götördü. Çok geçmeden aynı eli yanağıma konduğunda elinin titrediğini fark ettim. Avuç içi tıpkı alnı gibi ter içinde kalmıştı. O çok tatlıydı, küçük bir Rüzgâr Yavrusu'na dönüşmüşü yine.

“Birlikte yaşayalım mı Mimoza Tanesi? Artık Talya'mız olsun mu?”

Onun heyecanı bana kendi heyecanımı unuttururken, alnımdan kaldıramadığı güzel başını ellerimin arasına alıp oturduğum yerde hafif yükseldiğim. Başı eğik bir vaziyette durmaya devam ederken kollarımla o başı sarıp göğsüme doğru çektim. Bu öyle huzurlu bir andı ki tenime bulaşan teri ve kokusuyla gözlerim kapandı ama kelimelerim dolu dizgin ona koştu.

“Ne diz çökmeni istiyorum ne de süslü cümleler kurmanı.” İki göğsümün arasına yumuşak dudaklarını bastırıp gözlerime baktı. Buğuluydu siyah incileri, minik ter damlacıkları duruyordu simsiyah sakallarında. İri gözlerini süsleyen upuzun kirpiklerinin bittiği yere dokundurdum parmak uçlarımı ve, “Sen bana böyle bakmaya devam et yeter,” dedim mutluluktan ağlarken. Benim mutlulukla döktüğüm bütün yaşların esas kaynağıydı kendisi. O benim aslında yaşam kaynağımdı.

“Eğer sen dönmeseydin...” Kalçasını yere bırakıp sırtını salıncağın kalın, demir ayaklarına yasladı. Kutuyu ısrarla bırakmadan diğer elimi tuttuğunda yanı başına oturmak için kalçamı yere bırakıyordum ki bir anda belime sarılan koluyla beni kendine çekip dizlerinin üzerine oturmamı sağladı. Tedirginlikle etrafa bakındığımda az ilerimizdeki garsonlara işaret verdiğini gördüm. Garsonların uzaklaşmasıyla yırtmacımın açıkta bıraktığı bacağımlı elbisemin kumaşıyla örttüğümde uzattığı bacaklarının üzerine benim bacaklarımı yerleştirdi. Sırtımı beni saran sert bedenine yaslayıp vücudumu hafif öne kaydırduğım sırada, “Bu soruyu kimseye sormayacaktım, bunu biliyorsun değil mi?” diye sordu.

“Ne sormuştun ki?” dedim anlamamazlıktan gelerek.

Karnımın üzerinde birleştirdiği ellerinin tekini yüzüme çıkardığı gibi çenemin altına yerleştirdi. Başımı diğer koluna doğru iyice eğip yüzünü görmemi sağladığında vücudumu yana çevirip bacaklarımı zemine uzattım. Eğilen başımın üzerine eğilirken, “Benim ol,” dedi sahiplenici sesi, yüzümü öpen nefesi.

“Ben zaten seninim.”

“O zaman...” Gözleri çeneme dokundu, sonra gözlerine yakın duran dudaklarıma, en sonunda gözlerime. Gözlerimin içine içine akan siyah incileriyle, “Karım ol,” diye fısıldadı.

Öyle derin, öyle anlamlıydı ki hem sesi hem de bakışları, karım değil kölem ol deseydi bile asla itirazım olmazdı.

“Ne dedin sen?” dedim yeni idrak etmiş gibi.

“Karım ol Liza,” dedi alnıma bastırduğu dudaklarıyla. “Evet de bizden çaldıkları yılları söke söke alayım. Evet de, her bir gününü on yıla bedel kılayım. Evet de, bu deliyi dünyanın en mutlu adamı yapayım.”

Kalbimi hissedemiyordum, kuş olup uçmuştu sanki cennetin en üst katına.

Ruhumu bulamıyordum, bedenimden önce koşup kollarına atılmıştı sanki.

Kelimelerimi bir araya getiremiyordum, yeryüzündeki tüm sözcükler rüzgârda savrulup gitmişti sanki.

Alnımda durmaya devam eden yüzüne dokunurken, “Evet,” diyebildim dakikalar sonra. “Evet,” dedim bir kez daha kendim bile inanmadığım bir coşkuyla. “EVET!!!”

Bir çığlık daha koparıyordum ki çığlığımı havada yakalayıp içine çekti. Dudakları, kocaman açılan ağızma örtünürken elleri boş durmadı. Avucuna hapsettiği minik kutudan çıkardığı iki ayrı yüzüğü parmaklarıma takması birkaç saniyesini almıştı. Üçüncü yüzüğü kendi parmağına takmasına yardımcı olmaya çalışırken sabırsız hareketlerle yüzüğü parmağına geçirdiği gibi kutuyu fırlatıp attı. Dudaklarımdan bir an olsun ayrılmadan benimle birlikte ayaklandığı an işittiğim sesle âdeta buz kestim.

“Poyraz!”

Utançtan kıpkırmızı olduğuna emin olduğum yanaklarımı saklamak ister gibi Poyraz’ın bedeninin arkasına saklandığımda bir ses daha duyuldu.

“Poyraz!”

Panikleyip Poyraz’ın ceketinin yakalarına sıkıca asılırken arkasını dönmek istedi ancak müsaade etmedim.

“Poyraz?” Sesim titriyordu. “Abin neden sürekli bizi basıyor?”

Bu doğrudu, bizi daha önce de kulüpte basmıştı. Tamam, o zaman öpüşmüyorduk ama yine rezil bir durumdaydım.

Muzip suratıyla, “Dövsün mü Poyraz, Yağz’ı?” deyince ellerimin altında duran etini sıktım.

“Of Poyraz ya, bir de *çıkışta görüşürüz* de, tam olsun.”

“Yağz!” dediğinde telaşla, “Poyraz!” diye fısıldadım. Bunu yaparken Poyraz’ın arkasına saklanmaya devam ediyordum.

“Odama çık, birazdan geliyorum.”

Emir dolu sözcükleri Yağz’ı kızdırmış olacak ki, “Poyrazzz!” diye kükredi.

“Odama çık dedim Yağz!”

Sesi yüksek çıkmıştı ve bu Yağz’ın öfkesini arttırıyor, beni ise tedirgin ediyordu.

“Sana, bu saçmalığa bir son ver demedim mi?”

Yaklaşan adım sesleriyle kollarımı Poyraz’ın beline iyice dolayıp ufaldıkça ufaldım.

“Odama çık dedim Yağz!”

“Sen iyice zıvanadan çıktın.” Biraz daha yaklaştı. “Gönderiyorsun onu, hemen!”

Kulaklarımdan kalbime kadar yayılan kelimelerle Poyraz’ı ittiğim gibi ardıma bakmadan koşmaya başladım. Arkamdan, “Liza!” diye inleyen sesiyle bambaşka bir acının göğsüme saplandığını hissetsem de durmadım. Bir gün onların benim yüzümden karşı karşıya gelmesinden ölesiye korkuyordum ama Yağz’m bana karşı neden

bu kadar katı olduğunu anlayamıyordum. Kalbimdeki yük öyle ağırdı, gururum öyle incinmişti ki arkamdan gelen sesleri anlamlı bir bütün oluşturmıyordu beynimin içi. Kendimden öyle geçmiştım ki asansöre nasıl bindim, odaya nasıl girdim, kendimi yatağa attığım gibi nasıl hıçkırıklara boğulduğumun farkında değildim. Öyle ki, “Liza,” diyerek kapıyı yumruklayan Poyraz’ın her seslenişinde hıçkırıklarıım artıyordu.

“Ne yaptın sen Yağız?!”

Yağız’ın karşılık verdiğini duyabiliyordum ama ne söylediğini anlayamıyordum.

“Başka kim olacaktı? Sen beni ne zaman böyle bir vaziyette gördün? Hem de burada.”

Kırmaya ant içmişçesine vurmaya devam ediyordu kapıya. “Ona bu kadar yaklaşmışken ellerimden kayıp giderse-”

“Gitmeyecek,” diyen Yağız’ın ne söylediğini net bir şekilde duyabilmişim. “Ben onun gözlerindeki seni gördüm. Senden bahsettiğinde içinin nasıl titrediğine şahit oldum. Bu yaşıma kadar çok kadın tanıdım ama hiçbirinin gözlerinde böyle bir aidiyet görmedim. O senden gidemez.”

Amacı neydi bu adam? Hem atıyor hem de tutuyordu. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip kapıya kulağımı yasladım.

“Gitmeyecek,” dedi bir kez daha.

“Liza!” Bağırmıyor, inliyordu sanki, ben ise kapıyı açıp kollarına atılmamak için savaş veriyordum kendimle. “Gitmesine izin vermem. Bu kez olmaz.”

Burnumu çekerken kapıyı açtığım gibi yüzlerine bakmadan yatağın onlara en uzak ucuna oturdum. Sarı yatak çarşafıyla bacaklarımı örttüğümde bakışlarım beyaz zemindeydi.

“Mimoza’m.” Temkinli adımlarla bana yaklaşan Poyraz’a sırtımı dönüp kollarımı göğsümde birleştirdim. Kırgındım ona. Sebebi ni bilmiyordum, sadece küsesim geliyordu işte. Üzerime gelmeyerek karşımdaki duvara dayandığında Yağız pencerenin önündeki berbere kuruldu. Ağalığını, paşalığını, sultanlığını gözümüzün içine içine

sokmasa olmazdı. *Pis mafya. Rüzgâr'ımın abisi olmasaydın ben sana yapacağımı bilirdim.*

“Gitmiyorum,” derken iç çektim. “Kızsan da bağırsan da kovsan da gitmiyorum.” Poyraz’dan minik bir gülme sesi geldiği an öfkeyle Poyraz’a döndüm. “Gülmesene,” dediğimde minik bir tebessüm eşliğinde göz kırpınca yelkenleri suya indirmemek için bakışlarımı yeniden zemine indirdim.

“Gitme.” Yağız’ın kendi gibi soğuk sesi kulaklarımızı dondurduğunda bir iç daha çektim.

“Gitmiyorum.”

“Gitme Liza.” Ayak bileğini dizine yerleştirip koltuğa iyice yayıldı.

“Artık bana kimse istemediğim bir şey yaptıramayacak. Ben de gitmek istemiyorum, tamam mı?”

İşittiğim gülme sesiyle çarşafı üzerimden attığım gibi Poyraz’ın karşısına dikildiğimde, “Gitme küçük,” dedi. Küçüklüğümü özellikle vurgulamasıyla yönümü ondan tarafa çevirdim.

“Gitmiyorum işte.”

Yağız sabır diledi. “Gitme.”

“Gitmek istemiyorum ve gitmeyeceğim.”

Poyraz’dan bir gülme sesi daha yükseldi. “Komik olan nedir? Abinin beni kovması ve senin de buna gülmen mi?”

Elini yüzüme yaklaştırdığı an hızla geriye çektim kendimi. “Güzelim,” dedi ciddiyetle. “Sen Yağız’ı duymuyor musun?”

“Duymayan ben değilim sensin. Bilmem kaç defadır kovuyor beni ve sen de buna gülüyorsun.”

“Neyin var bebeğim senin?” Az önceki muzip bakışlarından eser yoktu şimdi, tedirgin görünüyordu.

“Kovdu beni,” dedim dudaklarım büzülürken.

Yağız oturduğu yerden kalktı, sıkıntıyla ellerini ceplerine yerleştirdi. “Seni kovduğumu da nereden çıkardın?”

“Git dedin bana,” dedim yüzüne bakmadan. “Bir de gönder onu

dedin.” Gözlerimi belerttim, o g rd  m  bilmiyorum ama Poyraz’ın bakışları  zerimdeydi. “Ve bana o dedin. Benim bir adım var, tamam mı?”

Poyraz alt dudağını dişlerinin arasına geçirip gülmemek için başını arkaya yatırdığında Yağız yanımıza yaklaştı. “Ben o cümleyi sana kurmadım,” dedi yılmış gibi.

“Kime dedin, Poyraz’a mı? Benden başka kime demiş olabilirsin acaba?”

“Ben yüzünü göremeyince...” derken sıkıntılı bir nefes verdi. Bu kadar açıklama yapıyor olmak onu geriyor olmalıydı. “Poyraz’ın sana olan öfkesine de şahit olunca seni kızdır-”

“Anladım,” dedim zar zor duyulan bir sesle.

Sözleriyle sevdiğim adama döndü bakışlarım. Ayrı, apayrı bir hüzünle baktım bu defa siyah incilerine. Ona bakarken ilk defa onu başka bir kadına dokunurken, bir başkasını öpüp koklarken hayal ettim. Hayal edemiyordum aslında. Ben, bir kâbusu yaşıyordum başucunda. Başka bir gözün onun simsiyah gözlerinde kaybolduğunu, benim yıllarca dokunmaya cesaret edemediğim dudaklarına bir başkasının dokunduğunu, bir kere bile uyuyamadığım göğsünde bir başkasının uyuduğunu... Hayır, ben k bus da görmüyordum, ben resmen kabir azabını yaşıyordum.

“Bebeğim,” diyen o nahif sesinin bir başkasına aynı şekilde seslenmiş olabilme ihtimaliyle kıvrandım. “Yalvarırım, yapma bunu kendine.”

Ne yapıyordum ben? Ne yapmam gerekiyordu? Hakkım var mıydı ona hesap sormaya? Hem neyin hesabını soracaktım, onu terk edip gittiğimde neler yaptığını mı yoksa d nmeyişimin nelere mal olduğunu mu?

Bitik bir hâlde yatağı girip çarşafı omuzlarıma kadar çekerken, “O zaman neden bana git dedin?” diye sordum tek sorun buymuş gibi, sormam gereken o kadar şey varken buna takılan bir aptal gibi. Yine aynı şeyi yapıyor ve halının altına s p r yordum.

“Ben sana git demedim Liza,” dedi Yağız tane tane, ondan bek-

lenmedik bir sabırla. “Gitme dedim ama sen beni duyamayacak kadar tripliydın.”

Çarşafın ucuyla göz altlarına bulaşan rimeli sildim. “Ben trip atmam,” derken bile trip attığımı görüyor olmalıydı. “Sadece küserim.”

“Küstün o zaman bana.”

Yağız Eroğlu sabırla bana kendini ifade etmeye çalışıyordu, bu inanılır gibi değildi. Poyraz’la gözlerimiz kesiştiğinde gözyaşlarımda boğulduğuna şahit oldum. Kravatı gevşemiş, saç diplerinden minik terler süzölmeye başlamıştı siyah kaşlarına.

“Cevap vermediğine göre küstün bana,” dedi Yağız, Poyraz’ın bile hayret edeceği bir sabırla. Benim neler hissettiğimi gerçek anlamda duymak, anlamak istiyordu.

Bakmadım inatla yüzüne, cevap da vermedim. Sarı çarşafı çenemin altına kadar çekip küskün bir çocuk gibi öylece durdum. O kadar sessiz ve tepkisiz durdum ki sıkılmaya başladım. Kimseden de çıt çıkmıyordu, öylece beni bekliyorlardı. Hakikaten de hayran olunası varlıklardı şu Eroğlular. Sabırları taşı çatlatan cinstendi.

Sıkıntıdan patlama noktasına geldiğim an bir Poyraz’da, bir Yağız’da dolandı belerttiğim gözlerim. Artık ağlamıyordum ama kırgınlığımı hissedebiliyordum. Bakışlarımı Poyraz’a sabitlediğimde kalçasını Yağız’ın yanındaki masaya dayayarak göz kırptı. Gergin hatlarımda hafif de olsa yumuşama olurken birdenbire Yağız’a dik dik bakmaya başladığımı fark ettim. Resmen bakışlarımla bir başkaldırıda bulunduğumu açıkça görebildiğine eminim. Kendimi yel değirmenlerine savaş açan Don Kişot gibi hissediyordum. Saymak, belki de sövmek istiyordum ona ama bunu asla yapamayacağımı bildiğimden hafif çatılmaya başlayan kara kaşlarıyla gözleri arasında gidip gelen bakışlarımı aniden önüme indirdim. Eş zamanlı olarak Poyraz’dan inanılmaz büyüklükte bir kahkaha yükselmişti. Çünkü başımı deve kuşu gibi çarşafa gömmeden hemen önce Yağız’a dilimi çıkarmıştım. Ah! Evet, yapmıştım bunu. Yirmi sekiz yaşında çoluklu çocuklu bir kadın olarak, mafya babasına dilimi çıkartmıştım ve bu hareketimle Mimobel

Dengesizlik Ödülü'ne aday olmalıydım. Kesinlikle bunu hak ediyordum.

Uzunca bir süre Poyraz'ın gülüşleri doldurdu odayı. O kadar güzel ve içten gülüyordu ki kaplandığım mutlulukla çarşafın ucunu kardırıp çaktırmadan onları izledim.

Poyraz'ı ceketinden yakalayıp kendine çeken Yağız şok içinde, "Dilini mi çıkardı lan o?" diye sorunca kıkırdamamak için çarşafı ağzıma kapadım. Poyraz söndürmediği gülüşleriyle başını onaylar anlamda salladığında, "Hem de bana," dedi kendini göstererek.

Poyraz'ın bana kayan bakışlarıyla çarşafı kafamdan attığım sırada Yağız, Poyraz'ın kulağına doğru eğildi. "Ona söyle, sakın başkasının yanında yapmaya kalkmasın."

"Neden sen söylemiyorsun?"

Yağız, çenesiyle beni gösterdiğinde utançla başımı yeniden eğdim. "Ben söylersem ağlatırım," dedi kibirli mafya. Sanırım *ağlatmasını istemiyorum* demenin Yağız Eroğlu versiyonuydu bu. "Peki bu ne demek oluyor?"

"Dilini çıkarması mı?"

Ben ne saçmalıyorum der gibi başını sallayıp kapıya yöneldiğinde Poyraz önüne atıldı. "Sana küsmüştü, dilini çıkararak da barıştı." Bu defa kulağına eğilen Poyraz oldu. "Şanslısın Yağız Eroğlu, eğer barışmasaydı çekeceğin vardı."

Yüzüne alaycı bir gülümseme kuruldu Yağız'ın. "Allah razı olsun."

Yeniden kıkırdamamak için zor tutuyordum kendimi. Hareketlenmesiyle koluna daha sert yapıştı Poyraz. "Yağız Eroğlu," derken sözleri abisinde, gözleri ise sevdiğindeydi. Gözlerini benden ayırmadan konuşmasına devam ettiğinde ben de gözlerimi ondan alamadığımı fark ettim. "Onu tanıdıkça ne demek istediğimi anlayacaksın."

Sanırım güzel bir şey söylemişti çünkü çok güzel bakıyordu ve bu bakışlar asla kötü bir imada bulunamazdı, öyle değil mi?

Yağız yüzünü kapıdan tarafa çevirince, Poyraz onun kolunu serbest bıraktı. Onu kapıya ulaşmadan durduran ise benim sesim oldu.

“İris,” diye seslendim arkasından.

“Bir insanın sesi nasıl böyle büyüleyici çıkabilir,” dedi Poyraz hayran hayran. Sanırım kendi sesini duyamıyordu, yazık.

Yağız’ın bana doğru yaklaşmasıyla ben de ona döndüm. “Anlamadım.”

Gerçekten anlamamıştı. Az önceki çocuksu tavırlarıma tezat şuh bir edayla mini bardan iki kutu içecek alıp birini Poyraz’a, birini de Yağız’a uzattım. Ancak Poyraz avcuna hapsettiği parmaklarımı vermek istemeyince eline tutuşturduğum içeceği kaptığım gibi açıp kendi dudaklarıma götürdüm. İkisinin arkasındaki camı açıp derin bir nefes aldığımda elimi tuttu Poyraz.

“İris’in görevi, yerle gök arasındaki iletişimi sağlamak ve uzakları yakınlaştırmaktır.” Yağız’ın kafası iyice karışmışa benziyordu ama Poyraz en başından beri anlamıştı çünkü ben mimoza gibi irisi de ondan öğrenmiştim. “İris kokuyorsun.”

Yağız bir çiçekten bahsettiğimi yeni anlamıştı. “Yani?” dedi bize doğru bir adım atarak.

“Kokular insanın içini yansıtır, sen de irisi barutla harmanlamışsın. Beni kucakladığında solumuştum kokunu, belki bana Rüzgâr’ın kokusunu getirirsin diye.”

Bana baktı Rüzgâr. Sadece bakmadı, içimden bir parçayı da söküp aldı. Kısılan gözleri anılarımızı sıçratıyordu harelerime.

“Ne demek istiyorsun, açık konuş!”

İnsanların karakterini gözleri kapalı bir şekilde analiz eden Yağız Eroğlu, tüm duyuları sonuna kadar açık olduğu hâlde çözemiyordu beni, bu da onun sinirlenmesine sebep oluyordu.

Elimdeki içeceği Poyraz’a uzatıp Yağız’a doğru yaklaştım. “İçini görebiliyorum,” dedim sessizce. “Üzerine sinen keskin barut kokusu irisi gölgeleyememiş.” Aramızdaki mesafeyi aşıp cesaretimi toplamak istercesine yutkundum. “İrisin görevi yerle gök arasında bir köprü oluşturmaktır.”

Kaşları haddinden fazla çatılan Yağız, sabrının son demlerini yaşıyordu. “Sabrımı zorluyorsun Liza. Ne söyleyeceksen söyle.”

“Bir seçim yapmak zorunda değilsin. İki dünya arasında köprü görevi görebilirsin.”

Şakaklarını yeniden ovuşturdu, artık gerçek anlamda kızmaya başlıyordu. “Sen bana akıl mı veriyorsun?”

Sesi yüksek çıkmıştı, bu da Poyraz’ın kayıtsız kalamayacağı bir durumdu.

“Yağız!” Âdeta kükreyerek aramıza girdiğinde ikimiz birden atıldık: “Sen karışma Poyraz!”

Bu durum sinirlerini bozsa da tuhaf bir şekilde hoşuna gitmiş benziyordu. Sessiz kaldı ama önümde değil, arkamda da değil, tam yanımda durup *yanındayım* der gibi elini elime kenetledi.

“Esağfurullah,” dedim bakışlarımı gecenin karanlığını resmeden cama sabitleyerek. “Ben akıl vermeyi bilmem çünkü çoğu zaman benim aklım kendime yetmez.” Birer damla yaş yanaklarımdan süzölmeye başladı. Poyraz’ın elime kenetlenen eli sıkılaşıırken konuşmasma fırsat vermeden, “Be- Ben sadece-” diye güçsüz çıkan sesimle mırıldandım.

Yapamadım, lanet olsun ki yapamadım. Akıtamadım yine içime akıttığı zehri, soramadım hesabını. Yuttum tüm kelimelerimi ve koşar adımlarla banyoya girip ardımdan kapıyı kapattım. Poyraz arkamdan gelip kapıyı aynı şekilde kapattığında yüzümü örten saçlarımla klozetin üzerine oturmuş, sessiz sessiz ağlıyordum. *Ben neden böyle çocuk gibi tavırlar sergiliyorum* diye düşünüp kendime kızmadan da edemiyordum.

“Bu kadar çok ağlaman beni kahrediyor.” Ağlamam şiddetlendi. “Her zerreni okuyup ezberleyen ben, şu anda neden bu kadar acı çektiğini anlayamıyorum ve bu beni perişan ediyor.”

Önümde durup dizlerinin üzerine çöktüğünde bu defa da onu üzdüğüm için ağlıyordum. Yüzüme düşen saçlarımı zarıfçe sevmeye başlayınca omuzlarım sarsılmaya başladı.

“Ağlama,” derken kendisi kan ağlıyordu. “Mimoza ağladıkça Rüzgâr boğuluyor.”

Hak etmiyordum, ben onu hak etmiyordum. Yüzüne bakamıyordum, onun gözlerindeki acıyı görmeye dayanamıyordum ve kalbime ağır gelenleri kaldıramıyordum artık.

“Bebeğim,” diyerek çeneme tutunan parmakları ona bakmam için yalvarıyordu.

Elimi ürkekçe kaldırıp sakallarına dokundum. “Rüzgâr’ım,” diye fısıldadığımda kalbinde büyük bir sızı oluştu, bunu hissedebiliyordum. Çünkü tam da onun küçük Mimoza’sı gibiydim şimdi. “Benimle evlenmek istediğine emin misin?”

Bir hakaret işitmiş gibi öfkelenildi. “Bunu bana nasıl sorarsın Liza? Ben seni gördüğüm ilk gün aklıma, kalbime, ruhuma kazıdım.” Yanağına yerleştirdiğim elimin üzerine elini koydu. “Yıllardır bu anın hayaliyle yaşadım ben. Seni o hayalini kurduğun gelinlikle-”

Susmasını ister gibi doğrulup onun da kalmasını sağladım. Bunu hemen şimdi yapmalıydım yoksa her geçen saniye kendime olan nefretim büyüyordu. “O hâlde bilmen gereken bir şey var, Mert’le evlendim,” dedim tek nefeste.

Bıçak gibi kesip atan kelimelerimle yüzü renkten renge girdiğinde içimdeki korku anlatılacak gibi değildi. Ellerine tutunan ellerim titremeye başlarken, “Öyle düşündüğün gibi bir evlilik değil,” diye düzeltmeye çalıştım.

“Ne saçmalıyorsun Liza sen?” Ellerimi savurup attığında kahrımdan ölecekmiş gibi hissediyordum. “Karşıma geçmiş, gözlerimin içine baka baka *hayallerini bir başkasıyla yaşadım* diyorsun. Annenin sarf ettiği ve benim bir an olsun gaflete düşmediğim o sözlerin gerçek olduğunu mu söylüyorsun?”

“Almanya’da kalabilmek için bunu yapmak zorundaydım. Tamamen formalite icabı, kâğıt üzeri bir evlilikti ve ben süresiz oturmağımı aldığım da bu formalite de bir son buldu,” diye hızlı hızlı anlattım.

Duyduklarını hazmetmek ister gibi gözlerini sımsıkı kapattı. Ama olmuyordu, hazmedemiyordu. İşittiği sözleri beyninin içinden söküp atmak ister gibi şakaklarını ovuşturuyor, arada küçük

olmayan darbeler indiriyordu ve bu h alleriyle beni hem korkutuyor hem de kahrediyordu.

“Neden?” diye sitem etti s kt ğı di leriyle. “Neden o kahrolası ülkede kalmanın yollarını aramak yerine bana gelmedin Liza, neden?”

Suyu açıp yüzüne soğuk suları çarpmaya başladı. O da benim gibi milyonlarca soru sormak ama hiçbir cevap duymak istemiyor gibiydi. Çünkü duyacaklarını hazmedemeyeceğini biliyordu. O da de mek istemiyordu, o da süpürüyordu halının altına.

Ellerini lavaboya bastır  nda arkasından sarılıp, ellerimi g  slerinin üzerine yerle tirdim. “Senin o yaşta omuzlarına böyle bir sorumluluk yükleme istemedim.”

S rtına dudaklarımı bastır  mda omuzları daha da d   t . Kalbiyle beyni arasındaki o kanlı savaşın ortasında kalmıştı ve bu savaşta kalbinin galip gelmesini en az benim kadar istiyordu. Biliyordu çünkü, bu dakikadan itibaren ayrı ayrı hayatlar yoktu bize. Ya ayamazdık. Yapamazdık.  kimiz de kahrımızdan  l rd k.

“Ben o sorumluluğu senin bana geldi in gün sırtlandım Liza. Benim böyle bir sorumluktan ka aca ımı nasıl d   n rs n?”

Kendimi lavaboyla bedeni arasına sıkıştırmaya  alı t  m sırada hafifçe geriye gitti. A mamakta direkti i gözleriyle beraber tüm bedenini sıkarken, “Bir koku,” diye mırıldanmaya başladı. “Sadece bir koku.” Kollarındaki, boynundaki, yüzündeki damarların gerildi ini görür görmez korkuyla boynuna atılıp sıkıca sarıldım. “Alelade bir koku nasıl başımı bu denli d nd rebiliyor?” Beni incitmemek için kendine kızıyordu. “Ama değil i te,” dediğinde saçlarımdan öyle bir soluk aldı ki... “Lanet olsun, bu alelade bir koku değil.” Korkuyordum, kendine zarar vermesinden korkuyordum. Panikle dudaklarımı boynuna bastırıp minik minik öpücükler bırakmaya başladım. Onu bir şekilde sakinle tirmek zorundaydım. Yeniden kendine zarar vermeye kalkarsa bu defa kaldıramazdım. “Senin kokun deva...” dedi pes etmiş gibi çenesini ba ımın üzerine bırakırken. “Senin kokun bende kapanmaz bir yara.”

Yüzündeki se iren damarların üzerinde gezdirdim dudakları-

mı. Sonra, göz kapaklarına doğru süzıldüm. “Bırak şifa olsun sana Mimoza.” Direnirken bile teslim oluyordu. Çünkü aşk, şuursuz bir teslimiyetti. Dudaklarımı yanaklarındaki yaraların üzerinde gezdirdim. Sadece gezdirmiyor, ona şifa oluyordum aslında. “Sen kaçmazsın,” dediğimde ağzının içinde bir şeyler geveliyordu. “Ama ben mantıklı düşünemeyecek kadar korkak ve kimsesizdim.” Gururum yine kayıplardaydı. “Senin karşına başına kalmış bir zavallı olarak çıkmak istemedim.” Yüzümü boynuna bırakıp için için hem bize hem de bize reva görülen kaderimize ağladım. “Senin beni bırakmayacağını biliyordum ama ben-” Beni, bu kadar aciz ve savunmasız bırakanlara isyan edercesine ağladım. “Bunu sorgulamadığını biliyorum ama yine de Mert’le-”

“Sus!” diye bağırdı. “Hiçbir açıklama beklemiyorum.”

O beklemiyordu ama ben söylemek istiyordum, bunu duymak ona iyi gelecekti. “Mert’le aramda hiçbir şey olmadı, olamaz da. O benim kardeş-”

“Sus dedim Liza! Duymak istemiyorum. Duyacağım hiçbir şey sana olan hislerimi değiştirmeyecek.”

Kaçar gibi odaya gittiğinde peşinden gittim. Dolaptan aldığı suyu tepesine dikip cebinden telefonunu çıkardı. Kafasını ekrana gömdüğünde biriyle mesajlaştığını tahmin etsem de bu saatte kiminle yazıştığını sormaya cesaret edemiyordum. Bana inandığına emindim ama kaygılarımı gideremiyordum.

Dakikalar sonra telefonu cebine attığı sırada tıklatılan kapıyla bakışlarımız o yöne döndü. Yüzüme bakmadan kapıyı açtığında tanıdık bir çift göz Poyraz’ı es geçip benim gözlerime daldı.

“Selam yenge,” diyerek sırttan Doğan’a gülümsemeden edemedim. Mavi gözleri ışıldarken resmen ağzı kulaklarına varıyordu. “Hayırlı olsun.”

Anlaşılan buralarda sadece kötü değil, iyi haber de tez duyuluyordu ve Doğan’ın elinde, bir elbise duruyordu. Poyraz, onun elinden elbiseyi aldığı gibi suratına kapıyı çarpınca afalladım. Doğan’ın gidişiyle elinde tuttuğu elbiseyi kapının yanındaki askıya asıp tam

karşımda durdu. Saatler önce üzerimden çıkan kanlı elbisemdi bu. Yıkamp ütülenmiş, özenle de asılmıştı.

“Bu kadar acele etmene gerek yoktu, yeterince kıyafet almıştım yanıma. Sabahı bekleseydin bari.” Kelimelerimi seçerek konuşuyordum çünkü yüzü hâlâ fazlasıyla gergin görünüyordu.

“Ben yeterince bekledim,” diyen sesi oldukça netti. Sırtını dönüp kapıya doğru ilerleyen adımları ise yere sağlam basıyordu. Yine gidiyordu, beni kahrediyordu.

“Özür dilerim.”

Kapıdan çıkmadan söyleyebilmişim ama sesim bitmişti. Bitmişim. Yorulmuştum. Beni asıl yoransa bu belirsizlikti.

“Özür dileme, telafi et.”

“Nasıl?” diyen sesim umutsuzdu. “Daha ne yapmamı istiyorsun? Nasıl kahrolduğumu, on gündür neler çektiğimi görmüyor musun?”

“Hazırlan.”

“Ne için?” Cevap vermedi, kapıdan çıktığı gibi asansöre yöneldi. “Ne için?” diye bağırdım ardından. Gecenin sessizliğinde yankılanan sesimle karşı odanın kapısı açıldı ve ellili yaşlarında bir kadın söylenip durdu. Umursamadan, “Söylesene Poyraz, ne için hazırlanmamı istiyorsun?” dedim tükenmişlikle.

Asansöre binmeden önce durup sağ elini sol göğsünün üzerine yerleştirdi. Aramızdaki mesafeye rağmen gözlerindeki aşk gözlerime ilmek ilmek işlenirken, “Göğsümde uyumak için,” dedi ve son defa gitti.

Ninova

21. Bölüm

Bir Yudum Aşk, Bir Tutam Sabır

Bazen, sadece uyumak istersin.

“Sen,” diye atan bir kalbin tam üzerinde.³³

Gecenin bir yarısı, üzerimde mimoza sarısı mini bir elbiseyle, içimde milyonlarca keleklerle, kalbimde deli bir Rüzgâr’la evleniyordum.

“Protez tırnaklarım kırılsın, kırmızı stiletolarımın topuğu rögar kapağına saplansın, seksi popomdaki kaslar erisin, silikonlarım patlasın ki siz kafayı sıyırmışsınız!” Leyla’nın güzel iltifatlarıyla gülmüsedim. Silikonları falan da yoktu, yüzde yüz organik bir kurabiyeydi o. “Kızım böyle evlilik mi olur? Hem de bu yaşta!”

Sesli güldüm. “Yirmi sekiz yaşımdayım Leyla.” Sürdüğü ruju dudaklarıma yedirmeye başladım. “Biraz daha bekleseydim başına kalabilirdim.”

“Sen bana evde kalmış kız kurusu mu diyorsun?”

33. Yazara aittir.

“Sen evde kalmayacak kadar seksi, güzel, alımlı ve tatlı bir kurbabiesin.”

Şımarıkça basenini basenime vurdu. “Tam da böyle bir devran-ı afetim.”

“Afet-i devran olmasın o?”

“Aman be, her neyse...”

Leyla elbise dolabına yöneldiğinde ben de aynaya doğru ağır adımlarla ilerliyordum. Üzerimde hayalini kurduğum gelinlik yoktu ama en az onun kadar güzel bir elbise vardı. Leyla’nın sihirli dokunuşlarıyla abartıdan uzak, hatlarımı ortaya çıkaran kusursuz bir makyajla tamamlanmıştı hazırlığım.

Derin bir iç çekip aynadaki büyüleyici görüntümü izlerken Leyla elinde tuttuğu mimoza salkımlarıyla çerçeveme dâhil oldu. Üzerinde tozpembe, süper mini, şifon bir elbise vardı. Açıkta bıraktığı sarı saçlarını yanlarda iki ayrı örgüyle birleştirmiş, elbisesinin tonlarında da tatlı bir makyaj yapmıştı, güzel ela gözleri ise az önceki sözlerinin aksine dolu doluydu. Saçlarıma gerçek mimozalardan oluşan salkımları kondurduktan sonra beni kendine çevirdi.

“Çiçeğim,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Çok güzel görünüyorsun, gerçek bir Mimoza Tanesi gibi.”

Bu kız beni hayata bağlıyordu. Onun yanında tüm acılarımı unutuveriyordum. Oysa çok mutluydum, sadece tüm bu yaşananlara inanamıyordum o kadar.

Boynuna atıldım. “Sen de enfes görünüyorsun Leyloş.” Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. “İyi ki varsın.”

Bu sarılışın sonunun nereye varacağını anlayınca beni hızla kollarından uzaklaştırdı.

“Sakın ağlayayım deme!” Parmağını burnuma doğrulttu. “Bugün olmaz, uğursuzluk getirir, hiç duymadın mı?”

Elbisemin göğüs kısımlarını düzeltirken yanaklarıma değen buklelerimi parmağına sararak düzeltti. Böyle batıl inançları olduğunu bilmiyordum. Elimi teslim olmuş gibi havaya kaldırdım.

“Ağlamak yok.”

Dolan gözlerinin yerini tatlı ışıltılar aldığında çalan kapıya doğru baktık. Kapı kapalıydı ve açmadan gelmeyeceğini biliyordum ama bu heyecandan ölmeme engel değildi. On yıllık bir yalnızlığın ardından onun karısı olmak tarif edilemez bir duyguyken, saatler öncesinde bir ölüden farksız olduğum gerçeğiyle yüzleşince daha büyük gülümsedim. Buraya gelirken her türlü sona hazırlıklıydım ama bu...

Nedenini, nasıldığını sorgulamak bile istemiyordum. Ben onu her türlü deliliğiyle, her şeyiyle kabul etmiştim ve ben her şeyimle onun-
dum, bir tek ona aittim.

Görebilecekmiş gibi baygın baygın kapıya bakmaya devam ederken kapının yeniden tıklatılmasıyla Leyla koluma girerek titreyen bacaklarımın dengede durmasına yardımcı oldu. Titriyordum ama bu defa yaprak gibi değil, Rüzgâr'ın o ılık nefesiyle usulca üfleyip kalbinin üzerine kondurduğu küçük bir Mimoza Tanesi gibi.

Leyla, "Hazırsan açıyorum," dedi kapıya doğru ilerlerken.

Onaylar anlamında başımı salladığımda kapı aralandı ve o göründü...

Benim sadece kalbime değil, tüm benliğime yön veren kuzey Rüzgâr'ı.

Elinde sarı tüllerle bir buket hâline getirilmiş mimozalar, minik sarı bir kutu, yakışıklı çehresine sığmayan heyecanı, sarı ışıltılar saçan simsiyah gözleri... Tıpkı hayalimdeki gibi spor, ekru bir takım vardı üzerinde. Aynı tonlardaki gömleğini ve kravatını, ceketinin cebine kondurduğu minik bir mimoza ile taçlandırmıştı. Bronz teni, özenle taranmış simsiyah saçları, saçlarıyla aynı renk göz, kaş ve sakalıyla, en yakışıklı hâliyle gülümsüyordu Mimoza'sına.

Ben bugün bir kez daha anladım on yıl değil, yüz yıl da geçse ben bu adamdan başkasının olamazdım. Ben ona deliler gibi âşıktım ve şimdi bu aşkın gözlerinde sadece aşkını değil, uğruma her şeyini feda etmeye dünden razı olan o bakışlarını da görebiliyordum. Bu öyle bir bakıştı ki yüreğine sığdıramadığı aşkın yansıması, çektiğimiz acıların mükafatı gibiydi.

Aynı anda birbirimize doğru birer adım attık. Hemen arkasında Yağız duruyordu, yine baştan aşağı siyahlar içindeydi ama onun da saçları daha bir özenli taranmış, boynuna takımıyla aynı renkte bir kravat takmıştı.

Son adımı atarak aramızdaki mesafeyi kapattığında kalbimin durduğunu sandım. Tüm sertliğini, asiliğini, ele avuca sığmaz deli yüreğini bir kenara bırakmış, sadece bana olan aşkıyla duruyordu karşımda, sadece karşımda da değil, kalbimin tam da merkezinde...

Ona karşı içimde tuttuğum ne varsa gözlerimden saçarak baktım ona. Sonsuz mutluluğa giden bu yoldaki tüm engelleri aşıp bu büyümlü anı ölümsüzleştirmek ister gibi tutundum bana uzatılan ele. Leyla kolumu tamamen bıraktığında artık beni ayakta tutan tek olgu avucumun altında duran göğüs kafesiydi.

“Göz kamaştırıyorsun,” diye fısıldadı alnıma bastırıldığı sıcacık dudaklarıyla.

O güzel sesi titriyordu, muhakkak kalbi de kanatlanıyor...

Dolan gözlerimden minik bir damla yaş firar ederken boğazım mutluluk ve bana adadığı aşkıyla düğümlemiş gibi sustum, bu defa korkuyla değil içimdeki huzurla sustum, bu defa kahrımdan değil kaplandığım mutlulukla ağladım. Cevap veremedim ama asıl göz kamaştırıcı olanın onun siyah incileri olduğunu haykırırcasına baktım ona.

“Hayallerimin ötesinde, hayal edemeyeceğim güzelliktesin.”

Düğüm düğüm oldu boğazım, kanatlandı sanki sol yanımla ve, “Sen de öyle,” diyebilirdi sonunda dudaklarım.

Beni kendinden hafif uzaklaştırıp elindeki mimozaları bırakmadan titreyen parmaklarıyla minik kutuyu açmaya çalışıyordu. Bu tatlı hâllerine daha fazla kayıtsız kalmayarak elindeki mimozaları aldığım anda gözlerimi ondan alamıyordum.

Sarı kutudan çıkardığı ve parmaklarının arasında zarıfçe tuttuğu büyüleyici güzellikteki mimoza tokasım saçlarıma sabitledi. Bu bana yıllar önce taktığı kolyenin ucundaki mimozayla tıpa tıp aynıydı.

Belimden kavrayıp beni yanına çekti ve saçlarıma minik bir öpücük kondurdu. “Şimdi, tam olarak hazırsın Mimoza Tanesi.”

“Ne için?”

“Ait olduğun topraklarda çiçek açmak için.” Bir eli kalbinde, diğeri belimdeydi. Gözleri ise gözlerimin tam içindeydi. “Bir kadının, istediğinde enkazı bile yuvaya dönüştürebileceğinin en güzel örneğisin Liza.”

Başarmıştım. Bir enkazı yuvaya dönüştürmüştüm. Yorulmuştum, yıpranmıştım, savrulmuştum, milyarlarca parçaya bölünmüştüm ama o parçalardan birine tutunarak hayatta kalmıştım. Bunu ben değil, biz başarmıştık. Dolan gözlerim Yağız’ı bulduğunda, baş selamına samimi bir gülümsemeyle karşılık verdim. O sırada merdivenleri soluk soluğa çıkan Doğan yanımıza ulaştı...

Elinde tuttuğu elbisemle aynı tonlarda olan tülü Poyraz’a uzatarak, “Bunu arabada unutmuşsunuz abi,” dedi. Elbiseme tezat oldukça uzun bir duvaktı bu.

“Unutmamışsın,” diye heyecanla atıldım.

Gözünün ucuyla Leyla’yı işaret ettiğinde Leyla hızlı adımlarla odaya geçip çok geçmeden içinde tel tokaların bulunduğu kutuyla geri döndü.

“Bu onun fikriydi.” Sıcak nefesini kulağıma yaklaştırdı. “İtiraf ediyorum güzelim, Leyla son dakika hatırlatmasaydı bunların hiçbirini düşünemezdim.”

Bu tatlı itirafıyla sıcaklığına daha çok yaklaştım. Elimi o enfes kokusuna daldırıp sonra da her yanıma sürmek isterken Leyla duvağımı saçlarıma sabitledi. Poyraz’a dönüp şekilli kaşlarını çattığında tüm şaşkın bakışlar onun üzerindeydi.

“Onu üzmeye kalkarsan ölüm meleğın olurum!”

Poyraz ve Doğan gülümserken Yağız’ın bile neredeyse gülümsemek üzere olduğunu fark ettim. Bu çok tatlı bir hareketti, kendince beni emanet ediyordu.

“Asla,” dedi Poyraz kenetlediği ellerimize, sonra gözlerimin içine baktı. “Ben onu doya doya yaşamak ve yaşatmak için ant içtim.”

Ve günlerce, aylarca, yıllarca öleceği günü iple çeken, ölmek için bildiği tüm duaları okuyan o küçük kız, şimdi ölmek için tüm benliğiyle yalvarır. Ailesi ondan çocukluğunu, umutlarını, hayallerini, masumiyetini, geçmişini, geleceğini, her şeyini alıp onu bir hiç yaparken birisi gelir, ona tüm benliğini verir, onu her şeyi yapar ve onun her şeyin olur. Öz ailesi onu öldürürken, deli bir Rüzgâr gelir ve onu yaşatmak için ant içer.

Gözlerim Leyla'yla Poyraz arasında gidip gelirken, "Sizi seviyorum," dedim maruz kaldığım duygu patlamasıyla.

İkisi de aynı anda, "Biz de seni," dediğinde asansördeydik.

Asansöre son olarak giriş yapan Yağz'ın heybetli sırtına, "Selamın aleyküm birader," dememek için kendimi zor tutarken tavana yakın duran boyuna da, "Hay maşallah, suphanallah," diyerek Leyla'nın kem gözlerinden korumaya çalıştım. Kilolu değildi ama Leyla'nın da tabiriyle tam bir kas yığınıydı. Kollarındaki kaslar ceketinden fişkırmak üzereydi. Omuzları bir değil, iki değil, resmen üç adamın birleşimi gibiydi. Ben Leyla'yla beraber Yağz'ı süzerken Poyraz'ın bakışlarını üzerimde hissettiğim an aptal bir gülüş belirdi dudaklarımda. Aynı ifadeyle elini bıraktığımda asansörden henüz yeni inmiştik. Birkaç hızlı adım atıp Yağz'ı sırtından yavaşça dürttüm. Durdu ve arkasını döndü.

Tek kaşını kaldırıp, "Seni dinliyorum Liza," dediğinde nefesim kesilmişti.

Neden bu kadar çekiniyordum bu adamdan?

Derin bir nefes alıp yutkundum ve, "Seni de," diye yarım ağız bir cümle kurdum.

"Anlamadım?!"

Anlamsız bakışları yüzümde gezinirken, "Seni de seviyorum," dedim âdeta pişmiş kelle gibi sırtarak.

Diğer kaşı da kalktığında Poyraz'ın güçlü kolları belimdeydi.

Düz bir şekilde, "İyi," dedi ve sırtını dönüp gitti.

Arkasından heybetli sırtını izlemekle yetinirken Leyla bağırdı. "Boşuna ayı demiyorum, ayıya..."

Sesi lobide yankılanırken Yağız aniden durdu ve soluğu Leyla'nın karşısında aldı.

“Bana bir daha başkalarının yanında böyle hitap edersen-”

Leyla sözünü kesti. “Ne yaparsın?”

Yağız ona biraz daha yaklaştı. “Yağız Eroğlu'yla tanışmak istemezsin.” Bence de istememeliydi. Ama o da en az benim kadar iflah olmaz bir baş belasıydı.

“Hah,” dedi Leyla alaylı bir tavırla. Başını dikleştirip onun gibi üstten bakmaya çalıştı. “Senin adın da, soyadın da...” Belindeki silahı işaret etti. “O belindeki de bana sökmez kulüp ayısı.”

Gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk fakat Yağız için aynı şeyi söyleyemiyordum. Beklenmedik bir anda ceketini şişkin kollarından sıyrdı Yağız. Bunu belindeki silahı göstermek için yaptığını düşünürken o bambaşka bir hamle yaparak ceketini Leyla'nın beline bağladı. Leyla hayretle ona bakarken resepsiyondaki kızların bakışları onlarla bizim aramızda gidip geliyordu. Henüz bu şoku atlatamayan Leyla, narin bedenini onun omzunda buluverdi. Şimdiden adamın ayarlarıyla oynamaya başlamıştık, kesinlikle ne yaptığını kendisi bile bilmiyordu. Leyla'yı her gördükçe un çuvalı gibi omzuna atıp götürüyordu. *Değişik mafya.*

Onların gözden kaybolmasıyla kendimi daha fazla tutamayarak gülmeye başladım. Enteresan bir iletişim tarzları vardı. Ceketini onun elbisesinin kısılgından ötürü kalçasını kamufle etmek için bağlamış olmalıydı. Bu detayı düşünmesi hayret edici bir davranıştı, aynı zamanda hayranlık uyandırıcı.

Elimde hissettiğim sıcaklıkla Poyraz'a döndüğümde resepsiyondaki kızların bakışları üzerimizdeydi. Aynı gün içerisinde kendimi patronlarına defalarca kovdurup sonra da nikâh masasına oturtma hâliyle şaşıp kalmışlardı. Nasıl bir varlık olduğumu düşünüyor olmalılardı.

“Gülüştünü bir başka sevdiğimi söylemiş miydin?”

“Söylemiştin,” dedim onun gibi gülüşünü severken. “Peki ben sana, bu gülüşlerin esas kaynağının sen olduğunu söylemiş miydin?”

Dudaklarının kıvrımında duran parmak uçlarını öptü. “Gülüşünde cenneti gördüğüm...” Hiç mi aynaya bakmıyordu? “Kokusunda huzuru bulduğumsun.” Nefesi saçlarımdaydı, ruhum kim bilir nerelerde.

Beni girişteki sarı halının olduğu tarafa yönlendirdiğinde bugün ortamın daha bir aydınlık olduğunu henüz yeni fark etmiştim. Çünkü gözlerimi ondan alamıyordum. Öyle ki arabaya ne zaman bindiğimizi, nikâh salonuna ne zaman geldiğimizi, hiçbirini hatırlamıyordum. Ama nikâh memurunun dudaklarından dökülen o büyümlü cümleleri hatırlıyordum.

İsimlerimiz okunup onu eşim olarak kabul edip etmediğini sorduğunda avazım çıktığı kadar, “EVET!” diye bağırdığımı, elimi bir an olsun bırakmadan aynı soruya, “Evet,” dediğini ve sonra gözlerimin tam içine bakarak, “Sonsuza dek Mimoza’m,” diye eklediğini asla unutamiyorum.

İçimden defalarca *evet* diye haykırdığımı da, Leyla ve Yağz’ın bize şahitlik ettiğini de, aşkımızla mühürlediğimiz defteri avucumun içinde tuttuğumu da, öncesinde Allah huzurunda evlendiğimizi de, beni ondan alan Yağz Eroğlu’nun, beni ona kendi elleriyle teslim ettiğini de...

Sonra onu, bana eşsiz bir varlıkmişim gibi bakan Rüzgâr’ı...

Zarif parmakları sarı duvağıma tutundu. Bakmaya doyamıyor, dokunmaya kıyamıyor gibiydi. Tülü yüzümden sıyırdığında *gerçek* diye haykırdı zihnim, *gerçek*. Gözlerinin içine aşkla bakan, sana bakmaya bile kıyamayan o gözler, alnına sahiplenirci dudaklarını dokunduruşu, bir kez daha, “Sonsuza dek kalbimdeki yaraya tek ilaç, başıma ise emsalsiz bir taç olacaksın,” diyerek alnıma yaslı duran dudaklar, *hepsi gerçektir*.

Titreyen ellerimdeki çiçeği ve nikâh defterini Leyla’ya uzattım. Leyla benden aldığı çiçeği ve defteri Yağz’ın eline tutuşturarak alkışlamaya başlayınca, Yağz’ın yüzündeki ifade burada ne işi olduğunu sorgular gibiydi ama bu detay bile o kadar büyüleyiciydi ki bir an boynuna atılıp kollarında ağlamayı bile düşünmüştüm.

Yağz sıkıntıyla verdiği nefesinin sonunda elindekileri Doğan’a

teslim ederek onun elinde tuttuğu büyükçe siyah bir kutuyla beraber bize doğru yaklaştı. Tek avcunun içinde rahatlıkla tutabildiği kutuyu bana uzatırken boşta duran eli Poyraz'ın omzunu sıkıyordu, bu onun tebrik ediş şekli olmalıydı.

Meraklı bakışlarımı kutuya sabitleyip, “Bu benim için mi?” diye heyecanla sorduğumda kutuyu çoktan açmıştım.

“Evet.”

Kutuyu açar açmaz gözüme ilk çarpan sarının binbir tonunu resmeden tokalarım oldu. Bunlar benim Poyraz'ın okulda saçlarımdan söküp aldığı tokalarımı, o kadar çoklardı ki kutunun neredeyse yarısını doldurmuşlardı.

“Hepsini saklamışsın,” dedim heyecanla. “Hem de hepsini.”

“Henüz görmediğin niceleri gibi.”

Eli belimdeydi, ısrarla bakmadım. Bakarsam ağlardım, ağlasam üzerdim.

Nikâh memurunun gidişini fırsat bilerek nikâh masasına yeniden yöneldim. Kutuyu masaya bıraktım ve hepsini tek tek incelemeye başladım. Benim bile bilmediğim onlarca pozdan oluşan fotoğraflarım vardı; bazılarında gülüyor, bazısında kızıyor ama hep aşkla bakıyordum. Bazılarında ise sadece saçlarım görünüyordu. Bambaşka bir bağ vardı aralarında, benim bile çözemediğim derinlikte bir bağdı bu. Kışkırdığımı hissediyordum artık. Saçlarımı benden daha çok seviyor olabilir miydi? Bu saçma düşünceyle tebessüm ederek kutuyu karıştırmaya devam ettiğimde aklımdan geçenleri okumuş gibi burnumun ucunu sıktı.

“Aramıza girmeye kalkma, üzülen sen olursun.”

“Benden çok sevdiğini mi söylüyorsun?”

“Saçlarını kışkırdığını itiraf ediyorsun yani?”

“Soruma soruyla cevap verme.”

“Sen de saçlarımla arama girme.”

“Ne zamandan beri senin oldu saçlarım?”

“Sarı kurdelelerle gördüğüm o gün.”

Derin bir düşünce denizine boğulurcasına daldım. Gözlerini kısmış, öylece bana bakıyordu. Hafızamı defalarca yokladığım hâlde bulamıyordum. Ben ilk ve ortaokul zamanlarımda sık sık sarı kurdele şeklinde tokalar takardım ama onu daha önce görmediğime neredeyse emindim. Görsem unutmazdım, unutamazdım bu gözleri, bu bakışları.

“Söylemeyecek misin?”

Başını ağır ağır iki yana salladı. İnatlaşmadım çünkü kutunun içindekileri deli gibi merak ediyordum. Elimi kutuya yeniden daldırdığımda özenle katlanmış hâlde duran masalımızın yazılı olduğu o kâğıt, aşkımızı kendi elleriyle kazıdığı o masalın dizeleri... işte orada duruyordu. Evde saklayamayacağımı bildiğimden bana verdiği gün ona sezdirmeden eşofmanının cebine iliştiirmiştim. Muhtemelen fark etmiş ve anlaşılan o ki asıl o bana sezdirmemişti. Gözlerim dolarken benim ona aldığım kalemde, kitaptan oluşan minik hediyelerimi buldu bulanık bakışlarım. Ve notlarımız... Bizim ders esnasında yazışmalarımızdan oluşan küçük kâğıt parçalarımız... Her şeyi ama her şeyi saklamıştı. Buna bir kâğıt parçasının içinde saklı duran saç tellerim de dâhildi.

Kutuyu kapatacağım esnada gözlerime minik, kırmızı bir uçak takıldı. Uçağı avucumun içine yerleştirdim. O kadar küçüktü ki daha önce hiç bu kadar küçüğünü görmemiştim, elimin sadece dörtte birini kaplıyordu.

“Ben en iyisi pilot olup seni özel yapım sarı uçağımızla Latin Amerika ülkelerine uçurayım Mimoza Tanesi.”

Güzel sesi kulaklarımı, dudakları ise yanağımı doldurdu. Aranmıştı yine mazinin tozlu sayfaları. Bunu bana onuncu sınıfta söylemişti. Latin müziklerini çok seviyordum ve sırf bu yüzden Latin ülkelerine gitmek istiyordum. O da kendince böyle bir çözüm bulmuştu. Her şeyi havalıydı. *Havalı Rüzgâr*.

“Sakın!” diye çıktım yıllar önce olduğu gibi. “Pilot falan olmak yok! Sen benim yüreğime mi indireceksin? Ya uçak düşerse diye düşünmekten öldürecek misin beni?”

“Tamam o zaman, ben de mankenlik ajansı falan kurarım.”

Bir dakika, puştça sırtışı aynıydı ama son kurduğu cümle ma-ziye ait değildi. Cırlamamı bekliyordu ama kızmadım, aksine soğuk-kanlılıkla meydan okudum.

“Aslında güzel olur, baş mankenimiz de hazır.”

Soluğu mu kesildi? Kanı da çekildi sanki. Koyu renk tenimiz de biraz morlaşmış gibiydi.

Yüzümü kutuya dönüp kıkır kıkır gülmeye başladığımda, “Gül sen, gül,” dedi sinsice bacağımın altından yürüttüğü parmaklarıyla. Telaşla etrafıma bakınırken, “Poyraz!” diye uyardım, neyse ki Ya-ğızlar bize epey uzaktı, görmelerine imkân yoktu. “Ne demişler, son gülen iyi güler.”

Sesindeki şehvetle kalçamın altına yerleşen eline yapıştım. Bu çok tahrik ediciydi. Ona karşı koymak çok zordu ama ne yeriye ne de zamanı. Elini sıkıca tutup diğer elimdeki minik uçağa bakmaya devam ederken, “Onun hediyesi,” diyerek kapının girişinde Doğan’la konuşan Yağız’ı gösterdi. “İlk ve tek oyuncağım.”

Az önceki sesin yerinde yeller esiyordu. Kalbim sızladı. O da ya-şayamamıştı çocukluğunu, o da eksikti benim gibi ama ben tamam-landığımı hissediyordum. Oydu benim annem, babam, kardeşim ve daha birçoğu. Ve evet, buna rağmen eksiktik çünkü Talya’mız yoktu yanımızda. Henüz bilmiyordu ama ona hayallerindeki kız çocuğunu vermiştim. Elimi yüzüne dokundurduğumda onu kızından mahrum edişimin sancısını yaşıyordum.

“Rüzgâr’ım,” dedim gözlerimden yaşlar akmaya başlarken.

“Ağlamak yok!” dedi net bir şekilde, sonra gözyaşlarımdan öptü. “Artık kanunları açıklama zamanı geldi.”

Kutuyu kenara iterek beni belimden yakaladığı gibi kaldırıp masaya bırakınca panikle Yağızlardan tarafa baktım, gitmişlerdi.

“Kanun?!”

Bacaklarıma yapışıp beni kendine doğru çekti. “Eroğlu Kanun-ları,” dedi sırtarak.

Aynı ifadeyle karşılık verdim. “Böyle bir kanun mu varmış?”

“Artık var.”

“Hımm,” diyerek ensesinden yakaladığım gibi kendime çektim. “Peki bu kanunlardan biraz bahsetmeye ne dersin?”

Yüzüne her zamanki muzip gülümsemesini oturttu. “Madde bir...” derken yanaklarıma yapışıp kalan son yaşları sildi. “Ağlamak yok!” Saçlarımı koklarken, “İki...” dedi ve ekledi. “Bu saçlar toplanmayacak.”

Gözlerime minik öpücükler bıraktığında, “Üç...” diyerek gözlerimi yummamı sağladı. “Bu gözler benden başkasına böyle güzel bakmayacak.” Fısıltısı yüzüme çarptığında bunun mümkün olmadığını kalbim hızlanan ritmiyle dile getirmişti.

Elleriyle yanaklarımı kavradığında sıcak nefesi dudaklarıma değiyordu. “Dört...” diyerek beni öpmeye başladığında ise kalbimi durdurduğunu biliyor muydu? “Liza Eroğlu,” dedi soyadıma özelliklerle vurgu yaparak. “Sana Eroğlu olduğun gün hiçbir yere kaçamayacağını söylemiş miydim?”

Söylemişti hem de günlerce, haftalarca etkisinden çıkamayacağım, hayal bile edemeyeceğim güzellikte. Ve hayalden de öte bir tutkuyla öpüyordu beni. Öpmüyor, her bir parçasıyla yaşıyor ve yaşıtıyordu.

Bu defa anında dudaklarımı kıpırdatmaya başladım. Bu minik hamlemlerle bacaklarımı saran avuçlarıyla beni kendine daha çok yaklaştırıp tüm bedenimi uyuşturacak yoğunlukta öpmeye başladı.

Aklımın sınırlarını zorlayan dudakları tüm hünerlerini sergilerken elleri de boş durmuyordu. Bacaklarımı okşayan parmakları ceketinin cebine doğru süzüldü. Orada kısa bir süre oyalanan o zarif parmaklar, ensemeye doğru yürüyüp kolaylıkla boynuma bir kolye doladı. Bir yandan beni nefessiz bırakıyor, diğer yandan da köprücük kemiklerimin arasında duran kolyemi düzeltiyordu. Dudaklarım mutlulukla kıvrıldı. Artık onun insan olamayacak kadar mükemmel bir varlık olduğuna emin olmaya başlıyordum.

Öpüşünü sonlandırdı ve bir süre dudaklarımda soluklandı. Nefes seslerimiz birbirine karışırken kesişen gözlerimizden mutlu gü-

lucukler saçıldı salona. Avucumu kalbine yerleştirdim yavaşça, adı gibi delice atıyordu.

“Burası benim son durağım,” dedim avucumu göğsüne daha sert bastırarak. “Burası benim son nefesimi vermek is-”

“Beş...” diyerek susturdu beni. “Ölmek yok Liza Eroğlu!”

Güldüm hafifçe. “Buna da mı kanunlar karar veriyor?”

“Gülme Liza,” derken kendisi de tebessüm ediyordu. “Ben ölmeden ölmek y-”

Bu defa susturan ben oldum. Gözlerimi devirerek, “Sen de bir daha o kelimeyi kullanmıyorsun,” dedim.

“Tamam,” diyerek beni masadan indirdi.

Tenimde hissettiğim soğuklukla kolyeme dokundum. Bu bana yıllar önce taktığı kolyenin aynısıydı. Kalbim utanç ve acıyla sarsıldı. Ben o kolyeyi Almanya’ya gitmeden önce çantama koyduğuma emindim ama çantamın altını üstüne getirmeme rağmen hiçbir yerde bulamamıştım. O zorlu günlerimin, acılarımın üzerine bir de bunu eklemiş, kendime olan nefretimi katlamıştım.

Gözlerimi ondan kaçırarak, “Bu benim kolyemin aynısı,” dedim ve konuşmasına fırsat vermeyerek devam ettim. “Özür dilerim sevgilim. Ben kolyemi Almanya’ya giderken çantama koyduğuma emindim ama sonrasında bulamadım.”

Kahrolmuş, günlerce hatta aylarca hatırlayıp hatırlayıp ağlamıştım. Yanaklarıma dokunarak ona bakmamı sağladı. “Üzölme, bir tane daha yaptırırız.”

Şaşkınlıkla, “Neden? Bu zaten diğerinin aynısı, yeniden yaptırmaya ne gerek var ki?” diye sordum.

Elimden tutarak merdivenlere yöneldi, sonunda nikâh salonundan çıkma kararı almıştık.

“Evet, aynısı ama sana da bir tane yaptırmamız gerekecek,” dedi ağır adımlarla merdivenleri inerken.

Son basamağa adımımı atar atmaz aniden durdum. “Sana da derken?!”

“Bu kolye senin değil,” dedi dümdüz.

“Anlamadım?!” Cevabını beklemeden koşar adımlarla merdivenlerden inmeye başladım.

“Bekle Liza,” dediğinde kolumdan yakalamıştı.

“Bırak beni Poyraz,” dedim sinirle. “Ne demek senin değil? Benim değilse kimin?”

Arkama bakmadan salondan çıktığımda beni yeniden yakaladı ve hızla kendine doğru çevirdi.

“Bırak beni,” dedim kırgınlıkla. “Sen bunu bana nasıl yaparsın? Başka birinin kolyesini benim boynuma nasıl takarsın hem de böyle bir günde?” Sinirle yanağıma inen tek bir damla gözyaşımı sildim. İçimde daha fazla tutamayarak, “Benden güzel mi bari?” diye de gururumu zedeleyen o soruyu sordum.

Biliyordum, mutluluk denen o güzel kavramın bana uğramayacak kadar uzak olduğunu biliyordum. Kollarından kurtulmaya çalışıyordum lakin beni öyle sıkı tutuyordu ki bunu başarabilmem olanaksızdı.

“Bırak,” diye bağırdığımda Leyla’yla Yağız arabadan inip bize doğru yaklaştı.

Kolundan zorlukla da olsa kurtulduğumda Leyla yanımıza ulaştı. “Çiçeğim,” dedi telaşla. “Neler oluyor?”

“Önce bir dinlesen mi diyorum.”

“Ne söyleyeceksin Poyraz? Hem sen gecenin bu vaktinde nikâh memurunu nasıl ayarladın yoksa tüm bunlar bir oyun muydu? Amacın neydi, intikam almak mı?”

“Anlaşıldı,” dedi iki kolumu birden sertçe kavrayarak. “İlk işimiz sana dinlemeyi öğretmek olacak.”

Leyla aydınlanma yaşamış gibi, “Hoop, sen bir dur bakalım,” diyerek Poyraz’ın koluna asılınca öfkeli bakışlarının ardındakileri eyleme dönüştüremeden kendini Yağız’ın kollarında buldu.

Çırpınmayı bırakıp, “Lütfen bırak beni,” dedim sessizce.

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Beynimin

içinde dönüp duran soruların hiçbirini bir mantık çerçevesine oturtamıyordum.

“Çok işimiz var seninle, çok,” diye kendi kendine söylendi.

“Beni hemen bırakmazsan avazım çıktığı kadar bağırırım.”

Yeniden çırpınmaya başladığımda Leylaların savaşının arabada devam ettiğini gördüm.

“İsmi Talya,” derken derin bir nefes verdi ve beni de nefessiz bıraktı. “Senden daha güzel olacak mı bilmiyorum ama seni sevdiğim kadar seveceğime eminim.”

Gözlerine bakamıyordum. Kesinlikle aptallık kelimesi benim için icat edilmiş olmalıydı, nitekim hakkını benim kadar verenini görmemiştim. Saçlarımı soluduğunda, aldığı derin nefesle beraber beni de içine almasını ve bu rezilliğimden sonra sonsuza dek orada kalmayı diledim. Bu defa ona sıkı sıkıya sarılan ben oldum.

“Poyraz,” dedim utanç içinde.

“Bebeğim.” Geri çekilip yüzüme bakmak istedi ama ben izin vermeyerek onun kokusunda saklanmaya devam ettim.

O güzel eliyle lanet başımı kaldırdı. Anında gözlerimi kaçırdım ama bu can yakıcı gülümsemesini görmeme engel değildi. Gözlerinde yine o vardı: aşk. Tan vaktinin bıraktığı kızılığı irislerine saklamış, sabahın ilk ışıklarıyla kucaklıyordu bu aptal âşığı.

“Sen kızımıza kolye mi yaptırdın Rüzgâr?”

Neden bana sürekli günahımı hatırlatıyorsun?

Kolyemin ucundaki mimozayı avucunun içine aldığı anda bakışları yine derinlerdeydi. “Bu kolyeyi diğer kolyeyle beraber yaptırmıştım,” dedi çok kısık bir sesle iç çekerken. “Eğer sen gitmeseydin...” dediğinde gözlerimin içine öyle bir baktı ki tüm anılarım kalbimin ortasına koca bir taş misali oturup kaldı. “Karneleri aldığımız gün Yağız’ı alıp seni istemeye gelecektim ve bedeli ne olursa olsun seni almadan gitmeyecektim.”

Yaşarken ölmenin adı tam da bu an olmalıydı, onun yüzündeki acı, bendeki pişmanlık. Devamını getirsin istemedim. Dudaklarımı

bastırdım onun sıcaklığına ve sadece sussun istedim. Daha fazla acıtmasın istedim anılar.

Onu solumaya devam ederken ağlamaya başladığımda, “Ağlamak yok Liza Eroğlu!” diyerek kanun hükmündeki kararnamesinin birinci maddesini hatırlattı.

Onu üzmemek yok Liza.

Kollarımı boynuna dolayıp, “Ağlamak yok kocacığım,” dedim sevimli olmaya çalışarak.

Durdu. Yutkundu. Soluklandı. Ardından, şafak vaktiyle beraber harlanan aşkının ateşiyle kalbimi hedef aldı. Sonra, “Ne dedin sen?” dedi şapşalım.

Tatlı tatlı kıkırdayıp ona biraz daha sokuldum. Dudaklarımı boynuna yapıştırdığımda soluğunun kesildiğini hissedebiliyordum, kulaklarına gönderdiğim fısıltıyla da kalbini durdurmuş olabilirdim. “*Kocacığım* dedim.” Kıkırdamaya devam ediyordum, ağzıma da pek yakışmamıştı ama neyse.

Saçlarımı sıkıca kavradığı gibi dudaklarıma atıldı. Beni ateşine atmadan hemen önce, “Senin o ağzını var ya...” demişti.

Ve bu ateş öyle bir harlandı ki ruhumda, tenimde, tüm benliğimde kısa sürede onun dumanları tütmeye başladı. İçimde bir yerlerde benden bağımsız bir şekilde büyüyen kocaman bir ormanın varlığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bu öyle bir ateşti ki o estikçe harlanıyor ve bana varlığını hatırlatıyordu. Onun deli rüzgârlarıyla büyüttüğümüz ormanımıza, küçük bir umut tohumu ekmek adına ılık bir fısıltı gönderdim.

“Mümkün olsaydı eğer sana son on yılını verirdim ancak buna gücüm yetmez. Ama sana kalan ömrümü, tüm benliğimi, her şeyimi verebilirim.” Boynumdaki kolyeyi avucumun arasına aldım, sonra gözlerinin tam içine baktım. “Ve sana söz veriyorum, bu kolyeyi esas sahibine kendi ellerinle takacaksın.”

Yemin etsem başım ağrımazdı diye düşünürken kendini arabadan atıp bize doğru yuvarlana yuvarlana gelmekte olan fındıklı bir kurabiyeye doğru çevirdik başımızı.

“Liz!” diye cırlayarak beni Poyraz’ın kollarından söküp aldığında ikimize de hayretle bakıyordu.

“Leyloş...”

Kolumu parmakları arasına alıp hafifçe sıktı. “Kızım sen az önce bu adamı parçalamaya çalışmıyor muydun?”

Serbest kalan kolum yılan gibi boynuna dolandı. “O az önceydi kurabiyem. Şimdi de her parçasını tek tek, itinayla yerli yerine koymak için uğraşıyorum, tabii iznin olursa.”

Gözleri far görmüş tavşan gibi açıldı. “Bir daha senin ipinle kuyuya inersem ne olayım.” Yağız’ın yanında duran Poyraz’a ağzını yüzünü eğerek baktı. “Siz karı koca kafayı sıyırmışsınız. Manyaklar! Şuursuzlar! Dengesizler familyası!”

Poyraz muzipçe gülümserken ben kıkırdıyordum.

“Tuhaf ama aynı fikirdeyim,” diyerek Leyla’yı onayladı Yağız, bunu söylediğine kendisi bile inanamıyordu.

Leyla yönünü birden Yağız’a çevirince ortam ciddileşti. Onun bu hamlesiyle azat edilmiş bir köle gibi usulca efendime doğru ilerledim. Yanağımı tatlı tatlı okşadığında Doğan hemen arkasında duruyordu.

“Sen ne gülüyorsun be?!” diye adama durduk yere çemkirdi kurabiyem. Oysa Yağız gülmek şuraya dursun, en ufak bir mimik bile oynatmamıştı. Onun pek güldüğüne de rastlamamıştım. Ona biraz daha yaklaştı ve ince parmağını kardırıp alnının çatısına bir namlu gibi yerleştirdiğinde Yağız ifadesizce duramaya devam ediyordu. “Sen... Bir daha beni kucağına almaya kalkarsan... Çok fena yaparım, bilmiş ol!” Yağız başını bir an olsun eğmeden indirdiği gözleriyle üstten üstten bakmaya devam ediyordu. “Bir bırak beni, ayaklarım bir yere bassın artık.”

Yağız onun parmağını yavaşça alnından çekerken, “Beni gördüğün günden beri ayaklarının yerden kesildiğini mi söylüyorsun?” diye sordu.

Bu beklenmedik soru karşısında ortam bir anda ölüm sessizliğine büründü. Poyraz ve Doğan da dâhil olmak üzere hepimiz Ley-

la'nın bu sıkışmışlık hissi yaratan soruyu nasıl cevaplayacağını merakla bekliyorduk.

Leyla uzunca sayılacak bir süre tepkisiz kaldığı sırada yanakları pembeleşmiş, parmak uçları da saçlarına dolanmıştı. Onun bu sessizliğine karşılık Yağız'dan yeni bir hamle daha geldi ve onu belinden yakaladığı gibi kaldırımın üzerine bıraktı. Bu defa sesli bir şekilde kıkırdadım ve bu hareketimle Doğan'ı bile cesaretlendirip güldürdüm.

“Seni dinliyorum küçük hanım.”

Tuhaf adamdı. İfadesizliğine ve soğuk tavırlarına karşın oldukça havalı ve çekiciydi.

“Gülme lan!” diye bu defa da Doğan'a çemkirdi kurabiyem.

Doğan anında arkasını döndü ama sarsılan bedeni hâlâ güldüğünü gösteriyordu. Leyla hızını alamayınca hışımla Yağız'a döndü.

“Sorun tam da bu,” dedi kaldırımdan sinirle inerek. “Beni her fırsatta kucaklaman.”

Yağız sadece, “Anlaşıldı,” diyerek arabaya yöneldiğinde biz de hareketlendik.

Leyla kollarını ikimizin arasından daldırdı, ince bedeniyle bizi savurdu ve tek solukta Yağız'ın yanına ulaştı. Şoför kapısının önünde durduğunda Yağız yılmış bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Beni bir daha kucağına alırsan, seni buna pişman ederim.”

Kara gözler ela bakışların tam da içindeydi şimdi.

“Bundan hoşlanmadığını...” Başını ilk defa eğip yüzünü Leyla'nın yüzüne iyice yaklaştırdı. “Yemiden söylersen seni bir daha kucaklamayacağım küçük hanım.”

Bu soruya tek şaşırın Leyla değildi, Poyraz da en az bizim kadar şaşkın görünüyordu. Düşündüğümünden daha uzun süre vakit geçirmiş olmalıydılar. Gözlerini bir an olsun Leyla'nın ela bakışlarından ayırmıyordu Yağız. Uzunca sayılacak bir bakışmanın sonunda Leyla onu ön koltuğa iterek yanıma geldi.

Yağız'dan tarafa bakmadan, “Seni kas yığını, kulüp ayısı...” diyen çatlak bir kurabiye beni hoyratça arabaya sürükledi. Bir yandan

beni ekifitiriyor diğ er yandan da laf yetifitiriyordu. “Ne hoşlanacağım senden be, tipim bile değılsin.”

Bu tepkisiyle Yağız’ı ilk defa gerçek anlamda alaylı da olsa gülümserken görmüştüm. Leyla gözlerini ondan kaçırarak farkında olmadan ona istediğı cevabı vermişti, beni de arabanın arka koltuğuna fırlatıp atmış!

“Leyla!!”

Savrulmamın etkisiyle güneşe gülümseyen bir ayieğı gibi açılan bacaklarımı örtmeye çalışırken, Poyraz kapanmak üzere olan kaıya tek eliyle asılıp Leyla’yı engelledi.

“İzinle karımı alabilir miyim?” diye kibarca sordu düşünceli kocam.

Evlenmiş olduğumuz gereğı kalbimde milyonlarca kelebeğın kanatlanmasına güzel bir sebepti. İstese beni tek hamlesiyle alıp götürürdü ama ne hikmetse deliliğini dizginleme kararı almıştı.

Leyla, “Manavdan karpuz mu alıyorsun lan sen?” diye  mkirdi Poyraz’a.

“Hayır. O dediğini soytarılar yapar. İzin verirsen ben, tacımı takmak istiyorum.”

O ta ben oluyordum, hâliyle kendisi de kral. Havalı Rüzgâr seni.

Kaşlarını atarak, “Kocama *lan* diye hitap etme Leyloş,” dediğimde bana öyle bir bakış attı ki kelimelerim ses tellerimi terk etti.

Aynı ifadeyle Poyraz’a döndü. “Böyle kız mı alınır mış, her şeyin bir usul  var. şimdi o ayının arabasına biniyorsun ve çiçeğini ikolataı almadan da gelmiyorsun.”

Poyraz sıkıntıyla verdi nefesini, gözlerimin içine bakarak benden yardım diledi. Onun bu tatlı h lleiyle masumiyetinden öpmek istedim ama Leyla ona bile müsaade etmedi.

Benim eriyen bakışlarımı görünce, “Tek kelime edersen seni mahvederim Liz!” diye bu defa da bana cırladı atlak.

Sırtımı koltuğaya yaslayıp çaresizce gözlerimi devirdim. Bu deli kızı kıramayacağım kadar hakkı vardı üzerimde.

“Liza,” diyerek benden medet uman Poyraz’a rica eden bakışlarımı yönelttiğimde oflayarak parmaklarını ipeksi saçlarına geçirdi. Şu an o eylemi benim yapamıyor olmam ne acıydı. Dudaklarımı büzdüğümde Poyraz söylenerek arabanın kapısını kapatmaya yeltendi ancak bu defa da Leyla onu engelledi.

Etkileyici sesiyle, “Orkide,” diye buyurup yanıma oturdu.

“Anlamadım?” dedi benim masum sevgilim.

“Orkide,” dedi Leyla yeniden. Poyraz’ın yüzüne bakmadan sol bacağına diğerinin üzerine attı. “Benim buketim beyaz orkide olsun bir zahmet.”

Poyraz, “Yok artık,” diyerek mini bir şok yaşayınca şirin suratını yemek istedim. “Bir de kaynanam yok diye sevinliyordum.”

“Hössssttt,” diye bağırdı Leyla. “Baldızım ben, baldız.”

“Şu baldan tatlı olanından mı?”

Kafasına Yağız’dan büyük bir şaplak yiyen Doğan’ın başı neredeyse kopmak üzereydi.

“Yok,” dedi Leyla şuh bir edayla. “Hem zeki hem seksi hem de asi olanından.”

Başımı iyice eğip Leyla’ya yan bir bakış attım. “Sen az önce kocama hössssttt diye mi seslendin?”

“Başlatma sana da kocana da.”

“Bir daha söyle bakayım.”

Poyraz’ın sevimli suratına kapıyı kapatarak Doğan’a seslendi kraliçem: “Gidebiliriz.”

Saçlarını savurup tahtına iyice yerleştiğinde Poyraz’ın çaresiz bakışları camda uzunca bir süre asılı kaldı. Doğan’ın arabayı çalıştırmamasıyla arkamı dönüp camdan görüntüsü yok olana dek izledim düşmüş omuzlarını, asık suratını.

“Allah bilir evlenme teklifi de almamışsındır sen.”

Dudaklarım gururla kıvrıldı. “Harika bir evlenme teklifi aldım Leyloş. Henüz Poyraz’ı tanımıyorsun.”

“Abisini tanıyınca kardeşinden pek bir kibarlık bekleyemiyorum tatlım, kusura bakma,” dedi ve karşılık beklemeden ekledi. “Ama helal olsun adama, takdir ettim. Eşğini sağlam kazığa bağladı, bastı nikâhı, aldı çiçek gibi kızı. Oh, mis.”

Doğan’ın gülmesiyle Leyla’yı cimciklediğimde bir, “Ah,” sesiyle beraber, “Ne yani, haksız mıyım?” diye sordu Doğan’a eşlik eden gülüşleriyle.

“Bir eşek olmadığımız kalmıştı Leyla, sağ ol.”

“Sen de az değilsin,” dediğinde hayretimi katlamakla meşguldüm. “Şımarmasın diye yanında söylemedim ama...” Vücudunu benden tarafa çevirdi. “Kızım o nasıl Poyraz’dı öyle? Poyraz dediğin soğuk olur, Poyraz dediğin üşütür. Seninki adamı cayır cayır yakar be.”

Leyla’nın beni geç de olsa anlamış olmasına sevinsem de tuhaf kelimelerine takılmadan edemiyordum. *Seninki* diyordu ya, *seninki!* Doğan’a sergilediğimiz tiyatro bayağı hoşuna gitmişe benziyordu.

“Onu bunu bırak da söyle bakalım?”

“Of yine ne oldu Leyla?”

“Adam hem Karun kadar zengin hem cehennem gibi yakışıklı.” Gözlerini kıstığında bakışlarında derin imalar saklıydı. “Sen bu adama ne yaptın da on yıl boyunca bekledi seni, adına otel açtı, yetmedi, on yıl sonra kolundan tuttuğu gibi nikâhı bastı. Doğruyu söyle, büyü müyü mü yaptırdın kız?” Doğan bastı kahkahayı. Dayanamayarak ben de ona eşlik ettim. Daha fazla rezil olamazdık, bundan ötesi yoktu. “Ne... Yalan mı? Tamam, Allah var, sen de fıstık gibi kızsın ama onca yıl hangi erkek bekler kızım? Hem de bu zenginlik ve yakışıklılıkla. Kim bilir nasıl kadınlar vardır etrafında.”

Son sözleriyle hüznümlendiğimi görünce pişmanlıkla beni keyiflendirmenin yollarını aradı. Onun hüznünlmesiyle kısa sürede toparlanıp kendime doğru çektim.

“Aslında bir sırrım var Leyloş,” dediğimde Doğan’ın kulağı bizdeydi. Yüzüme en ciddi ifademi takındım ve, “Ben İstanbul’a gelmeden önce kiliseye gittim,” dedim sanki devlet sırrını açıklıyormuş gibi.

“Kızım ne işin var senin kilisede? Haberimiz olmadan din mi değiştirdin? Vaftiz falan mı ettirdin kendini?”

“Yuh Leyla, yuh! Yirmi sekiz yaşındaki kadın vaftiz mi edilirmiş?”

“Sizin şu anda evli olmanızdan daha inandırıcı tatlım, buna emin ol.”

Yani bu açıdan bakıldığında haklılık payı vardı. Doğan’la gülümsemeye devam ederken bir anda ciddileştim.

“Yaklaş,” diyerek kendime çekip kulağına doğru eğildim. “Papa-za gittim,” dediğimde tüm odağı bendeydi. “Hikâyemi anlattım ona. Ailemin yaptıklarını, Poyraz’ı falan.”

“Eee,” dedi büyük bir merakla.

“O da bana papaz büyüğü yaptı.”

Bir an durdu ve sahiden düşünür gibi oldu ama sadece kısa bir an. Sonra, “Kızzzz, oteli de mi büyüyle inşa ettirdin?” diye sorunca Doğan’la attığımız kahkahalar arabada yankılanmaya başladı.

Hışımla bir bana bir Doğan’a dönüp dururken Doğan’ın kafasına öyle bir yapıştırdı ki çocuğun yüzü neredeyse direksiyona yapışacaktı.

“Gülme lan!”

Doğan gülmemek için yanaklarını sıkarken ela gözleri benim mimozalıkları hedef almaya başladı. Bu bakışların sonunda büyük bir orman yangını saklıydı. Beni ateşin koynundan alansa arabanın otelin önünde durmasıyla kendimi koşar adımlarla binaya atmam oldu.

Omuz üstünden yan bir bakış attığımda Yağz’la Poyraz’ın arabadan inip ellerinde iki koca buketle bize doğru yaklaştıklarını gördüm. Durup yönümü Rüzgâr’a çevirdim. Kucağına sığdıramadığı kocaman bir mimoza buketi uyuyordu güçlü kollarında, oysa orada uyuması gereken tek mimoza ben olmalıydım. Gözlerim hüznün ve mutlulukla dolarken heyecanlı adımlarımı ona doğru attığımda çekilmemin şiddetiyle neredeyse bir Liza klasiği daha yaparak yere kapaklanıyordum, hem de evlendiğim gün!

Birbirine dolanan ayaklarımla beni asansöre, oradan da odaya

atıverdi manyak! Bu kız gerçekten manyaktı. Manyamış kurabiye. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kapı çaldı. Heyecanla kapının koluna uzanırken Leyla önüme geçerek beni engelledi.

“Sesini çıkarmıyorsun!”

Çatık kaşlarını gözüme, parmağını da burnuma sokmak üzereydi. Arkasını dönüp yavaşça kapıyı araladı. Poyraz elinde mimozalarla kapının önünde parıldadığında, Yağız ve Doğan da hemen arkasındaydı. Doğan’ın elinde sarı tüllerle kaplı şık bir çikolata sepetiyle büyükçe bir buket beyaz orkide duruyordu. *Bu kadar kısa sürede tüm bunları nasıl halledebilmişlerdi?*

Poyraz gözlerini benden ayırmadan kapının eşiğine doğru bir adım atınca Leyla tam önünde durdu ve elini pervaza yapıştırarak içeriye girmesine engel oldu. Güzel hatları gerilmeye başlıyordu. Kendini fazlaca sıktığı seğiren kaslarından anlaşılıyordu. Leyla onun deli damarına basmaya devam ederek elindeki buketi alıp onu kapının dışında bıraktı.

“Bekle.”

Poyraz, aldığı emirle sabır diler gibi yüzünü sıvazlayarak kapının dışında durmaya devam etti. İnanılır gibi değildi. Poyraz kural tanımazdı, söz dinlemezdi. Saçma gelse de bu özel anların yaşanmasını istiyor olmalıydı. Sıkıntıyla kravatını gevşetip Leyla’ya odaklandı. Sessizce onları izlemeye devam ederken Leyla sırasıyla mimoza buketini, orkideleri ve son olarak da çikolatayı elime tutuşturdu. Kucağıma sığdıramadığım güzellikleri dikkatlice masaya bırakıp onları neden kapıda tuttuğunu anlamaya çalışırken birden suratlarına kapıyı kapatıverdi.

Ben resmen apışıp kalırken Poyraz delirmiş gibi bir yandan, “Liza!” diye bağırıp diğer yandan kapıyı yumrukluyordu. Bizim aksimize Leyla’nın keyfi gayet yerindeydi. Sadece Poyraz’ı değil, beni de duymazdan gelerek kapıyı kilitlediği gibi soyunmaya başladı. Onu anlayamıyordum.

“Leyla,” dedim gözlerimi devirerek. “Biz bu an için on yıl bekledik. Artık önümüzde hiçbir engel kalmamışken, evli olduğumuz hâlde neden hâlâ ayrı kaldığımızı öğrenebilir miyim?”

“Kızım sen salak mısın?” dedi gerçek bir salağa bakar gibi. Bir

de üzerine kafama vurarak salaklığımı pekiştirdi. “Bırak biraz koşsun peşinden, ter döksün, sürünsün...”

“Ben zamanında yeterince koşturdum, terlettim, süründürdüm, üzerine de on yıl beklettim Leyla.” Kaşlarımı kaldırarak omuzunu hafifçe sarsmaya başladım. Beni umursamadı, geceliklerini giymeye devam etti. Bu kız beni gerçek anlamda katil edecekti. “Vicdansız mısın sen be? İnsan nasıl kıyar ona? Adam sırf beni göğsünde rahatlıkla uyutabilmek için gecenin bir vakti nikâh salonunu açtırdı. Sende hiç mi merhamet yok? Sende hiç mi insaf yok? Zalim kurabiye!”

Başımı ellerimin arasına alıp *Vicdansız Sabuha*³⁴ şarkısını söylemek istiyordum artık. *Vicdansız, merhametsiz, insafsız, acımasız kurabiye!*

Gözlerim dolmaya başlamıştı, Poyraz ise kapıyı yumruklamaya devam ediyordu. Ayağımdaki yarım metrelik topukları fırlatıp attığım gibi çaresizce kapıya yöneldim.

“Sakın kapıyı açayım deme!”

Oflayarak avuçlarımı kapıya yasladım. “Rüzgâr Yavrusu,” derken iç çektim.

Sesimi duyunca kapıyı özgürlüğüne kavuşturdu. “Mimoz Tanesi.”

“Beni biraz daha bekler misin sevgilim?”

“Ben yeterince bekledim Liza.” *Adam haklı.* “Üç saniye içinde bu kapı açılmazsa kırıp öyle giriyorum, bunu yaparım, biliyorsun.”

Yapardı. Çaresizce Leyla’ya döndüm. Hızla yanıma gelip kapıya doğru bağırdı.

“Şu an çırılçıplağım ve Liza’yı da soyuyorum.”

Elbisemin askılarına asıldığında, “Leyla!” dedim panikle.

“Artık kırabilirsin, ikimiz de hazırız,” dediğinde blöf yaptığını anlamam biraz zaman almıştı.

“Liza, doğru mu bu?” Gözlerinin dehşetle açıldığına emindim.

Leyla bana kaş göz işareti yaparken cevap Yağız’dan geldi. “Oğlum yapar o, yapar,” dedi tereddütsüzce. “O hâlde oteli bile turlar.”

34. İbrahim Tatlıses - Sabuha.

“Oha be, o kadar da uzun boylu değil,” dedi Leyla burnunu kıvrıştırarak. “Hem... Manyak sana benzer, ayı. Kulüp ayısı!”

“Kelimelerine dikkat et.”

“Etmezsem ne olur?” diye meydan okudu Leyla, görecekmış gibi bir de parmağını salladı.

“Liza,” dedi Poyraz inler gibi. Sesindeki derinlik kalbimi sızlattı. “Buradayım, kapının önünde, seni almadan da gitmeyeceğim.”

Artık canım yanmaya başlamıştı. Gözyaşlarım göz pınarlarıma kadar dayanmış, açık olan pencereden sızan tatlı rüzgâr bile canımı yakar olmuştu. Leyla beni kapının önünden alıp telefonunun saatine baktığında gözlerinin içine bakıp merhamet diliyordum ama o merhametsizliğin kitabını yazmakla meşguldü.

“Saat beşi on dört geçiyor,” dedi Poyrazların duyabileceği bir sesle. “On ikide davulla zurnayı alıp öyle geliyorsun. Kapıda da beklemiyorsun!”

Gözlerim dehşetle açılırken, “Ne?!” dedik hep bir ağızdan. Bu ani çıkan şok dalgasının bütün vücudumu ele geçirmesine engel olamıyordum. “Ne davulu ne zurnası Leyla, sen aklını mı kaçırdın?”

“Canım halay çekmek istedi,” dedi kendini boylu boyunca yatağa atarken.

Hayretler içinde bakakaldım rahat ve umursamaz tavırlarına. Yaşadığım şoku atlatır atlatmaz soluğu tepesinde aldım.

“Sen halay çekmeyi bile bilmezsin Leyla. Hem ne zamandan beri örf ve âdete, gelenek ve göreneğe uyar oldun acaba?”

“Öğrenme kararı aldım,” dedi pis pis sırıtarak.

Omuz silkerek, “Leyla,” diye inlediğimde Poyraz deliye dönmüştü. Avazı çıktığı kadar bağırıyor, Yağız’ın bile zor zapt edebildiğini tahmin edebiliyordum. İçimdeki duygular ayaklanma başlatmış, isyana kalkışmış, üzerine bir de sabrımı alaşağı etmişti. Leyla’nın rahat tavırlarıyla saçımı başımı yolma yolunda hızlı adımlarla ilerlerken boğazıma kadar gelen çığlığı yuttum. Bunu yapmam demek Poyraz’ı daha çok kıskırtmam demektir.

“Sen elime düşme Leyla,” diyerek kapıya yöneldim. “Poyraz!” diye bağırdım sesimi duyurabilmek için.

“Liza!”

“Sevgilim biraz daha sabredemez misin?”

“Benim sana ne sabrım biter ne de sevdam. Ama bu çok saçma.” Çaresizce düşen omuzlarını görebiliyordum. “Ben neden karımı göremiyorum Yağız?” Küçük bir Rüzgâr Yavrusu gibi çıkan sesiyle kalbimde koca bir boşluk oluştu. Ben onun bebeği o ise abisinin kuzusuydu.

“Söz veriyorum sevgilim, hepsini telafi edeceğiz.”

Yağız ve Poyraz’ın sesini duyabiliyordum ama konuşulanları anlayamıyordum. Bir süre aralarında istişare yaptılar. Poyraz’ın sesi gitgide cılızlaştı ve sonunda Leyla’nın fendi üç adet dağ, duvar, kale surları gibi adamları yerle bir etti.

“En azından bir iyi geceler öpücüğü alsaydım,” dedi benim Deli Rüzgâr’ım.

“Ben öperim senin yerine,” diye adamın damarına iyice basan bir Leyla, şapır şupur öpmeye başladı beni. Öyle sulu ve sesli öpüyordu ki özellikle Poyraz’a duyurmak istiyor gibiydi. Doğan güldü, Poyraz isyan etti, Yağız onu teselli etti, Leyla beni neredeyse yıkadı, ben ise her zamanki gibi kaderime boyun eğip pencerenin önünde rüzgârla dertleştim.

Ninova

22. Bölüm

Sonsuza Dek...

*Hadi birlikte huzurun resmini çizelim
ama adı, sonsuz mutluluk olsun.³⁵*

Gözlerimi, yüzümü okşayan rüzgârın tatlı esintisiyle açtım. Pencerenin önündeki koltukta uyuyakalmıştım. Güneş tüm ihtişamı ile parlıyor, Leyla ise tepemde dikilmeye devam ediyordu. Skinny bir jeans ve turkuaz tonlarında bir gömlek giymişti. Saçlarını atkuyruğu yapmış, yanlardan birkaç tutamı yanaklarına dökmüştü.

“Hazırlan, hemen çıkıyoruz,” diye emretti başımın aykırı Leyla’sı.

Kendimi askeriye koğuşunda gibi hissediyordum, asker selamı vererek hazır ola geçtim. “Emredersiniz kurabiyem.”

“Ha şöyle, yola gel,” dedi benim az önce kalktığım koltuğa kurulurken.

“Saat kaç?”

Cevabını beklemeden banyoya geçip elimi yüzümü yıkadım.

35. Yazara aittir.

Elbisemi çıkartmamış, makyajımı bile silmemiştim. Leyla'ya ve tüm çabalarına rağmen bu büyüünün bozulmasını istemiyor, bu özel anların onun dokunuşlarıyla son bulmasını arzuluyordum.

“Sekizi yirmi geçiyor,” dedi fütursuzca banyoya dalarken.

Dudaklarımı sarkıttım, neredeyse dört saatimiz vardı. Leyla saçlarının açıkta kalan kısımlarını maşalarken makyajımı tazeledim. Saçlarımdaki mimozaları çıkardım ve daha özenli bir şekilde yeniden yerleştirdim. Son olarak tokamı sol tarafıma kondurup Leyla'ya döndüm.

“Sabahın bu saatinde nereye gidiyoruz?”

“Alışverişe.”

Yeni bir şok dalgasıyla daha karşı karşıyaydım. “Bu saatte mi, ya Poyraz? Eğer on ikide otelde olamazsak bu defa sadece oteli değil, İstanbul'u birbirine katar, demedi deme.”

“Onlar gelmeden gelmiş oluruz.”

Kendi kendime, “Umarım,” diyerek ayakkabılarımı giydim.

Otelden çıktığımızda bu alışverişi bir fırsata çevirerek Özge'ye hediyeler alıp yanına gitme kararı aldım. Artık tamamlandığıma göre kendim olmanın, onlara korkmadığımı ve burada olduğumu göstermenin zamanı gelmişti. Yeterince sabretmiş, kendimden fazlasıyla ödün vermişim, ayrıca o benim kardeşimdi ve onu benden almalarına izin vermeyecektim. Düşüncelerimin önünde bir bariyer oluşturan Leyla'nın ani bir frenle bir butiğin önünde durmasıydı.

“Sen arabayı park edersin.”

Arabadan indiği gibi soluğu butikte aldı. Kantağı kapatıp butiğe girdiğimde Leyla kabindeydi. Leyla'yı beklerken Özge için etrafa bakındım. İnce, zarif bedenine tezat, oldukça ağır, sade kıyafetler tercih ederdi. Bu onun ruh hâlini yansıtıyor olmalıydı. İçim acıyla büzüşürken onun *yokluğumda nasıl bir hayat sürdüğü* sorusu canımı yakıyordu. Ona da bana davrandıkları gibi davranmaya devam ediyorlar mıdır? Özge de benim gibi susup kaderine razı mı olmuştu?

Bulanık bakışlarım parmağımdaki parıltıları bulur bulmaz

kocaman gülümsedim. Mimoza tasarımlı bir alyans ve gösterişten uzak, zarif bir tektaş vardı parmağımda. Her şey o kadar ani gelişmişti ki tüm bunları ne zaman düşünüp yaptırıldığını dahi soramamıştım. İşin aslı şu ki bu detaylar aklıma dahi gelmemişti. Gözlerimi bu güzelliklerden alarak Özge için seçtiğim gömlek ve pantolonlarla beraber kasaya yöneldiğimde Leyla saniyeler sonra kucak dolusu elbiselerle yanıma geldi.

“Bunlar Özge için.” Kendi için seçtiği kıyafetleri masaya bırakıp elinde tuttuğu renk renk fularları bana uzattı. “Yaz kış fular taktığı gözümünden kaçmadı.”

“Sen harika bir detaysın Leyloş,” dedim hayranlıkla. En ufak bir detayı atlamaz, hiçbir özel günü unutmazdı. Onun bu anlayışlı, düşünceli hâlleri karşısında mahcup oluyordum.

“Biliyorum çiçeğim,” dedi şımarıkça.

Hazır olan paketlerin bir kısmını alıp arabanın arka koltuğuna attım. Koltuktan aldığım moda dergisiyle yüzümü yellerken nihayet dakikalar sonra Leyla butik kapısında göründü. Yardıma gitmeme fırsat vermeden yanıma ulaştığı gibi poşetleri kucağıma yığıldı.

“Aşk olsun çiçeğim, neden yardıma gelmedin?”

“Kusura bakma Leyloş, senin butiği almak isteyeceğin aklımın ucundan geçmemişti.”

Kollarını belinde birleştirdi ve üzerime doğru eğildi. Çatık kaşlarını gözümün içine sokmaya devam ederken ondan önce davranıp iki elimle birden yanaklarını sıkmaya başladım. Poşetler zemini boylarken, “Kes şunu Liz!” diyerek ellerime yapıştı.

Bize yaşattıklarının intikamını alırcasına öpücüklerle boğmaya başladım. Sulu, sert öpücüklerdi bunlar, tam da onun bana yaptığı gibi. Öpücüklerimden kurtulmaya çalışırken sınır çizgisini çoktan aştığımı anladığımda her şey için çok geçti çünkü elimden kurtulduğu gibi gıdıklamaya başladı beni. Hain! Buna dayanamayacağımı biliyordu.

“On yıl dayandın da on saat dayanamadın, yuh sana!”

“Ne!” Bir kahkaha firar etti dudaklarımdan. “Alakası!” Gül-

mekten konuşamıyordum. “Var!” Gülmekten bayılmak üzereydim. “Leyla!” Ah, bu çok utanç verici bir andı. Sokağın ortasında şekilden şekle girdiğim yetmezmiş gibi bir de üzerine histerik kahkahalarım-la bakışları üzerimize topluyorduk. Zorlukla verdiğim nefeslerin arasından, “Asıl... sen... kes... Ley...la,” diyebilmenin mutluluğunu yaşıyordum.

“Bunu sen başlattın tatlım, sonuçlarına da katlanacaksın.”

“Rezil... oluyoruz... kes... artık... şunu!”

Belimin boşluğunda gezinen ince parmakları kısa bir süre durduğunda gülmeye devam ediyorduk. Ellerimi gülmekten ağrıyan karnıma bastırdığım sırada arkamdan yaklaşıp yeniden gıdıklamaya başladığında metalik gri bir BMW tam önümüzde durdu. Arabadan gelen seslerle Leyla ellerini belimden çekip gözlerini arabanın içindekilere dikti.

“Yuh be!!” dediğinde arabayı dikizliyordu. “Kızım bunlar nasıl parçalar böyle?”

Şoför koltuğunda sarışın güzeli genç bir kız oturuyordu, onun hemen yanına ise ondan daha sarı daha güzel bir afet kurulmuştu. Hakikaten de çok güzel kızlardı.

“Şunların aptallıklarına bakar mısın Tuğçe?”

Yolcu koltuğundaki afetin sözleriyle benim gözlerim kocaman açılırken Leyla’nın tepesinden dumanlar çıkıyordu. *Yüzümün bir yerinde aptal yazısı mı vardı?* Kızların bakışları, ses tonu öyle rahatsız ediciydi ki...

“Bize mi dedin se-” Adının Tuğçe olduğunu öğrendiğimiz kız aniden gaza yüklenince, Leyla’nın sözleri yarım kaldı. “Hemen bin şu arabaya Liz! Hemen!”

Aldığım direktifle yerdeki poşetleri arka koltuğa atıp yolcu koltuğuna son anda dalış yaptım. Leyla arabanın kapısını kapatmamı bile beklemeden var gücüyle gaza yüklendi. Beceriksiz hareketlerle kemerimi taktım.

“Ben sana aptalı göstermezsem bana da Leyla demesinler.”

“Offf, bitmeyecek mi benim çilem?”

“Sus!” diyerek azarladı beni arabayı son gaz sürmeye devam ederken. Bu aşamada ise avantaj bizdeydi çünkü altımızda son model bir *Rolls Royce* vardı. Bu, Yağız’ın şahsi arabasıydı. Leyla kiralık araç aradığını söylediğinde kendi arabalarından birini bize tahsis etmek istemişti ancak Leyla ısrarla bu arabayı istemiş ve de almıştı. “Bir boka yaradığın yok, bari ayağıma bağ olma!”

“Sana yaranmam için ne yapmam gerekiyor acaba?”

“Ağzına tükürdüğümün sarı çıyanları.”

Beni duyamayacak kadar öfkeliydi. Gaza yüklenmeye devam ederken önümüze aniden çıkan bir motosikletle, “Hayır!” diye bir çığlık attım. Usta şoförlüğünü konuşturup bir kazaya kurban gitmeden yaptığı doğru manevra bile beni sakinleştirememişti.

“Leyla, yavaş lütfen, bak kaza yapacağız!”

“Yok, ben onların ağızlarını ayırıp orta yerine-”

Gaza daha çok yüklenmesiyle, “İmmdaaatttt!” diye bağırdım.

“Sence ben onları doğduğuna pişman etmeden bırakır mıyım?”

“Beni bırak, yalvarırım bırak beni. Bak, Rüzgâr’ın kalbinde tazecek bir Mimoza’yım ben.”

“Üzülme, pek de taze sayılmazsın.”

“Çok kötüsün, kötü kurabiye,” diyerek gözümü deviriyordum ki gördüğüm manzarayla gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Leyla yavaş, kırmızı ışık-”

Ani bir frenle ikimiz de neredeyse cama kadar savrulduk. Aksiyon filmlerini aratmayan bir takibin sonunda Leyla hızla araçtan inip soluğu önümüzdeki BMW’nin yanı başında aldı. Eğer öfke kelimesi ete kemiğe bürünmüş olsaydı muhtemelen Leyla’yı sakinleştirmeye çalışıyor olurdu, zira öfkeden delirmişti. Ayağındaki stilettoyu çıkarttığı gibi güzelim BMW’nin camlarını patlatmaya başladı. Ah! Rezillik bizim yanımızda hanımefendi kalırdı.

“Leyla, tamam, dur artık, bak başımıza iş alacağız.”

Beni duymuyordu. Kırmızı ışık yeşile dönmüş, sabırsız kornalara bağırtı sesleri eşlik etmeye başlamış, Leyla da, “Sizi apışıp kalmış

yapışık kaltaklar,” diye olağanüstü yaratıcılıkta küfürler savurmaya başlamıştı.

Alın beni, ne olur alın götürün bu rezil sahneden.

Tüm bunların üzerine olayın fitilini ateşleyen afet arabadan inip Leyla’ya meydan okumaya başladı. “Kaltak senin gibilere benzer varoşun dilberi.”

“Yalnız orada duracaksın. Leyla her şey olabilir ama varoş asla.”

Ben kızın sözlerine takılırken aynı kız Leyla’yı iterek neredeyse düşmesini sağlayınca bende ipler koptu.

“Varoş senin muşmula suratına benzer be!”

Ben birinin, Leyla ise diğerinin saçına yapıştığında kendimi ringe çıkmış bir boksör gibi hissettim. Tüm İstanbul başımıza toplanmıştı sanki. Bu rezaletin sonunda ne mi oldu? Trafikte sırat köprüsü uzunluğunda bir kuyruk oluştu! Favori dizisinin final sahnesini bırakıp bizi izlemeye gelenler oldu! Eşleriyle ilgilenmek yerine bizi seyretmeyi tercih edenler oldu! Bizi izlerken salyasını akıtan bir adamın karısından yediği küfürle bir aile trajedisine sebep olduk! Sabırsız kornalar ve küfürler eşliğinde bizi ayırmak yerine saldırmaya gelen kadınlar oldu!

Sonuç olarak da kendimizi parmaklıklar ardında bulduk. Evet! Bizi karakola aldıkları yetmiyormuş gibi Leyla’nın olağanüstü çabaları sonucunda kendimizi nezarethanede bulmamız hiç de zor olmamıştı. Bizi bir çöp gibi nezarete atıp gittiler! Üzerine kızlar şikâyetlerini geri almadıkları takdirde bizi bu gece misafir edeceklerini söylediler! Kalacak yerimiz vardı aslında bu kadar misafirperverliğe lüzum yoktu.

Bir saniye, ne dedi o polis? Nezarethanede kalmak mı?! Hem de bu gece! Hem de evlendiğim gün! Hem de saçlarımda mimozalar, üzerimde mini boy bir gelinlikle! Yemin ederim, asıl büyüyü bana yapmışlardı. Ya büyülüydüm ya da gerçekten lanetli!

Sinir sistemimiz o kadar bozuldu ki dakikalarca kahkaha seslerimizle karakolu inlettik. Tam tamına üç kez sessiz olmamız konusunda ikaz edildik ama Leyla memurları bir şekilde kafaya alıp adamları sohbete dâhil etti.

Uzun boylu, otuzlu yaşlardaki polis sandalyesini parmaklıkların önüne çekti. Tek ayağını diğeriinin üzerine atarak başını hafif yana eğdi. Leyla'ya seni can kulağıyla dinliyorum mesajı veriyordu. Ve Leyla nefessiz kalana dek anlattı.

“Memur bey,” diyerek zarıfçe oturduğı banktan kalkıp polise doğru yaklaştı, sonra parmağıyla beni işaret etti. “Bu arkadaşımın böyle hanım hanımcık durduğuna bakmayın. Daha saatler önce deli bir Rüzgâr'ın kalbini söktürdüğü yetmezmiş gibi bir de kanlı kalbini itinayla öptü,” demesin mi?

Utanç içinde yüzümü saklarken polis kahkahalarla gülmeye başladı. Neyse ki Leyla'nın kaçık olduğı kanaatine vardı da inanmadı yoksa gel de bu durumu polislere açıkla.

Dakikalar sonra yanımıza gelen yirmili yaşlarında kadın bir polis, bize telefonla konuşma hakkı tanıyınca ne kadar lanet bir durumun içinde olduğumu bir kez daha anladım. Kocamın telefon numarasını bile bilmiyordum. Neyse ki Leyla'da Yağz'ın numarası vardı. Leyla kadın polisle odaya geçerken, ben anlamsız bir şekilde gözlerini üzerimden almayarak beni baştan aşağı süzen iki kadınla baş başa kalmıştım.

“Sen ilk defa mı düştün buralara?”

Neredeyse parmaklarımın uzunluğundaki kırmızı ojeli tırnaklarını bacağımda gezindirmeye başladığında duvarın dibinde kedi yavrusu gibi pusup kalmıştım. Ne yapıyordu bu kadın? Nereye düşmüşüm ben böyle? Benim şimdi Rüzgâr'ın kollarında olmam gerekmiyor muydu? İçimden oflayarak bacaklarımı kalçamın altına çektim.

“Yok, canım sıkıldıkça merkeze gelip kendimi nezarete atıyorum.”

İkisi birden oldukça sinir bozucu bir kahkaha atarken kızıl saçlı, parlak bir geceliğı andıran mor elbiseli kadın yanıma gelip kıldığı diziyle önüme çöktü. Bu hareketiyle iğrenç bir frikik vermiş ve midemin kalkmasına sebep olmuştu. Bana iyice yaklaşmasıyla yoğun bir koku etrafa yayıldığında öğürme isteğimi zorlukla bastırdım.

“Sanırım...” dedi ve elini yanağıma doğru uzattı. Öfkeyle başımı

geriye savurdum. Bu ani hareketimle başımı şiddetli bir şekilde duvara çarparken kafatasımı neredeyse kırmak üzereydim. Kahretsin! Balayımı nezarethanede geçirdiğim yetmezmiş gibi bir de iki tuhaf kadınlarla aynı yeri paylaşıyordum. Yok, üzerimdeki büyü değil, büyük bir lanetti. “Seninkiler cici kızlardan hoşlanıyor olmalı.”

Başımı tutmaya devam ederken anlamsız bakışlarım kahverengi gözlerindeydi. “Seninkiler derken?”

Diğer kadın yanımıza yaklaştı. Panikle kendimi daha çok geriye çektiğimde neredeyse duvarla bütünleşmiştim. “Sen ona bakma kardeş.” Diğerine göre daha esmerdi. Ağzındaki sakızı sinir bozucu şekilde çiğnerken dişlerimi gıcırdattım. “O alışmış öküzlere.” Bakışlarını benden alıp arkadaşına yöneltti. “Ama adamlar da haklı, şunun tipine baksana.”

Gevrek gevrek gülmeye başladı. Canım sıkıldı. “Neden öyle söylüyorsun? Ne varmış tipinde? Gayet de hoş bir kadın.” *Yalan.* “Olmadığım varsayalım, bu kimsenin ona ya da başka bir kadına kötü davranacağı anlamına gelmez. Kimse kendinde bu hakkı bulmamalı.” *Bak bu kesinlikle doğru.*

İkisi birden ağzını yayarak gülmeye başladı. “Sen hangi ülkenin prensesisin?” dedi kızıl saçlı olan. “Hiç mi sarayından çıkıp halkın arasına karışmadın? Anlaşılan seni pamuklara sarmışlar, dünyanın nasıl boktan bir yer olduğunu da öğretmemişler.” Çenemi tutup alaylı bakışlarıyla gözlerimi hedef aldı ve benim cehennemin dibinden geldiğimden habersiz bir şekilde konuşmaya devam etti. “Bak güzelim,” dediğinde kokusuna daha fazla tahammül edemeyerek yüzümü çevirdim. “Dünya senin sarayından görüldüğü gibi tozpembe değil.”

Diğer kadın araya girdi. “Dünya bo-”

Yaklaşan adım sesleriyle cümlesini yarıda kesti. Leyla beni köşeye sıkışmış bir vaziyette görünce hızla yanıma yaklaşıp kadının çenemde duran eline vurdu. Bunu şimdiye kadar benim yapmamış olmam oldukça sinir bozucuydu. Elimin tersiyle çenemi silerken bu ufak çaplı arbede Leyla’yı getiren kadın polisin araya girmesiyle son buldu. Oturduğum yerden kalkıp pis zemini süpüren elbisemi aciz-

liğimden ötürü kendi kendime küfrederek silkeledim. Sırtımı parmaklıklara yasladığımda söylenmeye devam ediyordum. “Ne dedi Yağız?”

Leyla yanıma gelince nihayet kadınlar bizimle uğraşmayı bırakıp aralarında konuşmaya başladı. “Yine ne haltlar karıştırdın, dedi.”

Kısa süreli bir bakışmanın ardından Leyla kahkahalarla güldüğünde ben yine isyanın eşiğinde depresyonun kıyısındaydım. Gülüşümün anbean solduğuna tanık olan Leyla omuz silkerek sarıldı bana.

“Neden hep böyle oluyor Leyla,” dedim iç çekerek. “Tam her şey yoluna girdi diyorum sonra-”

“Sonra?!” dedi araya giren ses.

“Sonra bir şey oluyor ve ben yine kendimi en dipte buluyorum.”

“Oha!” dedi kızıl saçlı kadın. “Hangi gezegenden ısındın yavrum sen?”

Bu kadın gerçekten sapıktı. Onları duymazdan, görmezden gelmem kendi sinir sistemim için bir zorunluluktı. Saçlarımda bir el dolaşıyordu ama bu el Leyla’ya ait değildi, kadınlar da tam karşımdaki bankta oturuyordu. Hızla arkamı döndüğümde nefesimin kesildiğine, kalbimin heyecandan atmayı unuttuğuna emindim. Aynı takım elbisesi, yorgun ama bir o kadar da mutlu bakışlarıyla manzaramın en güzel, en özel köşesine kurulmuştu. Parmaklıklardan sızan eliyle saçlarımı sevmeye devam ederken boşta duran elini belime yerleştirmeye çalıştı. Kollarımı onun gibi parmaklıklardan uzatarak ceketinin içinden geçirip beline doladım.

“Rüzgâr’ım,” dedim üzgün üzgün.

Güçlü kolları etrafımı sardığında beni koruma altına almaya çalıştığını hissedebiliyordum. Benim için gelmişti hem de kocam olarak, coşkuyla koşup boynuna atılmak istiyordum.

“Ben o yerin dibini sana saray, gözlerinden dökülen her damlayı da başına taç ederim,” diyerek ihtiyacım olan morali hücrelerime kadar aşılıp yanağımda duran gözyaşlarıma dokundu. “Bu

güzellikleri boşa harcama, onlar bize lazım,” dedi ve beni kendine çekti ama aramızdaki parmaklıklar temasımıza büyük engeldi.

Ruhuma dokunmuştu güzel cümleleri, kalbimi ısıtmıştı, boğa-
zım özlemi ve güzel sözleriyle düğümlenmişti.

“Bizi burada tutacaklarını söylüyorlar.”

“Ben varken seni burada tutabilirler mi?”

“Tutamazlar, değil mi?”

“Buna kimsenin gücü yetmez.”

Bizi burada bırakmayacağını biliyordum ama yine de emin ol-
mak ister gibi, “Ama kızlar şikâyetlerini geri almazlarsa  ıkamayaca-
ğımızı söylediler,” dedim.

Leyla’nın uzun bir süre sohbet ettiği polis memuru yanımıza
yaklaşınca istemeyerek de olsa kollarından uzaklaştım. Sıcaklığı
uzaklaşınca boşluğa düşmüş hissine kapılarak huysuz nineler gibi
astım suratımı.

Polis cebinden çıkardığı neredeyse bir dizine anahtarın olduğu
anahtarlıktan uygun olanını kolaylıkla bularak kapıyı açtı. Bakışları
Leyla’yla benim yüzümde gezinirken artık serbest olduğumuzu dile
getirdi. Kapıdan çıktığım gibi kollarına atıldım. Arkamdan Poyraz’a
i  çekerek iltifatlar yağdıran kadınlara da içimden türlü türlü k -
f rler ettim. Normal şartlarda hadlerini bildirirdim ama pek sağlıklı
tiplere benzemiyorlardı, uğraşmak istemedim.

Başımın üzerinden öperek, “Sonunda kollarımdasm,” dedi za-
fer dolu bir sesle. Hem kollarından ayırmıyor hem de incitmeme-
ye çalışıyor gibiydi hem *gitme artık* hem de *bırakmam* der gibi. Bu
nedenle daha sıkı sarıldım, ruhumu açtım ona, hayal kırıklıklarına
umut ışığı olmak istedim.

“Bu evren ne istiyor benden?” diye söylenmeye başladığımda
kaşları çatıldı.

“Evren kim?” Ah, bu erkeklerin kafası neden böyle çalışıyordu?
Sessizce gülerken, “K inat olan evren Rüzgâr’ım,” dediğimde gülüş-
leriyle eşlik etti bana.

“Ben o evrene yapacağımı bilirim,” dediğinde gülüşlerim büyüdü.

Odaların bulunduğu koridora ulaşmadan kollarından uzaklaştım. Leyla'yla birlikte polisin bizi yönlendirdiğı küçük odalardan birine girdik. Evrakları imzalayıp koridora yeniden döndüğümüzde Poyraz, ayaküstü iki kızla sohbet ediyordu. Bunlar bizim kavga ettiğimiz kızlardı, Yağız ve Doğan da hemen yanındaydı. Bu görüntü benim canımı sıkarken Leyla'yı da en az benim kadar huzursuz etmişti.

“Tehlikeli, çok tehlikeli,” diye mırıldandı Leyla.

“Neymiş o tehlikeli olan?”

“Kızım kızların güzelliğini görmüyor musun, bu kızların bu adamların etrafında olması büyük tehlike.”

“Caddeler bu kızlarla dolu Leyla. Ne yapalım, adamları eve mi kapatalım?”

“Seni bilmem ama ben kapatabilirim.”

Aniden dan etmiş gibi eğilip yüzüne baktım. “Sen kimi kapatıyorsun bakayım?”

“Ne kapatacağım be!” Omuzlarını silktiğinde bakışları Yağız'daydı. “Ne işim olur benim aylarla.”

“Orasını da sen söyleyeceksin?”

“Sen gerçekten salaksın,” dedi başımı hafif ittirerek. Kaşlarım çatılırken etrafıma bakındığımda Doğan'ın ve Poyraz'ın bize baktığını gördüm. Doğan sırtıırken Poyraz gergin gözükiüyordu. “Beni bırak da kocana git yoksa kız ağzının içine girecek.”

Salaklığımı unutmama fırsat vermeyen Leyla'nın sözleriyle Poyraz'ın karşısındaki kızlara baktım. Sahiden kızlardan afet olanı Poyraz'ın içine düşmek üzereydi, onun ise gözleri hâlâ bendeydi. Yalnız atladiğı bir detay vardı, diğerkız da Yağız'm tepesine binmek üzereydi.

Leyla topuklarını yere sertçe vurarak onlara doğru yürüyünce tüm bakışların üzerinde toplaması kaçınılmaz olmuştu. Buna sebep hem topuklarından çıkan tok ses hem de abartılı kırtışıydı. Yağız'la Poyraz'ın arasında durduğunda ayaklarımı sürüyerek yaklaştım yanlarına. Poyraz'm bana uzanan elini boşta bırakarak bir adım geriye gittim.

Düşen suratıyla, “Liza...” dediğinde yüzümü Doğan’dan tarafa çevirdim. Kırgınlık vardı gözlerimde, küslük vardı. Canımın acıdığını hissettiğim sırada Yağız’ın bakışları üzerimdeydi. Bir süre sinirli kara gözlerini benimkilere dikti, sonra Leyla’ya çevirdi.

“Siz... İkiniz...” dediğinde dişlerini sıkıyordu. Bakışlarını Leyla’ya sabitledi. “Özellikle de sen.” Yeniden bana baktığında burnundan soluyordu. “Olaysız bir gününüz geçmeyecek mi?”

Azarlamıştı bizi, bu çok gurur kırıcıydı. Adının Tuğçe olduğunu öğrendiğimiz kızın alaylı bakışlarını görür görmez sinirle Leyla’dan önce davranıp ayakkabılarımı zemine vurarak karşısına dikildim.

“Neden yargısız infaz yapıyorsun?” Parmağımla kızları işaret ettim. “Onlar başlattı. Biz Leyla’yla butiğin önünde eğlenirken arabayla önümüzde durup bize aptal dediler,” diye çocuk gibi şikâyet ettim. “Keşke bizi azarlamak için buraya kadar zahmet etmeseydiniz.”

Bakışları Poyraz’a kaydı. O sırada kızların kıkırdadığını duyunca öfkemi dizginleme kararı alarak Leyla’nın koluna asıldım.

“Yürü Leyla!”

Bunu yapmasaydım karakolun içinde yeni bir kargaşaya sebep olabilirdim ama Leyla beni yarı yolda bıraktı ve yeniden Yağız’la Poyraz’ın arasına girdi. Aynı anda Poyraz yanıma yaklaştı, bu kez kaçmama fırsat vermeyecek şekilde parmaklarını elime kenetledi. Ayaklarım geri geri gitti, ancak o beni bırakmadı aksine boşta kalan eliyle beni önüne çekti. Ellerini kollarımdan kaydırıp sıkı sıkı tutan kollarıyla sırtımın göğsüne tamamen yapışmasını sağladı. Bir eli sol elime, değeri göğsümün altına yerleşirken, “Senin nazını, tribini, kıskançlığını severim,” diye saçlarımın arasından fısıldadı.

“Kıskanmadım ki ben,” dedim sessizce. “Aynı kızları tekrar karşımda görünce sinirlendim sadece.”

“Sen öyle diyorsan öyledir.” Nefesi boynumdaydı ve etrafımız polis kaynıyordu, buna rağmen uzaklaşamadım kollarından, nefesinden, kokusundan.

“Öyle,” dediğimde Leyla, Poyraz’a baktı, sonra Yağız’a, en sonunda kızları göstererek, “Siz ne yaptınız da bunlar şikâyetlerini geri aldı?” diye hesap sordu.

Aynı soruyu şimdiye kadar benim sormamış olmam başka bir sinir bozucu hadiseydi. Gözlerimi kısarak Poyraz’a attığım yan bakışla hesap sordum. Yorgunluk vardı hem bedeninde hem de ruhunda, hâlsizlik vardı yüzünde ve hafif mor halkalar oluşmaya başlamıştı göz altlarında. Gece uyumamış olmalıydı. Yorgunluktan çok bitmiş bir hâldeydi. Ona bu profilden bakmak çok güzeldi. Dudaklarıma yakın duran çenesini öpmemek için zor tutuyordum kendimi. Kalbimin teklediğini hissederken, “Yapma bebeğim,” dedi tükenmişlikle. “Üzme kendini.”

Üzme beni dememişti, *üzme kendini* demişti. O harikulade bir varlıktı. Bu saçma kıskançlığın sebebi de neydi? Benim ona karşı herhangi bir güven sorunu yoktu ki. Asıl saçma olansa ortada kıskançlık yaratacak bir durumun olmamasıydı. Pişmanlıkla devirdiğim gözlerimin yanma minik bir öpücük bırakıp beni kendinden ayırmadan solumuzda duran kızların yanma yaklaştı.

“Nil,” dedi beni sol yanma çekerken. “Babası kıymetli bir dostumuz. Aranızda bir yan-”

Nil sözünü kesti. “Eğer siz araya girmeseydiniz şikâyetimizi asla geri almazdık Poyraz Bey.”

Kız sesini o kadar inceltmişti ki ses tellerinin kırılma özelliği olsaydı eğer paramparça olmuştu. Arkamızdan minik bir gülme sesi geldi, bu Leyla’nın asla kaçıramayacağı harika bir pastı. Fakat ben de ondan geri kalmadım.

“Eyej şij ajaya gijmeseydinij şikeyetimiji aşla geyi almajdık Poyraj Beyyy.”

Ağzımı eğerek yaptığım bu yaramazlıktan sonra Poyraz’a dönüp yüzümü omzuna doğru yatırdım. Göğsüme çarpan göğsünün titremesiyle yüzüne baktığımda gülmek için dudağını ısırıldığını gördüm. Başını *seni iflah olmaz Mimoza Tanesi* der gibi salladığında sıırtmaya başladım. Beni duymuştu. Çok ama çok kısık bir sesle söylemiştim oysa.

“Bu şimdi yağmurda eriyip gider de,” dediğim an gülen suratıyla çenemi avuçladı.

“Sen de karanlıkta kapanıyorsun Mimoza Tanesi.” Başparmağı dudağımın kenarını okşuyordu. “Hüzünlenince sararıyorsun.”

Nasıl da hayran hayran bakıyordu?

Aniden ciddileşip Nil’e döndüğünde ilk defa gerçek anlamda inceledim yüzünü, gerçekten de çok güzel bir kadındı. Turkuazı andıran mavi gözleri etkileyici görünüyordu. Yüzüne yapıştırdığı alaycı gülümsemesine rağmen içindeki hazımsızlığı görebiliyordum. Üstten bakmaya çalışıyordu ama karşımdaki ezikliğini saklayamıyordu. Hâlbuki ben sinirliydim ama ona aşağılayıcı bir şekilde bakmıyordum. Bu uzun süreli bakışmamızı bozan Poyraz oldu.

“Liza,” derken belimde duran elinin parmakları kımıldandı. “Karım, Liza Eroğlu,” dedi derin sesiyle. Sanki bu büyülü kelimeleri duymam hayat memat meselesi gibi nefesimi tutmuş onu dinliyordum.

“Evli olduğunu bilmiyordum.”

“Öğrenmiş oldun,” dedi Leyla *ayağını denk al* der gibi.

“Senin de öğrenmen gerekenler var küçük hanım,” dedi Yağız.

Leyla’nın Yağız’a yaklaşmasıyla oklar bir anda onlara döndüğünde Yağız’ın dirseğinin altında kalan gömleğinin kumaşına dokundu Leyla. Gözlerini ondan ayırmadan gömleğinin kollarını iki defa kıvrırdı oldukça yavaş ve naif hareketlerle. Bu eylemi gerçekleştirirken Yağız hareketsizce duruyordu. Aynı tempoyla kumaşı yukarı doğru sıyrırken bir anda durdu ve, “Öğrenmenin her türlüsüne açığım,” dedi baştan çıkarıcı sesiyle. “Ama bu eylemi seninle gerçekleştirmek isteyeceğimi hiç sanmıyorum kulüp ayısı!”

Kızlar gülmeye başlarken Doğan kendini sıkmaktan mosmor olmuştu. Benim güldüğümü gören Poyraz etrafa tatlı gülücükler saçarken Yağız onu gördü ve, “Sen de mi Poyraz?” diyerek sitem etti.

Ona, *ben de Brütüs* der gibi baktı Poyraz.

Kendine gel sevgilim, buradaki Brütüs sen oluyorsun.

Yağız’la Leyla’nın atışmaları devam ederken Poyraz elimden tu-

tup hızla dışarı çıkarmaya çalışınca şaşkınlıkla merdivenlerin önünde durdum.

“Ne oldu, nereye gidiyoruz?”

“Şimdi tam zamanı,” dedi büyük bir heyecanla.

Merakla, “Neyin?” diye sorduğumda arabaya yönelmiştik.

Sırtını arabaya yaslamış yan bir duruşla beni izliyordu Poyraz. Fakat bu sadece bir araba değildi, en az onun kadar sıra dışı, mükemmel bir yaratıktı. Aralarındaki tek fark birinin kastan, diğerinin metalden olmasıydı. Sarı kaplama *Matte Black* bir *W16 MISTRAL Bugatti*... Sanırım *Bugatti Eroğlu A. Ş'ye* sponsor olmuştu yoksa tam tersi miydi? Zavallı mekanik yaratığın Poyraz Eroğlu'nun yanında sönük kaldığına bizzat şahit olunca ikinci olasılığın daha bir ağır bastığını düşünmeden edemedim. Bu sıra dışı varlıkları hayranlıkla izlerken bir anda kollarında buldum kendimi.

“Hazır mısın Liza Eroğlu?” dedi haylaz bir çocuk gibi. “Seni kaçırıyorum.”

Yüzüne vuran güneş ışığı hayran olunası gözlerini bambaşka bir boyuta taşıyordu. Kalp atışlarım hızlanmış, nefeslerim sıklaşmıştı. Heyecanımı fark edince yanaklarımı okşadı.

“Ya Leyla? Günlerdir benim için uğraşıyor ve benim için burada. Onu yalnız başına otelde bırakamam.”

Eve götürmek istesem gelmezdi. Rahat tavırlarının aksine düşünceliydi benim arkadaşım. “Siz yeni evlisiniz, olmaz öyle şey,” derdi, onu iyi tanıyordum.

Düşündüğünü belirtir gibi başım hafif omzuna eğerek gözlerini asfalt zemine sabitledi. Bir süre düşünceleriyle baş başa kaldıktan sonra elini ağır çekimde kaldırdı ve, “Liza,” dedi o nahif sesiyle. Burunumun ucundan minik bir makas aldı. “Onu Yağız'a havale edelim mi?”

Keyfine diyecek yoktu puştun. Leyla'dan intikamını alma fırsatını yakaladığını sanıyordu ama bilmiyordu masumum, Leyla'yı ödüllendiriyordu. Bir ceza kesilecekse bu da Yağız'a kesilmiş oluyordu ve bu da kulağa hiç fena gelmiyordu. Onun gibi muzipçe gülümsedim.

“Edelim sevgilim.”

Pembeyi karaya, tavşanı ayıya havale edelim.

Aklımdan geçenlerle kıkırdamaya başladığımda Poyraz çoktan fikrini eyleme dönüştürmüştü.

“Yağız Eroğlu!”

Yağız bakmakla kalmadı, Leyla’yla beraber kapıda belirdi. Leyla’nın bana doğru yaklaşmasına fırsat vermeden, “Leyla sana emanet,” dedi ve Bugatti’ye kuruldu Rüzgâr’ım. Oturmadan hemen önce de, “Atla Liza,” demişti.

Kemerimi takar takmaz gözlerimi dikiz aynasına sabitledim. Leyla her zamanki yerindeydi, Yağız’ın omzunda. Bacaklarını amansızca sallayıp adamın sırtını yumrukluyordu. Onlardan uzaklaşmamızla kıkırdamalarım gülmelere, gülüşlerim kahkahalara dönüştü. Bu keyifli hâllerimle Poyraz da gülümsemeye başladı. Onun gülüşüyle kendimi kaybettim yine.

Nasıl gözlerini benden ayırmadan bu kadar güzel araba kullanabiliyordu? Neden ona baktığımda kalbim hem delice atıyor hem de durma noktasına geliyordu? Hiçbirinin cevabını bilmiyordum, onun yanında aklımı kullanamıyordum. Tek bildiğim hayatımın en mutlu gününü yaşıyor olduğumdu.

Elimi direksiyonda duran elinin üzerine yerleştirdiğimde yüzüme bakmaya devam ediyordu ama ikimiz de konuşmuyorduk çünkü ikimiz de bu bakışlara hasret kalmıştık ve sadece birbirimizi solmak istiyorduk.

Elimi yavaşça dudaklarına götürdüğünde öyle çok kaydadı ki kanım mini bir bypass operasyonu ile içine yerleşip kalmak istedim, her parçasını parsel parsel üzerime tapulamak istedim ve bu düşüncelerle bir hamle yaptım, sunroofu açtım ve kafamı dışarı çıkardım. Bakışları yolla benim aramda gidip gelirken saçlarımı, tenimi, her şeyimi rüzgârın tatlı esintisine bıraktım ve var gücümle ona olan aşkı, mutluluğumu, tüm hasretimi rüzgâra teslim ettim.

“Ey, koca İstanbul! Beni sığdıramadığın sokaklarına inat buradayım. Caddelerinde, sokaklarında, Rüzgâr’ın kalbinde...” Başımı

arkaya yatırıp kollarımı kocaman açtım. “Yine de seviyorum ulan, seni de deli rüzgârlarını da...”

Saçlarım rüzgârda ahenkle dans ediyor, mutluluğum İstanbul’a sığmıyordu, o ise yanı başımda tarifsiz huzuruma ve mutluluğuma gülümsemesiyle ortak oluyordu. Ben ilk defa bu kadar mutluydum ve ben ilk defa bu kadar yaşamak istiyordum, doya doya yaşamak.

Yaşadığım bu an çok güzeldi.

Çok güzeldi ve hiç bitmesini istemedim. Yeniden yerime oturdumda güzel gözleri hâlâ benimdi. İşte o an oturduğum yerden yeniden kalktım ve doğrusunu, yanlışını düşünmeden kucağına yerleştim. Şaşkınlığı yüzüne dağılırken saçlarımı sevip koklamaya başladı, bunları yaparken sağ şeride geçip hızını oldukça düşürmüştü.

“Seviyorum ulan...” dedi az önceki haykırışlarıma karşılık verir gibi. “Liza’yı da Mimoza’yı da ama en çok da...” Duraksadı, başparmağını dudaklarıma bastırıp bu defada onları sevdi. “*Mimoza bıraktı kendini Rüzgâr’a değişini.*”

İçim sesindeki özlemin yoğunluğuyla titrerken, “Rüzgâr’ım,” dedim az önceki gür sesime nazaran oldukça kısık bir sesle.

“Mimoza’m,” dedi sesine hasret kaldığım Rüzgâr.

Derin bakışlarımı kaçırmadan kravatını çıkarıp koltuğa attım sonra da ceketini, hemen ardından gömleğinin düğmelerini çözmeğe başladım. Merakı heyecana, heyecanı tutkuya dönüşürken arabayı emniyet şeridine çekip yavaşladı ve durdu. Ellerini yüzümün her noktasına dokundurdu. Öyle ki hem hissetmek istiyor hem de bunu yaparken kıyamıyordu.

Gömleğini omuzlarından yavaşça düşürdüğümde kasılan göğüs kaslarıyla nefessizce izliyordu beni. Bu görüntü göğsündeki çiziklere rağmen çok güzeldi hatta olağanüstüydü. Elimi yavaşça göğsüne dokundurduğumda ürperdiğimi hissettim.

Avucumu yaralı kalbinin üzerine bastırdım ve zamanı durdurdum.

Parmakları saç diplerimde huzurlu dokunuşlar yaparken başımı

göğsünün üzerine yasladım ve yıllarca özlemini, hayalini kurduğum o soruyu sordum.

“Burada uyuyabilir miyim?”

Bu soruyu sorma ihtiyacı duymam anlamsızdı çünkü o her şeyiyle benimdi ama duymak istiyordum sanki onun dudaklarından, kalbinden....

Parmaklarıyla saçlarımı karıştırmaya devam ederken güvenli kolları sanki bu anı bekliyormuş gibi memnuniyetle karşıladı beni. Koltuğun arkasını hafif yatırıp başımda duran eliyle beni göğsüne bastırdı dikkatlice. Göz kapaklarım huzurla kapanırken uykuya teslim olmadan hemen önce fısıltısını ruhuma yerleştirdi özenle.

“Sonsuza dek Mimoza Tanesi.”

Ninova

23. Bölüm

Cennetten Bir Bahçe

Eksik olan parçanı yanına alıp sonsuz bir yolculuğa çıkmak...

Cam kenarına değil de bir 'can'ın köşesine oturup gözlerindeki aşkı seyre dalmak...

Hiç bitmesini istemediğim bu yolcuğun sonunda Rüzgâr arabayı büyük, beyaz bir bahçe kapısının önünde durdurdu. Güvenlik kulübesinden çıkan otuzlu yaşlarında bir adam bize doğru yaklaşırken Poyraz'a saygıyla selam vererek otomatik kapıyı açtı. Yavaşça sağa doğru kayarak açılan kapıyla kocaman bir bahçeye giriş yaptık.

Oldukça büyük ve gösterişli, dubleks bir evin önünde duruyorduk. Az önce yanından geçip gittiğimiz havuzun aydınlatmalarının sarı olduğu gözümünden kaçmayan tatlı bir detaydı.

Poyraz'ı beklemeden heyecanla indim arabadan. Binanın dört bir tarafı sarı solar lambalarla çevriliydi. Lambalardan yayılan aynı renk ışıklar zemine ve duvara yıldız şeklinde yansımalar bırakıyordu.

Havuzu doğru yürümeye başladığımda güvenlik kulübesinden bize doğru yaklaşan bir gölge belirdi. Bu gölge Doğan'a aitti. Ne iş yaptığını henüz anlayamamıştım. Hem Yağız'ın şahsi işlerine koşuyor hem şoförlük yapıyordu, şimdi de buradaydı.

“Hoş geldin yenge,” cümlesine gülümseyerek karşılık verdim.

Yenge.

Ne güzel bir kelimeydi bu böyle. Poyraz arabanın anahtarlarını Doğan'a fırlatırken yönümü binadan tarafa çevirdiğimde giriş kapısından koşar adımlarla bir çocuk çıktı; on bir - on iki yaşlarında bir erkek çocuğu...

“Poyraz abi...”

Coşkuyla beline sarılan çocuğu tek kanadının altına yerleştirirken boştaki elinin parmaklarını onun saçlarına daldırdı Poyraz.

Loş ışıktan seçebildiğim kadarıyla dalgalı, kahverengi saçları vardı. Deniz mavisi gözleri ve kocaman gülümsemesiyle gördüğüm en güzel çocuklardan biri olabilirdi. Gülen yüzündeki yanaklarına sığdıramadığı devasa gamzelerinden gözlerimi alamadığımı fark etmem içtenlikle gülümsememe sebep oldu. Öyle sevimliydi ki kim olduğundan ziyade nasıl bu kadar güzel olduğunu daha çok merak etmiştim.

“Oğlum sen hâlâ uyumadın mı?”

Çocuk Poyraz'a daha sıkı sarılarak, “Seni bekledim abi,” dedi sevimli sevimli.

Bu çok güzel bir görüntüydü. Onun harika bir eş ve de baba olacağına hiç şüphem yoktu. Babalık ona çok yakışacaktı. Hayır, babalık en çok ona yakışacaktı.

Onları izlerken gözlerim dolduğu sırada siyah inciler beni buldu, aynı anda çocuk da başını benden tarafa çevirdi. Beni yeni fark etmişti. Bir anda gülen yüzü donuklaştı, gamzeleri silikleşti. Saç ve ten rengine tezat gür kaşlarını çattı ve saçlarımdan ayakkabılarıma kadar inen, sonra da yeniden gözlerime tırmanan deniz gözleriyle beni süzmeye başladı. Uzunca sayılabilecek bir süre baktık. Onun gittikçe düşen yüzünün aksine ben gülümsemeye devam ediyordum,

sanırım benden hoşlanmadı çünkü sevimli suratı bana bakmaya devam ettikçe sertleşip düşmeye başladı.

Bu garip durumumuzu fark ederek çocuğu kanatlarının altından ayırmadan elini bana uzattı Poyraz. Anında doldurdum avucundaki boşluğu. Çocuktan uzaklaşıp beni kendine iyice yaklaştırdığında çocuk çatık kaşlarıyla beni süzmeye devam ediyordu.

“Anıl,” dedi Poyraz, sonra bana döndü. “Bak, sana kimi getirdim. Karım Liza.” Tıpkı bir çocuk neşesiyle tanıtmıştı beni karşımdaki bu şirin çocuğa.

Sesindeki gurur fark edilmeyecek gibi değildi. Gözlerimin içine öyle güzel bakıyordu ki bakışlarımı ondan alıp Anıl’a yöneltemiyordum. Kalbimin sızladığını hissediyordum çünkü bu bakışlarda çok şey saklıydı; yaşanmamışlıklar gibi, özlem gibi.

Sessiz haykırışlarımızı bozan Anıl’ın sevimli sesi oldu. “Abla sen gerçek Liza mısın?” diye tuhaf bir soru sordu.

Poyraz’la aynı anda gülümserken Anıl’ın şaşkın ifadesiyle derinleşen gamzelerinden öpmek istedim. Bu şaşkınlığıyla beni de şaşırtmış beni tanıdığını bile saniyeler sonra idrak edebilmişim.

“Oğlum ne biçim soru lan bu?”

Anıl mahcubiyetle başını hafif eğip, “Sonunda geldi mi abi?” şeklinde bir soru sorunca göğsüme beklemediğim bir anda alevlerle örülü bir ok saplandı. Bu gizemli tatlı çocuğa benden mi bahsetmişti? Beni hep beklemişti. Kalbime aldığım darbeyle kıvrandığımı gören Poyraz hafifçe yanağıma dokundu.

“Geldi Anıl...” derken iç çekti. “Bana, Rüzgâr’ına geldi.”

Mutluydu ama buruktu sesi.

“Siz ne zaman evlendiniz abi? Ablam... Şey yani Liza Hanım ne zaman geldi?”

Bu güzel ve mantıklı sorularla hem Anıl’ı hem de kendimi aydınlatmak için ona doğru yaklaştım. Elimi bu sevimli çocuğa uzatarak, “Merhaba Anıl, ben gerçek Liza,” diyerek bu defa da ben tanıttım kendimi. Elimi içtenlikle sıkarak uzunca bir süre salladı. İçim ısındı. Cıvı cıvı, hayat dolu bir çocuktı. “Bana abla diyebilirsin Anıl,”

dediğimde elimi sallamaya devam ediyordu. O çok şirindi. Daha fazla dayanamayıp kıkırdamaya başladım. Bu hareketimi bekliyormuş gibi kahkahalarla gülmeye başladı. Bu kahkaha, gecenin sessizliğine karışarak sıcacık mutluluk tohumları ekti çorak kalplerimize. Poyraz'la gözlerimiz kesiştiğinde onun yüzündeki mutluluğu hiçbir kelimelerin anlatamayacağını gördüm.

“Sen söyle bakalım, nereden tanıyorsun beni?”

“Abla sen Rüzgâr'ın Mimoza'sı değil misin?”

Rüzgâr'ın Mimoza'sı.

Dünyanın en güzel cümlesi olabilirdi. Bana bu güzellikleri bahşeden Rüzgâr'a döndüm. “Evet,” dedim dikleşen omuzlarımla. “Ben Rüzgâr'ın Mimoza'sıyım, Poyraz'ın da Liza'sı.” Artık gururlanma sırası bendeydi. “Sen nereden biliyorsun bakalım Mimoza'yı?”

“Oooo... Mimoza'yla Rüzgâr'm masalını bilmeyen mi var abla?”

Gözyaşlarımı geri göndererek masalın esas oğlanına yöneldim. Poyraz'ın karısı olmak cennete erişmekse, Rüzgâr'm Mimoza'sı olmak sonsuzluğa ulaşmaktı. Eline daha sıkı tutundum ve, “Teşekkür ederim,” dedim usulca. “Beni yokluğumla bile yaşattığın için, bana bu tarifsiz mutluluğu bahsettiğin için ve benim Rüzgâr'ım olduğun için.”

“Asıl ben teşekkür ederim,” dedi saçlarımda soluklanırken. “Bana cennetin kokusunu getirdiğin için.”

O benim en çok da saçlarımdan kokusunu severdi; dokunurken kıyamaz, koklamaya doyamaz, tek bir telimi bile kırmazdı.

“Abla,” diyerek beni kaybolduğum mazinin derinliklerinden çıkardı Anıl. “Poyraz abim çok bekledi seni be... Neden bu kadar geciktin?”

Gerçekler miydi canımı yakan yoksa bu gerçekleri bir çocuktan duyuyor olmak mı? Tek kelime dahi edemedim. Yoktu cevabım, sözün bittiği o yerdeydim. Pişmanlıktan kıvrandığımı gören Anıl koluma dokunup ona bakmamı sağladı.

“Biliyor musun abla, Poyraz abime çok kıızıyordum ama artık

kız mıyorum,” dedi ve Poyraz’a kısa bir bakış atıp yeniden bana döndü. “Sen de çok güzelmışsin be abla.” Sevimli suratı utançla kızarıırken gamzeleri yanaklarına sığmaz oldu. “Abimin yerinde ben olsaydım on değil, on milyon yıl yine beklerdim seni.”

Bu tatlı iltifatla elimi kaldırıp yanağındaki gamzeye dokunduğumda kızaran yanakları mümkünmüş gibi daha çok kızarmaya başladı. Ve o an dikkatimi çeken bir şey oldu, Poyraz’ın yüzünde yapay da olsa bir kızgınlık oluştu. Dışı kızıyor ama içi gülüyor gibiydi. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyrırken hiç beklenmedik bir hamle yaptı ve Anıl’m ensesine minik bir şaplak atıverdi.

“Bak sen bizim eşek sıpasına,” derken kızmaya çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu. Soluklanmadan, “Karımdan uzak duruyorsun,” tarzında bir ikazda bulununca ikimiz de gülmeye başladık.

Bir çocuktan kıskanıldığım gerçeği beynime sızarken abartılı bir şekilde gülmeye devam eden Anıl’a baktığımda daha fazla kendimi tutamayarak ben de bir kahkaha savurdum geceye. Anında başını arkaya yatırıp daha büyük gülmeye başladı Anıl. Ah, bu çocuk tam benlikti. Saniyesinde ruh hâli değişirken pozitif enerjisiyle bendeki negatifliği bile çekiyordu içine.

“Sen de çok yakışıklısın,” dedim sevimli yanaklarım parmaklarıma kıştırarak. “Eminim benden çok daha güzel kızlar-”

Heyecanla sözümü kesti. “Yok be abla, senden güzelini bulamam.” Fıldır fıldır dönüp duran deniz gözleri benimle Poyraz arasında mekik dokumaya başladı. “Abimi bu kadar bekletmiş olmasaydın belki benim için küçük bir Mimoza yapmış olurdunuz,” deyince patlattım bir kahkaha daha.

Fırlamaya bak sen.

Poyraz’m öfkeyle yanan gözlerinin şokla tüten dumanlarım görmemle kahkahalarım boğazımda takılı kaldı. Bu kez gerçek anlamda kızmıştı.

Ah, senin kızını kıskanan babalığını sevsinler.

“Ulan seni var ya,” dediğinde Poyraz bir adım ileri giderken Anıl iki adım geri gidiyordu. “Önce karıma göz diktin, şimdi de daha doğ-

mamış kızına mı? Seni eşek sıpası.” Anıl’ı kovalamaya başladı. Anıl kıkırdayarak bahçe kapısına doğru koşarken, Poyraz ağır adımlarla peşinden gidiyordu. “Gel lan buraya.”

Anıl güvenlik kulübesinin önünde durduğunda Poyraz işaret ve orta parmağını birleştirerek yeniden seslendi. “Gel!”

Anıl temkinli adımlarla ona doğru ilerlerken kıkırdamaya devam ediyordu. Arkalarından gidip Poyraz’ın koluna girdim. Havuza olan yakınlığımızdan ötürü etrafındaki sarı ışıklar esmer tenindeydi şimdi. Gerçek anlamda kızıp kızmadığını anlayamıyordum, bir duvar kadar düzdü bakışları.

“Sevgilim,” dediğimde parmak uçlarım avucunda dans ediyordu. “Sen daha doğmamış kızımızı kısıkanıyor olabilir misin?” Bunu söylerken Talya’nın doğmuş olduğu ve de Anıl’ın yaşlarında olduğu gerçeğiyle bir an midem kasıldı. Anıl’la aralarında tek adım kalınca Poyraz’dan önce davranıp konuyu dağıtmak istedim. “Sen söyle bakalım, neler biliyorsun Mimoza’yla Rüzgâr hakkında?”

“Mimoza’yı, Poyraz abimi tanıyan herkes bilir abla. Sen her yerdesin,” diyen Anıl’a heyecandan durmak üzere olan kalbimle yaklaştım.

“Nasıl yani?”

“Bak abla,” diyerek eliyle tam arkamı işaret etti. Arkamı döndüğümde konuşmaya devam ediyordu. “Mimozalar...” Binanın arkasına doğru giden yolu gösterdi. “Onlar her yerde.”

Onun minik adımlarını delice atan kalp atışlarımla takip ettiğimde Poyraz hemen arkamızdaydı. Attığım her adımda titremeyen bedenim titremeye başladı. Biraz daha ilerlediğimde artık nefesimi tutuyordum. Binanın karşısındaki duvarın dibinde arka bahçeye kadar uzanan sıra sıra dizilmiş mimoza ağaçları beni evime buyur ediyordu.

Bir değil, iki değil, tam altı adet mimoza ağacı...

Bu bizim hayalimizdeki evdi.

“Bir evimiz olsun,” dediğimde, “Bahçesinde de senin gibi küçük küçük mimoza ağaçları...” demişti.

Her birinin altında binanın etrafını saran sarı ışıltılardan vardı. Bu mevsimde çiçek açıyor olmaları inanılır gibi değildi.

Bu büyüleyiciydi.

Büyüleyiciydi ve bu güzelliklerin altında kendimi cennetten bir bahçede gibi hissediyordum.

Sırasıyla hepsine tek tek dokundum, kokladım. Haykırmak istiyordum mutluluğumu koca evrene. Milyonlarca kez, “Evet,” demek istiyordum yeniden. “Seninle bu cennette sonsuza dek evet,” demek istiyordum ona.

Son ağacın altında durup derin bir nefes aldığımda dudakları saçlarımdaydı. “Evimize hoş geldin,” diye fısıldadı bir dua okur gibi. Boynumu öpüp bir süre yüzünü boyun girintimde dinlendirdiğinde kapıldığım büyüün etkisiyle sonsuza dek bu pozisyonda kalmak istedim.

Saçlarımı hafif kenara itti ve tenimden derin bir nefes çekti içine. “Rüzgâr’ın kalbine.”

Köprücük kemiğimi öptü ve, “Poyraz’ın ruhuna,” dedi kalbim sesindeki büyüün akışına kapılıp giderken. Nefesim kesilmişti, ruhumsa zaten çoktan bedenimi terk etmişti.

Yumuşak dudaklarındaki sıcaklık çeneme ulaşırken, “Hayallerine,” dedi ve aramızdaki o minik mesafeyi tamamen kapattı.

Hayallerim. Evet. O benim hayallerimi gerçeğe taşıyan o kişiydi, o benim hayallerimin esas sahibiydi, o bana hayal olmadan gerçeğin olmayacağını öğretendi.

Ve beni buyur etti dudakları ait olduğum yuvaya. Her yanıma aşkıyla kaplanırken tek yapabildiğim dudaklarında soluklanmak, kalbinin üzerinde dinlenmekti.

Sanki kalbim onun için yaratılmış, tenim onun dokunuşlarıyla var olmuş gibiydi. Sadece kendimizi değil, Anıl’ı da unutmuştuk. Buna rağmen bana varlığını hissettiren tek kişiydi o, kendimi nadi-de bir çiçek gibi hissettirendi.

Dudaklarımdan bir an olsun ayrılmadan beni sıkıca kavradı ve tek hamlesiyle kucağına aldı. Bu hamlesini bekliyormuşçasına sa-

rıldım ona; bacaklarım beline, kollarım ensesine dolandı. Adımları hızlandığında evde bulduk kendimizi ama ben öyle sarhoştum ki etrafıma bakınamıyordum bile.

Bir an durup bana baktığında merdivenlerdeydik. Bakışları tüm benliğimi çekiyordu içine. Fakat bu defa başkaydı, bu defa ben de aynı hislerle bakıyordum ona, kaçışımın olmadığını, kaçmak istemediğimi gösterircesine.

Artık yolun sonundaydık.

Hareketsiz kalmamızla sönen sensörlü ışıklar, beni kucaklayıp yeniden yürümesiyle etrafı aydınlatırken, “Söyle bakalım...” diye fısıldadı dudaklarıma. “Deli Rüzgâr’ını ne kadar özledin?”

Şehvet ve aşk ateşiyle yanıyorduk ve küle dönmek umurumuzda bile değildi. Beni soluksuzca öpmeye devam ediyor, kaybolan yıllarımıza inat, yaşayamadığımız her saniyeyi dudaklarıyla, diliyle söke söke almaya çalışıyordu.

“Nefessiz kalacak kadar,” dedim kendimden geçercesine, gerçek anlamda nefessiz kaldığımı hissedercesine.

Yeniden durduğunda artık odamızdaydık. Odamız. Bizim odamız. Duvarlarından zeminine, penceresinden perdesine, yatağından çarşafına kadar her şeyiyle kokusunun sindiği odamız.

Evimiz.

Yuvamız.

Sırtımı yumuşak yatağa yasladığında tek görebildiğim gözlerindeki aşkı ve kalbindeki hasretiydi. Aynı duygularla karşılık verdim bakışlarına. Ruhumu ve bedenimi açtım tüm çıplaklığıyla ona.

Artık hiç olmadığı kadar rüzgârlıydı yeryüzü, uçsuz, bucaksız bir ormandan ibaretti.

Bu uçsuz bucaksız ormanın derinliklerinde, kendi aşkımız ve sabrımızla kurduğumuz yuvada, Mimoza bir kez daha bıraktı kendini Rüzgâr’a; Liza ise tüm benliğiyle, en şeffaf, en kırılgan hâliyle, tüm çıplaklığıyla adadı kendini Poyraz’a. Kalbim, ruhum, tenim bir kez daha teslim oldu onun deli rüzgârlarına; asi ruhuna, beni bulutların üstüne usulca taşıyan o duygu yüklü dokunuşlarına...

Ama bu defa başkaydı. Bugün onun karısı ve henüz bilmese de hayalindeki kız çocuğunun annesi olarak duruyordum kollarında, iki dudağının arasında, teninin her bir zerresinde...

Gözlerimden minik minik yaşlar firar etti usulca, onun yaralarına merhem olurcasına.

Yanaklarımdan süzülen yolu izledi dudaklarıyla sonra gözlerime baktı sarı sarı ışıltılarla.

Ve gülümsedi mutlulukla, huzurla en çok da sabrının mükafatını alırcasına.

“Ağla Mimoza Tanesi,” dedi alnıma bastırduğu dudaklarıyla. “Son kez ağla.” Dudaklarını alnımdan çekti ve gözlerimin tam içine baktı. “Sonunda benimsin.”

24. Bölüm

Huzur

Huzur mu arıyorsun?

Arama uzaklarda, koy elini kalbine ve dile temiz bir kalple.

Bil ki o, er ya da geç bulacak seni, sen istesen de istemesen de.³⁶

Yıllar sonra İstanbul'a ayak bastığım günden bu yana ilk defa bu kadar güzel gülümsemişti güneş dünyaya. Bugüne dek ya hafif hafif çiseleyen yağmur damları konuyordu kirpiklerime ya da gri bulutlar örtünüyordu göz kapaklarıma gizlice. Güneş de doğuyordu elbette ama dünya o günlerde kapı dışında bırakıyordu sanki beni, zamansız gelen bir misafire evde yokmuş numarası yapan ev sahibi gibi. Şimdi de ben aynı duyarsızlıkla sırtımı dönüyorum dünyaya. Beni ısrarla görmediği, duymadığı, umursamadı günleri söke söke alıyorum inatla.

Bir masal diyarında gibiyim ve görünmeyi, duyulmayı ısrarla reddedip sapsarı çarşafıma dolanıyor ve masmavi gökyüzünde kuyruklu bir yıldız gibi bulutların arasından el sallıyorum siz fanilere.

³⁶. Yazara aittir.

Ve emrediyorum hepinize: Sakın ola beni uyandırmaya kalkmayın! Yirmi sekiz yıllık yaşamım boyunca ilk defa bu kadar huzurlu bir sabaha uyanıyorum, bırakın da azıcık tadını çıkarayım canım.

Ne zamandır uyuyordum? Mutluluğun bizzat tarifi olacak kadar...

Mutluluğun, usta bir ressamın maharetli parmaklarından çıkan ve en somut hâliyle bir tuvalin üzerine resmedildiği o şaheserdim ben. Göğsümü bulutlara, yüzümü gökyüzünü aydınlatan güneşe, sırtımı da Rüzgâr'a yaslayacak kadar şanslı olan o kişiydim ben.

Odam hiç bu kadar aydınlık ve rüzgârlı olmamıştı ve Poyraz hiç bu kadar tatlı esmemişti.

“Açılsın mı artık güzel gözlerimiz?”

Ona daha çok sokularak göğsündeki yerimi sabitlemeye çalıştım. İşin aslı şu ki her kıvrımını üzerime tapulayıp temel atma töreni için hazırlık yapmakla meşguldüm.

Kendi kendime kıkırdadığımda göğsüne yaslı duran yanağımın terden kaydığını hissettim, yanaklarımın kızardığına da emindim.

“Açılmıyorlar, benden bağımsız yaşıyorlar.”

Ah, ne şahane bir gün bu böyle? Ben ona sokuldukça parmakları daha sert tutunmaya başladı saçlarıma, göğsü de titriyordu, o da mı gülüyordu? Merakla dirseklerimi göğsüne yaslayıp şapşal yüzümü tamamen sundum ona. Sırtarak, “Günaydın,” dedim ifademi zerre bozmadan.

Gün gerçek anlamda aymıştı artık. Güneş siyah incilerine doğmuş kokusu her yanıma sarmıştı. “Günaydın bebeğim,” dedi burnunun ucuna konan dudaklarıyla. “Nasıl hissediyorsun? Rahat uyuyabildin mi?”

Oturur vaziyete geçerek beni dizlerine çekti. Kucağına iyice yerleşip bacaklarımı yataktan sarkıttım ve neşe içinde sallamaya başladım.

“Harika!” Yaralı göğsüne minik bir öpücük kondurdum. “Tıpkı bebekler gibi.”

Bacaklarımı yatağın tahtasına vura vura sallamaya devam

ederken rahatımı bozacak bir kalkış yaptı. Hâlâ kucağında duruyor olmama rağmen yüzümü ekşittim. Ne güzel keyfime bakıyordum yahu, neden hemen kalktık ki?

“Bu odanın bu kadar güzel güneş aldığını bilmiyordum.” Simsiyah inciler gözlerime damlıyordu. “Sarının siyaha bu kadar yakıştığını da.”

Hava tahminimden daha sıcaktı ve göğsündeki terler karın kaslarına, oradan da tenime doğru ince bir yol yapmıştı. Benim klimalı ortamda hapşırık krizine girdiğimi bildiğinden klimayı da açmamıştı.

“Ben de karanlığın bu kadar aydınlık olduğunu bilmiyordum,” dedim gözlerindeki ışıpta kaybolurken.

Alnıma bir öpücük kondurup beni yere bıraktığında banyodaydık. “Bazen yanmak gerekiyormuş,” dedi doldurduğu jakuziye adımını atarken. “Zümrüdüanka gibi küllerinden yeniden doğmak için.” Yakışıklı çehresi bana döndü. “Ateşin bile yakamadığı bir sevdaya sahip olduğunu anlayabilmek için.”

“Bazen de yıkılmak gerekiyormuş,” dedim ayaklarım Rüzgâr’a koşarken. “Ölümsüz bir aşkın temellerini atmak için.”

“Rüzgâr artık ölür mü sanıyorsun?” Teni tenimde, gözleri gözlerimde, kokusu ciğerlerimdeydi.

“Keşke bir mucize daha olsa ve Rüzgâr, ölümsüzlüğü bulsa...”

Hafif kıvrılan dudaklarıma dudaklarını bastırdı. “Poyraz ölse Rüzgâr ölmez, Rüzgâr ölse ona yaşattığın sevdâ ölmez.”

Konuşmama müsaade etmeyen dudaklarıydı, o nahif dokunuşlarıydı.

Güzel bir düşün ardından Poyraz odaya geçtiğinde saçlarımı kuruturken banyoyu incelemeye başladım. Beyazın ve sarının yoğunlukta olduğu, içerisinde de büyük bir jakuzinin bulunduğu oldukça gösterişli bir banyoydu burası. En güzel detaysa tüm sabun, duş jeli ve şampuanların mimoza esanslı olmasıydı. Rüzgâr’dan gelen mimoza kokusunun kaynağı da anlaşılmıştı. O gerçekten inanılmazdı.

Giyinme odasına yöneldiğimde soluğumu kesecek kadar ku-

sursuz görüntüsüyle tam karşımda duruyordu. Aynanın önündeydi, sırtı benden tarafa dönüktü. Çerçevesine davetsiz misafir olarak katılan küçük Mimoza'yı fark etmesi zaman almamıştı. Önüne geçerek aynayla bedeni arasına girdim. Alnına dökülen ıslak tutamlarına dokundum. Pürüzsüz sıkı vücudunda minik minik su damlaları varlığını korurken şişirdiği geniş göğsünden, uzun tricepslerinden, cezbedici esmer karın kaslarından, Adonislerinden, bicepslerinden, kısacası bu harikulade varlıktan gözlerimi alamıyordum. Ne ile beslendin yavrum sen? Yokluğumda kendini spora mı verdin?

Utan Liza, utan. Sen de aldın Nutella kavanozunu, dibini görüne kadar kaşıkladın. Allah da seni bildiği gibi yapsın.

Bana hızlı bir u dönüşü yaptırıp bakışlarını aynadaki görüntüme sabitledi. Tıpkı yeni bitirdiği eserini seyreden bir ressam gibi incelemeye başladı beni. Güçlü kollarını ince belime dolayarak kol kasları arasında sıkışıp kalmamı sağladı.

“Sen...” dedi yüzünü boynuma yaslayarak. “Daha bir güzelleştin sanki.”

Sözleriyle bakışlarımı kendi görüntüme çevirdim. Haklıydı, valahi haklıydı. Güzelleştirmişti bu deli Rüzgâr beni. Kirpiklerim mi uzamıştı bir gecede? Saçlarım gürleşmiş, dudaklarım ve yanaklarımda al al olmuştu sanki.

Boynumda yashı duran yanağına dokundum hafifçe. “Haklısın sevgilim, ben gerçekten de bayağı güzelleştim,” dedim şımarıkça. Dudakları gururla kıvrıldı. “Neden diye sormayacak mısın?”

Yeterince başımı döndürmüyormuş gibi bana yine bir u dönüşü yaptırdı. “Nedenmiş, söyle bakalım?”

Şimdi de yüzümü çenesiyle göğüs kasları arasındaki o mesafeye sıkıştırdı. Gülümseyerek hafif geri çekildiğimde aynı şekilde gülümseydiğini gördüm. Sevdiğin insanla her an, her saniye aynı duygular içinde olmak ne hoştu.

Parmaklarımı gür saçlarına daldırırken, “Sensin Rüzgâr,” diye fısıldadım. Minik bir nefes sesi kaçarken dudaklarından parmaklarını nemli saçlarıma geçirdi benim gibi. “Beni güzelleştiren sensin.” Dudaklarımla kokusunun yoğunlaştığı, beni saniyesinde mayıştıran

boynuna yapıştım. Kendine has kokusuyla mimoza esansını çektim içime. “Senin kokun.” Son durağım sol göğsüydü. Kalbinin üzerinde uyuyan mimozadan öptüm defalarca. “Ve senin o eşsiz kalbin.”

Kaldırdığı kıvrımlı kirpikleriyle dudaklarını yanağıma yasladı ve koklar gibi öptü. “Her cümlemin, her kelimenin, her harfinin, her dokunuşunun bir karşılığı olacak...” derken sıkıntıyla verdi nefesini. “Ama şimdi çıkmamız gerekiyor,” dedi ve elbise dolabına yöneldi.

Şaşkınlıkla geniş omuzlarına bakakalırken parmakları belinde duran havluya tutundu ve anında düşürdü. Göz bebeklerim büyürken arkamı döndüğümü görünce güldü. İnsan biraz alıştıra alıştıra gösterirdi ama değil mi? Böyle de olmaz ki canım...

Gözümün ucuyla minik bir bakış atarken dolaptan aldığı spor bir pantolon ve aynı tarzda lacivert bir gömlekle hazırlığını tamamladı. Bugün ölmediğim için şanslıydım ama bu evliliğin düşündüğümünden çok daha zor ve ateşli olacağını anlamak güç değildi. Artık onu frenleyecek hiçbir etken yoktu ve bu beni biraz ürkütüyordu. Hayır, çok ürkütüyordu. Hayır, hayır, dehşete düşürüyordu. Ah, o çok şeydi... Anlatılmaz yaşanır bir Rüzgâr Yavrusu’ydu.

Allah’ım sen acı bu küçük, narin, zarif ve bir o kadar da aptal olan Mimoza’ya, zira bu Rüzgâr Yavrusu’nda hiç merhamet yok.

“Nereye gideceğimizi söylemedin?” dedim kalçamı arkamdaki masaya yaslarken.

“Bizim nikâh işlemleri için eksik kalan evraklar vardı, onları tamamlamamız gerekiyor.”

Odanın merkezinde duran camla kaplı masaya yöneldi, bu tam olarak benim zarif popomu yasladığım masa oluyordu. Koca masada başka yer yokmuş gibi üzerime doğru eğilip o insanlık dışı kol kaslarıyla beni araya alarak masanın cam bölmesini açtı. Ah, şimdi de o güzel adonislerinin altında sıkışıp kalmıştım. Dudaklarıma değen gömleğinin kumaşını dişlerimle kemirip atmaya düşünürken gömleğinin renginde bir kol saati alarak ağır çekimde üzerime verdiği ağırlığını kaldırıp, güzel dudaklarını aralık unuttuğum dudaklarıma bastırdı. Offf, bu Rüzgâr ayarlarımla fena hâlde oynuyordu.

Tam kıvama gelmiş ellerimi göleğinin eteklerinden karın kasla-

rına doğru kaydırmak üzereydim ki dudaklarımın üzerindeki ıslaklığa son bir dokunuş yapıp geri çekildi. Bu üzücü ayrılıkla ben elimi tenimdeki ıslaklığa götürürken Poyraz alt dudağını ağzının içine yuvarlayıp kolundaki saati değiştirdi.

Bakışlarını gözlerime çıkardığında, “Ne gibi işlemler?” diye sordum sakinleştirmeye çalıştığım kalbimle.

Yüzündeki baştan çıkartıcı ifadenin yerini bir anda şefkat dolu bir tebessüm aldı. Resmen gözlerimin önünde Poyraz’dan Rüzgâr’a evrildi. Anında küçük Mimoza gibi melül melül bakmaya başladığımda yanıma gelip çenemi okşadı.

“Mimoza Tanesi,” dedi bu defa da puşluğa evrilirken. “Kan vermek gibi.”

Önce bir kal geldi. Sonra sustum, en sonunda da, “Neeeee!!” diye bir ses çıktı malum yerlerimden. Allah belamı versin ki rüzgârlar canımı alsın ki tüm iğneler daha şimdiden her yerime battı. Ağzımı gözümü kocaman açarken, “Vermem!” diye bir çığlık yükseldi boğazımdan. Yeryüzündeki tüm acıları çekmeye gönüllüyüm, talibim hatta niyetliyim ama bana iğneyle gelmeyin. Yapmayın. Acıyın. Saçmaydı. Belki de komikti ama ben iğneden ölesiye korkuyordum ve bunu o da biliyordu. Adını duyunca bile tüylerim diken diken oluyordu.

Umursamaz tavırları karşısında gözlerimi devirerek, “Ben kan falan veremem,” dedim ve çıplak ayaklarımın fayansta çıkardığı acayip seslerle yatak odasına geçtim.

Arkamdan gelerek, “Üzgünüm bebeğim ama bunu yapmak zorundayız,” dedi.

Yok, vallahi gerek yok. Bizim her bir yanımız gibi kanımız da gayet güzel uyuyor. Fıstık gibi, ay parçası, nur yüzlü, turp gibi kızımız var bizim, vallahi gerek yok öyle şeylere.

“Vermem. Veremem.”

Yatağa girip çarşafı tepeme kadar çektim. İğneler daha şimdiden tüm vücudumu delik deşik etmeye başlamıştı. Sıkıntı ve korkuyla çarşafın altından mırıldandım.

“Sen... Sen Poyraz Eroğlu’sun... Gecenin bir yarısı nikâh daire-sini açtırmış adamsın, küçücük bir iğneden mi koruyamayacaksın beni?”

Yatak birden sağa doğru çöktü, yanıma geliyordu. Çarşafı yüzünden usulca çekti. Gülümsüyordu ama alay eder gibi değil, daha çok küçük bir çocuğa şefkatle tebessüm eder gibiydi. Beni koltuğun altına çektiğinde dudaklarımı büzüp gözlerimi devirdim.

“Sen benim ne kadar korktuğumu biliyorsun Poyraz. Unuttun mu yoksa?”

Şefkatle yanağımı okşarken kulağıma doğru eğildi. “Benim seninle ilgili herhangi bir şeyi unutmam mümkün mü?” Burnumun ucunu hafifçe ısırırverdi. “Benim küçük Mimoza’m hâlâ büyümemiş mi?”

“Lütfen Rüzgâr, bir yolu olmalı. Ayrıca ben sensiz yaşayamadığım gibi büyüyemedim de.”

Bakışları gözlerimle dudaklarım arasmda gidip geliyordu. Artık gülümsemedi ama ne düşündüğü konusunda da renk vermiyordu. Aklından geçenleri anlamaya çalışırken devirdiğim gözlerimden öptü, sonra büzdüğüm dudaklarımdan.

“O kan verilecek Mimoza Tanesi,” dedi ve balkona çıktı. Gitmeden hemen önce de, “Her şey seni daha iyi koruyabilmek için,” demişti.

Her şey beni daha iyi koruyabilmek içinmişmişmiş!

Öfkeyle peşinden gittim. Balkondaki sarı koltuğa yayılmış, ayaklarını aynı renkteki pufun üzerine uzatmıştı. Oh, paşamın keyfine diyecek yoktu. Karşısına dikilip ellerimi belimin oyuntusuna yerleştirdim.

“Sonra da beni Kırmızı Başlıklı Kız masalındaki kurt gibi mideye mi indireceksin?” O attığı kahkaha mıydı? “Gülme Poyraz!” Kızmak istemiştim lakin öyle tatlıydı ki gülümsemeden edemedim. “Hem ben gelemem. Benim giyecek hiçbir şeyim yok. Kısacık, pis bir elbiseyle kan vermeye gidemem, öyle değil mi?” dedim sanki aynı elbiseyle alışverişe gidip nezarete giren ben değilmişim gibi.

Yeniden odaya geçtiğimde arkamdan geldi. Bir yerde boylu boyunca yatan sarı elbiseme baktı bir bana, kaşları çatılırken eğilip yerde duran elbisemi alıp bana uzattı.

“Yarım saatin var,” dedi ciddiyetle. Yeniden balkona çıkarken, “Gözümün önünden ayrılmıyorsun,” demeyi de ihmal etmedi.

Arkasından dilimi çıkarıp, “Pis Rüzgâr!” diye bağırdım. “Kahve mi içmeden hiçbir kuvvet beni bu evden çıkaramaz haberin olsun.”

“İki olsun.”

“Ne?”

“Kahve diyorum, iki olsun.”

Açık olan balkon kapısına alık alık baktım.

“Emrin olur Rüzgâr Yavrusu!”

Bir gülme sesi duydum sanki.

“Emrine amadeyim Mimoza Tanesi!”

İçimden yükselen mutluluk rüzgârlarıyla kıkırdayarak odadan çıktım. Merdivenlerden hızla inerken son üç basamağı atlayarak bitirdiğimde mutfığa girmeden önce salona geçme kararı aldım. Oldukça büyük ve zevkli döşenmişti. Beyaz oturma gurubunu, aynı renkte yuvarlak üç adet halı takip ediyordu. Bir duvarı boydan boya camla kaplıydı ve bu bölüm havuza, balkonu ise hayalimdeki gibi mimoza ağaçlarına bakıyordu. Camın önünde yuvarlak beyaz bir masa, masanın etrafında ise sarı sandalyeler vardı. Köşede duran mini boy bir satranç masası odaya bambaşka bir hava katıyordu. Devasa büyüklükteki televizyonu köşe dolapları karşılarken olmazsa olmazımız olan mimozalar yine her yerdeydi.

Koridora doğru ilerlediğimde dün gece de gözüme çarpan aydınlatma sistemine odaklandım. Kapının girişinden başlayan sensörlü lambalar evin her katını takip ediyordu. Bu ayrıntı evin gece gündüz aydınlık olmasını sağlıyordu ve bu detay, benim aklımı oldukça bulandırıyordu. Çünkü ben karanlıktan korkuyordum ve dün gece Poyraz'ın gece lambasını açık bırakması gözümünden kaçmamıştı. İşin garip yanı, benim bu takıntımı Poyraz'ın bilmiyor oluşuydu.

Kafamdaki kötü anıları bir kenara bırakıp mutfağa doğru ilerledim. Bembeyaz, ıslıl ıslıl bir mutfaktaydım. Yine duvarın bir tarafı boydan boya camla kaplıydı ama salondan farklı olarak bahçeye açılan bir kapısı vardı, bir kapısı da verandaya açılıyordu. Bu ayrımın olduğu alanda camdan oval bir masa vardı.

Meraklı gözlerim kapının yanındaki duvarı süsleyen kahve köşesini buldu. Oyalanmadan iki fincan kahve yaptıktan sonra yer yüzünün en güzel ve en mutlu kadını olduğuma emin bir şekilde verandaya doğru ilerledim. Kahveyi yudumlamak için fincanlardan birini dudaklarıma yaklaştırdığım sırada boğazımdan istemsizce bir, “Ah!” sesi yükseldi. Aldığım darbeye öne doğru sıçrarken kahveleri beyaz halıya döktüm. Başımı eğerek yere dökülen kahve damllarına bakarken yeni bir, “Ah!” sesi daha kaçtı dudaklarımdan. Ne oluyor be! “Ah!!” Kim vuruyor bana be! Hem de popoma popoma! “Ah!!”

Henüz bu şoku atlatamadan teyzenin biri, “Seni yelloz seni...” diyerek üzerime üzerime yürümeye başladı.

Yelloz mu?!

Teyzeden can havliyle kaçarken tüm kahveleri zemine boca ettim. “Ah!!!” Vurmaya devam ediyordu! Fincanları telaşla tezgâha bırakıp verandaya doğru kaçmaya başladım. Beni masanın önünde yeniden yakaladı ve popoma bir darbe daha indirdi. *Deli mi ne?*

“Ah! Ama bir saniye,” dediğimde oval masanın etrafında yağ satarım bal satarım oynuyorduk. Yalnız bu terslikte bir iş vardı çünkü teyzenin elinde bir mendil değil, çalı süpürgesi vardı. Evet! Elinde tuttuğu koca bir çalı süpürgesinin arkasıyla kıcıma kıcıma vurup duruyordu. Ama neden?

“Sen nasıl girdin bu eve?”

Elinde tuttuğu süpürgeyi masanın üzerinden bana doğru salladığında ciddiyetle, “Kapıdan girdim,” deyince öfkesi arttı. Rüzgâr’ın kucağında girdiğim detayını söylese miydim acaba? Sanırım bu detayı duymaya hazır değildi, zira bana kumasıymışım gibi bakıyordu.

Elli beş - altmış yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim kısa boylu,

tombiş, pembe yanaklı, pamuk şeker gibi bir teyzeydi. Fakat görünüşü aldatıyor olmalı ki beni durduk yere kovalayıp üzerine bir de dövüyordu.

Başlayacağım ama böyle işe! Ne var ulan bende, ne?! Görenin dövesi geliyor. Kimim lan ben? Küçük Emrah mı, acıların kadını mı, şamar oğlanı mı?!

Üzerime gelmeye devam ederken yeni bir darbe daha almamak için telaşla masaya çıktığımda bir darbe daha aldım. “Offf, ama acıyor artık yaa.”

Elimi kalçama siper ederek, “Yalnız teyzeciğim bir saniye bir yanlış-” demeye kalmadan yeni bir darbe daha aldım. “Offf!” Cümle-mi tamamlamama bile izin vermedi.

“Ne teyzesi be, nereden teyzen oluyorum senin?”

Ve teyze masaya kadar çıktı. Onun çıkışı benim inişim oldu.

“Off! Ama acıyor artık yeter. Hem ne diye vurup duruyorsunuz bana? Ne yaptım ben size?”

Ne istiyordu bu kadın benden? Hem kimdi ve buraya nasıl gelmişti? Kafamdaki deli sorularla, “Poyraz!” diye bağırmaya başladım.

Süpürgeyi sallayarak üzerime üzerime gelmeye devam edince kalçamı tuta tuta koridora koşmaya başladım. Öyle büyük bir öfkeyle üzerime gelmeye devam ediyordu ki kendi kedimi sorgulamaya başlamıştım.

“Bak bir de Poyraz diyor. Çık dışarı! Çabuk!”

“Ahhh!” Bu seferki darbe ellerime geldi.

“Burası Mimoza’yla Rüzgâr’ımın evi.”

Olduğum yere çakıldım. *Mimoza* demişti. *Rüzgâr* demişti. Ah, teyzem beni koruyordu şu an. Bu hamlemle popomu tamamen süpürgesine açık bir hâle getirmiştım ama buna değerd. Mutlulukla sırtıtmaya başladım. “Ahh...” Ama süpürgesi de bayağı ağırmış.

“Bir de oğlumun gömleğini giymiş zilli. Ne yaptın da kandırdın benim deli oğlumu?”

Zilli dedi bana! Bir kere ben değil, o beni kandırdı. Daha küçücük bir Mimoza Tanesi'yken aldı aklımı, çaldı kalbimi, savurdu ruhumu, siyah siyah incileriyle hipnoz etti gözlerimi.

Sen de üç defa reddedildiğin hâlde adamın dizlerine tünedin Liza.

Üç değil dört, lütfen yalan konuşmayalım.

Tamam, dört kez adamın dizine oturdun ve en sonunda da yatağa attın.

Öyle mi yaptım gerçekten?

Yaptın.

Yaptım ama niye yaptım bir sor? Sorsana. “Ah!” Teyzem bir dur gözünü seveyim ya.

Ellerimi kalçama daha sıkı kapatıp, “Poyraz!” diye bağırdım yeniden. Kıkırdayarak merdivenlere doğru yürümeye başladığımda, “Bakın teyzeciğim ben Mimoza’yım, yani Rüzgâr’ın Mimoza’sı,” diyerek teyzeye Mimosalığımı ispatlamaya çalışıyordum.

Son basamağı çıkmadan omuz üstünden bir bakış attım. Henüz dört, beş basamak çıkmıştı. İnce dudakları bir çizgi gibi görünürken merdivenleri ördek gibi çıkıyordu.

“Tabii tabii, ben de Türkan Şoray’ım,” diyerek dalga geçince kıkırdadım. Kendimi tutamayıp daha çok gülmeye başlayınca, “Bak bir de gülüyor terbiyesiz,” şeklinde bir azar işittim.

Alınmaya başlıyordum artık. Üzülüyordum ama. Hem ben onu daha çok Adile Naşit’e benzetmiştim ama Türkan Şoray da olurdu.

“Ahh!” Hangi ara bu kadar yaklaşmıştı bana? “Ama ben gerçekten Mimoza’yım.”

Ne yaşıyordum ben böyle? Hızla yatak odasına doğru ilerlemeye devam ettim. Neden Rüzgâr’ım, neden? Neden bu ev bu kadar büyük? Yazık, günah değil mi? Kaç yuvasıza yuva olurdu bu çimentolardan, demirlerden, agregalardan, alçılardan, killerden, kireçlerden... Ah, ah. Bir de yatak odası koridorun en sonundaydı.

“Poyraz!” diye son defa inlediğimde içine düştüğüm komedi filminin esas oğlanı nihayet kapının eşiğinde belirdi. Var gücümle

koşarak kucağına atılınca teyze arkamdan yakalayıp yeni bir darbe daha indirdi. Kollarımı düşmemek için boynuna sıkıca doladım ama bu kez de kalçam darbelere açık vaziyette duruyordum.

“Kalçamı koru Poyraz,” diye fısıldadığımda histerik bir kahkaha attı pis Rüzgâr. O sırada teyze de, “İn çabuk oğlumun kucağından, seni şıllık seni,” demişti.

“Şıllık ne ya, şıllık ne? Bunlar ne pis laflar.”

“Yerinde olsam damarına basmazdım.”

“Karına şıllık deniliyor farkında mısın?”

“Sana demiyor güzelim, senin yerini aldığını düşündüğü kadına diyor.”

“Sonuçta ikisi de ben olmuyor muyum?”

“Sonuç olarak...” Dudaklarıma minicik bir buse kondurdu. Koyun can kasap et derdindeydi anlaşılan. “İkiniz de benim oluyorsunuz.”

“Uff of!” diye tuhaf sesler çıkararak tek elimle kalçamı korumak isterken Poyraz benden önce davranıp kalçamı sıkıca tuttu.

“Endişelenme güzelim, görevini devraldım,” dediğinde korumaktan ziyade seviyordu fırsatçı Rüzgâr. Ellerini gömleğimin altından daldırdığı sırada, “Poyraz!” diye cırladım hayretle. “Ayıp ama kadının gözünün önünde ya.”

Sözlerimi umursamadığı gibi beni kendine iyice yapıştırıp merdivenlerden inmeye başladığında teyze ördek yürüyüşüyle yalpalaya yalpalaya peşimizden geliyordu.

“Onun gözü bu detayları göremeyecek kadar dönmüş.”

“Deli oğlan!” diye bağırdı teyze arkamızdan.

Mutfağa ulaşır ulaşmaz kucağından indiğimde teyze bana Sylvester’in Tweety’ye baktığı gibi bakıyordu. Ürkek tavırlarımla Poyraz’ın güçlü kollarına saklandım. Bana anında sarıldı ama bu teyzeyi daha çok sinirlendirdi.

Harika. Bir kumam eksikti.

Beni gömleğimden yakaladı ve, “Uzak dur oğlumdan,” diye âdetâ tısladı.

Üzerimdeki gömleği öyle sert çekti ki üç düğmesi birden gevşeyip açıldı, bu da benim iç çamaşırlarımın olmadığı gerçeğini gözler önüne serdi. Utançla gömleğin yakalarını sıkıca tutarken Poyraz'a döndüm.

“Bir şeyler söylesene artık,” diye sitem ettim lakin beyimiz öyle eğleniyordu ki bu filmin bitmemesi için dua ediyor bile olabilirdi.

Gülen suratını görünce daha çok sinirlendim ve ensesinden yakaladığım gibi kendime çektim. “Tabii senin için bir sakıncası yok, nasıl olsa malum yerlerine darbeleri alan sen değilsin.”

Belimde duran elini sinsice kalçama indirdi. Tatlı tatlı okşarken, “Yanılıyorsun bebeğim, o artık benim,” dediğinde sesindeki derin fısıltı oldukça baştan çıkarıcıydı.

Kızaran kalçama bir de yanaklarım eklenirken teyze basenime doğru yeni bir süpürge darbesi daha indirince panikle yeniden Poyraz'ın arkasına saklandım. Ve en nihayetinde beyimiz sessizliğini bozma kararı aldı.

“Ezo'm dur, sakın,” diyerek bana teyzenin ismini bahşetti. Bu hareketiyle teyze boşta duran tombiş elini beline koydu ve Poyraz'a öfke kusmaya başladı.

“Almayayım şimdi ayağımın altına,” dedi. “Sen ne biçim Rüzgâr'sın? Hani bu eve Mimoza'dan başkası giremezdi?” İnce, açık renk kaşlarıyla beni işaret etti. “Ne yaptı da kandırdı bu şırfıntı seni?”

Şimdi de şırfıntı olduk. Bir yandan atıyor diğer yandan tutuyordu. Hem çok mutluydu hem de zoruma gitmeye başlıyordu artık. Poyraz'a fırsat vermeden başımı gövdesinin arkasından uzatarak, “Ayıp oluyor ama öyle şırfıntı falan...” dedim kınayıcı bir sesle. Sıkıntıyla yanağımı ve boynumu kaşımaya başladım. “Ben gerçekten Mimoza'yım,” dediğimde hâlâ kaşınıyordum. “İnanmazsanız Rüzgâr'a sorun.”

Ezo havalanan kaşlarını indirdi. Sarı saçlarına bağladığı yazmanın oyali ucunu elinin tersiyle arkaya itti ve “Gel bakalım sen buraya,” diyerek eliyle *gel* işareti yaptı.

Başımı Poyraz'ın gövdesinden biraz daha çıkardım. Onun gibi

gözlerimi kısarak baktım ve cıklayarak, “Bana ne, gelmem,” dedim.

Gözleri biraz daha kısıldı, kaşları yeniden çatılır gibi oldu. “Gel dedim sana!”

Omuzlarımı kaldırdım. “Popomu rahat bırakacağınız konusunda anlaşırsak gelirim yoksa gelmem.”

Poyraz esmedi, büyük bir kahkaha fırtınası gönderdi. Sinirle sırtını cimciklemek istedim ama başaramadım. Demir mi doldurmuşlardı içine, bu nasıl vücuttu böyle?

Ezo elindeki süpürgeyi yere bıraktı. “Tamam, bir şey yapmayacağım, gel sen,” dedi sakince.

“Söz mü?” dedim tereddütle.

Sabır dileyerek, “Gel dedim sana,” dedi.

“Bak geliyorum ama vurmak yok ha!”

Rüzgâr yine esti.

“Getirme beni oraya!”

Minik adımlarla Poyraz’ın arkasından çıkarken, “Seninle sonra görüşeceğiz Poyraz Eroğlu,” diyerek aba altından sopa gösterdim.

Teyzenin önünde durdum. Çok da tatlı kadındı aslında. Pembe pembe yanakları, sarı sarı saçları, yeşil yeşili gözleri vardı; boyu da neredeyse Poyraz’ın yarısı kadardı. Oğlum diyordu ama yok, mümkünatı yoktu. Bu kara civanın teyzemden çıkma olasılığı zinhar yoktu. Gözlerimin önünde beliren görüntüyle kıkırdamaya başladığımda kaşınmaya devam ediyordum.

Teyze bana doğru yaklaşıp elini kaşıdığım yanağıma dokundururken, “Kızarmışsın sen,” dedi şaşkınlıkla. Kalm parmağını boynumdaki kabarıklığa indirdi. “Kabarmışsın da.”

Mimoza’yı tanıyıp da bu özelliğimi bilmemesi mümkün değildi ve anlaşılan o ki biliyordu. Neyse ki sonunda Mimosalığımı kanıtlatabilmişim.

Gülümseyerek, “Demiştim size Mimoza’yım ben,” dedim, sonra Poyraz’a döndüm. “Rüzgâr’ın Mimoza’sı,” dediğimde yüzündeki mutluluğu görmek... İşte bu tarifsizdi.

Ezo parmağını sallayarak, “Sen nerelerdeydin bunca yıl, söyle bakalım?” diye hesap sordu.

Gözlerimi devirdim, içimde sızladı sanki. Kim bilir daha ne hesaplar verecektim.

“Ben,” dediğimde başım öne eğilmişti.

Zordu bazı hesapları ödemek, acıydı bazı gerçekler. Ama onun güven dolu eli elime kenetlenince geçiyordu tüm acılar, ödeniyordu tüm borçlar.

“Geldi ya...” dedi aşk kokan sesiyle. İnsanın sesi kokar mıydı? Onun aşk kokan sesi, huzur veren nefesi vardı. “Gerisinin bir önemi yok.”

Öyle güzel bakıp öyle güzel seviyordu ki dayanamadım, yanığına minik bir buse konduruverdim. Minik bir tebessümle teşekkür etti yaralı kalbime. O da bana doğru eğildi, alnımdan öpmek istiyordu ama Ezo bileğine asılıp hızla çekince kendimi onun dibinde buldum.

“Gel sen böyle,” dediğinde çoktan götürmüştü beni.

Elini yavaşça kaldırıp saçlarımı karıştırmaya başladı. Aynı yavaşlıkla uzun uzun saçlarımda gezdirdi toplu parmaklarını. Arkaya attı, olmadı, tutumlarını parmaklarının arasına alarak pirinçten taş ayıklama titizliğiyle incelemeye başladı.

“Saçların...” dedi pek kutsal, pek saygıdeğer, pek muhterem bir zattan bahseder gibi. “Bizim deli oğlanın anlattığı kadar varmış.”

Ne saçmış mübarek. Az kaldı türbe gibi dört bir yanma mum dikip dualar okutacağım. Allah’ım sen kem gözlerden koru Rabb’im. *Ver o mübarek tellerini öpeyim* der gibi saçlarıma bakan Rüzgâr’a dönüp ona bir aferin bakışı attı Ezo. Poyraz omuzlarını daha da dikleştirdi, kasım kasım kasılarak sandalyelerden birine oturdu ve ona sergilediğimiz filmi gururlu bir senarist edasıyla izlemeye koyuldu.

Yumuşak parmaklarını yeniden kaldırdı ve yüzümdeki her parçaya tek tek dokundurdu Ezo. Sanırım kalite kontrol yapıyordu. Tuhaf kadındı, tipi de komikti, ona baktıkça gülesim geliyordu.

“Yüzün...” dedi ve yeniden Poyraz’a baktı. “Aferin sana deli oğ-

lan, durun durdun Mimoza'yı gözünden vurdun," diye kötü bir de espri yapınca ben kıkırdadım, Poyraz'ın ise ağzı kulaklarına vardı.

Sırada ne var acaba diye merakla beklerken kolumdan tutup 365 derece döndürdü beni. Sonra yok denecek kadar az olan sarı kaşlarını çattı, sanırım fiziğimi beğenmedi.

"Birazcık cılızsın ama..." Yeniden Poyraz'a dönüp bir göz kırptı. "Orası bende."

"Sen işini bilirsin Ezo'm," dedi Poyraz *eti senin kemiği benim* der gibi.

Yüzümü buruşturdum. "Yalnız ben... Yani zayıf olmam benim tercihim ve eminim Poyraz da-"

Sözümü kesti! "Yok öyle tercih mercih, sen bu kürdan gibi belle nasıl taşıyacaksın bizim küçük deli oğlanları?"

Kürdan mı dedi? Deli oğlanlar mı dedi? Duyduklarına inanamayan bir Liza, Poyraz'm keyifli ve bir o kadar da alay eden gülümseyişiyle küplere bindi.

"Gülmesene Poyraz," diye azarlamaya başladım. Sonra Ezo'ya döndüm. "Deli oğlanlar derken?"

Alaycı bir tonla, "Kızlar da olur onu lafın gelişi söylemiştim," demesin mi?

Yine birçok duyguyu aynı anda yaşarken Poyraz yerinden kalkarak yanıma geldi.

"Bizim çıkmamız lazım Ezo'm."

"Kahvaltı yapmayacak mısınız?" diye sordu Ezo.

"Harika fikir," diyerek sandalyelerden birine kuruldum. "Hem ben akşam yemeği de yemedim. Kurt gibi açım ve cılızım da, kilo almam lazım."

Karnımın gurultusuyla gerçekten aç olduğum gerçeğiyle yüzleştim. Elimi guruldayan karnıma bastırdım, umarım sesini duymamışlardır. Kendi kendime gülümserken Poyraz elimden tutup kalkmamı sağladı. Ezo'nun yanında servi ama onun yanında bir bonzai ağacı gibi duran endamıma bakarken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Uslu bir çocuk olursan sana harika bir kahvaltı ısmarlayabilirim k    k Mimoza.”

Neden bu kadar heyecanlanmıştım? Bu sıradan, basit eylem için bu kadar heyecanlanmam hiç normal değildi.

Aynı ciddiyle kulağına eğilip, “Ama bir sorunumuz var Rüzgâr Yavrusu. Ben kan veremem,” dedim minik bir Mimoza Tanesi gibi dudaklarımı büzerek.

Rüzgâr başımın üzerini öperek fısıldadı. “Neden?”

“      benim tatlış popom çok acıyor.”

Ninova

25. Bölüm

Rüzgâr'ın Parçası

Sonra ne mi oldu?

Bir Rüzgâr esti...

Ve tüm dertlerim, uçup giti...³⁷

Minik adımlarımla salona doğru yürürken çoraplarım, parkelerin üzerindeki bu sessiz ilerleyişimin en büyük destekçisiydi. Aralık duran kapıya ulaşmadan başımı salona doğru uzattığımda ayaklarım Edirne'de kafam ise Kars'taydı; mümkün olsaydı eğer gövdemi de Palandöken'e taşırdım çünkü stres ve sıkıntıdan dök-tüğüm terlerle üzerimdeki penye elbisem vücuduma yapışmış vaziyetteydi.

Elbisemin eteklerine asılıp tenimi yellemek için kaldırdığımda işittiğim sesle yerin dibine giremeyeceğim için aklıma gelen en harikulade fikirle parmaklarımin arasında duran kumaşı kafama geçiriverdim.

“Liza?”

37. Yazara aittir.

Salondan çıkmasını beklerken beni arkamdan yakalayıp ayaklarımı yerden kesen kocama, “Poyraz?” diye seslendim boğuk sesimle. Boğuktu çünkü yüzüme sardığım kumaşla kendimi utançtan boğmak üzereydim.

“Sormalı mıyım?” diyerek tek kolunun arasında rahatlıkla tuttuğu sefil bedenimle beraber ilerlemeye devam ederken burnuma yapışan kumaşa rağmen duyumsadığım yemek kokularından anlayabilmişim, mutfağa götürüyordu lanet karısını.

“Bence sorup da o güzel kelimelerini boşa harcamamalısın sevgilim çünkü bendekiler günden güne tükeniyor, sendekileri de ziyan etmeyelim, öyle değil mi?” Popomun soğuk zemine yerleşmesiyle kafamdaki kamuflaj bir anda açılıverdi. “Rüzgâr Yavrusu,” dedim gösterdiğim otuz iki dişimle.

“Mimoza Tanesi?” dedi *i* harfini büyük bir imayla uzatarak. “Ne yaramazlık yaptın yine?”

İki yana ayırdığım bacaklarımla başımı gövdesine çarpacak kadar eğip alttaki çekmecedен minik bir mutfak havlusu aldım. Elimde tuttuğum havluyu *v* yaka elbisemin içinden daldırıp göğüslerimin arasındaki terleri silerken uzun mesafe koşuşundan gelen bir atlet gibi soluklanmaya başladım.

“Ne yaramazlığı Rüzgâr’ım yaaa, yapar mıyım hiç öyle şeyler?”

Ayrık unuttuğum bacaklarımla arasına gövdesini yerleştirdi. “Aslaaaa,” dedi *seni iflah olmaz, yalan söylemeyi bile beceremez, başıma bela, kalbime yara, ruhuma deva* der gibi bakarken. “Yapar mısın hiç?”

Bir bakışla bunların hepsini nasıl anlattı Liza?

Daha neler neler anlattı da söylemeye dilim varmadı.

“Yapmam değil mi Rüzgâr’ım?” Havluyu yakama asıp sevimli sevimli sıırttım. “Senin telefon görüşmen uzayınca ben de bir soluk sabah koşumu yapıp geleyim dedim.”

Boynumdaki sarı havluyu çekip arkaya fırlattığında tüm ciddiyetsizliğimle bakıyordum. Masanın üzerindeki şamdanın tepesinde bayrak gibi asılı kalan havluya bakarken avuçlarını beni araya alacak şekilde oturduğum tezgâha yapıştırıp üzerime eğildi.

“Sabah koşusu demek.” Pek tabii uydurduğum yalana inanmamıştı. “Hem de akşamın bu saatinde,” diyerek ne kadar aptal olduğumu bir kez daha hatırlatınca sırtışıımı bozmadan boynumu kaşımaya başladım. “Hem de bu elbiseyle.”

İyice yaklaşan nefesiyle tezgâhın kenarına tutunup hafif arkaya eğildim ve üzerimdeki son derece seksi, göğüs dekolteli, mini boy elbiseme baktım. Spordan değil de daha çok gece kulübünden gelmiş gibi görünüyordum, yani boşuna gazel okumuştum.

“Aslında ben...” diye söze başlamıştım ki dudaklarını neredeyse dudaklarıma değecek kadar yaklaştırp öylece durdu.

Zorlukla yutkunup onun gibi bakışlarımı dudaklarına indiriyordum ki yakasını kavradığı elbisemin kumaşını iki eliyle birden çekiştirerek yırtılmasını sağladı. Anlaşılan bizim Rüzgâr Yavrusu yokluğumda vegan olmuştu. Çünkü evlendiğimiz günden beri sadece ot yiyordu. Yakında o fizik kurallarına aykırı vücudundaki damarlardan Mimoza Taneleri fışkırıverecekti.

“Ya bana hemen ne işler karıştırdığını anlatıyorsun ya da vereceğim cezaya razı oluyorsun.”

Ah. O çok ciddi, kendinden emin ve de cezbediciydi, ayrıca onun cezaları bana ödüldü ama ben de her ne kadar benzemesem de bir insandım. Benim de bir canım vardı ve ben bu canı sokakta bulmamıştım.

Haddinden fazla ayrık duran bacaklarımı yavaşça beline dolar-ken, “C şikkını seçsem olmaz mı?” dediğimde elbisemin diğer yarısını da yırtıp yarı çıplak kalmamı sağladı.

“Yanlış cevap.” Yakaladığı gibi beyaz, yumuşak halının üzerine bıraktı ben. Neyse ki bu defa şanslıydım, yatay değil dikey bir pozisyonda duruyordum. Parmaklarımı gıdıklayan halının üzerinde ayaklarımı kımıldatmadan gövde mi bir o yana bir bu yana sallarken, “B şikkı oyun dışı kaldı,” dedi başını eğmeden indirdiği gözleriyle.

Alt dudağımı tedirginlikle dişlerimin arasına aldım. “Peki bu ne anlama geliyor?”

Onu anlamak atomu parçalamak gibiydi. Tabii ki de benim algılarımda sorun yoktu, vardı ama yoktu işte.

O nasıl oluyor Liza?

Ah, bir anlasam...

O meşhur bakışlarıyla yavaşça kaldırdığı sağ ayağını öne attı, sol ayağımı geri çektim. Solunda duran masadan destek alarak öne doğru eğildi, elimi aynı masaya yapıştırarak bedenimi geriye yatırdım.

“Bana hemen salonu neden dikizlediğini söylüyorsun Liza!”

Tutulan belim ve boynumla arkaya düşmemek için diğer elimle mermere tutunduğumda üzerime biraz daha eğildi. Sadece kollarımı tutan elbisem süper kahraman pelerini gibi rüzgârın tatlı esintisiyle dalgalanırken, koca eliyle arkaya düşmeden hemen önce belimden yakalayıp göğsümü göğsüne, dudaklarımı da dudaklarına yapıştırdı.

“Ben aslında,” diyerek dudakları üstünde kımlıdanmaya başladığımda dişleriyle dudaklarımı kısıtıp susturdu beni. Hem konuşturmaya çalışıyor hem de zorla susturuyordu yahu. Canımı acıtırmayacak şekilde ısırıldığı dudaklarıma minik bir dokunuşta bulunup aynı hızla geri çekildi.

“Konuş Liza!”

Kaçışımın olmadığı kanaatine varır varmaz alık bakışlarımı beyaz halıya indirerek mırıldandım. “Kapanan aspiratörle birtakım sesler işitince televizyonu açık unuttuğumuzu düşünerek salona yöneldim.” Minik bir tereddüt yaşayınca *devam et* bakışı attı. Hanım hanımcık bir eş gibi devam etme kararı aldım. “Televizyonu değil de seni açık unuttuğumu fark edince...”

Gülmemek için dudaklarını kemirmeye başladığında gülümsedim. Ne dediğimi ben bile anlayamamışken onun anlamış olması şans mıydı yoksa kör talih miydi, bilemedim doğrusu.

“Anlat!” dedi asil kalçasıyla sandalyeyi şereflendiren asalet timsali Rüzgâr’ım.

Bu şerefe bir nebze de olsa nail olmak adına pelerinimi ellerimle arkaya savurup uslu uslu dizlerine yerleştim.

“Masum masum yeniden mutfağa geri dönecektim ki sana yakalandım. Yani hepsi bu kadarlık, dahası yok, hem ne olabilir ki?”

“Hepsi bu kadarlık, öyle mi?” derken onun eli dudağımın kıvrımına, benim elimde omzuna yürüdü.

Sırtımayı kesip onun gibi ciddi görünmeye çalıştım. “Başka ne olabilir sevgilim?”

“Kabul et Liza, hiç olmadı,” dedi dudaklarımla yanağım arasında gidip gelen dokunuşlarıyla.

“Hiç mi olmadı?” Kaşlarını *hayır* anlamında kaldırdı. “Azıcık da mı?” Başını *kesinlikle olmadı* anlamında salladı. “Mini minnacık da mı?” *Zorlama, senden olmaz* der gibi baktı. “Belki bir gün olur be Rüzgâr’ım, çıkmadık candan ümit kesilmez.”

“Senin o canını yerim.” Altındaki sandalyeden kurtulup benimle beraber boylu boyunca halıya serildi. “Sarılaşarak kendini ele veren o gözlerine baka baka yerim.”

Tatlı tatlı kıkırdadığımda güzel başını halıya yaslayıp beni kendine çekti.

“Bıkmadan, usanmadan, yorulmadan her parçanı bir ömür severim.”

Omuzlarıma yerleştirdiği ellerini elbisemin kumaşıyla beraber kollarımdan kaydırdığında burnumun ucunu boynuna sürterek Rüzgâr kokusunu çekiyordum içime. “Neden açık açık sormuyorsun?”

“Tamam Seda sen fotoğraflarla birlikte öz geçmişleri mailime gönder. Eğer yarına kadar dönüş yapmazsam kızları Yağız’a yönlendir,’ dediğini duydum! Söyle çabuk Seda kim, ya diğerleri? Öz geçmişi alınanların neden hepsi kız! Çifte standart mı var? Feminizm mi? Neler dönüyor oralarda? Oralar neresi?” şeklinde direkt olarak hesap soracak değildim herhâlde. Sorardım ama sormam. Sonuçta beni masum, narin, tatlış bir Mimoza Tanesi olarak biliyordu ve içimdeki çirkef, şirret, lanet kadından haberdar olmasına gerek yoktu. Ama yazdım Seda’yı da diğerlerini de kara listenin en başına.

“Hem sen söyle bakalım,” dedim karnının üzerine oturup ellerimi belime yerleştirerek.

“Söyleyelim bakalım,” dedi başının altına yerleştirdiği elleriyle.

“Sen salonda değil miydin? Nasıl oldu da arkamdan gelip sinsice yakaladın beni?”

“Yakalandığını itiraf ediyorsun yani?”

“Asla!”

“Sonuna kadar inkâr diyorsun.”

Hem de kanımın son damlasına kadar.

Yanına uzanıp kanatları altına girdim minik bir kuş yavrusu gibi. Kollarıyla sadece bana özel güvenli bir kafes örerken, “Sonsuza dek seninim diyorum,” diye mırıldandım.

İçinde bulunduğum kafesin kilidini yavaşça açıp Rüzgâr gibi usulca sızdı kalbimdeki parmaklıklardan içeri. “Sonum olacağım bilsem de sonuna kadar gideceğim tek yolsun.” Kafesi yeniden kilitledi ve anahtarı içimizdeki sonsuz boşluğa fırlatıp attı.

“Sana bir sır vereyim mi küçük Mimoza? Bugün o hayalini kurduğu kız çocuğuna kavuşuyor Rüzgâr, hem de doğum gününde. Evet, özellikle bugüne denk getirdim çünkü ona verebileceğim en güzel hediye hayallerinin bir parçası olan kızımızdı. Ama çok korkuyorum ya bizim tatlı ama bir o kadar da asi olan meyvemiz onu babasız bıraktığım için affetmezse beni? Ya Rüzgâr, benim suskunluğumu bile duyabilen, beni kendi rüzgârlarından sakınan Rüzgâr, ya bu kez anlamazsa beni?”

Yıllar önce okulumuzun bahçesine aşkımızla ektiğimiz, hasretimizle büyüttüğümüz mimoza ağacımızın altında durmuş, dakikalardır benzer soruları sorup duruyordum. Kaygılarım dağ gibi uzayıp giderken mutluluğum çığ gibi düşüyordu kalbimin orta yerine.

“Ve sen küçük Mimoza, nasıl bu kadar çabuk büyüdün? Bizim aşkımız mıydı seni bu kadar güzel büyüten yoksa hasretimiz mi? Her gün bıkmadan, usanmadan sulamış seni Rüzgâr. Kim bilir ne çok sırlar biriktirmişsindir o incecik dallarında? Kim bilir belki senin sayende yokluğumda az da olsa durulmuştur Poyraz. Sen de benim gibi taşıyamayacağın ağırlıktaki yükleri alma dallarına, olur mu? Sonra sen de benim gibi kırılır, sonra da en sevdiklerini paramparça edersin.”

“Anlat bakalım çiçeğim, nasıl gediıyor evlilik?” diye soran Leyla’ya dalgın bakışlarımı yönelttim.

Havalimanının bekleme salonundaydık, Mert az sonra kızımızı getirecekti bize. İçime sığdıramadığım bir mutluluk, kalbimde adlandıramadığım bir sızı vardı ve burnumun direğinin sızladığını hissediyordum. Derin bir iç çekerek benden cevap bekleyen Leyla’ya döndüm.

“Doğru insanı bulduğun an nikâh masasına oturt Leyloş.” Göz kırptım. “Aksi takdirde onsuz soluduğun her nefes senden davacı olacaktır.”

Dudaklarımı kolyemin ucundaki mimozaya değdirdiğimde Leyla ağzı açık bir şekilde izliyordu beni. Poyraz’ı tanıdıkça bana hak vermeye başlamıştı ama yine de bu hâllerimiz ona oldukça tuhaf geliyordu.

“Hem sen bizi boş ver, siz neler yaptınız, anlat bakalım,” dedim tatlı bir imayla.

Yüzü düşerken, “Hiç!” diyerek geçiştirdi.

Görünüşünün aksine duygularını belli etmezdi. En berbat anında bile kahkaha atabilen, hayat dolu, cıvıl cıvıl bir kadındı ve bazı şeyleri benden saklayamayacağını çok iyi bilirdi. On yıldır tanıyordum onu ve beş yıl boyunca da aynı evi paylaşmıştım.

Ciddiyetimi bozmadan, “Nasıl hiç?” diye sordum.

“Bildiğin hiç, hani şu yokluk olan, boş olan, hiçbir şey anlamına

gelen,” dedi omuz silkerek. “Kulüp ayısı beni harikulade güzellikteki villasının içine çöp boşaltır gibi boşaltıp kapıyı da üzerime kapatıp çekip gitti. Hayvan herif, günlerdir sadece üzerini değiştirmek için uğruyor eve. Ben de sinir ve sıkıntıdan evin içindeki tüm eşyaların yerini değiştirdim, önceliğim de kıyafetleri oldu. O dakikalarca hor-murdanarak kıyafetlerini ararken ben de keyifle karşısına geçip kah-vemi yudumluyorum. Ha bir de, her gece kulübe gidip kasıtlı olarak olay çıkartıyorum. Anlayacağın bir şekilde eğlenenin yolunu buluyorum.”

Güldüm. Adam ona rahatsızlık vermemek için evini tamamen bırakıp gitmiş ve karşılığında da Leyla’nın kaprislerine maruz kalmıştı. Yağız’a üzüleceğim asla aklıma gelmezdi.

“Adam seni rahatsız etmemek için eve gelmiyor, sen de buna kızılıyorsun, öyle mi?”

“Tatlım bunu bana soran oldu mu? Belki ben rahatsız edilmek istiyorum. Belki ben huzurdan hoşlanmıyorum. Belki ben sakın bir hayat tercih etmiyorum.”

“Neden bunları ona bu şekilde açıklamıyorsun? Sen Leyla’sın; dümdüz, dobra, olduğu gibi görünen, görüldüğü gibi olansın. Neden Yağız söz konusu olunca tutukluk yaşıyorsun?” Tamamen ondan tarafa döndüm. Tek kaşımı kaldırarak, “Yoksa sen âşık mı oldun Leyloş?” diye aniden soruverdim.

Soru beklemediği bir anda gelmişti. Gözleri önce kocaman açıldı ama çabucak toparlanarak kısıldı.

“Ne âşık olacağım o kas yığınınna be! Hem ben esmer maço erkeklerden hoşlanmam, biliyorsun.”

Birden ayağa kalkıp cama doğru ilerledi. Etrafımız oldukça kalabalıktı ve Leyla’nın meşhur kırtışıyla her zaman olduğu gibi bakışlar üzerimize çevrilmişti. Bakışlarını pistteki uçaklara sabitledi. Yanında durup yeni yükselmekte olan uçağı seyrettim.

“Gözlerin pek de öyle söylemiyor küçük hanım.”

“Liz!”

Beni asla ikna edemeyeceğini o da biliyordu. Yeniden ciddi tavırımı takınarak ona döndüm.

“Yağız’ın sert görünüşüne aldanma, onlar iki kardeş pamuk şekeri gibiler, yalnızca damarlarına basmayacaksın. Ama sen bu konuda oldukça başarılısın.”

“Sanırım haklısın,” diyerek beni onayladığında artık sadece şaşkınlıkla kalmamış, şok olmuştum. Haklı olduğuma emin olsa da o bunu asla kabul etmezdi. Onu hiç bu kadar ciddi bir ifadeyle görmemiştim. “Biliyor musun? Etrafındaki herkes neredeyse tapıyor adama. Bunu parasıyla ya da gücüyle elde ettiğini düşünmüyorum. Gerçekten seviyorlar, saygı duyuyorlar ona. Neredeyse babası yaşındaki adamlar Yağız baba diye hitap ediyorlar. Tanısın tanımasın, yolda gördüğü tüm çalışan, dilenen çocukları yanma çağırıyor ve dakikalarca bıkmadan usanmadan hepsiyle sohbet edip derdini dinliyor. Bir de evinde kalan Anıl diye bir çocuk var, önceden Poyraz’la kalıyormuş siz evlenince Yağız yanma almış. Ne kadar tatlı bir çocuk, görmen lazım. Masmavi gözleri, dalga dalga saçları, bir de gamzeleri var ki yiyesin gelir. Ha bir de, komşu olduğumuzu biliyor musun? Sizin bitişikteki villadayım. Yani Yağız’ın villası orası.”

Nefes almadan anlattıklarını zihnime yerleştirmeye çalışıyordum. Anıl’la tanışmıştım, tam da anlattığı gibi bir çocuktü ama günlerdir dünyadan soyutlandığımız için kim olduğunu Poyraz’a sormak aklıma dahi gelmemişti. Yağız’a gelince tam da anlattığı gibi bir adamdı. Mahalledeki tüm çocuklar bayılırdı ona ve söylediği gibi büyük küçük herkes baba diye hitap ederdi. Onun babalığı yaşından değil, adamlığından geliyordu. Mazlumun, yetimin babasıydı o. İyinin dostu, kötünün de kâbusu olurdu. Komşu olduğumuzu da bilmiyordum. Günlerdir Poyraz da ben de evden çıkmamış ve kendimizden başka herkesi unutmuştuk.

“Madem komşuyuz, neden gelmedin?”

“Kızım yeni evlisin ya, ondan olmasın.”

Ah, evli olduğum gerçeğiyle yüzümün ay gibi parlamasına engel olamadım. Âşık olduğum adamla evli olmak düşündüğüm hatta hayal ettiğimden bile daha güzel bir hismiş. Yıllardır bu anı bekli-

yordum ve öyle hasret kalmıştım ki... Aşk gerçekten tarifi olmayan duyguların bir araya gelmesiydi.

“Sen en iyisi bir süre daha gelme, olmazsa ben sana gelirim,” dedim edepsizce. Kahkahasıyla daha çok gaza geldim ve bu defa da ben başladım anlatmaya. “Peki sen bizim Ezo’yu tanıyor musun Leyloş? Bize ev işlerinde yardımcı oluyor, bir de çalı süpürgesi var, yeni gelenleri onunla karşılıyor, uyarmadı de-”

Sesimin arasına karışan o özlem dolu tınıyla kalbim tekledi.

“Mama...” diyerek sürdüğü mavi valizini boylu boyunca yere bırakan minik cadım, güzel gözlerine bakmama bile fırsat vermeden boynuma atıldı.

Tüm benliğimle sarıldım, öptüm, kokladım bebeğimizi. Kalbim tarifsiz bir şekilde atıyor, özlemim bir an olsun dinmiyordu. Hasretin kokusuydu o, aşkımızın ete kemiğe bürünüşünün adı ve mutluluğun tarifi. Öptüm defalarca. Ne etrafımızdan geçip gidenleri gördük ne de Leyla’nın sözlerini duyduk. Beni durduransa Mimi’nin tatlı sesiydi.

“Hey! Wir sind auch hier!” *Biz de buradayız*, dedi incecik sevimli sesiyle.

Sesin geldiği yöne döndüm, gerçekten Mimi’ydi. Bu harika bir sürprizdi. İnce telli, siyah düz saçlarını açıkta bırakmıştı. Koyu renk tenini ve karakteristik hatlarını Türk olan babasından, çekik gözlerini de Vietnamlı annesinden almıştı. Onu ilk tanıdığımda Mert’in kız arkadaşıydı, şimdi ise eşi ve birbirinden güzel üç kızının da annesiydi. Çantasını Mert’in eline tutuşturdu ve ince kollarını bizim için açtı.

Leyla’yla aynı anda, “Mimi!” diyerek boynuna atıldık. Anlaşılan benim kadar Leyla’ya da sürpriz olmuştu.

“Bu harika bir sürpriz,” dedi Leyla.

Mimi öpücüklerimizden sıkılmış olacak ki yüzünü buruşturarak yanaklarını silmeye başladı.

“Bende bu büyük buluşmayı kaçırarak göz var mı?” diyerek bana bakıp göz kırptı.

Türkçeyi de Almanca kadar iyi konuşup anlayabiliyordu ve o içimizden en kibarı, en tatlısıydı. O çok zarifti. Mimi'nin sözleriyle bakışlarımı Talya'ya yönelttim, minik cadım Mert'in kollarındaydı. Benden aldığı siyah uzun saçlarını tepede gelişigüzel toplamış, ince belini açıkta bırakmıştı. Yanlarına yaklaştım, amacım yeniden Talya'yı kucaklamaktı ama Mert sırasını beklemeden saçlarımı karıştırmaya başladı. Ah, bu çocuk hiç büyümeyecekti.

"Naber kuzen?!" Saçlarımı birbirine katmaya devam ediyordu. İki elimle birden dalgalı saçlarına asıldığımda sadece biz değil yanımdan geçenler de gülüyordu. Seviyordum bu çocuğu, yeri ayrıydı bende. Tutuşumu sertleştirdiğimde renkli gözleri kısıldı, sevimli yüzü buruştu. Benim saçlarımı serbest bırakmasıyla parmaklarımı gevşettim. Bana şefkatle sarıldığında az önce çektiirdiği saçlarıma minik bir öpücük kondurmuştu.

"Tebrik ederim kuzen," diye Talya'nın duyamayacağı sessizlikte fısıldadı. "Sonunda kurtuldum senden."

Dirseğimi karnına geçirdim. "Kurban ol sen bana, zevzek!"

Kollarını karnına siper ettiğinde iki büklümdü, anlaşılan iyi geçirmiştim. "Şanslısın sulugöz, tüm cadılığına rağmen seni seven bir kuzenin var."

Her şeye rağmen şanslıydım ve bunun bilincindeydim. Küçük ama kusursuz bir aileye sahiptim ve artık bu aileyi tamamlama vakti gelmişti. Kızımızı kucakladım yeniden. Yapbozun son parçası kollarımın arasında duruyordu ve bu parçayı yerli yerine koymanın tam da zamanıydı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

26. Bölüm

Baharın Müjdeleyicisi

Belki de bahar...

Gelmek için, senin açmanı bekliyordur...³⁸

Evi dikkatlice incelerken her gördüğü detayda aklı biraz daha karıştı Talya'nın. İçinde bulunduğu durum gitgide karmaşık bir hâl alıyordu. Yıllardır dinlediği masalın içine hapsolmuştu sanki. Bu çok garipti çünkü mimosalar her yerdeydi. Oysa bu yaşına kadar tek bir mimoza ağacı bile görmemişti. Şimdi nasıl oluyordu da evin bahçesinden içine kadar her yerde mimosaların olduğu bir yerde kalıyordu annesi? Annesinin İstanbul'da bir evinin olmadığını biliyordu, ayrıca dokuz yıldır hemen hemen her gün dinlediği Mimoza'yla Rüzgâr'ın masalı da cabasıydı.

Göz hapsine aldığı mutfaktan ağır adımlarla salona doğru ilerlerken dikkatini çeken bir detay oldu, aydınlatmalar. Evin her yeri haddinden fazla aydınlıktı. Adım attığı her yerde sensörlü aydınlatmalar onun minik adımlarını takip ediyordu. Annesinin karanlıktan

38. Yazara aittir.

korktuğunu ve karanlıkta uyuyamadığını iyi biliyordu. Akli gitgide bulanıklaşıyordu.

Küçük adımlarla ilerlemeye devam ettiğinde artık salondaydı. Gözü beyaz konsolun yüzerine monte edilmiş aynadaki yansımasına ilişti. Üzerindeki küçük tişörtünün kayan yakasını düzeltirken mavi sortunun cebinden kaçan astarı parmak uçlarıyla cebine itiverdi. Elleriyle yanağına dökülen tutamı kulağının arkasına sıkıştırdığında bakışları konsolun üzerinde duran üç ayrı çerçeve arasında gidip geliyordu.

Birinci çerçevede biri kendi yaşlarında, diğeri ise ondan beş altı yaş büyük iki erkek çocuk duruyordu. Çocuklardan büyük olanı, küçük olanın omzuna kolunu dolamış, küçük olanı ise omzundan sarkan elin üzerine küçük elini kondurmuştu. Bu fotoğrafın eski bir fotoğraf olduğu her hâlden anlaşıyordu zira rengi oldukça soluktu.

İkinci çerçevede biri yirmi beş yaşlarında, diğeri ise otuzlu yaşlarında iki genç adam duruyordu. Talya, bu çerçeveyi eline aldığı anda annesinin bakışları üzerindeydi. Uzun uzun baktı fotoğrafa Talya. Durgun bir nehir gibiydi bakışları, içinde bulunduğu yapbozun parçalarını bulmaya çalışıyordu akli.

Uzun bir bekleyişin sonunda elindeki çerçeveyi bırakıp üçüncü çerçeveyi aldı. Bu pozda da yine aynı genç adam vardı ama bu kez yanında mavi gözleri, kıvrık saçlarıyla kendi yaşlarında bir erkek çocuğı duruyordu. Bakışlarını bu kez küçük çocuğı sabitledi. Çocuk o kadar içten gülüyordu ki yanaklarındaki gamzeler o kadar belirgindi ki gülümsemeden edemedi. Neden gülümsediğini kendisi de anlayamamıştı ama içinden öyle gelmişti.

Çok geçmeden bakışları yine çerçevedeki adamı buldu. Bu adam, yatağının başucundaki komodinin üzerinde duran çerçevedeki Rüzgâr'a çok benziyordu, yani babasına. Babasından aldığı simsiyah gözleri derinleşti. Durgun bir nehri andıran bakışları artık gürül gürül akan bir şelale gibiydi, kalbi ise avarı bozulmuş bir çalar saat gibi kafasının içinde çınılıyordu şimdi. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olmalıydı ve bu açıklamada sadece ondaydı, annesinde.

Elindeki çerçeveyi bırakmadan, “Mama?” diyerek ilerlemeye başladı.

Talya'nın ona doğru yürüğünü görür görmez toparlanmaya çalıştı ama boşunaydı, bu defa oynayamayacak kadar güçsüzdü zarif bedeni.

Talya annesinin gözlerindeki yaştan, onun çaresiz bakışlarından anlayacağını çoktan anlamıştı ama yine de tüm bunlara bir açıklık getirmesini bekliyordu.

“Bebeğim,” dedi Liza kızına doğru ağır adımlarla yaklaşarak.

“Bu çerçevedeki adam...” Elindeki çerçeveyi annesine doğru uzattı Talya. “Rüzgâr...” dedi çatallaşan sesiyle, elleri titriyordu. “Bu o, değil mi?” diye sordu birden. “Burası da onun evi, değil mi?”

Her zaman akıllı bir kız olmuştu, annesini pek yorduğu söylene-
mezdi; okuldaki yaramazlıkları, başına buyruk tavırları, çok bilmiş-
liği ve asiliğini saymazsak.

“Bebeğim,” derken sesinin titrememesi için oldukça çaba sarf etmişti. “Bilmen gerekenler var.”

Durdu çünkü kafasındakileri anlamlı bir bütün hâline getirmesi için zamana ihtiyacı vardı. İçten içe bu anın bir gün geleceğini biliyordu, defalarca provasını da yapmıştı ama hayat doğaçlamadan ibaretti ve biz planlar yaparken o bizi kendi planlarına dâhil ediyordu.

“Rüzgâr, yani baban, evet, burası onun evi,” dedikten sonra tüm gücünü topladı ve, “Senin varlığından haberi yok,” dedi bir çırpıda.

Kızının gözlerinin içine bakıp ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Talya'nın dolan gözlerinin yerini çok geçmeden şaşkınlık aldı. Aklı artık daha da çok bulanmıştı.

“Nasıl yani?”

Liza bedenini ele geçiren titreme dalgasından kurtulur kurtulmaz kızının küçük elini tuttu ve camın hemen önündeki ikili koltuğa oturdu.

Gözyaşlarını hızlı bir şekilde silerken, “Ben...” diyerek söze başladı. “Seneler önce istemeden de olsa bir yola girdim ve bu yolun so-

nunun uçurum olduğunu ancak yolun sonuna vardığımda anladım, anladığımda ise artık her şey için çok geçti. Almanya'daydım ve geri dönüşüm de neredeyse imkânsızdı. Çünkü benim geri dönebileceğim bir evim yoktu, benim gidebileceğim bir ailem yoktu, en acısı da aile bildiklerimdi beni bu uğuruma sürükleyen.” Kalbi bu acı gerçeğin farkındalığıyla sarsılırken Talya sessizce dinliyordu annesini.

“Önümde iki seçenek vardı. Ya o uçurumdan yalnız başıma atlayacaktım ya da aynı uğuruma Poyraz'ı da sürükleyecektim. Ben ilkini seçtim. O uçurumdan yalnız atladım ama atlarken bir şey oldu; küçücük bir şey, bir umut, bir nefes, bir yaşama sebebi. Uçurumdan düşerken minik bir dala takıldım, sana.” Kızının başından öpüp onu göğsüne yatırdı. Belki bu şekilde anlatması onun anlamasını zorlaştıracaktı ama gerçeği olduğu gibi anlatmak çok daha zor ve acı vericiydi. “Sen benim tutunacak dalım oldun, sen benim karanlığıma ışık oldun, sen benim hasret kaldığım Rüzgâr'ımın kokusu oldun, hayatım boyunca kendi adıma almış olduğum tek kararın sonucunda sen oldun. Ben kızımın babasını seçtim. Karşılığında da sahip olacağım en güzel kıza sahip oldum, asla da pişman olmadım ne Rüzgâr'ın Mimoza'sı olduğum için ne de senin annen olduğum için.”

Yanaklarından boncuk gibi yaşlar akmaya başladı Talya'nın ama annesi bunu henüz göremiyordu. “Sana babasız geçirdiğin yıllarını veremem, ona da sensiz geçirdiği yıllarını veremem ama geç de olsa sana harika bir baban olduğunu söyleyebilirim. Seni kendi canından daha çok seveceğinin garantisini verebilirim.” Talya başını kaldırıp dolu dolu gözleriyle annesine baktığında, Liza vicdan azabıyla sarsıldı.

“Benim hiç babam olmadı biliyor musun, benim hiç annem de olmadı, benim hiç yol gösterenim de olmadı. Belki bu yüzden düştüğüm yerden kalkmam bu kadar zaman aldı ama zor olan benim ailemin olmaması değildi. Asıl zor olan, seni kendi elleriyle düşürdükleri yetmezmiş gibi bir de düştüğün yerden kalkamaman için elinden geleni yapan bir ailenin olmasıydı. Biliyorum, bunların hiçbiri size bunları yaşatmama bir bahane olamaz, olmamalı da. Ben bütün hatalarımın, eksiklerimin sorumluluğunu alıyorum. Seni babasız, onu da sensiz bıraktım. Bunun hiçbir affı yok, bunu da biliyorum.”

Kızının gözlerinin içine hüznle baktı, bu bir yardım çağrısıydı ama bir sorun vardı, anlatılanları tam olarak anlayamamıştı Talya. Ama anladığı şeyler de vardı, annesinin ne kadar üzgün olduğu ve annesiyle babasının birbirini ne kadar çok sevdiği gibi.

“Ama sana ihtiyacım var bebeğim. Özellikle de bugün, sana çok ihtiyacım var. Onu hem sensiz hem de bensiz bıraktım. Ben o uçurumdan atlarken sen bana, ben de sana tutundum ama Rüzgâr... Onu tutan bir el olmadığı için o uçurumun en dibine düştü. Düştü ama bizim için kalktı.” Elini kaldırarak odadaki mimozaları gösterdi. “Bak etrafına, her yer ama her yerde biz varız. O bizim yokluğumuza bile tutundu.” Boğazını temizledi ve zorda olsa tebessüm etmeye çalıştı. “Biliyor musun bana evlenme teklifi ederken, ‘Benimle evlenir misin?’ diye sormadı, ‘Artık Talya’mız olsun mu?’ diye sordu. Seni ne kadar sevip istediğini tahmin bile edemezsin. Neler hissettiğini anlayabiliyorum ama inan bana, ondan daha kötü hissetmeyeceksin. Lütfen bebeğim bugün... Bugün yanımda ol. Ona doğum gününde hayalini kurduğu gibi sözünü verdiğim gibi Talya’mızı verelim, olur mu?”

Talya hiçbir tepki vermedi. Çünkü o kendisini ne uçurumun kenarında duran annesi gibi ne uçurumun dibinde duran babası gibi ne de o uçurumdaki dal gibi hissediyordu. O aslında uçurumun ta kendisiydi.

Birden ayaklandı Talya. Annesinden gözlerini kaçırarak, “Biraz yalnız kalmak istiyorum anne,” dediğinde çoktan salondan çıkmıştı.

Liza onun gidişiyle boş kalan avuçlarına baktı bir süre. Kalbindeki boşluk artık daha da büyüktü. Tuttuğu hıçkırıklarını bıraktı içindeki sonsuz boşluğa.

Bir bilinmeze doğru ilerledi Talya. Bahçeye ulaştığında ne yapacağını, nereye gideceğini bilmez bir hâldeydi. Onun hemen arkasından çıkmıştı Mert ama Talya’ya görünmeye hiç niyeti yoktu. Sadece nerede ve nasıl olduğunu bilmesi yeterliydi.

Bir süre öylece anlamsızca bakındı etrafına, solar aydınlatmalarla dekore edilmiş havuza, onun az ilerisindeki yatak şeklindeki salıncağa, mimoza ağaçlarına ve gökyüzüne.

Gökyüzü...

Ne kadar berraktı bugün, neredeyse hiç bulut yoktu. Güneşin bu kadar parladığına da çok az şahit olmuştu. Almanya'da yaz günü bile bulutlar eksik olmazdı, parlamazdı güneş bu kadar. Acaba ona bir şeyler mi anlatmaya çalışıyordu gökyüzü? Hem ismi, ismi de Talya'ydı. Talya, baharın müjdeleyicisi... Bu ismi babası koymuştu ona, daha yüzünü bile göremediği babası. Babası daha o doğmadan annesine, *"İsmi Talya olacak, baharı müjdeleyecek, baharda da mimozalar çiçek açacak,"* demişti.

Bahçedeki mimoza ağaçları çiçek açmıştı, bahar da çoktan gelmişti. Peki eksik olan neydi?

Rüzgâr...

Eksik olan Rüzgâr'dı. Küçük kız dokuz senedir bu masalı dinliyordu ama bu masal artık sadece masaldan ibaret değildi. Her şey o kadar gerçektir ki... Babası gerçekten de masaldaki kadar çok seviyor olmalıydı annesini. Annesini seviyorsa Talya'yı da çok sevecekti. Yaklaşık yarım saat boyunca bahçedeki mimoza ağaçlarıyla bakıştı, konuştu, dertleşti ama sonra bir şey oldu, bir ses duyuldu.

"Sen de kimsin?"

Duyduğu sesle yanaklarına dökülen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve sesin geldiği yöne doğru döndü Talya. Bu... Bu yüzü daha önce görmüştü. Bu yüz, üçüncü çerçevede Rüzgâr'ın yanında duran çocuktaydı, onu gamzelerinden tanıdı, bir de derin, mavi gözlerinden.

Kızın yüzünü görür görmez tutuldu Anıl. Talya bembeyaz tenini süsleyen simsiyah dalgalı saçları ve boncuk gözleriyle göz kamaştırıyordu. Hafif dolgun yanaklarının arasında kalan minik burnu ve küçük ama belirgin dudaklarıyla oldukça dikkat çekiciydi.

"Kimsin sen?"

"Asıl sen kimsin?"

"Sen ağladın mı?"

"Ne ağlaması ya!" Ağlamaya devam ediyordu oysa.

"Ben ikna oldum," dedi Anıl alayla.

“Bırak beni yalnız,” dedi Talya sırtını Anıl’a dönerek.

Anıl ona yaklaştı. “Kim olduğunu ve neden ağladığını söylersen seni rahat bırakırım.”

Küçük bir mimoza tanesini avuçlarının arasına aldı Talya. Dudaklarını ellerine yaklaştırdı ve yanaklarını şişirip çiçeğe doğru derin bir nefes bıraktı. Üflemesiyle avuçlarının arasından uçup giden çiçeğe bakarken, “Talya’yım ben...” diye mırıldandı. “Rüzgâr’ın...” Durdu, boncuk gözlerini devirdi. “Mimoza’nın kızıyım.”

Uzunca bir süre ifadesiz ve tepkisiz kaldı Anıl. Anıl’dan bir cevap gelmeyince Talya usulca arkasını döndü.

Anıl baktı.

Talya baktı.

Bu uzun sayılabilecek sessizliği bozan Anıl’ın histerik kahkahaları oldu. Öyle büyük bir kahkaha dalgası gönderdi ki bu defa Talya donup kaldı.

“Ne gülüyorsun ya?”

“Sen Rüzgâr’ın ve Mimoza’nın kızı mısın?”

“Evet. Bu mu komik?”

Çarpık Türkçesi ve ince sesi Anıl’ın gülücüklerinin büyümesine sebep oldu. Onun gerçekliğinden emin olan Anıl, küçük kızın etrafında ellerini şaplatarak dönmeye başladı. Bu kız onun için gerçek bir mucizeydi. Hiçbir dileği bu kadar kısa bir sürede kabul olmamıştı. İşin aslı şu ki onun daha önce hiçbir dileği kabul olmamıştı.

Mimoza ağaçlarından küçük bir çiçek kopardı Anıl. Elinde tuttuğu çiçekle Talya’nın karşısına geçerken Talya merakla bu görünüşü gibi hareketleri de tuhaf olan çocuğa şaşkınlıkla bakıyordu. Anıl elini temkinli bir şekilde kaldırıp Talya’nın yanağına dökülen saçlarının tutamı geriye attığında Talya hareketsizce duruyordu. Normalde kızıp bağırması hatta karnına güçlü bir tekme geçirmesi gerekiyordu. Onun saçlarına annesinden başkası dokunamazdı. Sevmezdi saçlarına dokunulmasını. Saçlarını da hep annesi keserdi. Asla kuaföre gitmezdi. Leyla teyzesi bile sadece özel günlerde

dokunabiliyordu, o da Leyloş'un saçlarına çok güzel şekil vermesindendi.

Anıl, onun sessizliğinden cesaret alarak elindeki çiçeği saçlarıyla beraber kulağının arasına sıkıştırıverdi. Gördüğü görüntüyle kalbi tekledi. Simsiyah uzun saçları, aynı renkteki gözleri, bembeyaz teni, pembe yanak ve dudakları... Daha önce böyle bir güzellik görmemişti. Mimoza'yı görünce çok güzel bir kızı olacağını hayal etmişti ama bu kız, hayal ettiğinden bile daha güzeldi. Bu kız resmen tanrıçaydı.

İkisinin yanakları da aynı anda kızardı.

"Burada bekle. Sakın hiçbir yere gitme. Hemen geliyorum," diye tembihledi ve hızla koşmaya başladı Anıl.

Arkasından, "Nereye?" diye seslendi Talya.

Duraksadı Anıl. "Birkaç gün önce bir dilek dilemiştim..."

"Evet?"

"Dileğim kabul oldu..." dedi mutluluk naraları atarken. "Şimdi de yenisini dilemeye gidiyorum."

Son cümleyi kurduğunda çoktan gözden kaybolmuştu. Talya merakla onun dönmesini beklerken içinde bulunduğu durumu bile unutmuştu, çocuk olmak tam da böyle bir şeydi.

Söylediği gibi birkaç dakika içerisinde geri döndüğünde, "Ne diledin?" diye sordu Talya merakla.

Anıl utandı. Gözlerini ondan kaçırarak, "Dileğimi sana anlatabilmeyi diledim," diye yanıtladı.

Sesi ilk defa bu kadar ciddi çıkmıştı ve ilk defa gülümsemiyordu.

Anlamsızca bakmaya devam etti Talya. Bir bilmece gibi konuşuyordu bu çocuk ve onun zihninde çözülmeyi bekleyen başka bilmece olduğu aklına gelince boncuk gözlerini devirdi.

Onun bu hâllerine binaen, "Sen Rüzgâr'ın kızı olduğun için mi ağlıyorsun?" diye sordu ve cevabını beklemeden devam etti Anıl. "İnsan Poyraz abi gibi bir babası olduğu için ağlar mıymış?"

"Nasıl biriymiş Poyraz abin?"

“Poyraz abimle Yağız baba dünyanın en iyi insanları, onun çok iyi bir baba olacağına eminim.”

Cevap vermedi Talya. Sırtını yeniden Anıl’a döndü. Anıl yavaşça onun omzuna dokundurdu parmağını.

“Şanslısın küçük mimoza, çok şanslı. Mükemmel bir baban ve harika bir amcan oldu.”

Fotoğraftaki diğer adamın amcası olduğunu öğrenmişti. Bu güzel bir şey miydi? Öyle görünüyordu ama neden o kendini bu kadar üzgün hissediyordu? Oysa babasına kavuştuğu için sevinmesi gerekmiyor muydu? Peki neden onun kalbine buruk bir acı sızmıştı?

Mimoza ağaçlarının birinin altındaki pufa oturup sırtını ağacın gövdesine yasladı Anıl. “Senin yerinde olmak isteyecek binlerce, belki de milyonlarca çocuk var, biliyor musun? Sen de burada durup şımarıkça ağlıyorsun.”

Talya öfkeyle karşısına dikildi. “Sen benimle böyle konuşamazsın! Hem sana yalnız kalmak istediğimi söylemedim mi? Git başımdan, yalnız bırak beni!”

Anıl, onu duymamazlıktan gelerek tek bacağını diğerinin üzerine attı ve iyice gömüldü oturduğu pufun içine. “Bugün Poyraz abimin doğum günü, biliyor musun?”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, “Biliyorum,” diye mırıldandı Talya.

“O zaman Poyraz abimin en güzel hediyesi olduğunu da biliyordursundur.”

Ona güzel mi demişti yoksa babasına güzel bir hediye olacağını mı söylemişti? Anlam veremedi ama şu Poyraz, yani babası, iyi bir adam olmalıydı. Galiba onu da çok sevecekti hem annesini de daha fazla üzmemeliydi, yeterince üzülmişti, bir de o üzmemeliydi.

Kafasındaki bilmecelere bir yenisi daha eklenirken Anıl’ın yanındaki başka bir pufa oturup sırtını onun gibi ağacın gövdesine yasladı ve cevabını alamayacağı bir soru sordu. “Peki ya sen... Sen kimsin?”

Ninova

27. Bölüm

Yüzleşme

“Elimde olmayan şeyler var Olric.”

“Ne gibi efendimiz?”

“Elleri Olric, elleri...”

-Oğuz Atay³⁹

“Ne? Evlendiniz mi? Hem de bensiz bensiz.”

Mutfak masasının etrafında toplanmış, Talya’nın tepkilerine hem gülüyor hem de sorularına cevap yetiştirmeye çalışıyorduk. Bana soğuk terler döktürdüğünü itiraf etmek durumundaydım.

“Tali,” dedi Leyla bakışlarını telefonun ekranından kaldırmadan. “Bunların hesabını annenden sorabilirsin ama şimdi hazırlanmanız gerekiyor. Yağız amcan mesaj attı, sizin şu Rüzgâr’ı daha fazla tutamıyormuş. *Karım da karım*, deyip duruyormuş. Eminim adam doğum gününü bile unutmuştur.” Bana bakıp ağzım yüzünü eğdi. “Ayyy Tali, görmen lazım vıcık vıcıklar. Bir de dengesizler ki

39. Oğuz Atay - Tutunamayanlar, İletişim Yayınları.

sorma. Senin bu annen var ya... Daha ilk günden adamın kalbini-

Panikle, "Leyla!" diye bağırdım masanın altından bacağını dürterek. Ah, bu kız beni bir gün kalpten götürecekti.

"Talya'nın amcası neden mesajı sana atıyor Leyla?"

Mimi'nin sorusu üzerine hedef tahtasına Leyla oturdu. Kıkırdadım, artık terleme sırası ondaydı. Kaşlarını çatı Leyla, düşünceli bir şekilde saçlarıyla oynarken bakışları Mimi'deydi.

"Konu ben değilim tatlım, uğraşmayın benimle." Konuşmanın bittiğini belirten bir kalkış yaptı. "Hadi tatlım, seni şöyle cicili bicili bir hediye paketi hâline getirelim."

Tereddütle ayağa kalktı Talya. "Ama abartmak yok Leyloş."

"Yok yok, sen merak etme."

Talya'yı kollarıma aldım. "Elbisen yatak odasında bebeğim, gidip beraber hazırlanalım. İşimizi Leyla'ya bırakırsak sen Şeker Kız Candy'ye, ben de Pamuk Prenses'e dönüşebilirim."

Delici bir bakış attı Leyla. "Eğer kıkırdamaya devam edersen seni ölü bir geline dönüştüreceğim tatlım."

Gülüp eğleniyordum ama kalbimde fırtınalar kopuyordu. Ellerim sık sık boynumu buluyor, istemsizce dudaklarımı ısıırıyordum, Poyraz'ı da özlemiştim. Evlendiğimizden bu yana ilk defa bu kadar ayrı kalmıştık. İçimdeki boşluk bile sızlar olmuştu.

Leyla'yla Talya elbiseyi alıp hazırlık için misafir odalarından birine geçerken elbise dolabına yöneldim. Tercihimi bembeyaz, uçuş uçuş bir elbiseden yana kullandım. Talya'ya da aynı renkte şirin bir elbise seçmiştim. Saçlarımı maşalayıp doğallıktan uzaklaştırmadan belirgin bir makyaj yaptım. Biz hazırlanırken Mimi ve Mert de masayı hazırlamakla meşguldü. Tüm yardımları reddederek bütün yemekleri kendi ellerimle hazırlamıştım. Abartıdan uzak ama şık olmalıydı her şey, onun gibi asil olmalıydı.

"Evet... Kanatsız meleğimiz uçmaya hazır."

Bakışlarımı aynadan alarak kapıdan tarafa baktım.

"Meleğimmm..." dediğimde karşımda gerçek bir melek durduğuna emindim. Beyaz elbisesi ve simsiyah, beline kadar dökülen

saçlarıyla aynı renk olan masum gözleri, onun kanatsız bir melek olduğunu bas bas bağıyordu.

Onu kollarımın arasına aldığımda salondaydık. Mert'in çaldığı ıslıkla tüm bakışlar Talya'ya yöneldi, sözleriyle de bana. "Kuzen," dedi hayranlık dolu bir sesle. "Yıllar önce evlenmem diye kıcımlı yırttığım kızın sen olduğunu duyan bana küfreder." Mimi'yi kendine çekti. "Fıstık gibi karıma, üç kızıma rağmen erkekliğimi sorgularlar."

Sözlerine herkesten önce Mimi gülmüştü. İltifat tarzı bile tuhaftı çocuğun.

"Zevzek herif," dedim kolunu dürtüp Talya'yı işaret ederek. "Sen adam olmazsın."

Saçımı çekti! "Senin gibi mızımız bir baş belasından fıstık gibi bir kadın olduysa, pekâlâ benden de adam olabilir."

Omzuna vurdum hafifçe. "Olmayacak duaya âmin deme. Üzgünüm ama bu, yüz yıllık bir istihareye yatsan bile mümkün değil."

"Niye be?" Karizmatik hareketlerle alnına dökülen tutamları savurdu. "Cenabet miyim ben?"

"Mert!!" dedik hep bir ağızdan.

Bu çocuk resmen Leyla'nın erkek versiyonuydu!

"Çocuk burada Mert," dedi Mimi, Talya'mn duyamayacağı bir sesle.

"Cenabet ne demek?" diye sordu Talya.

Kulaklarımdan alevler tüterken, "Hadi açıkla Mert," dedi Leyla.

Dayanamayıp güldüm. "Sen gerçekten adam olmazsın Mert."

"Liza!"

Kapı sesiyle beraber duyuldu güzel sesi. Bu ses, bugün hiç olmadığı kadar yaralayıcıydı. Bakışlar anında bana çevrildiğinde benim gözlerim Talya'daydı. Talya'nın heyecanını sezen Mert, onun karşısında olmadık şebeklikler yapmaya başlayınca gülümsedim. Mimi ve Leyla'nın teselli veren kollarından ayrılarak Talya'ya son bir bakış atıp elimi kalbime, ayaklarımı da kapıya yönlendirdim. İçimden bil-

diğim tüm duaları okurken evrene en azından bu defa benim yanımda olması için yalvarıyordum.

Titrek adımlarım beni ıslıl ıslıl koridora getirdiğinde asıl ışığın onun gözlerinde saklı olduğunu fark ettim. Çok özlemiştim; hiç kavuşmamış gibi, saatler öncesinde kollarında değilmişim gibi.

Bu muydu aşk? Yanındayken bile özlemek, bakarken doyarmak, kokusunu alırken titremek...

Elinde yine kucağına sığdıramadığı büyüklükte bir mimoza buketi uyuyordu. Bu güzel görüntü kalbime Eros'un oku gibi saplanıp kalmış, bıraktığı etki dizlerimin titremesine sebep olmuştu.

Mimozaları umursamadan var gücümle koşup sarıldım boynuna. O kadar sıkı sarıldım ki mimozalar ikimizin arasında can çekişiyordu âdeta, sarılmıyor, kokusunda dinleniyordum aslında.

Poyraz minik bir aralıktan faydalanarak beni kendinden hafif uzaklaştırarak mimozaları ölümün kucağından aldığı gibi konsolun kenarına bıraktı. Şimdi ruhlarımız gibi bedenlerimiz de birdi.

"Çok mu özledin sen beni?" dediğinde kalbimin özlemiyle durduğunu sandım.

"Hem de çok." Tek hamleyle kucağına aldı beni.

"Peki ya sen, özledin mi beni?"

"Özledim demekle içimdeki hasret dile gelseydi, sana bunu sesim kısılana, nefesim kesilene dek söyledim."

"Söyleme," dedim gözlerine aynı hasretle bakarken. "Sen özledim demesen de olur." Onun bakışları, tüm güzel kelimeleri aynı anda barındırıyordu bünyesinde.

"Bir daha bu kadar uzun süre ayrı kalmak yok."

"Asla." Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Kayan bedenimi yukarı kaldırıp bir biblo gibi dolabın üzerine oturttu beni. "Bir an Yağz'ı gırtlaklamayı bile düşündüm. Bir aylık işi resmen bir günde yaptırdı adam."

Küçük bir çocuk gibi gözlerini devirerek dile getirmişti bu sözleri. Normalde söylediklerine kıkırdardım ama içinde bulunduğum ruh hâliyle sadece tebessüm etmekle yetindim.

“Nasıl her gün daha da güzelleşebiliyorsun?”

Aramızdaki son mesafeyi kapattığında dudakları artık dudaklarımdaydı. Kapattım zihnimin tüm kapılarını ve bıraktım kendimi ona. Hissetmek istiyordum, yaşamak istiyordum artık anımı. Var mıydı yarınların garantisi? Yeterince kalmamış mıydım onsuz?

Dudaklarımız ayrıldığında nefes seslerimizin arasına mutfaktan gelen sesler karışınca, “Poyraz,” diye fısıldadım panikle. “Yalnız değiliz.”

Mertlerin varlığını tamamen unutmuştuk. Bu inanılır gibi değildi, bu tam anlamıyla delilikti. Midemde kasılmalar olurken içinde bulunduğum sorumluluğun sancısıyla kıvranmaya başladım. Gerçekler zehirli bir yılan gibi beynimin içinde sürünürken her zehrin bir de panzehri olduğunu hatırlayarak indim oturduğum yerden, onun da yüzü düştü birden.

“Şu senin kuzenin...” dedi dişlerini sıkarak. “Adı neydi?”

Anlaşılan gerginliğimizin adı Mert’ti.

“Mert...” dedim sevimli görünmeye çalışarak. Uzanıp yanağına sıcak bir öpücük kondurduğumda belimde duran eliyle elimi tuttu. “Biliyor musun sevgilim?” dedim heyecanla. “Karısı Mimi, o da burada. Sence de çok güzel bir sürpriz değil mi?”

“Güzelmiş,” dedi dümdüz.

“Ayrıca Leyla ve...”

“Ve?”

“Küçük bir misafirimiz daha var.”

Sana kızımızı getirdim sevgilim hem de doğum gününde. Dünyanın en güzel kokusu şu anda cennetimizin tam ortasında duruyor. Senin ve benim parçam, aşkımızın en somut hâli: Talya’mız.

“Misafirlerimizi daha fazla bekletmeyelim o zaman.”

Defalarca durmasını istediğim zaman şimdi delice aksın istiyordum, aksın ve mutlu kucaklaşmalarla son bulsun istiyordum.

Ve artık kalabalığın arasındaydık. Oval masanın etrafındaki ailem bizim girişimizle ayaklandı. Mert ve Mimi cam tarafında,

Leyla ve Talya da onların karşısındaydı. Poyraz'm bakışları bir süre Mert'in üzerinde gezindi, sezdirmeden süzüyordu. Her saniye elimi tutan eli daha da sıkılaştı. Onun ifadesiz yüzüne karşılık Mert sırtıyordu resmen, Mimi de tatlı bir tebessümle inceliyordu Poyraz'ı. Poyraz'a çaktırmadan dudağını ısıırıp göz kırptı, bu beğendiği anlamına geliyordu.

Poyraz, Mert ve Mimi arasında gidip gelen bakışlarıyla, "Hoş geldiniz," dedi misafirperver bir şekilde.

Elini ilk olarak Mert'e uzattı. Mert daha büyük bir gülümseme ile Poyraz'm elini tuttuğu gibi onu kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Selam, Mert ben," dedi Poyraz'm sırtına askerlik arkadaşı gibi iki defa vurarak. Farklılardı ve bu hâlleri Poyraz'm hoşuna gitmese de yüzünde samimiyetsiz olduğunu bildiğim bir gülümseme belirdi. Mert bana döndü, şımarıkça göz kırptı ve, "Liza'nın o meşhur, yakışıklı, karizmatik ve de zeki kuzeni," diye ekledi zevzek herif.

Mert'in son cümlesini duymamazlıktan gelerek elini Mimi'ye uzattı Poyraz.

"Ben de Mimi," diyerek kendini tanıttı Mimi sevimli bir şekilde. Çekik koyu renk gözleri mümkünmüş gibi daha çok kısıldı. "Mert'in eşi."

Tatlı aksanı, Poyraz'ın içtenlikle gülümsemesine sebep oldu. "Memnun oldum, ben de Poyraz." Gözünün ucuyla Mert'e baktı yeniden.

"Demek meşhur Rüzgâr sensin."

"O meşhur Rüzgâr benden başkası olamaz," dedi ortamı bıçak gibi kesen bir öz güvenle.

İnce parmakları bu defa benim için uzandı. Sıkıca tutundum eline, buna ihtiyacım olacaktı çünkü bakışları artık Talya'daydı.

Poyraz'ın bakışları bir süre Talya'nın yüzünde gezindi. Bu süre uzadıkça içimdeki kaygıyı daha fazla bastıramaz oldum.

"Bebeğim, iyi misin?"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, "İyiyim hayatım, sadece biraz hâlsizim," diye geçiştirdim.

İkna olmamış olacak ki, “Farkında mısın bilmiyorum ama elimi sıkıyorsun. Bir sorun mu var?” diye sordu.

Endişeliydi siyah incileri. Gülümsemeye çalıştım. “İyiym sevgilim, merak etme.”

İkna olmamıştı ama kızımızın, “Merhaba,” diyerek araya girme-siyle bakışları ona çevrildi.

Talya’nın gözünden süzülen bir damla yaş elinde tuttuğu minik kutuya damladığında göğsüm vicdan azabıyla sarsıldı. Yaşadığım bu anı unutmam olanaksızdı. Onun bu olgunluğu, kendini bana siper edişi, minik bedenine sığmayan koca yüreği...

Elini Talya’ya uzattı Poyraz. “Merhaba küçük hanım,” dedi tatlı bir tebessümle. “Sen Mert ve Mimi’nin kızı olmalısın.”

Talya’nın siyah gözlerinden boncuk boncuk yaşlar akmaya başladı. Bu sözler onun canını yakmıştı. O ağladıkça içimdeki sızı büyüdü, vicdan azabım dayanılmaz boyutlara ulaştı. Benim gibi değildi o, kolay kolay ağlamazdı. Canı yanıyordu ve buna benim sebep olduğum gerçeği beni kahrediyordu.

Odada bizden başka kimse kalmamıştı. Poyraz bir bana baktı bir kızımıza. Bu hâllerimize bir anlam yüklemeye çalışıyordu, aklımdaki soru işaretlerine bir cevap arıyordu lakin benim bunu yapabilecek güçte olmadığımı görüyordu.

“Liza?!”

Aradığı cevabı bende bulamayınca Talya’ya doğru bir adım attı. Kızımıza baktı saniyelerce, belki de dakikalarca. Kıstığı gözlerinde derin anlamlar vardı, acı vardı. Anlamıştı. Koluna daha sıkı asıldı-ğında gerilmeye başladı.

“Liza?!”

“Poyraz...” diyebildim tüm acizliğimle. Yalvaran gözlerle baktım gözlerinin tam içine, *beni affet* der gibi. Konuşmak istiyordum ama buna nefesim yetmiyordu.

“Mutlu yıllar Rüzgâr,” dedi Talya elindeki kutuyu babasına uzatırken.

Hiddetle bana döndü Poyraz. “Neler oluyor Liza? Ne bu hâlin?”

Sadece, “Özür dilerim,” diyebilirdim pişmanlıktan kıvranırken.

Avuçlarımın arasında duran kolu duvar gibi soğuk ve hissizdi. Onun yüzündeki karmaşa acıya bulanıp havaya karışmış, her nefes alıp verdikçe de ciğerlerime yapışmıştı.

Benden daha cesur davranarak gözyaşlarını hızlıca sildi ve kutuyu babasının eline tutuşturdu Talya. “Sende bana ait bir şey varmış,” dedi titreyen sesiyle.

“Nedir bu?” dedi sabrının son damlalarıyla. “Hem bende sana ait ne olabilir ki?”

Başını iki yana salladı *bu mümkün değil* der gibi. Mümkündü ama, o mucizenin ta kendisiydi. Bir eliyle kutuyu tutarken diğeriyle şakağını ovuşturuyordu. Bakışları bir kızına bir avucunda tuttuğu kutuya kayıyordu.

Ve kutuyu açtı. Kolyeyi avucunun içine aldıktan sonra öfkeyle kutuyu fırlatıp attı. Artık nefes alamıyordu. “Bu ne demek oluyor Liza!” diye âdeta kükredi.

“Özür dilerim,” dedim defalarca. Başka ne diyebilirdim ki?

“Sen Liza,” dedi gözlerindeki öfke acıya karışırken. Omzumu sarstı hafifçe. Dokunuşları sert değildi, benim canımı acıtmıyordu ama kendi paramparça oluyordu karşımda. “Bunu yapmış olamazsın.”

Yapmıştım. Kızımı babasız, onu da yapayalnız bırakmıştım.

“Poyraz be- ben...” diye kekelerken, “Olamaz!” diyerek sözümü kesti ve kolyeyi tuttuğu elini öfkeyle yumruk yaptı. İşte bu gördüklerimin ne tarifi vardı ne de telafisi. “Seni benden aldığın gibi onu da benden almış olamazsın.” Başını durmaksızın sallamaya devam ediyordu. “Onu ne kadar istediğimi biliyordun!!” Hışım la bana döndüğünde yüzündeki kahredici ton, Talya’yı tedirgin etmeye başlamıştı. “Bunu bile bile koyu bir yalnızlığa mahkûm ettin beni, öyle mi?” Etmiştim. Allah beni kahretsin ki etmiştim. İki eli birden omuzlarıma asıldığında düşen omuzlarını, eğilen başını görmemeyi diledim. “Bana hemen bir açıklama yapıyorsun Liza!”

Talya korkmaya başlamıştı. Onun kaygı dolu bakışlarını görünce

telaşla toparlandım ve Poyraz'ın acıyla kararmış yüzüne odaklandım. Ürkekçe elimi kaldırıp kasılan yüzüne dokundurdum.

“İyi ki doğdun sevgilim...” Her şeyi ardımda bırakıp onun varlığına şükreder gibi uzandım ve yanağını öptüm. “Sana verebileceğim en güzel hediye veriyorum. Kızımızı, Talya'mızı.”

Sessizlik girdi aramıza. Düşmemizi bekleyen azılı bir düşman gibi üzerimize basacağı anı kolluyordu sanki anılarımız. Sadece Talya'yı değil, beni de korkutuyordu bu sessiz bekleyiş. Korkuyla atıldım boynuna, sarıldım sıkıca *bırakma beni* der gibi. Korkuyordum, hem de deliler gibi; onu kaybetmekten, üzmemekten, en çok da sessizliğinden. Sıkıdığı dişleri kulaklarımda dolaşırken gözlerimi yumdum ve devam ettim konuşmaya.

“Sana beni affet demeye yüzüm yok. Ama affet ne olur...” Dudaklarımin altında duran yanağını öptüm yeniden. “Bana istediğin cezayı verebilirsin ama lütfen kızımızı üzme, olur mu?” Sesim zorlukla çıksa da ona duyurabildiğimi biliyordum. “Biliyorum, günahım büyük ama her türlü bedeli ödemeye razıyım. Fakat sana yalvarıyorum, onu üzme. O, bu masalın belki de tek masumu.”

Sadece sustu, dokunmadı. Arafta bıraktı beni de kendini de.

“Talya ben...” diyerek araya girdi küçük kızımız. Geriye çekildiğimde acıyla kasılan yüzünü görmek kalbimde kapanması zor bir yarayı da beraberinde getirdi. Talya babasına biraz daha yaklaştığında Poyraz nefes almadan onu izliyordu. “Rüzgâr'ın ve Mimoza'nın kızı...” dedi büyülü bir masalın dilek bölümünü seslendirir gibi. Babasının avucundaki kolyeye dokundurdu parmak uçlarını. “Kolye... Sanırım bana aitmiş, kendin takmak istersin diye düşündüm,” dedi beklenmedik bir öz güven ve olgunlukla.

Onun aksine suskundu Rüzgâr ve bu suskunluğu beni kahrediyordu. Fakat aniden bir tepki verdi ve kolyeyi tuttuğu elini yumruk yaptı yeniden. Bu defa ikimize de bakmıyordu, tek hedefinde avucuna hapsettiği kolye vardı. Kalkan başıyla beni es geçerek Talya'nın önünde durdu. Artık ağlamıyordu Talya. Biliyordu sanki, birimiz güçlü olmalıydık, birimiz tutunacak bir dal...

Titreyen elini yavaşça kaldırdı Poyraz. Kızının ipeksi saçlarına

uzandı parmak uçları. Tam dokunacağı esnada birden ifadesizleşti yüzü, hissizleşti eli ve değmedi onun saçlarına. O titrek el, yumruk hâlini aldı ve acıyla geri indi. Öfkeyle bana döndüğünde acı onun gecenin ahengini çalan gözleriydi, pürüzsüz teninin aldığı renkti, deli yüreğinin içindeki yaraydı ve onun acısı benim kendime olan nefretimin en büyük kaynağıydı.

“Rüzgâr...” dedim yalvarırcasına. “Ne olur susma. Bağır, hesap sor ama ne olursun susma.”

Çünkü susmak, birini öldürmekte kullanılan en etkili silahtı. Yıllarca anneme sustum ben, babama, abime ve birçok kişiye. En sonunda öldürdüm hepsini bir bir kendi içimde.

Susma Rüzgâr, yalvarırım susma.

Gözlerinin içine acıyla bakarken bir tepki verdi ve kolumdan çekştirerek hızla koridora götürdü beni. Sırtımı duvara yasladığında gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. Evet, yine öfkeliydi ama öfkesinin altındaki aşkı saklayamıyordu artık.

Alnını yenilmişlik hissiyle alnıma bıraktı.

Son bir kez, “Rüzgâr,” diye inlediğimde, “Rüzgâr deme bana! Deme! Deme! Deme!” diyerek başını duvara vurmaya başladı.

Vurdu, vurdu, vurdu...

Bu kalbimdeki kanamada neyin nesiydi? Ya ruhumdaki yara?

Uzaklaşan kokusuyla cehennemin kokusunu soludum ben, adı da onsuzluktu.

Yalnızdım.

Yapayalnızdım.

Çünkü günahkârdım ben. Şimdi de bedel ödeme zamanıydı. Oysa söz vermişti Rüzgâr bana, bırakmayacaktı beni. Yine kendimle çelişiyor, bencilliğime sığınıyordum. Aşk da bir nevi bencillik değil miydi zaten? Hep yanında olsun istemiyor muydu? Tek onu istiyordu.

Saatlerdir odamızın balkonunda yalnız başıma oturuyordum. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Ilık bir rüzgâr okşadı tenimi, sıra sıra yıldızlar göz kırptı kederime. “Kalk,” diyorlardı sanki bana. “Kalk ve ona git.” Nerede olduğunu bilmiyordum ama aklımda birkaç yer vardı ve bakmaya, denemeye değerdi.

Ayaklarımı uzattığım sarı puftan alıp terliklerimi giydim. Üzerimde hâlâ aynı elbise duruyordu, kalbimde de aynı sızı. Saçlarıma ve makyajıma hızlı bir rötuş yaparak merdivenlere yöneldim. Çıkış kapısına ulaşmadan duyduğum sesle aniden durdum. Yalnız olduğumu sanıyordum.

“Mimoza!”

Arkamı döner dönmez bir çift yeşil göz karşıladı beni.

“Ezo?”

Teyzem senin bu saatte ne işin var yanaklarını sevdiğim.

Civciv sarısı saçlarını açıkta bırakmış, gözlerinin renginde bir bluz giymişti, yanaklarının pembeliğini öne çıkaran bir de yazma bağlamıştı başına. Çok tatlı kadındı.

“Nereye bakayım bu saatte?”

Bu soru da neyin nesiydi? Kocam sormuyordu benden hesap.

“Şey... Rüzgâr’ıma...”

“Gel sen bakım böyle,” dedi eliyle *gel gel* yaparak.

Gideyim bakim.

“Hani nerede bizim güccük Mimoza?”

Aman ya Rabb’i! Teyze sen hangi ara duydun? Babası bile yeni öğrendi. Bir de güccük diyordu ya, yanaklarını ısrasım geldi.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyle, “Mert’le beraberler, yani kuzenimle. Yağızlara geçeceklerdi, bu gece orada kalacaklar,” diye yanıtladım.

Kolumdan tuttuğu gibi sandalyelerden birine oturttu benim. “Şunları yemeden hiçbir yere gidemezsin,” diye buyurdu Ezo Sultan eline aldığı kol böreğini ağzıma tıkarken.

Sen ne zaman geldin de bunca şeyi yaptın? Nasıl bir inzivaya çekilmiştim de senin sesini bile duyamamıştım?

Dolu bir ağızla mırıldanmaya başladım. “Aslında biz bir şeyler hazırlamıştık, keşke zahmet etmeseydin.”

Ölümcül bakışlar attı. Sanırım bu susmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Bizim deli oğlan alışık benim yemeklerime, öyle antin kuntin yemeklerle doymaz,” diyerek benim Uzak Doğu yemeklerime laf mı atmıştı? *Yalnız sevgili Ezocuğum, oğlunun baklavalarna bakılırsa senin yemeklerinle beslendiğine inanmak imkânsızdı.* “Ellerimle besledim ben yiğidimi, aslanımı.”

Bir yandan konuşuyor bir yandan sarmaları, dolmaları, taştan yumuşak ne varsa tıkıyordu ağızma. Tüm tatları karıştırdı, kusmak istiyordum, nefes bile aldırmıyordu. Yalnız bir konuda hakkını yiye-meyeceğim Sezar’ın hakkı Sezar’a. Teyzem iyi bakmış yiğidime.

Gözünü sevdiğim böyle besleyip büyütüyorsunuz, sonra cere-mesini biz çekiyoruz. Çalışıyorlar kalbimizi, sonra al geri alabilir-sen. O nasıl aslan parçası, o nasıl bir yiğit, o nasıl bir insan evladı arkadaş. Cepheye göndersek düşman askeri görür görmez hase-dinden çatlayıp ölür. Boşuna top, tüfek, SİHA, İHA, MİHA uğraş-mayın; alın yiğidimi, salın cepheye, görün bakın düşman nasıl alt edilirmiş.

Ne saçmalıyordum ben böyle? Off... Hem ne attı bu kadın ağ-zıma? Neydi o yediğim yumuşak yumuşak, acayip de bir tadı vardı. Ne yapıyordum ben burada? Konuşmama bile fırsat vermeden ağ-zıma tıkmaya devam ediyordu yemekleri. Kusacağım şimdi, vallahi kusacağım.

“Ezocuğum, beni artık bıraksan mı diyorum?”

Beş dakikada beş günlük yemek yedim resmen.

“Dur şu son lokmayı da ye...” Ağızma ne olduğunu bile bilme-diğim ete benzer bir şey tıktı. “Ha şöyle...” dediğinde ağızımda minik bir boşluk dahi kalmamıştı. “Hem sen nereye gideceksin bakım? Bi-zim oğlanın nerede olduğunu biliyor musun?”

Sonunda esas konuya gelebilmiştik.

“Yani bilmiyorum ama...” Durup lokmaları yutmaya çalıştım.

“Bazı tahminlerim var.” Sonunda ağzımı tamamen boşaltabilmenin mutluluğuyla yeniden ona yöneldim. “Sen nerede olduğunu biliyor musun Ezo’m?”

Bilmiş bilmiş homurdanmaya başladı, neyse ki midemi bozmaya değmişti.

“Okula git. Bizim oğlan orayı az aşındırmadı, Yağız’ım az toplamadı onu ağaç diplerinden. Ne kar dinlerdi ne yağmur, az sabahlamadı oralarda. Ah o ağacın bir dili olsa da konuşsa...”

Darmadağın bir hâlde evden çıkıp Bugatti’ye kuruldum. Kendi arabasını burada bırakmıştı. Benim için bırakmış olabilir miydi, yanına gelmemi istiyor olabilir miydi? Bu minik teselliyle avunarak okula geldim. Geldim ama gecenin bu vaktinde hâliyle kapılar kitliydi. Duvarların yüksekliğinden ötürü atlayabilmem neredeyse olanaksızdı.

Bu duvarların üzerine duvar mı örmüşlerdi, neden bu kadar yüksekti ki? Hadi duvarı aştık diyelim, ya o demirleri nasıl aşacağız Liza? Offf...

Etraf çok karanlıktı, uzaktan köpek sesleri geliyordu ve ben hem köpekten hem de karanlıktan korkardım. *Senin korkmadığın bir halt mı var Liza? Yok! Lanet olsun ki yoktu.*

Etrafıma bakındım. Üzerine çıkabileceğim bir cisim aramaya başladım ama ne yazık ki bulamadım. Hava gitgide kararıyor muydu? İleride bir sokak lambası vardı ama o bana yetmezdi ki.

Korkuyla, “Poyraz!” diye seslendim.

Henüz burada olup olmadığım bile bilmiyordum, Ezo da benim gibi sadece bir tahminde bulunmuştu. Duyduğum seslerle panikle, “Poyraz!” diye seslendim bir kez daha. Bu defa sesim daha yüksek çıkmıştı.

Etrafıma bakındım yeniden. Köşe başında bana doğru yaklaşmakta olan iki adam vardı ve oldukça ürkütücü görünüyordu çünkü zil zurna sarhoşlardı.

Kahretsin, bir bu eksikti!

Adamlar bana iyice yaklaşmadan hemen önce koşup bir sokakta arabaya attım kendimi. İçlerinden birinin cama vurmasıyla

arabayı çalıştırdığım gibi asfaltı aşındırmaya başladım. Okulun arka sokağına girdiğimde gaza iyice yüklenecektim ki sağımda park edilmiş hâlde duran arabayı görünce ani bir frenle durdum. Vitesi geriye aldım ve dört araba mesafesi kadar geriye gidip arabayı karşı şeride park ettim.

Bu yol Bozbeyli villasına çıkıyordu ve tamamen emin olamasam da bu aracın Cihan'a ait olduğunu düşünüyorum. Plakası 34 CHN... diye devam ediyordu, ayrıca bu plakayı Bozbeyli villasının garajında görmüştüm.

Arabadan sessizce inip aynı sessizlikle kapıyı kapattığımda az ilerideki inşaat alanından gelen seslerle yönümü belirledim. Her ne kadar korkuyor olsam da merakım içimdeki korkuyu gölgede bırakacak cinstendi.

Oldukça taşlı ve engebeli yolda yürümeye devam ettikçe yaklaşan seslerle ürperip arka çaprazımda kalan kolonun arkasına saklandım. Başımı seslerin geldiği yöne doğru görünmeyecek şekilde uzatırken henüz kaba inşaatı tam olarak tamamlanmamış binadan çıkan iki gölgeye odaklandım. Aramızdaki mesafeden ötürü yüzlerini seçemediğim bu iki kişiden birinin annem Jülide Bozbeyli olduğunu anlamam uzun sürmemiştir.

Binadan çıkar çıkmaz önünde yürüyen iri yarı adamın ceketine asılarak, "Eğer bu defa da işi yüzüne gözüne bulaştırırsan neler olacağını biliyorsun, değil mi?" dedi tehdit dolu sesiyle.

Adam, çekilmenin şiddetiyle yanlara açılan ceketinin düğmesini ilikleyip annemin önünde tıpkı bir emir eri gibi hazır ola geçti. "Merak etmeyin efendim, bu defa hiçbir hataya mahal vermeyeceğim."

"Merak etmesi gereken kişi ben değilim." Annem bir an olsun indirmedeği dik başıyla yürümeye başladığında adam bir adım gerisindeydi. "En ufak bir hatanda başın gövdenden ayrılır!"

Olabildiğince soğuk bir sesle sarf ettiği bu sözlerden sonra adamın ayakları olduğu yere mihlanırken benim dizlerimin bağı çözülmüş ve elimi ağzıma kapayarak olduğum yere çöküp kalmıştım. Adam, annemin ilerleyişiyle saniyeler önce iliklediği düğmeyi yeniden açtı. Hoyratça ceketinin ucunu arkaya itip elini beline atmasıyla

bir değil, iki ayrı silahı gören gözlerim dehşetle açılırken olduğum yere iyice pustum.

Duyduklarımı ve gördüklerimi ısrarla reddetmek istercesine başımı durmaksızın sallarken annem arabaya binip gözden kayboldu. Neyin emrini vermişti adama? Böyle karanlık bir adamla ne işi olabilirdi? Kimdi benim yıllardır gzemediğim bu kadın, kim?

Adamın benim bulunduğum ynn tersine doğru hareketlenmesiyle güçlükle de olsa doğrudum. Ayakkabılarımın taşlı yolda çıkardığı sesi en aza indirmek için olabildiğince minik adımlarla arabaya doğru yürümeye başladım. Arabaya ulaşır ulaşmaz tuttuğum nefesimi vermeye hazırlanırken işittiğim adım sesleriyle arkamı dönmeye fırsatım bile olmadan karnımın ve dudaklarımın üzerinde bir baskı hissettim. Dudaklarımın üzerinde duran ele yapışıp boğuk sesler çıkarırken beni tutan ellerin bedenimi hoyratça sürükleyip az önceki inşaat alanına doğru götürmesiyle omurgama kadar sızan korku elimin ayağımın boşalmasına sebep oldu.

Lanet olsun, tüm abama rağmen zeminde çıkardığım sesi duymuş olmalıydı. Belki de beni en başından beri fark etmişti. Ne yapacak, ne söyleyecektim ona? Peki konuşmaya fırsatım olacak mıydı? Ne yapacaktı bana? Bir yanım “Talya,” diğer yanım “Poyraz,” diye inlerken beni sürükleyen ayakların aniden durmasıyla içinde bulunduğum tehlikeyi hatırlarcasına topuklarımı taşlı yola sürterek çırpınmaya başladım. Tam da o an tenimde bir dokunuş hissettim. Bir eli dudaklarımın üzerinde dururken diğer eli elbisemin altından tenimi okşuyordu. Hayır, okşamıyor, bu dokunuşlar beni öldürüyordu. Çünkü eli, kahredici bir şekilde bacaklarımın arasından en yukarılara doğru kahredici bir temasla ilerliyordu.

ırpındım.

Ağzımdaki baskı elverdiği kadarıyla bağırdım.

Bacaklarımı tüm gücümle birbirine bastırıp arada boşluk bırakmamaya çalıştım.

Tırnaklarımı önüme gelen her yerine batırdım.

Ve inim inim inledim.

“Eğer sesini kesmezsen, soluğunu kesmek zorunda kalırım.”

Soluğum kesilmişti ama bunun sebebi tehdit dolu sesi değildi, beynimin içine sızan kâbuslarımdı. Bilinçaltım bana oyun oynamamıştı, bu defa uyanıktım ve defalarca gördüğüm o kâbusu uyanıkken görüyordum.

“*Mimoza geceleri neden kapanıyor, neden hüzünleniyor?*” diye sormuştu Rüzgâr.

Uyuyamıyordum, ben onu tanıyana dek geceleri uyuyamıyordum. Çünkü gözlerimi her yumduğumda aynı kâbusu görüyordum. Hayalî bir el dolaşıyordu bacaklarımda. O el, tıpkı şimdi olduğu gibi kahredici bir şekilde ilerliyordu bacaklarımdan yukarıya doğru. Ve ben o el bacaklarımin arasına ulaşmasını diye uyanırdım dehşet içinde. Sonra anneme koşardım gözyaşlarıyla. Anlatırdım ona, sığınırırdım. Ve o beni sustururdu her defasında.

“*Sus!*” derdi. “*Sus, baban duyarsa öldürür seni!*”

Korkardım.

Babamdan çok korkardım. Babamın küçükken beni öldürmesinden çok korkardım. Neden öldürecekti anlamasam da korkardım.

Susardım.

Sadece susardım. Ben hep susardım. Ben neden hep suskundum? Ben neden hep yapayalnızdım? Ne saklıyordum zihnimin sırlarla örülü duvarlarının ardında?

Neredesin Rüzgâr?

Gecenin karanlığında yankılanan acı inlemelerimle annemin saniyeler önce konuştuğu adamın az ötemizdeki çöp konteynirinin önünde telefonuyla uğraştığını gördüm. Bu görüntüyle korkum bütününü göğüs kafesimi sardı. Beni kahredici bir hiçliğe sürükleyen ellerin ona ait olduğunu düşünüyordum.

Sicim sicim akan gözyaşlarımla ağzımı kaplayan ellere yapışıp amansızca çırpınmaya devam ettim. Çırpındım, çırpındım, çırpındım...

Ben her saniye bir parçamı bıraktım geceye. Ben her çırpınıшта umudumun nasıl tükendiğine şahit oldum.

Acı inlemelerimin arasına karışan ayak sesleriyle dudaklarıma

kapanan el sıkılaştı. Nefes almakta zorluk çektiğimi hissederek ağızımda duran ele yapıştığımda sağımızda kalan kolonun hemen yanında annemin az önce konuştuğu adamın gölgesi belirdi. Ne yapmalıydım? Bir an önce bir çıkar yol bulmalıydım, ama ne? Kendimi, sırtımı dayadığım ve bana ne yapacağını açıkça belli eden arkamdaki sapığın insafına mı bırakmalıydım yoksa annemin belki de tetikçisi olan birkaç metre ötemizdeki adama mı güvenmeliydim?

Kaderim, bir kumar masasındaki kapalı iki karttan birinde duruyordu.

Biri zift karası, diğeri ise kan kırmızısıydı.

Siyah çıkarsa zifte, kırmızı çıkarsa kana bulanacaktım.

Ya ayaklarımın altında duran demir çubuğa var gücümle vurup karşımdaki adama varlığımı gösterecek ya da sessizliği seçip kaderin bana yazdığı yolda ilerleyecektim. Bir karar vermem gerekiyordu ve de sonuçlarına katlanmam.

Bize neredeyse bir nefes kadar yaklaşan adamın etrafı titizlikle kolaçan etmesiyle bir karar aldım, sonucu ne olursa olsun bir başkasının olma ihtimalini asla göze almayacaktım. Bu kararla kalkan sağ bacağımı arkamdaki adama sezdirmeden kırıp öne doğru tüm şiddetimle savurmadan hemen önce durdum. Durdum ve önümdeki adamın ceketini çıkarıp sağ koluna atmasıyla açıkta kalan ensesine öylece bakakaldım. Adamın ensesinde daha önce görmesem de duymuş olduğum bir dövme vardı; ensesindeki saçların hemen bitiminde başlayan, dikey şekilde sıralanmış, mercimek büyüklüğünde, üç noktadan oluşan bir dövme.

Ensesine dikey şekilde sıralanmış, mercimek büyüklüğünde, üç noktadan oluşan bir dövme...

Hayatım resmen kumarhaneye dönmüştü.

Ben ise hâlâ onun adını sayıklıyordum.

“Neredesin Rüzgâr?”

“Mimoza kapanıyor, Liza kahrından ölüyor...”

Devam Edecek...

***Koyu, kopkoyu bir hüznün çöktü umut ormanına.
Mavi, masmavi gökyüzü gri bulutlarla kaplandı.
Yağmur, sağanak bir yağmur ıslattı toprağı.
Yeşil, yemyeşil yapraklara tutundu çiy taneleri.
Bu çiy taneleri, usulca döktü o yaprakları.
Oysa yaprak dökmezdi Mimoza.
Oysa Rüzgâr'ı da hiç sevmezdi, Küçük Mimoza...***

